

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVCININ İNTİKAMI

ELIZABETH
MAY

Asla bir canavara âşık olma.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X

Edinburgh, İskoçya, 1844.

Sosyeteye henüz takdim edilmiş
masum ve büyüleyici bir leydiydi,
ta ki annesi öldürülene kadar.

O artık bir peri avcısı.

Gündüzleri çay davetlerinde etrafa
yapmacık gülücükler dağıtıyor,
geceleri ise kendi yaptığı icatlarla ölüm saçıyor.

İntikam yemini etti, annesinin katilini bulacak.

Önüne hiç tahmin etmediği
bir engel çıkana dek durmayacak.

Birinci Bölüm

Edinburgh, İskoçya, 1844.

Her ithamları ezberimde artık. *Katil. Kız yaptı. Annesinin bedeninin üzerine abanmıştı ve üzerinde onun kanı vardı.*

Arkamda, bir sürü leydi toplanmış; elbiseleri birbirlerine dokunuyor; başları öne eğik, mırıldanıyorlar. İki hafta önce matemden çıktığımdan beri katıldığım her baloda sıkça karşılaştığım bir manzara bu. Ne kadar işitsem de söyledikleri hâlâ canımı yakıyor.

“Babası onu olayın hemen ardından yakalamış diye duydum.”

Punch dağıtıcıdan uzaklaşıyorum. Altın rengi, silindirik cihazın yan tarafındaki panel açılıyor. Metalik bir kol uzanıp porsele fincanımı çeşmenin altından alıp masaya geri koyuyor.

Bir başka leydi “Bundan onun sorumlu olduğuna inanıyor olamazsınız,” diyor. Kalabalık balo salonundaki diğer sohbetlerin arasından söylediklerini güçbelâ çıkarıyorum. “Babam onun olanlara şahit olduğunu söyledi ama eminim bunu onun yaptığını düşünmüyorsunuzdur...”

“Eh, erkek kardeşim onun sosyeteye ilk takdimine katılmıştı ve bana onun dirseğine kadar kan... Of, neyse, gerisini söylemesem daha iyi. Çok ürkütücü.”

“Yetkililer bunun bir hayvan saldırısı olduğunda ısrar ediyorlar. Marki Douglas bile öyle söyledi.”

İlk konuşan kadın “Öz kızını suçlayacak hali yoktu, değil mi?” diye yanıt veriyor. “Onu akıl hastanesine göndermeliydi. Şunu biliyor muydunuz? Bu kız...”

Sesi söylediklerinin gerisini işitemeyeceğim kadar kısılıyor.

Elbisemin kumaşını kavıyorum. Kalın ipek olmasa tırnaklarım tenime batardı. İç etekliğimin altında gizli tabancayı çekmemek için kendimi ancak böyle tutabiliyorum.

Kendi kendime “Bir şeyin yok,” diyorum. *Öfkeli değilsin. Canını sıkmana değmeyecek bir avuç ahmak işte.*

Bedenim beynime kulak asmıyor. Dişlerimi sertçe sıkıyor, başparmağımı elbisemden çekip bileğimde hızlanan nabzıma dayıyorum. Kalbim yüz yirmi atış sonra nihayet yavaşlıyor.

Yanımdan bir ses “E?” diyor. “Biraz punch alacak mısın yoksa akşamın geri kalanını alete bakarak mı geçireceksin?”

Arkadaşım Bayan Catherine Stewart teskin edici bir gülümsemeyle bana bakıyor. Her zaman olduğu gibi gül pembesi ipek elbisesi içinde çok güzel. Eğilip masadan yeni doldurulmuş bir fincan alıp bana uzatırken –son derece özenli taranmış– sarı bukleleri tepedeki ışıkların altında parlıyor

Nefesim kesik kesik ve duyulabilecek kadar yüksek çıkıyor. Bu da öyle sinir bozucu ki. Umarım fark etmez. “Hareketsiz nesnelere bakmak en sevdiğim uğraşlardan biri oldu,” diyorum.

Beni ağır ağır süzüyor. “Ya? Ben de aperitif masasının öteki yanındaki dedikoduları dinliyorsun sanmıştım.”

Dedikoducu leydilerden hayret nidaları yükseliyor. Bu kez bana hangi uydurma günahı atfettiler acaba? Elbette bariz olan hariç.

Hayır, en iyisi bunları düşünmemek. Düşünürsem kadınları dövmekle tehdit edebilir, hatta tabancamı çekebilirim. Bunu

yaparsam da gerçekten akıl hastanesine kaldırılırim.

Makinenin çeşmesinin altına fincanımı koyup düğmeye gereğinden daha sertçe basıyorum. Aletin tepesinden buharlar yükselirken punch akıp fincanımı neredeyse ağzına kadar dolduruyor. Kupayı kaldırıp punch’tan bir yudum alıyorum.

Kahretsin. Hiç viski tadı gelmiyor dilime. Fakat hiç şüphesiz birileri bizi bıktırıcı gevezeliklerden kurtarmak için baloya bir matara viski sokmuştur. Bunu yapacak birisi mutlaka çıkar.

Catherine dilini şaklatarak “E, şöyle nükteli bir yanıt gelmeyecek mi senden?” diye soruyor. “Hasta filan oldun herhalde.”

Dedikoduculara bakıyorum. Üç genç leydi birbirine tıpatıp benzeyen, çeşitli renklerde kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş elbiseler giyiyorlar. Hiçbirini tanımıyorum. Fısıldayan leydinin siyah saçları arkada toplanmış ve omzunda tek bir bukle var.

Gözleri gözlerimle buluşuyor. Hemen gözlerini kaçırıp yüzlerini benden çevirmeden önce kısa bir an bana bakan arkadaşlarına bir şeyler fısıldıyor. O kısacık an yüzlerindeki huzursuzluğu ve azıcık da kötü niyeti sezmeme yetiyor.

“Şunlara bir baksana,” diyorum. “Kan akıtmaya ne de hazır, sen ne dersin?”

Catherine baktığım tarafa bakıyor. “Bayan Stanley’nin her zamanki hali. Gözlerim beni yanıltmıyorsa pençelerini çıkarmış bile. Neler söylediğini işittin mi?”

Gereğinden daha sesli bir nefes verip sakinleşmeye çalışıyorum. İçimde öfkeye ayrılmış bir yer var; derinlere gömmek için açtığım bir oyuk. Her gün kendime ket vurmam sayesinde nazikçe bir tavır tutturuyor, yüzüme hoş bir gülümseme konduruyor ve görüntümü biraz donuk, hatta ahmakça, zorlama bir kakhahayla tamamliyorum. Gerçek yüzümün ortaya çıkmasına asla izin veremem. Bunu yaparsam hepsi benim, hayal ettiklerinden beter bir kadın olduğumu fark eder.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir tavırla biraz daha punch içiyorum. Alaycı bir edayla “Zarafetin ete kemiğe bürünmüş hali olduğumu söyledi,” diyorum. “Ne dediğini gayet iyi biliyorsun.”

“Harika.” Catherine gül rengi elbisesinin önünü düzeltiyor. “Ben onurunu savunmaya gidiyorum. Zaferle döneceğimi bil.”

Önünü kesip ruhsuzca “Hayır,” diyorum. “Bunu yapmamamı tercih ederim.”

Matemle geçen bir yılda belli ki kibarca hakaret etme sanatını unutmuşum. Eski Aileana Kameron olsam o hanımların yanına gider, hem dostane hem de iğneli bir laf ederdim. Şimdi ise içimden üzerimde taşıdığım iki silahtan birine uzanmak geliyor. Belki de bıçağın ağırlığını elimde hissetmek beni rahatlatırdı.

Catherine “Saçmalama,” diyor. “Ayrıca Bayan Stanley’den hiçbir zaman hazzetmemişimdir. Bir keresinde Fransızca dersinde saçımı mürekkep kabına sokmuştu.”

“En son Fransızca dersinin üzerinden yedi yıl geçti. Tanrım, fakat hâlâ kin tutabiliyorsun.”

“Sekiz. Zaman geçtikçe ona dair fikirlerim değişmedi.”

Etrafımdan dolanmaya çalışsa da hızlı davranıyorum. Te-la-ştan aperitif masasına çarpıyorum. Çin porselenleri birbirlerine çarpıp tıngırdarken birkaç fincan tabağı masanın kenarında düşüyor. Hanımlar grubu bu sahneyi görünce daha da çok fısıldaşıyor.

“Tanrı aşkına!” Catherine duruyor. “O cadaloz hakkında asılsız suçlamalar yaparken sen orada dikilip punch mı içeceksin, onun sana...”

“Catherine.”

Öfkeyle bana bakıyor. “Ona bir çift laf et yoksa ben ederim.”

İçlerinden hiçbirisi –Catherine de dahil– söylentinin aslında asılsız olmadığının, sadece eksik bilindiğinin farkında değil.

On iki ayda tam yüz elli sekiz kez cinayet işledim. Bu sayı hemen her gece artıyor.

“Peki bir dahaki sefere ne yapmamı istersin?” diye soruyorum. “Bu lafları söyleyen herkesin üzerine mi gideyim?”

Burnunu çekiyor. “Bu gülünç, eski dedikodu yakında bayatlayacaktır. Bayan Stanley gibi insanlar konuşacak başka hiçbir şeyleri olmadığından konunun kapanmasını istemiyor. Aslen kimse bu korkunç söylentiye inanmıyor.”

Masadan uzaklaşıyorum. Hepburn Ailesi’nin balo salonu etrafta gezinen, bir sonraki dans serisi başlayana dek aperitiflerin tadını çıkaran insan gruplarıyla dolu.

Odanın ortasında kristal bir avize asılı; buraya son gelişimden bu yana salona elektrik tesisatı kurulmuş. Dilek fenerleri tavanın hemen aşağısında bir sağa bir sola hareket ediyor. Fenerlerin cam dış yüzeylerinin her birinin farklı, ayrıntılı desenleri var. Kalabalığın tepesinde sallanan iç mekanizmalarından sürekli bir cızırtı çıkıyor. Renkli camdan yansıyan gölgeler çiçek desenli duvar kağıdında dans ediyor.

Ben güzel gece elbiseleri ve ısmarlama takımlar içindeki insanları süzerken birden başlar bana doğru çevriliyor. Bakışları ağır, yargılayıcı. Sosyeteye takdimim sırasında orada olanlar beni hep o geceki halimle mi –konuşamayan, ağlayamayan ya da çılgık atamayan kız olarak mı– görecekler merak ediyorum.

Düzenli, yürüyüp giden yaşamlarına talihsizlik getirdim ve annemin ölümüne dair gizem asla çözülmedi. Ne de olsa ne tür bir hayvan onu öldürene kadar sistematik katliamlar yapabilir ki? Nasıl bir kız evlat annesinin cesedinin yanına oturup tek bir gözyaşı bile dökmez?

O gece olanlar hakkında kimseye tek kelime etmedim. Kederimi hiç dışa yansıtmadım; annemin cenaze töreninde bile. Suçsuz bir kızın vereceği tepkileri vermedim.

“Hadi oradan,” diye mırıldanıyorum. “Sen hep berbat bir yalancı olmuştundur.”

Bayan Stanley’ye doğru bakıp kaşlarını çatıyor. “Bunlar seni tanımayan kindar budalalardan başka bir şey değiller.”

Benden hiç şüpheye düşmüyor; masum ve iyi olduğumdan emin. Catherine bir zamanlar beni tanırdı. Eski halimi. Oysa artık beni gerçekten anlayan, gizlediğim yıkıcı yanımlı gören tek bir kişi var. Çünkü o yanımlı yaratmama yardım eden de yine o adam.

“Annen bile benim olayda parmağım olduğundan şüphe ediyor ve beni çocukluğumdan beri tanır.”

Catherine bana bakıp sırtıyor. “Sen de onun hakkındaki intibasını değiştirmek için çok az çaba sarf ediyor, bize eşlik ettiği her davette ortadan kayboluyorsun.”

“Baş ağrılarım oluyor,” diyorum.

“Bu başta iyi bir yalan olsa da yedi kez tekrar edince şüphe götürür oldu. Belki bir dahaki sefere farklı bir hastalık denersin?”

Boş fincanı bırakıyor. Aniden dağıtıcının kolu fincanı alıp kirli bulaşıkları mutfağa götüren taşıyıcıya yerleştiriyor.

“Yalan söylediğim yok,” diye ayak diriyorum. “Şu an şakaklarıma yayılan ağrının nedeni Bayan Stanley.”

Catherine gözlerini deviriyor.

Odanın gerisindeki orkestra kemanlarıyla birkaç akor denemesi yapıyor. Strathspey başlamak üzere ve bileğimden sarkan dans kartı şaşırtıcı bir şekilde dolu. Aristokratlar her şeyden önce ikiyüzlü. Bir suç icat edip beni onunla itham etseler de tanışma işine ara vermeden devam ediliyor. Drahomam birçok beyefendinin göz ardı edemeyeceği kadar çekici.

Sonuç: Kalabalık bir dans salonu ve boş sohbetlerin getirdiği iletişimsizlik. En azından danstan keyif alıyorum.

Catherine “Şu senin Lord Hamilton arkadaşlarından ayrılıyor,” diyor.

Lord Hamilton aperiitif masalarının yanındaki bir grup hanımın etrafından dolaşıyor. Benden yaklaşık yirmi yaş büyük şişman ve tıknaz biri olan Lord Hamilton’ın saçlarının önu seyrek ve olağandışı tasarımları olan kravatlara ilgi duyuyor. Ayrıca bileğimi sıvazlamak gibi –sanırım beni rahatlatmak için yaptığı ama bana aramızdaki yaş farkını daha da hissettiren– bir huyu var.

“O benim Lord Hamilton’ım değil,” diyorum. “Tanrım, babam olacak yaşta.” Öne eğilip fısıldıyorum. “Bir daha da bileğimi sıvazlarsa kesinlikle çılgın atacağım.”

Catherine bir hanımefendiye yakışmayacak homurtulu bir kahkaha atıyor. “Onunla dans etmeye sen razı oldun.”

Ona sert bir bakış atıyorum. “Hepten hüdük de değilim. Bir başkasına sözüm yoksa bir dans teklifini geri çevirmem.”

Lord Hamilton önümüzde duruyor. Bugünkü ipek kravatında üstüne tuhaf desenler yayılmış leylak rengi, yeşil ve mavi lekeler var. Her zamanki centilmen tavrıyla bana nazıkçe gülümüyor.

Hamilton “İyi akşamlar, Leydi Aileana,” dedikten sonra başıyla Catherine’i selamlıyor. “Bayan Stewart, umarım iyisinizdir.”

Catherine “Çok iyiyim, Lord Hamilton,” diyor. “Ve bunun epey...*carpıcı* bir kravat olduğunu belirtmeliyim.”

Lord Hamilton başını eğip sevgiyle, biri en büyük başarısına iltifat etmiş gibi kravata bakıyor. “Ya? Teşekkürler. Boyalar boynuzlu at silueti oluşturuyor. Hamilton armasının bir parçası, anlıyorsunuz ya.”

Gözlerimi kırıştırıyorum. Bir tür deniz yaratığından öte hiçbir şeye benzediği yok.

Catherine ise sadece başını sallıyor. “Ne harika. Bence size çok yakışmış.”

Sessiz kalıyorum. Toplumsal incelikler konusunda pratikten öyle yoksunum ki içimden ona leylak rengi lekelerin dokunaçlara benzediğini söylemek bile geçiyor.

Orkestra birkaç akor daha çalarken çiftler odanın ortasına geçip dans için yerlerini alıyor.

Lord Hamilton eldivenli elini uzatıyor. “Bu zevki bana bahşeder misiniz?”

Parmaklarımı avucunun içine yerleştiriyorum ve –hay lanet– bileğimi sıvazlıyor. Uzaktan kıkırtılarını duyduğum Catherine’i kendi talibi piste götürüyor. Lord Hamilton’la birlikte dans edenlerden oluşan sıraya karışırken omzumun üzerinden Catherine’e dik dik bakıyorum. Hamilton beni sıranın başında bırakıp karşımda dikiliyor.

Fakat tam orkestra çalmaya başladığında, tuhaf bir tat dilimin önünden arkasına kayıyor. Sülfür ve amonyağın uçucu bir karışımı gibi; boğazımdan aşağı inerken acı ve yakıcı.

Dudaklarımın arasından okkalı bir küfür kaçıyor. Burada bir peri var.

İkinci Bölüm

Gözlerimi yumup perinin gücünü yutmaya çalışıyorum. Ağzımdaki kimyasal tat öyle sert ki içimden midemdekileri balo salonunun zeminine dökmek geliyor. Bir kez öğürüyorum ve dengemi kaybedip öne doğru yalpalıyorum.

“Oof!” En yakınımdeki leydiye çarpıyorum. Elbiselerimizin geniş etekleri çarpışırken mermer zemin karolarına kapaklanmamıza ramak kalıyor. Son anda dengemi sağlamak için kadının omuzlarına yapışıyorum.

Boğuk bir sesle “Özür dilerim,” diyorum.

Başımı kaldırıp kadına bakıyorum. Bayan Fairfax. Ölçülü, hafif bir hoşnutsuzlukla bana bakıyor. Gözlerim diğer dansçılara kayıyor. Dans için dizilen birçok çift arbedeyi görmek için başlarını eğiyor. Neşeli müzik başlasa da herkes –istisnasız herkes– bana bakıyor.

Kimi fısıldıyor ve kulağıma yine suçlamalar geliyor. Ya da bana öyle geliyor. *Katil. Delirdi. Markizin ölümü...*

Bayan Fairfax’dan uzaklaşıyorum. Yüzeye çıkmak isteyen anıları bastırmak, olduğum yerde kalıp kaçmamak için büyük bir çaba veriyorum. Burada olsa babamın ne diyeceğini biliyordum. Bana bir markizin kızı olduğumu ve her zaman aile adımızı temsil etmekle yükümlü olduğumu söylerdi.

“Çok üzgünüm, Bayan Fairfax. Adımlarımı yanlış saymışım,” diyorum.

Bayan Fairfax sadece eteklerini düzelterip dağılan kumral saçını yokluyor ve çenesini kaldırıp dansa geri dönüyor.

Lord Hamilton “Leydi Aileana?” diyor. Epey endişeli bir hali var. “İyi misiniz?”

Ona zorlama bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve düşünmeden konuşuyorum. “Çok üzgünüm, sanırım ayağım takıldı.”

Of, lanet olsun. *Halsizim* demeliydim. Kalkıp gitmek için bundan iyi mazeret olmazdı. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Artık çok geç. Lord Hamilton sadece gülümsüyor ve elimi tutup beni sıraya geri götürüyor. Akranlarımla meraklı bakışlarından kaçınmaya çalışıyor ve gücün dilimdeki son kalıntıları yutuyorum.

Lanet yarattığı kurbanını tuzağa düşürmeden önce bulmam gerek. Sezgilerim bana danstan ayrılmamı, periyi bulup canını almamı söylüyor. Çıkışa doğru şöyle bir bakıyorum. İtibarıma da, bir hanımefendinin yanında eşlikçi olmadan balo salonunun bir ucundan diğer ucuna geçmemesi –veya salondan ayrılmaması– gerektiğine dair budalaca fikre de lanet olsun.

İçimdeki karanlık yanımla kıpırdanmaya başladığını ve üç arzuya yanıp tutuştuğunu hissediyorum: Avlanmak, parçalamak, öldürmek.

Ah, bunları yapmak istiyorum, her şeyden çok. Peri yakında, balo salonunun hemen dışında. Danstan kopup kapıya yöneliyorum. Lord Hamilton beni durdurup bir soru soruyor. İçimde zonklayan arzu, cinai düşüncelerim onu duymamı engelliyor.

Sorumluluk. Aile. Onur. Kendime bunları hatırlatıyorum. Lanet olsun!

Lord Hamilton'ın sorusunu basit bir “Elbette,” ile geçiştiriyorum.

Bir kez daha gülümsüyor. Onun için, hepsi için üzülüyorum. Aralarındaki tek canavarın ben olduğumu sanıyorlar ama asıl yırtıcı göremedikleri. Periler kurbanlarını seçer ve zihinsel etkileme güçlerini birazcık kullanarak onları ele geçirirler. Sonra da kurbanlarından beslenip onları öldürürler.

Beş dakika. Yarattığı bulup bir kapsülü etine ateşlemem için bu kadarı bana yeter. Fark edilmeden geçmem için azıcık zaman...

Lord Hamilton'ın sert elini tutuyorum. Sosyeteden uzun bir süre uzak kaldım ve avlanmak ikinci doğam oldu. Barbarca düşüncelerimi susturmalıyım yoksa çok geçmeden harekete geçip kontrolümü kaybedeceğim. Görgü derslerim zihnimden geçiyor. Bir markinin kızı odadan hışımla çıkmaz. Bir markinin kızı dansın ortasında partnerini bırakmaz.

Bir markinin kızı peri avlamaz.

“...sizce de öyle değil mi?” Lord Hamilton bir şeyler sorarak beni dansın içine geri çekiyor.

Silkiniyorum. “Elbette.” Sesimle bir şekilde güven telkin etmeyi başarıyorum.

Lord Hamilton bileğimi sıvazlıyor ve ikimiz bir başka çiftin etrafından dolaşırken sert bir tepki vermemek için dişlerimi sıkıyorum.

Strathspey bitmek bilmiyor. Sol ayak havaya, sağ ayak geriye, sol ayak ikinci pozisyona. Öne adım, üçüncü pozisyon. Sağ dizi bük, ikinci pozisyon. Sonra tekrar ve tekrar. Müziği artık işitmez oluyorum; cırlayan tellerin oluşturduğu bir fona dönüştü. Dans da neredeyse yarılındı.

Elim mavi, ipek elbisemin kenarını, şimşek tabancamın olduğu noktayı okşuyor. Kendimi koridorlarda avlanırken, nişan alırken hayal ediyorum ve...

Sakin ol. Kendimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bir kez daha

odanın ince ayrıntılarını, başımızın üzerinde sallanan mozaik fenerleri inceliyorum. Üzerlerinde duvarlara dizili, hepsi de New Town'ın elektrik sistemine bağlı, tıkırdayan çarklar var.

Pirinç çarkların tıkırtılarına odaklanıp aldığım dersleri gözümün önüne getiriyorum. Görgü. *Tık*. Zarafet. *Tık*. Gülümse. *Tık*. Öldür. *Tık*.

Kahretsin.

Kemanlar cırlamaya devam ediyor. Lord Hamilton bir şey daha diyor ve ben güçlükle gülümseyerek başımı belli belirsiz sallıyorum.

Bir deneme daha yapıyorum. Nezaket. *Tık*. Tevazu. *Tık*. İncelik...

Nihayet müzik kesiliyor ve Lord Hamilton'a doğru dönüyorum. Tek kelime etmeden bana kolunu uzatıyor ve beni balo salonunun kenarına götürüyor. Bir kez daha kapıya göz atıyorum.

Lord Hamilton "Şey diyordum..." diyor. "Bayan Stewart nerede? Sizi yalnız bırakmamalıyım."

Neyse ki Catherine ortalarda yok. Gitmek için bahane sunmam gerekecek bir kişi eksildi.

O nefret ettiğim hoş ses tonumu kullanarak "Sizi azat ediyorum," diyorum. "Şimdi izninizle birkaç dakikalığına hanımlar odasına gitmem gerek." Parmaklarımı hafifçe şakaklarıma bas-tırıyorum. "Korkarım başım ağrıyor."

Lord Hamilton kaşlarını çatıyor. "Cık cık cık, ne fena. İzin verin size eşlik edeyim."

Koridora açılan çift kanatlı kapıya vardığımızda durup gülümsüyorum. "Balo salonundan çıkmanıza gerek yok, lordum. Hanımlar odasını kendim bulabilirim."

"Emin misiniz?"

Az kalsın ona çıkışacak oluyorum ama derin derin nefes alıp sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Avlanma arzum

yatışmıyor, amansız. Beni ele geçirirse gözüm nezaket görmez olacak. O zaman sadece kan, intikam ve rahatlama hissi isteyeceğim.

Yutkunuyorum. "Gayet eminim."

Lord Hamilton tavrımdaki değişimi fark etmemiş gibi. Sadece gülümsüyor, eğilip bileğimi tekrar sıvazlıyor. "Bana eşlik ettiğiniz için size teşekkür ederim."

O dönüp giderken ben de koridora adım atıp rahat bir nefes alıyorum. *Nihayet*.

Ben parmak uçlarıma basarak koridorda ilerleyip hem balo odasından hem de hanımlar odasından uzaklaşırken peri gücünün geri gelmesiyle ağzımın içi sızlıyor. Bedenim verdiği ilk şiddetli tepkinin ardından tada giderek alışıyor ve perinin hangi türden olduğunu fark ediyorum. Bir hayalet peri.

Bugüne dek sadece dört hayalet peri öldürdüm ve bunu hiç tek başıma yapmadım. Dolayısıyla da daha sık öldürdüğüm diğer perilerin aksine hayalet perilerin güçlerinin o sert tadına henüz alışmadım. Kısıtlı deneyimlerimden çıkardığım kadarıyla üç zayıf noktaları var; göğüs kafeslerinde, sol pektoral bölgenin hemen üzerinde bir açıklık; aslen delmesi imkansız olan teninde karın bölgesinde az da olsa zayıf bir nokta ve vatsın altında bir zeka düzeyi.

Hayalet periler zayıflıklarını öldürülmelerini güç kılan sert kaslarla kapatırlar. Fakat ben zorluktan hoşlanırım.

Balo elbisemin kıvrımları arasına dikilmiş küçük cebe uzanıp ince, örülü bir tutam *seilgflür* çıkarıyorum. İskoçya'da artık neredeyse yok olma noktasına gelen bir tür deve dikenini olan *seilgflür* sayesinde perileri görebiliyorum.

Bu deve dikenini binlerce yıl önce insanların gerçeği, perilerin asıl zayıf noktasının bu bitki olduğunu öğrenmemeleri için periler tarafından neredeyse tamamen yok edildi. Ha, hepsinin

bedeninde sıradan bir silahla delinebilecek zayıf noktalar olsa da buralara verilecek bir hasar onları yaralamaktan öteye gitmiyor. Öte yandan, *seilglür* peri tenini yakıp ölümcül bir yara bırakabiliyor. Bitkiyi perileri avlamak için ürettiğim silahlarda kullanıyorum.

Seilglür'u boynuma dolayıp tekrar yürümeye koyuluyorum. Kaslarım hazır, gevşemiş ve Kiaran'dan on iki ay boyunca aldığım zahmetli eğitimle bilenmiş halde. Onun yardımı olmadan perileri öldürdüğüm gecelerde tekniklerim gelişti. Kiaran ise henüz tek başıma avlanmaya hazır olmadığını söylüyor. Yanıldığını bir düzine kez ispatladım. Elbette yalnız avlanmamam için verdiği emre itaat etmediğimi bilmiyor ve bilmediği sürece de bu ikimiz için bir sorun olmaz.

Perinin gücü dilimde yeniden keskin bir tat bırakıyor. Peri bir sonraki köşenin gerisinde bir yerde olmalı. Aniden duruyorum. "Harika," diye mırıldanıyorum.

Koridor yatak odalarına uzanıyor. Burada yakalanırsam bir skandal çıkmasını önlemek imkânsız olur. İtibarımı ayakta tutan sadece dedikoduların doğruluğunun kanıtlanmamış olması. Hepburn'lerin yatak odalarının çevresinde yakalanmam zaten kuşku duyulan itibarıma göze alamayacağım kadar ağır bir darbe indirebilir.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine atıyorum. Belki yeterince hızlı koşarsam...

"Aileana!"

Arkama dönüyorum. Of...eyvah.

Catherine ve annesi Cassilis Vikontesi koridorda, epey gerimde, balo salonuna açılan çift kanatlı kapının hemen yanında dikiliyorlar. Onlar yaklaşırken Catherine bana şaşkın ve kafası karışmış bir yüz ifadesiyle annesi ise, eh, bariz bir şüpheyle bakıyor.

Yanıma vardıklarında Catherine yine "Aileana," diyor. "Burada ne arıyorsun?"

İki kadının da pırıltılı sarı saçları ve iri, mavi gözleri var. Fakat Leydi Cassilis'in gözlerinde masumiyetten ziyade hinlik var. Görgü kurallarına aykırı en küçük bir durumu hemen fark etmede üzerine yok. Hatta bir ayıbı daha ortaya çıkmadan sezer.

Kahretsin. Durum kötü; Hepburn'lerin özel kanadına giden koridorda yakalandım. Saygın bir kadının bulunmaması gereken bir yerde. Ya da en azından yakalanacağı bir yer değil. Asıl önemli olan da bu.

"Nefessiz kalmıştım da," diyor, sözlerime daha da vurgu yapmak için derin derin nefes alıyorum. "Siz de bilirsiniz, Lord Hamilton'ın ayakları çok hızlı."

Söylediğim söz Catherine'i epey eğlendirmiş gibi. "Öyle mi? Eh, onun yaşında bir adam için öyle sayılabilir," diyor.

Gözlerimi kısıp Catherine'e bakarak "Ben de..." diyorum. "Buraya biraz dinlenmeye geldim. Hepsi bu."

Leydi Cassilis üzerine basa basa "*Canım*," diyor, "balo salonunda da dinlenebilirsin; salon şu *taraf*ta." Başıyla koridorun ucundaki kapıyı işaret ediyor.

Peri gücü dilimin üzerinde dikkatimi dağıtan bir zonklama bırakıyor; peri bir kurbanı kendisine çekmek için güçlerini yayıyor olmalı. Bedenim gerilerek tepki veriyor. "Ya," diyorum. Sesim gergin çıkıyor. "Fakat..."

Vikontes "Evet," diyeceksin diye çıkışıyor. "'Ya' kulağa feci kaba geliyor."

Leydi Cassilis İngilizler gibi konuşursak daha medeni bir ulus olarak görüleceğimize inanan, bir avuç olsalar da sayıları giderek artan asillerden biri. Bana sorarsanız bu tam bir saçmalık. Şimdiki halimizle gayet medeniyiz. Fakat ortalıkta

kana susamış bir peri gezerken koridorda bu konu hakkında tartışmamayı tercih ediyorum.

“Ya, tabii. Yani, *evet*,” diye yanıt veriyorum. Tanrım, bu sohbetten incelikle sıyrılmamın bir yolu yok mu?

“Anne.” Catherine ikimizin arasına giriyor. “Eminim Aileana’nın burada... dolanmasının mantıklı bir açıklaması vardır.” Bana doğru dönüyor. “Bu dans için Lord Carrick’e söz verdiğini sanıyordum.”

Elimden geldiğince masum bir ses tonuyla “Başım ağrıyor,” diyorum. “Dinlenmek için hanımlar odasını arıyordum.”

Catherine bir kaşını yukarı kaldırıyor. Ona öfkeli bir bakışla karşılık veriyorum.

Catherine “Eh, o zaman izin ver, ben de seninle geleyim,” diyor.

Leydi Cassilis “Hah, şu bitmez tükenmez baş ağrısı,” diyor. “Niyetin ağrını hanımlar odasında dindirmekse oda koridorun *diğer tarafında*.”

Vikontes gözlerini kısarak bana bakıyor. Eminim, uygun-suz davranışlarıma dair herhangi bir kanıt bulsa Catherine’i bana arkadaşlık etmekten çoktan men ederdi. Leydi Cassilis resmi davetlerde eşlikçimse bunun nedeni sadece Catherine’in ondan bunu yapmasını istemesi ve zamanında annemle ikisinin arkadaş olmaları. Annemle nasıl bir ortak noktaları olduğunu hayal bile edemiyorum.

Leydi Cassilis “Ne olursa olsun,” diyor, “bir leydi asla balo salonundan yanında eşlikçisi olmadan ayrılmamalıdır. Senin de gayet iyi bildiğin gibi Aileana. Sana koridorda yalnız dolaşmanın görgü kurallarına aykırı bir davranış olduğunu anımsatmama gerek var mı?” Burnunu çekiyor. “Korkarım annen aramızda olsa bu duruma çok üzüldü.”

Catherine sesli bir nefes alıyor. Ben ise yumruklarımı sıkıp

nefesimi tutuyorum. Keder içimde kısa bir an yanıp sönüyor; yerini öfke ve o ezici intikam arzusu alıyor. Annemin ölümünün acı veren hatırasını bir kez daha derinlere gömmek için bir can alma arzusu. Kendimi dizginlemeye dikkat etsem de bu çabamın da sınırları var. Can alma arzum beni yiyip bitirmeden periyi bulmam gerek.

Catherine mahsus “Anne,” diyor, “beni balo odasında beklersen birazdan orada olacağım.” Leydi Cassilis itiraz etmek için ağzını açacakken Catherine “Gecikmeyeceğim. İzin ver de Aileana’yı sağ salım hanımlar odasına ulaştırayım,” diyor.

Vikontes beni şöyle bir süzüyor, çenesini hafifçe kaldırıp uzun adımlarla balo salonuna yürüyor.

Catherine iç çekiyor. “Öyle demek istemedi.”

“İstedi.”

“Her ne planlıyorsan, elini çabuk tut yoksa çarşamba gündüz seni ziyarete gelemeyebilirim. Annem...”

“Biliyorum. Sana kötü örnek olduğumu düşünüyör.”

Catherine yüzünü buruşturuyor. “En iyi örnek olmadığını denebilir.”

Gülümsüyorum. “Benim için yalan söylemen çok düşünceli bir tavır.”

“Ben asla yalan söylemem. Sadece gerektiğinde gerçeği biraz allayıp pullarım. Mesela anneme şu senin *baş ağrının* çok şiddetli olduğunu, bu yüzden de birkaç dansı kaçıracağını söylemeyi düşünüyorum.”

“Çok nazıksın.” El çantamı Catherine’e uzatıyorum. “Benim için buna göz kulak olur musun?”

Catherine çantaya bakıyor. “Hanımlar odasına çantayla girilmesinin yasak olduğunu sanmıyorum.”

“Evet ama çantayı taşımak *baş ağrımı* daha da fena yapıyor.” Çantayı avucuna bastırıyorum.

“Hım. Bak ne diyeceğim, bir gün, sana bazı sorular soracağım. Belki sen de yanıt bile vereceksin.”

Bana olan güveninden dolayı ona minnet duyarak “Bir gün,” diyorum.

Bana gülümseyip “İyi o zaman,” diyor. “Haydi, gizemli macerana koş. Fakat en azından öğle yemeği sözümüzü aklından çıkarma. Aşçıdan başka doğru dürüst salatalıklı sandviç yapan yok.”

“Beni ziyarete gelmenin sebebi gerçekten bu mu? Lanet olası sandviçler mi?”

“Arkadaşlık etmek de epey hoş oluyor... Tabii başın ağrımadığında.”

Catherine bir hanıma yakışmayacak şekilde göz kırparak çift kanatlı kapıdan geçerek balo salonuna giriyor.

Nihayet özgür kalmamla yeniden koridorda ilerlemeye başlıyorum. Eteğim hışırdıyor; kat kat volanları dövüşürken başıma dert olan üç kaskatı jüponu şişiriyor. Bir yıl önce avlanmaya başladığımdan beri bir leydinin gardırobunun ne kadar kısıtlayıcı olabileceğini gayet iyi öğrendim. Süsler hoş fakat dövüşürken bir o kadar işe yaramaz.

Köşeden döndüğümde peri gücünün tadı daha da kuvvetli bir şekilde geri geliyor. Yakıcı tadın dilimde gezinmesine izin veriyorum; beklenti bana güç veriyor. Avın en sevdiğim kısımlarından biri bu ve bundan iyisi ancak can aldığım o an. Kendimi yine silahımı ateşlerken, perinin ölmesinin ardından içime huzur dolarken hayal ediyorum...

Sonra, bir anda, tat ağzımdan aniden çıkıp gidiyor; öne eğilip öğürüyorum.

“Lanet olsun,” diye fısıldıyorum. Tadın ağzımdan aniden kaçması hayalet perinin yeni bir kurban bulduğu ve onun insani enerjisini çekmeye başladığı anlamına geliyor.

Bir kez daha fısıltıyla küfrederek şişkin eteklerimi ve jüponlarımı kollarımın altına topluyor, şalımı omuzlarımdan alıp belime doluyorum –görgü kurallarının canı cehenneme– ve alelacele merdivenlerden çıkıyorum. Merdiven sahanlığına varınca ümitsizce etrafa bakınıyorum. Bir sürü kapı var. Artık güç de yitip gittiğinden perinin hangi odada olduğunu bulmam imkânsız.

Koridorda hızlı adımlarla ilerliyorum. Koridor sessiz. Çok sessiz. Elbisemden çıkan her hışırtıyı, zemin döşemelerinin saten terliklerim altında çıkardığı her gıcırtyı endişeyle fark ediyorum.

En yakınımdaki kapıya kulağımı dayıyorum. Hiç ses yok. Emin olmak için kapıyı açtığımda odanın boş olduğunu görüyorum. Şansımı başka bir kapıda deniyorum. Orada da hiçbir şey yok.

Bir sonraki kapı tokmağına elimi attığımda birinin güçlükle nefes aldığını işitiyorum. Bu ancak hayatının son anlarını yaşayan birinden çıkacak türde bir ses.

Seçeneklerimi dikkatle gözden geçiriyorum. Hayalet perinin kurbanını kurtarmak için tek şansım var. Öylece içeri dalsam ben daha ateş etmeden peri kurbanını öldürebilir.

İç eteklerimi sessizce yana çekip şimşek tabancamı bacağımdaki kılıftan çekiyorum. İçeri bakmak için kapıyı hafifçe aralayıp silahın kabzasını kavriyorum.

Odanın köşesinde duran dört direkli karyolanın yanında devasa bedeniyle hayalet peri kurbanının üzerinde eğiliyor. Neredeyse iki metreden biraz daha uzun peri çürüyen bir troll’u andırıyor. Kafasının tepesindeki saçları seyrek ve tel tel. Loş ışıktaki teninin bir cesedin solgun rengine olduğunu seçebiliyorum; derisinin bir kısmında çürümenin benekleri varken, bir kısmı soyulmuş. Yanağındaki delikten çene kemiği ve sıra sıra

dişleri görülüyor. Periler çoğu yarayı bir dakikadan kısa sürede iyileştirse de bu, hayalet perilerin doğal hali. Görünüşleri son derece iğrenç ve cesedi andırıyor.

Perinin parmak uçlarının göğsüne gömüldüğü adamı hemen tanıyorum. Yaşlı Lord Hepburn bu. Yeleğinin önü kandan sırlıslık ve teni mor bir renk almış.

Periler bir insanın enerjisiyle beslendiklerinde etrafları göz alıcı, beyaz bir ışıkla sarılır. Lord Hepburn henüz o aşamada olmasa da oldukça yakın.

Nefesimi tutup şimşek tabancamın arpacığını hayalet perinin göğsüne, göğüs kafesindeki açıklığın hemen üzerine nişanlıyorum. Silahı daha da sıkıca kavıyorum ve başparmağımla tabancanın kabzasını hafifçe okşuyorum.

Hayalet periyi düşünerek içimden “*Kımıldan,*” diye geçiriyorum. *Birazcık kımıldan ki nazik ev sahibimi yaralamayayım.*

Peri yerinden kımıldamadığından risksiz bir atış yapmam mümkün olmuyor. Duruma müdahale etme zamanı.

Tabancayı aşağı indirip odaya adım attıktan sonra sesli bir çıt sesiyle kapatıyorum.

Perinin başı hızla yukarı kalkıyor. Sivri uçlu dişlerini arıyor. Kalın, gürleyen hırıltısı kollarımdaki ince tüyleri kaldırıyor.

Ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Selam.”

Lord Hepburn’un biraz kımıldandığını fark edince az da olsa rahatlıyorum. Tanrıya şükürler olsun, hâlâ hayatta. Ben kadife kaplı kanepeye doğru hareketlenirken hayalet perinin karanlık bakışları beni takip ediyor. Fakat peri olduğu yerden kımıldamadan zavallı adamın enerjisini oburca içmeye devam ediyor.

Dikkatini yeniden üzerime çekmeliyim. “Bırak onu, seni iğrenç yaratık.” Canavar tıslayıp öne doğru bir adım atıyor. “Sana onu bırak dedim. Hemen.”

Yaratık Lord Hepburn’ü bırakıp tüm haşmetiyle doğrulurken bir kez daha tabancayı sıkıca kavıyorum. Peri beslenmeye ara verdiğinden amonyak ve sülfürün karıştığı tat geri dönüp boğazımı kavuruyor. Yaratık tepemde dikiliyor; son derece kaslı ve her yanından yakından incelemeyi hiç de istemeyeceğim iğrenç, berrak bir madde damlıyor.

Peri dişlerini gösterirken aşına olduğum bir heyecan dalgası içimi sarıyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor. Kanımın hücum ettiği yanaklarım kızarıyor.

“Evet, işte bu,” diye fısıldıyorum. “Onun yerine beni al.”

Peri üzerime sıçırıyor.

Üçüncü Bölüm

Nişan alsam da umduğumdan daha hızlı hareket eden periye ancak bir karaltı olarak seçebiliyorum. Ben ateş edemeden tabancamı elimden düşürüp beni duvara çarpıyor. Duvar kâğıdı yırtılıyor. Yanımızdaki raftan aşağı bir vazö düşüyor. Parçalanmış camın sesine zemin döşemelerinin üzerinde kayıp giden tabancanın sesi karışıyor. *Lanet olsun.*

Yaratık ağzını açıyor. Tükürüğü ipek korsajıma damlıyor. Hafif bir toprak kokusuyla karışan çürümenin o berbat kokusu burun deliklerime doluyor. Öğürmem engel olamıyorum.

Dişlerini gösteren peri beni duvara daha da yaslıyor. Bacaklarım havada sallanıyor. Pençeler karnımı tırmalarken kumaş parçalanıyor. Debeleniyorum.

Enerjimi almadan önce kendimi kurtarmam gerek ama duvarla kocaman göğsü arasına sıkıştım. Peri beni hareketsiz bırakmaya uğraştıkça kasları şişiyor, elbiselerimi ve iç çamaşırlarımı yırtıp tenimde dağlanmış gibi yanan küçük kesikler bırakıyor. Ardından pençelerini bedenime geçiriyor.

Peri nefes alırken enerjim benden kopuyor. Göğsümde beliren acı dışa doğru yayılıyor. İğne batması gibi bir his bu. Bedenimin her yanında küçük, acı veren binlerce ısıruk.

Hayalet peri “Şahinci,” diye hırlıyor. Sular akan dişlerinde iğrenç bir sırtış beliriyor. “Şahinci.” Boğuk çıkan sözcüğü güçlükle anlıyorum. Derimin altındaki kanın kavrulduğunu hissediyorum. Çektiğim acı neredeyse dayanılmaz.

Perinin gözleri kapalı; takatim beni terk ederken yarattığım bedeni giderek hareketsizleşiyor.

Kendime sertçe “*Debelenmeyi kes,*” diyorum. *Odaklan.*

Kendimi serbest bırakıp perinin kollarında bedenimi gevşetiyorum. Peri alnım kaygan boynuna değene kadar beni kendine çekiyor. Ölümün eşiğinde görünmek için teslim olmuş gibi yaparken kolumu ağır ağır, ümitsizce ikimizin arasından çıkarıyorum. Kolum cansızca yan tarafıma sarkıyor. Bedenimin kemik ve etin bulunması gereken yerleri sanki taş dönuyor.

O an kanımın sıcaklığı uyuşturucu bir soğuğa dönüşüyor. Dişlerim takırdıyor. Şoke olmuş bir halde, odanın ısısı düşmüş gibi nefesimi görebildiğimi fark ediyorum.

Uyuşmuş ellerimi yumruk yapıyorum. Öleceksem savaşarak ölürüm. Çaresizce değil. Bir perinin insafına kalmadan. Annem gibi ölmeyeceğim.

Gücüm aniden geri gelirken vahşi bir çığlık atarak hayalet perinin zayıf noktasına, karnına bir yumruk atıyorum.

Yaratık uluyup yalpalıyor.

Yere düşüyor, yerde sürünerek periden uzağa kaçıyorum. Ayağa kalkmaya çalışsam da gözlerimin önünden geçen yıldızlar önümü görmemi güçleştiriyor. Elbisemin –kahrolası, kullanışsız, boğucu elbisemin– ayağıma dolanmasıyla tökezliyorum.

Peri kendisini toplarken gözlerimi yukarı çeviriyorum. Tekrar üzerime atılıyor ama yuvarlanarak altına girmeyi başarıyorum.

Şakaklarım zonklıyor ama bunu umursamıyorum. Tam peri geriye doğru kaykılıp yeniden üzerime atıldığında etek-

lerimi yana çekip diğer bacağıma bağlı kında duran *sgian dubh*'in¹ kabzasını kavıyorum. Yere atlıyorum ve bir kez daha zayıf noktasını hedefleyecek kadar vaktim oluyor.

Yaratığı şaşırtmak için başka fırsatım olmayacak. Bıçağımı iri bedeninin önüne saplıyorum.

Peri tiz bir çığlık atarak yalpalıyor ve sanırım son derece pahalı bir maun sandalyeyi deviriyor.

Sgian dubh yarası hızla iyileşen hayalet periyi sadece birkaç saniye oyalıyor. Şu şimşek tabancası da hangi cehennemde? Gözlerim odada bıçağı arıyor, halıdan mobilyalara çevrilip...

İşte orada! Tabancamın çeliğinin şifonyerin altında ışıldadığını fark ediyorum.

Yanı başımdaki peri doğrulup karnına saplanan bıçağı kavırıyor. Kendimi yere atıp tabancayı kapıyorum ve yerde sırtüstü dönerek nişan alıyorum. Tabancanın jeneratörü uğuldarken, iletken omurgalar namlunun tepesinde yükseliyor. Tabancanın ağzında uçları küt iki maça çubuğu çiçek yaprakları gibi açılıyor.

Peri ciyaklayarak bıçağı etinden çıkarıyor. *Sgian dubh*'i yere düşürüp dudaklarını gererek sivri dişlerini gösteriyor. Boğazından kalın, cınlayan bir hırıltı çıkıyor ve bir kez daha üzerime sıcıyor.

Göğsüne nişan alıp tetiği çekiyorum.

Tabancadaki *seilgflür* kapsülü silahtan çıkarken hemen ardından maça çubuklarından güçlü bir elektrik akımı yayılıyor. Kapsül ve akım, yaratığı kaslı ve sıvılar akan göğsünden vuruyor.

Hayalet perinin eli yarasına gidiyor. Kapsülün girdiği nok-

tada eğrelti otunu andıran bir Lichtenberg figürü oluşuyor. *Seilgflür* yaratığın bedenine yayılırken elektriğin bir çiçek gibi açışını izliyorum.

Devasa peri nefes nefese yere, ayaklarımın üzerine yığılıyor.

Derin derin soluk alırken en sevdiğim anı bekliyorum. Perinin son nefesini almasını.

Bunu yapmasıyla gücü bana geçecek; tenim üzerine serilen ipek gibi pürüzsüz, sıcak ve yumuşak. Ağzımdaki amonyak ve sülfür tadı azalıp etrafım gücün ısıyla çevrilirken ürperiyorum.

Hissediyorum. *Hissediyorum*. Kendimi güçlü, dokunulmaz ve erkli hissediyorum. Duyduğum neşenin coşkusu öfkemin ateşini söndürüyor. Kısa bir anlığına da olsa yeniden bir bütünüm. Yarım kalmış ya da boş değilim. Beni can almaya iten içimdeki gölge-benliğim sessiz. Sırtımdaki yük kalkıyor. Bir bütünüm.

Çok geçmeden güç de rahatlama hissi de sönüyor. Ve her zaman olduğu gibi öfkenin o tanıdık sızısıyla baş başa kalıyorum.

¹ Geleneksel İskoç kıyafetlerinde kilt'le beraber kullanılan, sağ veya sol bacağın çorabına veya ayakkabılardan birine yerleştirilen küçük bıçak (ç.n.)

Dördüncü Bölüm

“Lord Hepburn?” Yanağına bir kez, hafifçe vuruyorum. “Uyanın.”

Yaraları endişe verici. Daha genç biri bu yaralardan ölmez ama Lord Hepburn yetmiş iki yaşında. Kaybettiği küçük enerji onu yıkmaz ama göğsündeki kesikler o kadar derin ki kanı her yere akıyor. Acilen kesiklere müdahale etmem gerek.

Lord Hepburn bir şeyler mırıldanıyor. Bunu cesaret verici bir işaret olarak görüyorum.

Mahsus, alçak bir sesle konuşmaya çalışarak “Lordum,” diyorum. “Dikişçileriniz var mı?”

Homurdanıyor.

“Kahretsin,” diye mırıldanıyorum. “Uyanın!”

Gözleri açılıyor. “Bayan Gordon?” Kısarak bana baktığı gözlerinde acı var.

Olamaz. *Gordon* karısının kızlık soyadı. Perinin gücü ona kötü bir darbe indirmiş olmalı; muhtemelen zihin gücüyle onu burada müstakbel eşini bulacağına inandırmış. Nazikçe “Evet,” diyorum. “Bayan Gordon’um ben. Ve dikişçileriniz var mı diye merak ettim.”

“Yatağımın yanında.” Sesi güçlükle duyuluyor.

Şükürler olsun. Zengin ailelerin çoğunda dikişçiler olmu-

yor; çağırdıkları doktorun getirmesini bekliyorlar. Telaşla yatağın yanındaki masaya gidiyorum. Lambanın yanında küçük, sekiz köşeli, altın bir kutu var. Bir kez daha Lord Hepburn’un yanı başında çömelip kutuyu göğsüne, yaralarının hemen üstüne yashıyorum.

Eliyle bileğimi yokluyor ve yüzünü buruşturuyor. “Göremedim...”

Sözünü onun yerine ben bitiriyor, yumuşakça “Saldırganı, değil mi?” diyorum. “Biliyorum. Şimdi, bu biraz canınızı yakabilir.” Pirinç anahtarı kutunun tabanındaki deliğe yerleştirip çeviriyor ve sırtımı geriye yashıyorum.

Kutunun tepesindeki paneller kayarak açılınca dikişçiler küçük açıklıktan çıkmaya başlıyor. Küçük mekanik örümcekler Lord Hepburn’un göğsünün üzerine çıkıp yaralarına ince iplikler dikiyor. Etinin son derece düzgün dikişlerle yeniden birleşmesini izliyorum.

Bunlar tamamen ağrısız olup bitmiyor. Lord Hepburn inlerken zayıf bedeni titriyor, eli elimi sıkıyor. “Az kaldı,” diyerek onu teskin ediyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum; yanında olduğumu anımsayacağını bile sanmam.

Belli belirsiz gülümsüyor. “Sağ ol.” Hemen sonra bayılıyor.

Hemen Lord Hepburn’e yardıma koşacağıma nasıl perinin ölümünün bana yaşattığı heyecanın tadını çıkardığımı düşünüyorum. Aklıma, her şeyden önce intikam arzusuyla perinin nasıl peşine düştüğüm geliyor. Ne kahramanım ama! Lord Hepburn’un minnetini hak etmiyorum.

Dikişçiler işlerini bitirip metal kutuya dönüyor. Sorunsuzca kutunun içine girdiklerinde aleti lordun göğsünden alıyorum. Hepburn’un nabzını yokluyorum. Parmak uçlarımda hissettiğim nabzı sakın. Cesaret verici bir başka işaret.

Bedenini kaldırıp onu yatağa çekiyorum. Uyandığında ya-

şadıklarının çoğunu hatırlayacağından şüpheliyim. Hatırlasa da görünmez bir saldırgandan bahsetmeyecek kadar akıllıca davranacağını umuyorum.

Saatin yanındaki aynada kendimi inceleyip yaralarımına bakıyorum. Tanrım, ayaklı bir moda kâbusuyum. Kısa süre önce düzgün bir topuz olan saçımdan bakır rengi tutamlar fırlamış, elbisemin korsajı ve korsem yırtılmış, açığa çıkan tenime kan bulaşmış. Hayalet peri bende de dikmemi gerektirecek kadar derin yaralar bırakmış.

Odanın diğer ucundaki duvarda asılı saate göz atıp sessizce küfrediyorum. Davet neredeyse sona ermek üzere ve yaralarımınla ilgilenebilecek kadar vaktim kalmadı; artık yokluğumu herkesin fark ettiğinden şüphem yok. Yapabileceğimin en iyisi saçını ve giysilerimi düzeltmek ve belki de elbisemin aşağısındaki kalın kurdelelerden birini kesip balo salonuna dönmeden önce yırtılan korsajına dolamak.

İç çekerek kapının yanındaki ölü perinin üzerinden geçiyorum. Onu burada bıraksam kimse farkına varmaz; periler yaklaşık bir saatte geride hiçbir şey kalmadan çürür. O zamana kadar birileri bilinçsiz haldeki Lord Hepburn'ü bulsa da zaten periyi göremezler.

Başımınla uykudaki ev sahibimi selamlıyorum. “Özür dilerim, lordum. Etrafı toparlardım ama daha acil bazı işlerim var.”

Balo salonuna döndüğümde valsini başladığını görüyorum. Catherine şöminenin yanındaki uzun, dolaplı saatin önünde tek başına dikiliyor. Sarı saçları ve soluk teni tam başının üzerinde sallanan lambanın ışığıyla parlıyor. Orada değil de başka bir yerde olmak istiyormuş gibi ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına vererek kapıyı gözünüyor.

Orkestra parçaya geçerken son çiftler dansa başlıyor. Balo

salonunun çevresinden dolaşıp aperitif masasının yanına gidiyorum. Punch-dağıtıcının üzerindeki göstergeler hepsinin içinin boşaldığına işaret ediyor.

Vals parçasını mırıldanarak Catherine'in yanına oturuyor, şalımlı üstünkörü korsajıma doladığım kurdeleden damlayabilecek kanı gizlemek için topluyorum. “Baş ağrım geçti,” diyorum.

El çantamı bana uzatan Catherine'in rahat bir nefes aldığı besbelli. “Şükürler olsun, geldin. İnsanlar nerede olduğunu soruyordu ve annem gitme saatimiz yaklaştı diye başımın etini yedi. Onları daha ne kadar idare edebilirdim, bilemiyorum.”

“Pırlantam benim. İtibarımı korumak için verdiğin çabayı takdir ediyorum.” Çiftleri başıyla selamlıyorum. “Neden dans etmiyorsun?”

“Annemin valsini edepsizce bulduğunu biliyorsun.”

Dans eden çiftleri izliyorum. Bedenleri birbirine yaslı, salonda dönüyorlar. Yakın ve samimi. Her dansta olması gerektiği gibi.

“Annene kalsa iskemlenin bacağı bile edepsizcedir.”

Catherine bir hanıma yakışmayacak türde, homurtulu bir kahkaha atıyor. “Aileana!”

“Ne? Ben valsin artık yıllardır kabul gördüğünü sanıyordum.”

Catherine hissizce “Of, sen bunu bir de ona anlat,” diyor. “Annemin bu konuda benden başka birine nutuk çekişini dinlemek hoşuma gider.”

“Peki saygıdeğer hanımefendi neredeler?” Balo salonuna göz gezdiriyorum. “Fırsattan istifade, senin adına bekar beylerle mi görüşüyor?”

“Korkarım tanışma faslı bitti.” Catherine başıyla omzumun gerisindeki bir noktaya işaret ediyor. “O, öh, dik dik sana bakıyor.”

Arkama dönüyorum. Leydi Cassilis'in etrafı arkadaşlarıyla, bir başka deyişle hâlâ kızlarını evlendirememiş olan diğer annelerle çevrili. Şüphesiz kızlarına koca olacak zavallı, ahmak erkekleri nasıl kapana kıştıraraklarını tartışıyorlar ama vikontes onları dinliyor gibi görünmüyor.

Tanrım. Bakışıyla bir hayalet periyi bile kaçırabilir. Göğsüme doladığım, yaramın hemen üstündeki, çarpık fiyonga bakıyorum. Belki de düşündüğümünden beter görünüyordur. Leydi Cassilis muhtemelen yine kendisine ne diye Catherine'in sözüne uyup resmi davetlerde sorumluluğumu almayı kabul ettiğini soruyordur.

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle parmaklarımı oynatarak onu selamlıyorum. Üzerine tükürsem bu kadar dehşete kapılmazdı.

"Demek bana kızgın, ha?" Catherine'e bakıp sırtıyorum.

"Beş dans kaçırdın! *Elbette* ki sana kızgın. Umarım baş ağrın buna değmiştir."

"Değdi," diye karşılık veriyorum.

Catherine saçıma, yüzüme, ardından da korsajıma üstün-körü sarılmış kurdeleye bakıyor. "Dobralığımı bağışla ama korkunç görünüyorsun."

Endişesiz, umursamaz bir edayla elimi ikimizin ortasına salıyorum. Saç yapmakta çok da yetenekli değilim. Anlaşılan yaralarımı gizlemek için elbiseme kurdele sarmada da.

Catherine'e "Bu söylediğin çok ayıp," diyorum. "Az önce bir tehlike atlatmış olamaz mıyım?"

Catherine bir kez daha beni tepeden tırnağa süzüyor. "Sarımlı kıl payıyla."

"Bana olan güvenin şevk veriyor." Etrafıma bakıyorum. Kimsenin bize dikkat ettiği yok. Bazı gruplar geceyi sonlandırmış, kapılardan çıkıyor. "Bak, kimse farklı göründüğümü anlamadı bile."

"Hepsi de punch'tan zil zurna sarhoş oldu. Biri punch'ın içine epey içki katmış olmalı."

Demek punch-dağıtıcılar o yüzden boştu. "Bunu fark edemediğime inanamıyorum," diyorum. "Ne üzücü."

"Konuyu değiştirme. Bana neler olduğunu anlat."

"Peki. Bunların sebebi bir peri." Gerçeği kısmen de olsa anlatıp nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. "Hem de azıllılarından biri. Hani senin eskiden acaba yatağımın altında yaşıyor mu diye korktuklarından."

Catherine soğuk bir edayla "Peki," diyor. "Sırlarını kendine sakla. Fakat beni gecenin ortasında bırakmanın cezası olarak öğle yemeğinde senden fazladan sandviç istiyorum."

"Anlaştık."

Leydi Cassilis ve arkadaşlarının uzun uzun vedalaşmalarının ardından o, Catherine ve ben taşradaki Hepburn malikânesinden eve yapacağımız bir saatlik yolculuk için hava-faytonuna biniyoruz. Catherine nazikçe sohbet açmak istese de kibarca girişimleri bile başarısız oluyor. Leydi Cassilis yol boyunca yüzünde sert bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor. Kulağımıza sadece motorun fısıltısı ve faytonun kalın bulutların arasında çırpılan kanat sesleri geliyor.

Charlotte Meydanı'na indiğimizde fayton hâlâ sessiz. Leydi Cassilis'in arabacısı önden aşağı atladıktan sonra sokağa inme yardım ediyor ve kapıyı ardımdan kapıyor. Leydi Cassilis pencereyi hafifçe yana çekiyor ve sessizce, başını bana doğru eğerek gitmemi işaret ediyor. Belli ki beni affetmemiş.

Ben de başımı sallıyorum ve –ah, ne aşağılık bir yaratığım– sadece Catherine'e gülümsüyorum. "İyi geceler Catherine."

Catherine "Öğle yemeğinde görüşürüz," diyor. "İyi bir uyku çek."

Leydi Cassilis somurtarak pencereyi kapatıyor.

Beşinci Bölüm

Arabacıyla ikimiz evimin önündeki kaldırıma adım atıyoruz. Neoklasik tarzda beyaz bir bina olan Altı Numara meydanındaki en büyük bina. Ön yüzünde dokuz penceresi –pencere sayısı arttıkça alınan vergi şişse de babam bununla gurur duyuyor– ve üstteki altı pencerenin arasında taş sütunlar var. Giriş salonunun perdelerinden sızan ışık da olmasa içerisi karanlık.

Soğuk bir esinti saçlarımı savuruyor. Ben ürperip şalımı omuzlarıma atarken arabacı beni basamaklardan çıkarıp kapının önünde bırakıyor.

Zili çalıp hizmetçilerden birini uyandırmamak için kapı tokmağını çeviriyorum. Kapı kilitli değil. Arabacıya “Teşekkürler,” diyorum. “Beni burada bırakabilirsiniz.”

Arabacı eğilip “İyi geceler, leydim,” diyor ve faytona dönüyor.

Faytonun motoru tiz bir ışıkla çalışıyor ve makinenin iki yanındaki kanatlar üç kez pat pat ediyor. Bir homurtuyla fayton kaldırım taşlı sokaktan havalanıyor. Araç göğe doğru yükselirken ılık buhar bana doğru esiyor, kalın yağmur bulutlarının arasında kayboluyor.

Ben giriş salonuna adım atarken bodrumdan şen kahkahalar geliyor; mutfak personeli işlerini bitirmiş dinleniyor olmalı. Babam nadiren evde olduğundan diğer tüm odalar boş.

Uzaktaki duvarda yanan küçük bir fener koridora karanlık gölgeler yayıyor. Feneri söndürmek için düğmeye basıp atalarımın aile portrelerinin yanından geçerek odama çıkıyorum. Eskiden ailemizin resmi merdiven sahanlığında asılıydı. Ta ki babam annemin ölümünün ardından resmi odalardan birine koyana dek. Resmin asıldığı kanca hâlâ orada; açık renkli duvar kâğıdının üzerinde kolayca seçiliyor.

Nihayet odama girince ışıklandırma mekanizmasını açmak için kolu çekiyorum. Tavan boyunca dizilen çarklar çitirtılar ve mırıltılar çıkarıyor. Tepedeki kirişlerden sallanan lambalar birkaç kez yanıp söndükten sonra parlıyor.

Burası bir geminin içini andırıyor. Duvarlarda tik ağacı panellerinin arasında küçük ampuller var. Bir İskoç uskunasıdan alınmış, uzaktaki duvara raptedilmiş dümenin etrafı Batı Adaları’nı gösteren haritalarla ve annemle ikimizin çıktığımız çeşitli tatillerde topladığımız deniz camlarıyla çevrili.

Oda tam olarak talimatlarım doğrultusunda inşa edildi.

Annem saatlerce yanımda oturur benimle birlikte plan çizimleri yapardı. Odanın kendisi de çok sayıda projemizden biriydi. Ancak onun ölümünden sonra odanın inşasını yapacak ekibi tuttum ve birkaç tane de gizli özellik ekledim.

Her zamanki gibi içerisi darmadağın. Peri öldürmek için silah üretme çabamdan geriye kalan ıvır zıvır odanın ortasındaki maun çalışma masasına dağılmış halde. Cephaneliğin geri kalanı kırmızı kadifeyle kaplı kanepenin yanındaki kilitli sandıkta saklı.

Bitkin halde oturup terliklerimi çıkardığımda kapı çalınıyor. “Evet?”

Kapı açılıyor ve hizmetçim içeri göz atıyor. “Girebilir miyim, Leydi Aileana.”

“Elbette.”

Dona içeri girip kapıyı kapatıyor. Babam onu üç hafta önce beni giydirip sosyal etkinliklere hazırlanmama yardımcı olması için tuttu. Taş çatlasın on beş yaşındaki Dona açık sarı saçlarını sıkı bir topuzla başının arkasında toplayan çekingen bir kız. Boyu benden epey kısa olduğundan elbiselerimin en üst düğmelerine ulaşmak için sık sık parmak uçlarında yükselmesi gerekiyor.

Ayağa kalkıyorum ve Dona hızla arkama geçip hemen elbiseimin düğmelerini çözmeye başlıyor. O burada olmasa şu dayanılmaz paçavrayı yırtarak çıkarır odanın bir ucuna fırlatırdım.

“Bir şey mi dediniz, leydim?”

“Hı?” Tanrım, yoksa fark etmeden sesli mi düşündüm? Gözlerimi ovuşturuyorum. “Sadece yorgunum.”

“Davette iyi vakit geçirdiniz mi?” diye soruyor.

Ya, evet. Bir peri öldürdüm. Bu hafta öldürdüğüm beşinci peri.

Boğazımı temizliyorum. “Hem de nasıl.”

Dona birkaç düğme daha çözdükten sonra duraklıyor. “Af-

fınıza sığınarak, leydim, bu kurdele daha evvel burada mıydı? Hatırlayamadım da...”

Alelacele “Ben ekledim,” diye yanıt veriyorum. “Korsemin düğmelerini de açarsan geri kalanı ben halledebilirim.”

Bitkinlikten kurdeleyi tamamen unutmuşum. En ketum hizmetçi bile yırtık korsajımı ve yaramı gördüğünde paniğe kapılabilir. Neyse ki kan kurdeleye bulaşmamış. Yeri geldiğinde son derece usta bir yalancı olsam da ben bile bu durumu açıklamakta zorlanırım.

Dona duraksasa da “Peki,” yanıtını veriyor. Düğmeleri bitirip korsemin iplerini çözmeye başlıyor. “Merak ettim de... Buralarda fare gördünüz mü hiç?”

“Hayır. Eve fareler mi dadandı?”

“Pek... sayılmaz.” Dona eğilip kulağıma fısıldıyor. “Tırmalama sesleri işittim de, leydim. Soyunma odanızdan geliyordu.”

Hissizce “Ya?” diye karşılık geliyorum. Keşke bahsettiği fare olsaydı.

“Bir de sanırım birinin şarkı söylediğini işittim,” diye mırıldanıyor. Sesi öyle kısık çıkıyor ki gören kendi kendine konuşuyor sanacak.

“Şarkı mı?” Donakalıyorum ve omurgamdan yukarı bir ürperti yükseliyor.

Alelacele “Önemli bir şey değil,” diyor. “Eminim hayal görmüşümdür.”

İçimden ona bir avuç para –yeni bir iş bulana dek yetecek kadar– vermek ve ona evimden defolup gitmesini ve bir daha asla Edinburgh’ya –hatta İskoçya’ya– dönmemesini söylemek geliyor.

Dona korsemin iplerini çözmeyi bitiriyor. Gülererek “Sadece perilere dikkat edin,” diyor. “Büyükanнем bana onların bazen soyunma odalarının dolaplarında yaşadığını söylerdi.”

Küçükken ben de peri öyküleri dinlerdim. İskoçya’da bu

öyküleri dinlemeden veya batıl inançlar edinmeden büyüyen bir tek çocuk yoktur.

Fakat anlatılanlar şüphesiz asla gerçekmiş gibi değil, kâbus gibi masallar olarak aktarılır. Catherine'in erkek kardeşi bizi o tür öykülerle korkutur, periler yatağımızdan uzak dursun diye bir gözümüz açık uyumamızı söylerdi. Günün birinde bu saçmalıklara inanmayı bıraktım. Ta ki tüm öykülerin gerçek olduğunu öğrenene kadar.

Perilerin gerçek olduğuna inanan başka İskoçlar da var ama sayıları giderek azalıyor. Çok az insan perilerin varlığını sezebiliyor ve onların gerçek olduğuna inananlar da İskoç Kilisesi'nin batıl inançları kınayan tavrından dolayı sessiz kalıyor. Bu ülkede periler hâlâ çocuklara anlatılan öykülerden ibaret.

Dayanamayıp "Büyükannen başka ne derdi?" diye soruyorum.

Dona "Perilerin hayal ettiğin her şeyi gerçekleştirdiğini," diyor. "Ruhu karşılığında kişinin dileklerini gerçekleştirdiklerini. Bir de onlardan korunmak için üzerimde demir taşımamı."

Yutkunuyorum. Keşke ona demirin işe yaramadığını söyleyebilsem. Asla yaramaz. Keşke ona bir keresinde demirin beni koruyacağını düşündüğüm için az kalsın hayatımdan olacağını da söyleyebilsem. "Eh, bunlar aptalca şeyler değil mi?"

Dona tereddütle "Öyle," diye mırıldanıyor. Büyükannesinin öykülerine az çok inandığından şüphem yok. Yana çekiliyor. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, teşekkürler. İyi geceler."

Kapıyı arkasından kapatıp ayak seslerinin koridorda kaybolmasını bekliyorum. Boş odaya doğru "Derrick," diye sesleniyorum. "Soyunma odamdan çık!"

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarpıyor. Hafif bir baharat ve zencefilli ekmek tadının dilime yerleşmesinin hemen ardından avucum kadar bir ışık topu soyunma odamdan hızla fırlıyor.

Altıncı Bölüm

Derrick "Ne saçmalık," diyor. "Bir ruh benim neyime yarar ki?"

Ufacık olsa da Derrick'in sesi bir insanınki kadar gür ve erkeksi çıkıyor. Çalışma masamın üstünden uçup bir parça hurdanın üzerine konuyor. Bedenini çevreleyen ışık sönerken minik burnu, soluk teni ve başının tepesindeki bir tutam siyah saç görünüyor. İnce, yarısaydam kanatlar ufak tefek bedeninin iki yanında, ince kumaştan gömleğinden dışarı uzanıyor. Omzundan sarkan muslin bir çanta kalçasının üzerinde duruyor.

Derrick soyunma odamda yaşıyor ve orada her gün bir kâse bal karşılığında giysilerimi onarıyor. Fakat bazen *onarmak* yerine tam aksini yaptığı da oluyor. Siyah pantolonunun haftalar önce dışarı atmaya ihmal ettiğim matem giysileriyle aynı kumaştan olduğunu fark ediyorum.

"Korkuları hepten dayanaksız sayılmaz. Peri kardeşlerin yemekten zevk alıyor..." Onu gücendirmemek için duraksıyorum. Ufacık da olsa hakarete uğradığını hissettiğinde ortalığı darmadağın edebilir.

"Uf! Bu iğrenç. İnsan ruhlarının tadı yulaf lapası gibi oluyor." Gücenmiş bile.

Derrick gibi küçük periler insan avına çıkmıyor. İsteseler

insan enerjisini alabilseler de bu öldürücü olmadığı gibi ciddi bir yaralanmaya da yol açmıyor. Diğerleri kadar güçlü olsalar annem öldükten birkaç gece sonra arka bahçede bulduğum Derrick'in yaşamasına izin vermezdim.

Başımı kapıya doğru eğiyorum. "Rica etsem bana şundan bahseder misin?"

Bana "Ahşap paneller," diye karşılık veriyor. "Sert ahşaptan. Kokuları da güzel."

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Dona seni işitebiliyor." Bana sadece gözlerini kırıştırarak karşılık veriyor; söylediğimi hiç umursamamış gibi. Homurdanıyorum. "Görüşün sadece erkeklere has bir yetenek olduğunu sanıyordum. Bunu bana sen söylemiştin."

Derrick omuz silkiyor. "Onda Görüş yok. Sezgisi birazcık kuvvetli, hepsi bu."

"O kadarını ben de anladım."

"Kızacak bir şey yok," diyor. Parlıyor ve etrafını çeviren hale altın rengi ışıltılar yayıyor. "Sadece arada sırada beni sezebiliyor. Çoğu zaman ise türünüzün geri kalanı gibi varlığını fark etmiyor."

"Umurumda değil. Ne zamandan beri bu durumun farkındasın?"

Masadan yerinden çıkmış bir çarkı alıp inceliyor. "Bir haf-tadır."

"Yedi gündür, ha! Ve bana söylemek aklına gelmedi, öyle mi?"

Derrick biraz olsun endişeli görünmüyor; ona pantolonunu dikmekte kullandığı kumaşı sormuşum gibi rahat.

Olası en kötü senaryoları düşünüyorum. Bir peri beni evime kadar takip ederse? Ya o peri hizmetçimin ara sıra perileri sezebildiğini fark ederse? Perilerin çekebilecekleri enerji sezgileri kuvvetli insanlarda ve kâhinlerde normal insanlara göre daha fazla

oluyor. O kız yürüyen bir hedef tahtası ve bunu bilmiyor bile.

Derrick "Bunun önemli olacağını düşünmemiştim," diye mırıldanıyor. "Ne de olsa ben kesinlikle zarar vermem." Çaktırmadan çarkı çantasına atıyor.

"Onu geri koy, seni hırsız," diyorum.

"Fakat..."

"Geri kalanları da..."

Derrick gönülsüzce çarkı çantasından çıkarıp masanın üzerine atıyor. Sonra bir diğerini ve bir diğerini. "Dona'yı işten çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Elbette çıkaracağım," diyorum. "Tanrı aşkına, o küçük kızın ülkeden ayrılması gerek. Batı Hint Adaları'nda peri yok, değil mi?"

Derrick *sen öyle san* der gibi beni süzüyor. "Evimi ondan iyi temizleyen yok," diye sızlanarak çantasından babamın gardırobundan alınmış gibi görünen altın rengi bir düğme çıkarıyor. "Bu gül kokulu maddeyi temizlik yaparken kullanıyor. Bu koku aklıma baharı, şelaleri ve güzel hanımları getiriyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu dediğinden olup bitenlerden habersiz hizmetçimin sırf sen onun temizlik solüsyonunun kokusunu seviyorsun diye tehlike altında yaşamasına göz yummamı istediğini mi çıkarmalıyım?"

"Eh." Epey utanmış gibi. "Evet."

"En azından dürüstsün." Soyunma odasını açıp homurdanıyorum. Fırfırlar, ipekler, etekler, juponlar her yana dağılmış." Onu neden burada tutmak istediğine şaşmamak gerek. *Birileri* buraya çekidüzen vermeli.

Kanatları vızıldayan Derrick uçup omzuma konuyor. "Ben onun bunu yapmamasını tercih ederim. Burası tam da istediğim gibi."

"Berbat olmuş."

“Buna nasıl cüret edersin?” Kanatları kulağıma fiskeler atıyor. “Burası benim evim, hakaret ediyorsun.”

Kanatları canımı yakmaya başlıyor. “Uslu dur yoksa bugün benden bal alamayacaksın.”

Derrick sakinleşip boynumun yanına oturuyor. “Zalim.”

İstese Derrick her yerden her şeyi çalabilir. Fakat onu asıl hazır tuttuğum bal stokum ve durmadan giysilerimi onartma ihtiyacı duymam memnun ediyor. Küçük perilerde onarma takıntısı vardır. Sırf parmaklarını çalıştırmak için kullanılmış giysiler çaldıkları bilinir. Derrick bunu yapmanın kılıç tutan elinin hızını koruduğunu söylüyor. Verdiği hizmetlerin karşılığında sadece bal istiyor. Fakat ona balı dikiş işlerini yapsa da yapmasa da temin etmeme rağmen. Bala öyle bayılıyor ki.

“Ben birlikte yaşaması harika biriyim ve sen bunun farkındasın,” diyorum. “Şimdi, izin verirsen üzerimi değiştirmek için evini ödünç alacağım.”

Derrick omzumdan masaya geri uçuyor. Gözüm üzerinde değilken başka parçaların kaybolacağını düşünüyorum.

Soyunma odasının kapısını ardımdan kapatıp ışık düşmesine basıyorum. Elbiselerin çoğu raflarda değil. Havada gül kokusu var. Gönülsüzce Derrick’e hak veriyorum. Oda gerçekten çok hoş kokuyor.

Göğsümü saran kurdeleyi hızla çözüyorum. Kan kumaşa yapışıyor ve kat kat akşam boyunca hareketimi kısıtlayan jüponları ve iç çamaşırlarını çıkarırken yüzümü buruşturuyorum. Ardından tabancamı tutan kılıfı ve *sgian dubh*’i çıkarıyorum.

Şöyle bir bakınca göğsümün altında kalan çilli tenimde uzanan beş yüzeysel, dört de derin kesik görüyorum. Derin yaraların dikilmesi gerekecek.

Parmaklarımı kaburgalarımın üzerindeki iyileşip kabuk bağlayan yaralarda gezdiriyorum. Kimse güzel elbiselerimin

altında, yara izleri, kesikler ve berelerle dolu bir beden gizlediğimi bilmiyor. Yaralar bacaklarımın, karnımın ve sırtımın çeşitli noktalarına dağılmış halde. Onlar benim nişanlarım. Hayatta kalmamın ve zaferlerimin gizli sembolleri. Ve intikamın. Bu yara izlerini bırakan perileri bir bir sayıp dökebilirim; hepsini nasıl öldürdüğümü anımsıyorum.

İç çekerek sandığımın kapağını açıyorum ve dikişçi kutumu çıkarıyorum. Yere, daftmadağın elbiselerimin arasına koyduğum kutunun tabanındaki anahtarı çeviriyorum. Küçük mekanik örümcekler göğsümde gezinip yırtılan etimi onarıyor.

Gözlerimi yumuyorum. Bedenlerinin hareketini, küçük bacaklar tenimde gezinirken ufacık mekanik parçalar bir arada çalışırken çıkan sesleri dinliyorum. Bedenimi defalarca deliyor, dağlıyor, hassas etime incecik dikişler atıyorlar. Nihayet işlerini bitirip kutuya geri döndüklerini hissediyorum.

Gözlerimi açıyorum. Soyunma odası sessiz. Kutuyu sandığa geri koyuyorum. Göğsümle karnım arasında yeni nişanlara dönüşecek olan, etraflarına kan bulaşmış, dört dikili yara var.

Kanı silmek için elimi kumaşlara atıyorum ve elbiselerin altından eski, yırtık pırtık bir ekose şal çıkarıyorum.

Sonra soluk alamıyorum. Gözlerim sulanıyor, göğsüm ağrıyor.

Şalı sandığın içine koyuyorum ve kapağı nefes nefese, sertçe kapatıyorum.

Derrick şalı soyunma odamdan aşırılmış olmalı. Keşke yakabilseydim. Annemden kalan son yadigâr da olsa. Babam annemin en özel eşyalarının evden atılması emrini vermeden önce bunu kaçırabilmişim. Babam artık annemin eşyalarına bakmadığını söylemişti. O eşyalar sanki ona annemin döneceği ümidini aşıliyordu.

Onu anlıyorum. Annemin yaşadığını anımsatan şu son ha-

tıra bile onun yokluğunu daha da dayanılmaz kılıyor. Şalı işte bu yüzden göremeyeceğim bir yerde saklıyorum; acınası bir çabayla annem yaşıyormuş gibi hissetmek için ona sarılmayayım, onunla uyumayayım veya üzerime giymeyeyim diye. O yaşıyormuş gibi davranmak olsa olsa gerçeği daha da acı kılar.

Yerden bir mendil alıp Derrick'in benim için terliklerimin yanına bıraktığı su dolu kâseye bandırıyorum. Hep benim eve temizlenmesi gereken bir yarayla geleceğimi düşünür. Hep de haklı çıkar.

Kanlı tenimi nazıkçe ovup üzerime geceliğimi geçiriyorum. Soyunma odasından dışarı çıktığımda Derrick'i çalışma masamda bacak bacak üstüne atmış, metal parçaları karıştırır, şüphesiz hangi parçayı çalacağını seçmeye çalışır halde buluyorum.

“Oradan uzaklaş,” deyip şömineyi yakan düğmeye basıyorum. Kömürlerin altında ateşlenen bir kıvılcımla alevler canlanıyor. Kanlı kumaşı ateşin içine atıyorum.

Derrick kanepenin yanındaki kocaman, pembe sandalyenin sırtına uçuyor. “Fakat orada öylece duruyorlar; hepsi de parlak ve el değmemiş.”

“Parmaklarını meşgul edecek başka bir projeye ne dersin?” Parçalanmış balo kıyafetimi havaya kaldırıyorum. “Görüyor musun? Tamamen mahvolmuş halde, tam istediğin gibi.”

Etrafında bir ışık patlaması oluyor. “Ne oldu?” diye bağıyor.

“Hayalet peri,” diyorum. Derrick fırlattığım elbiseyi havada, yeninden yakalıyor. Pixie'lerin² göründüklerinden daha güçlü olduklarını bilsem de hiç zorlanmamasına şaşıyorum. “İstediğin gibi üzerinde çalışabilirsin.”

Nihayet elbiselerimi onardığında ona teşekkür etmemeyi

öğrendim. Periler kendilerine minnettarlık gösterilmesine çok alınıyor.

Derrick elbiseyi kanepenin üzerine bırakıp hasarı gözden geçiriyor. “Az kalsın canını alacakmış, değil mi?” diye mırıldanıyor.

“Az kalsın.”

Parmaklarımı yeni nişanlarıma bastırıyorum. Hepsi öyküler anlatıyor ve hepsi önemli. İçlerinden biri –yara izlerinin en uzununu, omurgam boyunca uzayan– kazandığım ilk nişan. Annesini kısa süre önce kaybetmiş ve periler dünyasına yanında demirle gittiğinden ölümden kıl payı kurtulmuş bir kızın öyküsünü anlatıyor. Sonradan bir katile dönüşen kızın öyküsünü.

Çalışma masamın sandalyesine oturup hurdaların arasından bir saat kösteği çıkarıyorum. “Tabii onu vurdum,” diye fıslıyorum.

Derrick “Aferin,” diyor. Elbisemi kaldırıp gözden geçiriyor ve kanatlarını bir kez çırpıyor. “Başını aldın mı peki?”

Sesi ümit dolu çıkıyor. Küçük periler daha güçsüz yaratıkları kullanarak hayatlarını sürdürmelerini zavallılık addediyor, bu yüzden de büyük perilerden nefret ediyorlar. Bu durumu zayıflık olarak görüyorlar.

“Elbette hayır. Bir hayalet perinin başıyla ne yapacağım ki?”

Daha da parlıyor, teni altın rengi bir ışık yayıyor. “Av hatırası olarak alacaksın, bir kazığa dikip arka bahçede, herkesin görebileceği şekilde sergileyeceksin.”

“Derrick, bu iğrenç.” Böyle desem de sözlerini komik buluyorum.

“Öyle mi dersin?” Çantasından iğne iplik çıkarıyor. “Ben gençken birbirimize av hatıralarımızı gösterip övünür, etraflarında dans eder, tıka basa meyve yerdik.”

“Buna ne diyeceğimi bilmiyorum.”

² Pixie: Küçük boylu, dans etmeyi, şakalar yapmayı ve hırsızlığı seven çocuk-su periler. (e.n.)

Derrick sadece gülümsüyor ve elbisemi dikmeye başlıyor. “Ah, mutlu hatıralar.” Başımı iki yana sallıyorum. Tam masadan tornavidayı alacağım sırada “Bazı haberlerim var,” diye ekliyor.

Donakalıyorum, nefesim boğazıma takılıyor. Haberler. Ne zaman Derrick’in paylaşacağı bir şey olsa konu hep annemi öldüren periyle, o dişi perinin son cinayetleriyle ilgili olur. Derrick’in küçük perilerden kurduğu bir şebeke var – brownie’ler³, bataklik yakamozları ve *buachailleen*⁴ bunlardan bir kaçı– ve sohbeti seven bu periler bal karşılığında ellerindeki bilgileri paylaşmaya gönüllü oluyorlar. Son zamanlarda annemi öldüren perinin cinayetleri sıklaştı, birkaç günde bire çıktı.

“Evet?” Sakince konuşmaya çalışıyor, intikam arzumun taşmasına engel olmaya çalışıyorum. Her gece, öldüreceğim bir sonraki perinin o olacağını ümit ediyorum. Şimdilik öldürdüğüm perileri canını almayı en çok istediğim perinin yerine koyuyorum.

“Bu kez Stirling’de görülmüş.”

“Kaç kişi?” Sesim titriyor.

“Bir.”

Sandalyemden öyle hızlı kalkıyorum ki sağa sola yalpala-yıp düşecek oluyor. Odanın gerisine yürüyüp duvara raptedilmiş uskuna dümeninin önünde dikiliyorum. Tahtada küçük,

3 Brownie: İskoç folklorunda kömür karası gözleri olan cüce, erkek görünümünde periler. Yeşil, mavi ya da kahverengi giysiler ve keçeden şapkalar giyen bu perilerin kulakları hafifçe sivri, parmakları uzundur. Evlerin kullanılmayan bir köşesini mesken tutar ve sevdikleri yiyecekler olan süt, bal ve bira karşılığında ev işlerine yardım ederler. İnsanların kendilerine açıkça hediyeler vermesine alınırlar ve bu gibi durumlarda evden ayrılabilirler. Kedilerin olduğu yerde barınmazlar (ç.n.)

4 Buachaille: Görünümleri genç erkekleri andıran ufak tefek periler. Sözcük “küçük oğlanlar” anlamına gelir. Şekil değiştirme ustası bu periler zevk için hayvanlara eziyet ederler (ç.n.)

güçbelâ fark edilen bir düğme var. Titrek parmaklarla düğmeye basıyorum. Duvarın bir kısmı dışa doğru çıkıyor ve döndüğünde ters yüzünde gizli bir İskoçya haritası beliriyor.

Aberdden. Oban. Lamlash. Tobermory. Dundee. Inverness. Portre. Batı Adaları’na kadar, ülkenin düzinelerce farklı noktası. Haritaya batırdığım toplu iğnelere kurdeleler sararak cinayetlerin çetelesini tutuyorum.

Bildiğim kadarıyla o, hayatta kalan son *baobhan sìth*. Cinayet şablonu hep aynı; bir köyde üçten fazla can almıyor. Aynı yerde uzun süre kalmıyor. Avını gece yolculuk edenlerden seçiyor ve onları güçlü zihinsel etkisiyle ya da doğaüstü güzelliğiyle kendine çekiyor. Avını bir kez tuzağa düşürdüğünde boğazlarını parçalayıp kanlarını son damlasına dek akıtıyor. Bu şablona aykırı tek bir kurban oldu: Annem. Başka kimseye yapmadığı şekilde annemin kalbini söktü.

Zihnimde beliren anıya gözlerimi yumarak tepki veriyorum. Kendi kendime yineliyorum. *Düşünme bunu. Düşünme bunu. Düşünme bunu. Düşünme bunu. Düşünme...*

Derrick tereddütle “Aileana?” diye soruyor.

Boğazımı temizleyip gözlerimi açıyorum ve haritanın yanında asılı duran deri çantadan bir iğne ve kurdele çıkartıyorum. “Bir şeyim yok.”

Haritaya batırdığım iğneye kurdeleyi doluyorum.

Harita iğnelerle ve kıvılcık kurdelelerle dolu; perinin cinayetler zincirinden nasibini almayan çok az bölge var. Geçen yıl yüz seksen dört can aldı. Benden daha meşgul. Annem öldürüldükten iki hafta sonra perinin peşine düştüm. Yerini tespit ettiğimde başka bir yere geçmiş oluyor. İşlediği cinayetlerin hiçbirine engel olamıyorum. Bu yüzden uygun anı kolluyor, kendimi ona hazırlıyor, tekrar karşılaşacağımız gün için hazırlık yapıyorum.

Son iki haftada Kuzey İskoçya’dan uzaklaşarak giderek şeh-

re yaklaşıyor. Artık karşılaşmamız an meselesi. Ve son derece sabırlı olmayı öğrendim.

Derrick omzuma konuyor ve kanatları yanağımı nazikçe okşuyor. “Bana onun buraya doğru yola çıktığını söylüyorlar.”

“Öyle.” Gülümseyip haritayı göz önünden kaldıracak düğmeye basıyorum.

Tekrar çalışma masama oturup köstekli saatin kapağını kaldırıyorum. Ardından orta kısmını dikkatle, küçük çarkları ve kablolarıyla, tek parça halinde çıkarıyorum.

Kaşlarımı çatarak kösteğin üç ayrı bölümünü, bunların nasıl birlikte çalıştıklarını ve nasıl bir uyum içinde olduklarını inceliyorum. Mekanizmayı yavaşça parçalara ayırırken çıkardığım her parçanın yerini zihnime kazıyorum. Bazı parçalar doğru dürüst görebilmek için büyütücü gözlük takmamı gerektirecek kadar küçük.

Hemen her gece yeni bir proje buluyorum. Annem hayat-tayken ev için ufak tefek cihazlar yapmama yardımcı olurdu. Parmaklarımı şaklatmamla açılıp kapanan fenerler; bir çay dağıtıcı; oturma odasındaki kitaplığın en üst raflarından kitapları alan, uçan, metalden bir el.

Annem ölünce hepsini yok ettim. Gereksiz şeyler yapmayı bıraktım. Artık elimdeki hurdalar hepsi de tasarımlarımdan gerçeğe çevirdiğim silahlara dönüşüyor. Bir silah parçalandığında yenisini yapıyorum.

Ne yaratacağımı asla önceden bilmiyorum. Bazen aklımda sadece bir fikirle oturuyor ve gece boyunca onu gerçeğe çevirmek için çalışıyorum. Beni uykudan mümkün olduğunca uzak tutacak ne varsa yapıyorum. Bu kez beni uyutmayan, bir *baobhan siñh*’le karşılaşmak için yaptığım hazırlıklar.

Çekmeceye uzanıp günlüğümü çıkarıyorum. Bazen ilham geldiğinde parmaklarım kömürden kararana kadar eskizler

hazırlıyorum. Çok geçmeden köstekli saatin parçaları ve saati bir silaha çevirecek olan ekler kâğıtta bir tasarım olarak belirliyor. Bazı hesaplamalar yapıp kâğıdın köşesine gerekli sülfür, kömür, güherçile ve *seilgflür* miktarlarını yazıyorum.

Derrick onarma işini bırakıp başını kaldırıyor. “Bu kez ne silahı yapıyorsun?”

Gülümsüyorum. “Ah, göreceksin. Harika olacak.”

Baobhan siñh döndüğünde gelişi için hazır olacağım. Onu yüz seksen dört cinayeti için pişman edeceğim.

Yedinci Bölüm

Ertesi gece kendimi avıma hazırlıyorum.

Üzerimde yün pantolon ve belime soktuğum ince, beyaz bir gömlek var. Deri bıçak kınımın ağzı kapalı ve kalçalarımın aşağı sarkıyor. Baldırımın ortasına kadar gelen, bilekten boğaza kadar bağcıklı çizmelerin üçer de kopçası var. Pantolonumu sağa sola takılmasın diye çizmelerimin içine soktum. Kılığımı uzun, gri, kaba yünden bir palto tamamlıyor.

Derrick şöminenin soğuyan kömürleri üzerinde kalan pervazdan “Yanına yalnızca kamayı mı alıyorsun?” diye soruyor. Etrafını çeviren haleden dökülen altın parıltılar daha yere düşmeden kayboluyor.

“Elbette hayır,” diyorum.

“İyi. Onu yanına alma zahmetine girme bile derim ben.”

Sırıtiyorum. Derrick bana bir keresinde kamanın işe yaramaz olduğunu, demirden silahla onu bile öldüremeyeceğimi söylemişti.

“Kurbanlarımın dikkatini dağıtmada çok faydalı.” Dikkatle, işlevini değiştirdiğim köstekli saati masadan alıyorum. “Ve Kiaran’ı gördükten sonra bu küçük güzelliği sınavacağım.”

Amacım *baobhan síth*’i öldürebilecek silahın köstek olup ol-

madığını görmek olacak. Silahtan fayda sağlamam için, onu anlamlı kılabilmek için tek şansım olacak ve bu doğru silah değilse seçebileceğim birçok başka cihazım var.

Derrick sonu “Acımasız pislik,” ile biten bir peri küfrü savuruyor.

Kiaran’dan neden nefret ettiğini asla söylemedi. Hatta Kiaran hayatımı kurtardıktan ve Derrick’in ölü görmekten memnun olacağı türde perileri öldürmek için beni eğittikten sonra bile.

Köstekli saati cebime koyuyorum. “Gerçekten de öyle,” diyorum. “Yine de gitmem gerek.”

Derrick kollarını kavuşturuyor. “İyi. Elbiseni onarmam karşılığında vereceğin bir kâse balı alacağım şimdi.”

“Yarım kâse,” diyorum. Mantıksızca davranıyor ve bunun farkında.

Etrafındaki hale parlamaya başlıyor. Periler pazarlık etmeye bayılır. Derrick için de bal alabileceği en büyük ödüdür. Ona bal vermemin tek mahzuru sonraki tavrı oluyor. Tertemiz olmuş eşyalarımın pırıltılar yayılırken Derrick öylece uzanıp harika bir deneyim yaşadığını belli eden hareketler yapıyor.

“Tam,” diye ayak diriyor.

“Yarım.” Bu sonsuza dek sürebileceğinden “Dona’nın da işine son vermeyeceğim, böylece temizlik malzemesine olan tuhaf tutkunu sürdürebilirsin,” diye ekliyorum.

“Anlaştık,” diye yanıt vererek kanatlarını çırpıyor.

“Döndüğümde balı alacaksın o zaman,” diyorum.

Şöminenin yanındaki ahşap paneli itiyorum. Yaylanarak açılan panelin gerisinde bir dizi çelik kol beliriyor. Kollardan birini çekmemle yumuşak bir hışırtı eşliğinde duvardan geniş, dikdörtgen bir parça kopup yavaşça bahçeye iniyor. Çarkların sessiz tıkırtılarıyla, rampa alçalıp aşağıdaki çimenliğe iniyor. Babam her zamanki seyahatlerinden birindeyken, sıkça de-ği-

şen hizmetçilerimin biri gittiğinde yerine yenisi gelene dek geçen aralıklarda odama yaptığım bir ekleme bu. Evden kaçmak için mükemmel, sessiz bir yol.

Ben bahçeye inerken Derrick “Kiaran’a benden bir mesaj ilet,” diyor.

“Dur, tahmin edeyim. Ona ne diyebilirsin? Soyunma odasında yaşadığım kızın başına bir şey gelirse canını yakarım. Bir de sen şeysin, ‘p’ harfiyle başlayıp ‘k’ ile biten bir hakaret sözcüğüdür. Yaklaştım mı?”

“Bir de onun kalbini yemek istiyorum.”

“Peki. Harika. Ona söylerim.”

Uzun çalılıarın arkasındaki kolu itmeme arkamdaki duvar kapanıyor. Sonra eğilip kilit mekanizmasını çalıştıran kadrani çevirerek evimin özel bahçesinden Charlotte Meydanı’na sığıyorum.

New Town sokakları gece yarısından sonra hep boş oluyor. Evler ışıksız ve yolda hızla ilerlerken adımlarımın çıkardığı patırtılar dışında ortalık sessiz. Ben meydanın ortasındaki bahçeden geçerken sokak lambalarının ışığı altında, çimlerin üzerine uzun gölgeler vuruyor. Çiseleyen yağmur saçlarımı ıslatırken toprak çizmelerimin tabanları altında şapırdıyor.

Meydandaki bahçeye park edilmiş uçan makinelere öyle bakıyorum. İçlerinden biri bana ait. Tasarımını yapıp nihayet inşa ettiğim araç Leonarda da Vinci’nin birkaç eskizinden, onun yarasaaların fizyolojisine duyduğu hayranlıktan esinlenen bir ornitopter. Aracın dikdörtgen şeklindeki geniş iç bölmesi ve kanat genişliği uçan bir yarasanın bedeni ve hareketini taklit etmek üzere hazırlandı. Araç çalışmadığı anlarda kanatlar gövdenin iki yanına yapışıyor.

Tüm icatlarım arasında en sevdiğim bu. Kiaran’la buluşacak olmasam hava aracımın şehrin üzerinde süzülür, Edinburgh’nın

tepesinde dolaşan bulutlar arasında gezinirdim.

Fakat bu gece koşuyorum. Soğuk havayı içime çekerek, ayazda kendimi bağırma arzusu duyacak kadar canlı hissederek. İçimdeki karanlık çözülüp beni sarıyor; düzenli bir ritimle o basit intikam ve kan arzularımı döven, beni yiyip bitiren karanlık.

Artık yaşam amacım bu. Çay partileri, davetler, Nor Gölü’nde düzenlenen piknikler ya da sahte gülümsemelerin eşlik ettiği sırt dik, omuzlar geride yapılan kibar sohbetler değil. Artık takip etmek ve öldürmek için yaşıyorum.

Yağmurun kayganlaştırdığı kaldırım taşları ilerideki lambanın ışığı altında parlıyor. Çizmelerim paltomun eteğini ıslatan su birikintilerine girip çıkıyor.

Önünden geçtiğim saat kulesinden elektrik cızırtıları yayılıyor. Binanın kenarlarında yarısaydam, camdan çizgilerden New Town’ın tümüne ışık sağlayan sistemin altın rengi pırıltıları yayılıyor. Kaygan camda parmaklarımı gezdirip içerideki yanıp sönen ampulleri izliyorum. Ampullerin parlak ışığında elimin derisinin altındaki kemikleri seçebiliyorum.

Princes Caddesi’ne varınca hızlı bir yürüyüş tempomu hızlandırıyor, caddenin parka yakın tarafına geçiyorum. Yağmur damlaları yüzüme vururken şehrin güney kısmına bakıyorum.

Hisarını ve temellerinin oturduğu kayalıkları göremesem de bulunduğum yerden şatoyu seçebiliyorum. Şato gözüme hep Nor Gölü’nün üzerinde yükselen kayalardan yontulmuş gibi görünür.

Göl kurutulup bahçelere çevrilse de herkes o bölgeyi hep eski ismiyle anıyor. Şimdi Old Town’ı New Town’dan çiçekler, çimler ve ağaçlar ayırıyor. Karanlıkta yeşil alan uçsuz bucaksız ve boş görünüyor. Sokak seviyesinin öyle aşağısında kalıyor ki ışıklar oraya uğramıyor.

Parkin ötesindeki Old Town'ın ışıklandırması yetersiz. Kayahlıklara tutunan yüksek, sıkışık binaların etrafı kalın bulutlarla sarılı. Düzensizce dağılmış açık pencerelerden çiftlik hayvanlarının yağlarından üretilen ilkel mumların titrek ışıkları sızıyor. Old Town sakinlerinin evlerini aydınlatmak için paraları ancak bu mumlara yetiyor. Burada elektrik yok, ana caddeler gaz lambalarıyla aydınlanıyor ve bu lambaların ışığı yerde gezinen yoğun, ıslak bir sisle kısılıyor.

Periler Old Town'a Edinburgh'nın diğer tüm semtlerinden fazla uğruyor. Old Town'ın binaları arasında perilerin kurbanlarını kendilerine çekebileceği çok sayıda kıyıda köşede kalmış, dar geçit var. Kurbanların cesetleri nihayet bulunduğu yetkililer şüpheye kapılmıyor. Burada birçok insan hastalıklardan ölüyor. Peri cinayetleri hemen her zaman Old Town'ın kirli, kalabalık dairelerinde kolayca yayılan vebayla açıklanıyor. Yetkililer semt sakinlerinin kindar ruhlar, periler ve lanetler hakkında söylediklerine kulak tıkıyor, onları geri kafalı ve batıl inançlı görüyorlar. Ben öyle olmadıklarımı biliyorum.

New Town'ı Old Town'a bağlayan Kuzey Köprüsü'nden geçiyorum. Ara sıra Old Town denen labirentin bir yerlerinden gelen coşkun haykırıışlar yankılanıyor. Ana caddede birkaç sarhoş kaldırım taşlarına kıvrılmış. Üzerinde kendisine büyük gelen paltosuyla bir adam gaz lambasının ışığı altında şarkı söylüyor.

Onlarla karşı karşıya gelmemek için taş bir binanın kenarından ilerleyip High Kirk'e yöneliyorum. Yağmur bulutları katedralin ve karşımda kalan binaların tepelerini örtecek kadar alçalmış. Her adımmda çizmelerimin takırtıları boş sokakta yankılanıyor.

Sonra ağzıma o tat geliyor. Tanımlayamadığım, kuvvetli bir perinin gücünün tadı. Gülümsüyorum. İşte bu geceki ilk kurbanım. Keşke bu peri o *baobhan sìth* olsa.

Peri saldıracak ideal bir yer bulana dek beni takip edecek.

Her şeyden çok güç, kontrol ve üstünlük içeren avdan hoşlanıyorlar. Hevesleri av olmadığımı anlamalarına kadar sürüyor. Ben avcıyım.

Bahçelere döneceğim sırada perinin gücünün tadı beni tüm gücüyle vuruyor. Başımı hızla kaldırıyorum ve kısa bir an için yaşadığım hissin tadını çıkarıyorum.

Bal, toprak, doğal özler; tarif etmesi güç binlerce tat. Yabanın tadı; saçlarım rüzgârda uçuşurken ayaklarımı çamura daldırmak, sisli bir sabahda derinlerine doğru yürüdüğüm denizde kumun ve suyun bacaklarıma dolması gibi. Zihnimde bana gerçek ve anlamlı gelen görüntüler canlandıran bir tat.

Bu imza tanıdığım bir tek periye ait olabilir.

Son anda şatoya doğru koşmaya başlıyorum. Derin derin, hızlı hızlı nefes alıyorum. Arkamdaki peri hâlâ sessiz olsa da hızıma ayak uyduruyor.

Sırtarak eğilip küçük, dar bir sokağa giriyorum. Duvarlar iki yanıma sararken küflü toprak ve taş kokusu daha da güçleniyor. Hiçbir şey göremiyorum, kuvvetlice çarpan kalbim ve art arda gelen ayak seslerim dışında hiçbir şey işitemiyorum. Fakat bunun pek de önemi yok. Old Town'ın sonu gelmez basamakları, kıvrımları ve geçitleri bir bir ezberimde.

Bir başka dar sokak, bu defaki yeraltındaki mahzenler arasında. Omuzlarım duvarlara sürtsen de hızımı kesmiyorum. İlerideki merdivene varmadan basamakları sayıyorum –*bir, iki, üç, dört, beş*– ve sıçrayarak taş basamaklardan iniyorum. İki keskin dönüş daha ve yeraltından hızla çıkıyorum. Ben bir başka dar geçide doğru koşarken gaz lambalarının ışığı karanlık yolu aydınlatıyor.

Ellerimi ve ayaklarımı iki yandaki duvarlara yaslayabileceğim kadar dar olan geçitte kolayca yukarı tırmanarak en tepeye ulaşıyorum.

Ve bekliyorum.

Kalbimin bir düzine atışının ardından uzun boylu, karaltı halinde bir figür tünelden içeri dalıyor. Peri altımda duruyor; bedeni hareketsiz. Sessizce nefes alıyor, kovalamacamız nefesini hiç kesmemiş. İlerliyor. Yavaşça ve sessizce.

Bedenimin ağırlığını ellerime veriyor, ayaklarımı tünelin duvarlarından çekip üzerine atıyorum. *Yakaladım seni, Kiaran MacKay.*

Sekizinci Bölüm

Önkolumu çenesinin altına atıp boynuna, bedenindeki tek zayıf noktaya bastırduğım Kiaran afallıyor.

“Pes et,” diyorum.

Fakat Kiaran şimşek gibi hızlı bir hareketle dönerek beni yere çakıyor. Sertçe yere çarpmamla ciğerlerimdeki hava dışarı kaçıyor. *Lanet olsun, bu canımı çok yaktı.*

“Seni pislik.” Çizmemi havaya kaldırıp ayağımın tabanıyla dizine vuruyorum. Bir çatırtı yankılansa da Kiaran’ın dudakları arasından bir acı iniltisi bile çıkmıyor. Sonra gülümsüyor.

Tabii ya, o da bundan benim kadar keyif alıyor. Elimden gelirse dövüşü kaybetmeyeceğim ya da pes etmeyeceğim. Bazı geceler kanımız akana dek dövüşüyoruz. Ben ağrılar içinde, nefes nefese kalana dek. Fakat henüz onun peri tenini bir kez morartamadım bile. Kiaran’ı kavgada hiç yenemedim ama bu sadece kararlılığımı daha da artırıyor.

“Bu beceriksizceydi,” diyor. Sesi bir kedi mırıltısı gibi; hoş ve tuhaf bir melodisi var.

Dişlerimi sıkıyorum. İkimiz kavga ederken beni eleştirmesinden *nefret ediyorum*. Hızla dönüp yeni bir hamle yapıyorum ve... bıçağı boşa savuruyorum.

“Hâlâ beceriksizsin.” Sesi öfkeli çıkıyor. “Ölümlülerin silahlarına karşı hangi noktamin zayıf olduğunu bildiğine göre ne yaptığını sanıyorsun?”

“Konuşmayı keser misin lütfen?” diye çıkışıyorum.

Yeniden bıçağı yukarı savuracakmış gibi yapıp dikkatini dağıtmak için tekme atıyorum. Hızlı bir dönüşle aşağı eğilerek bıçağı boğazına, neredeyse hiçbir şeyin işlemediği peri tenine demir bir bıçağın saplanabileceği –fakat yine de onu öldüremeyeceği– tek noktaya savuruyorum. Bıçak giysilerini kesiyor. Pürüzsüz, soluk boynuna ince bir kan çizgisi yayılıyor.

Sırıtarak “Hâlâ beceriksiz olduğumu düşünüyor musun?” diye soruyorum.

Boynumdaki *seilgflür* kolyesini koparıp fırlatıyor. Kolyenin geçidin öteki ucunda bir yere düştüğünü işitiyorum. Şaşkınlık içinde az önce Kiaran’ın dikildiği yere bakıyorum. Deve dikenini olmadan, o kendi isteğiyle bana görünür olmadıkça onu göremem.

“Bir daha dene,” diyor. Sözleri etrafımda yankılanıyor. “Deve dikenini olmadan.”

Sakince “MacKay,” diyorum. “Mantıksızlık etme.”

Aldığım tüm dersler arasında en kötüsü bu. Görüşümün olmayışının en büyük zayıflığı olduğunu biliyor, bu durumdan nefret ediyorum. Kiaran istese bu açığımdan istifade edip beni öldürebilir. Daha çığlık atmak için ağzımı açamadan ölmüş olurum.

Kiaran “Mantıklı davranmak umurumda bile değil,” diye fısıldıyor. Nefesinin yumuşaklığını boynumda hissediyorum; sonra o da kayboluveriyor. Elimi uzatsam da tek bulabildiğim boşluk oluyor. “Bir daha kes beni,” diyor, “tabii yapabilirsen.”

“MacKay...”

Görünmez elleri beni tutup duvara çarpıyor. *Sgian dubh*’ı

tutan elim gevşiyor ve bıçak takırdatarak yere düşüyor. Ağzımdan sıcak kanım sızıyor. Acıdan bağırmamak için çenemi sıkıyorum. Acıya yenik düşmeyeceğim. Bu Kiaran’ın bana verdiği dersler arasında benim için en kıymetlisi.

Duvardan uzaklaşıp bıçağımı almak için çömeliyor ve dönerek yüzümü boş geçide çeviriyorum. Kiaran’ı göremezsem onu nasıl yenebilirim?

Sessizlik. Kiaran yırtıcı bir avcı çevikliğiyle hareket ediyor. Nefesi bile yerini belli etmiyor. Bıçağı gelişigüzel sallasam da sadece havayı dövüyorum.

“Ne hissediyorsun?” Kiaran arkamda.

Bıçağı havaya kaldırıp dönüyorum ama Kiaran kolumu tutup beni tekrar itiyor. Bıçağı az önce olduğu yere doğru sallasam da gitmiş bile. “Kızgın.”

“Yanlış cevap.” Bedensiz sesi yankılanıyor. “Bana ne hissettiğini söyle, Kam.”

Soyadımın bu kısaltılmış, tek hecelik halini ikimiz kavga etmekle meşgulken bana kolayca seslenmek için kullanıyor. Kiaran bana hep “Kam” diye seslenir oldu. Şimdi ise ismim dilinden bir nefeste, neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Bir meydan okuma gibi.

Yerini belli edecek bir işaret arasam da hiçbir şey bulamıyorum. Pekâlâ şu an bana çatılarda pıtırdayan yağmur damlalarından başka hiçbir şey eşlik etmiyor olabilir.

“Söyle bana.”

Öfkeden başka hemen hiçbir şey hissetmediğimi ona nasıl söyleyebilirim? Öfke sayesinde hayatta kaldığımı ve her gece öldürmeyi en çok istediğim perinin peşine düştüğümü? Öfke olmadan bir boşluktan, dipsiz bir uçurumdan ibaretim. Boşum.

İsimlerimiz hariç, Kiaran ve ben birbirimizin hayatına dair hiçbir şey bilmiyoruz. Hemen her gece birlikte savaşıyor, ka-

nımızı akıtıyor, avlanıyoruz. O bana perilerin canını en etkili biçimde, en gaddarca nasıl alacağını öğretiyor. Fakat Kiaran'a neden avlandığımı hiç söylemediği gibi o da bana kendi türünü neden öldürdüğünden hiç bahsetmedi. Bu bizim ayinimiz, dansımız. Asıl önemli olan da bu.

İşte bu yüzden beni "Hiçbir şey hissetmiyorum," diye fısıldamaya itenin ne olduğunu bilmiyorum.

Kiaran yanıt vermiyor. Düşen yağmur damlalarının hareketine rağmen bana çevremdeki her şey donakalmış gibi geliyor. Kiaran'ın sıcak, görünmez parmaklarıyla saçıma dokunup ıslak bir tutamı yanağımdan çekmesiyle irkiliyorum.

"Bu dediğin doğru olsa," diye mırıldanıyor, "burada olmazdın."

Kiaran'ın gücü tek, davetkâr bir okşayışla tenimde gezinirken ürperiyorum.

"Dövüşüyoruz sanıyordum." Farkında bile olmadan boynumu bana daha iyi dokunsun diye eğiyorum.

Peri gücünün yaşattığı his bu denli baştan çıkarıcı olmamalı. Kiaran'ın aurası ana caddedeki kovalamacamızdan beri beni izleyen o güçlü, yabancı tadı daha da kuvvetlendiriyor. O tatta kendimi kaybetmek istiyorum. İçimde ormanda, büyük okyanus dalgaları arasında yalınayak koşma arzusu uyandırıyor ve...

Kiaran saçımı bırakıyor. "Kaybettin."

Benden uzağa çekildiğini hemen fark ediyorum. Bedeninin sıcaklığı kayboldu ve yağmurda ıslanan elbiselerim beni üşütüyor. Aniden Kiaran'ın uzun, kıvrak bedeni önümde beliriyor.

"Hile yaptın," diyorum.

Dudakları aklıma getirmeye çekindiğim pek çok şeyi vaat eden bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu iddianı cidden sürdürmeye devam edecek misin?"

"Güçlerini kullandın."

Az kalsın peri çarpmasına uğrayacaktım; bu yanlarında bir *daoine sith* olan insanların başına gelen korkunç bir olaydır. Büyülenirler, gücün etkisiyle uyuşurlar ve perinin istediği her şeyi yapacak kadar itaatkâr olurlar. Bunun başıma gelmesinden ölmeyi yeğlerim.

"Öyle de olsa, seni yönlendirmedim, Kam. Sen boyun eğdin." Eğilip "Yoksa boynunun bükülmesini ben mi yanlış yorumladım?" diye fısıldıyor.

Lanet olsun, yüzüm kızarıyor. Ne küçük düşürücü.

"Bir daha." Çenemi kaldırıyorum. "Sana tekrar meydan okuyorum, MacKay." Onu deve dikenini olmadan yeneceğim. Gerekirse kolumu kaldıramayacak hale gelene dek dövüşeceğim.

Kiaran bana bu kez daha öncekilerden de uzun süren bir bakış atıyor. "Dudağın kanıyor," dedikten sonra dönüp geçidin diğer ucuna doğru yürümeye başlıyor.

Hay lanet! "Bekle!" Giysimin yeniyle ağzımı silip peşine dövüyorum ama o yavaşlamıyor. "Mackay, lafımı bitirmedim."

Eğilip yerden *seilglür* kolyesini alıyor. Kolyeyi bana uzatırken derin bir nefes aldığını işitiyorum. "Al." Kolyeyi hemen alمامam üzerine kaşlarını çatıyor. "Surat ediyorsun."

"Surat etmiyorum." Fakat yaptığım tam da bu.

"Kam, şu elimi yakıp delmeden önce şu kahrolası deve dikenini al."

Deve dikenini elinden kapıyorum. Kiaran ellerini pantolon cebine sokarken avucunun nasıl dağlandığını görüyorum.

"Zalim bir kadın olsam, üzerine atıldığımda deve dikenini boynuna dolardım."

Kiaran'ın ağzı seğiriyor. Hani neredeyse gülümseyecek. "Bunu yapsan kazanabilirdin."

Sessizce geçitten çıkıp ana caddeye geri dönüyoruz. Titremek için kendimi tutuyorum. Heyecanımın kaybolmasıyla artık

ıslak giysilerime nüfuz eden kış ayazını hisseder oluyorum.

Cadde bomboş, sessiz. Gaz lambalarından birkaçı sönmüş ve önümüzdeki yol gölgeler içinde. Kiaran ve ben Cowgate'e giden merdivenlerden inerken rüzgâr katedralde meşum uğultular çıkarıyor.

Sessizce "Bunu yapman hiç hoşuma gitmiyor," diyorum.

"Neyi?"

"*Seilglür*'u alman."

Bana bakmadan konuşuyor. "Biliyorum."

"Hele bir de kazanmaya o kadar yaklaştığımda yapman."

Yumuşak bir sesle "Aksine," diyor. "Deve dikenini senden almam için en doğru an da zaten kazanmaya yakın olduğun an."

Dışlerimi sıkıyorum. Kolye olmadan Lord Hepburn kadar savunmasız kalmaktan nefret ediyorum.

"Onsuz seni göremediğimi yüzüme vurmaktan keyif alıyorsun, değil mi?"

"Bunun keyifle hiçbir ilgisi yok. Deve dikensiz dövüşmen gereken gün gelecek," diyor. Bana tuhaf, yabancı bir bakış atıyor. "Ve o an hiç merhamet bekleme."

Dokuzuncu Bölüm

Perilere has zihinsel etkileme gücüyle Kiaran istediği yerde, hatta New Town'da benimkinden daha gösterişli bir evde yaşayabilir. Fakat o şehrin en berbat muhitlerinden olan Cowgate'de yaşamayı tercih ediyor.

İç içe girmiş, küçük ve harap evlerin arasından geçerek cadede ilerliyoruz. Hemen her ev geniş ve yoksul ailelerle tıka basa dolu. İnsanlar o evlerde zor nefes alıyor olmalı.

Eski binaların bazıları bakımsızlıktan dökülür halde. Buradan hiç eksik olmayan insan dışkısı kokusuna alışabileceğimi sanmıyorum. Birkaç konuttan bu geç saatte bile ışık geliyor. Evlerden birindeki bir grup kahkahalar atıyor. Uzakta bir yerden çarpılan bir kapının sesi geliyor. Kırılan camın şangırtısını canhıraş bir çığlık izliyor. İrkiliyorum.

Kiaran dar merdivenlerden beni yaşadığı yere götürüyor. Kaldığı ev boş da olsa temiz. Birkaç dolap hariç, odadaki mobilya küçük bir masa ve ona eşlik edecek iki ahşap sandalyeden ibaret. Mum ışığına rağmen içerisi karanlık ve çok, çok soğuk. Kış ayazı yaşlı taş duvarlara bir daha ayrılmamacasına sınıyor.

Kendimi tutamıyor, titriyorum. Islak paltomun altında tüylerim diken diken oluyor.

Bazen içimden Liaran'a neden insanların arasında bir yerde yaşamayı seçtiğini sormak gelse de bunu yapmıyorum. Bunu bilmememin daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Kiaran "Palton ıslak. Üşüyorsan çıkarmalısın," diyerek masanın ortasındaki epey tükenmiş bir mumu yakıyor.

"Yok, iyiyim böyle."

"Titriyorsun."

Sözlerini endişe olarak yorumlamak aptalca olur. Kiaran bir *daoine sith*. Perilerin en güçlü türü olan *daoine sith* empati özelliğiyle nam salmamıştır. Aksine, güç arzusunu her şeyden üstün tutan acımasız, duygusuz ve yıkıcı bir ırk olmasıyla bilinir.

Çocukken dinlediğim, *daoine sith* perilerinin yer altında hapsolana dek insanları nasıl katlettiklerine ve köleleştirdiklerine dair öyküleri anımsıyorum. Kiaran öykülerde anlatılanların doğruluğunu teyit etti. Ondan aldığım ilk derslerin çoğunu bana peri türlerini tek tek tasvir edip yazdırmakla, perilerin yeteneklerini ayrıntılarıyla aktarmakla ve insanların perilerle ilgili yüzyıllar boyunca aktardıkları söylentilerle gerçekler arasındaki farkları anlatmakla geçirdi.

Kiaran geriye kalan tek *daoine sith*. Diğerleri uzun yıllar önce girdikleri savaşı kaybederek şu an Edinburgh olan yerin altında, kendilerine yardım eden perilerle birlikte kısıldılar. Savaşa katılan farklı ırklar perilerin en güçlüleriydi ve hepsi de *daoine sith*'in hükümdarlığı altındaydı.

Her gece öldürdüğüm periler ise onlara kıyasla oldukça güçsüz. Onlar geri kalan perilerin yeraltına kısıldığı savaşa katılmaya gönüllü olmayan, başına buyruk periler. Yeryüzünde kalıp üremeye, yaşamlarını sürdürmeye devam edip özgürce insanlardan beslenenler.

Bir kez daha "Ben iyiyim," diyorum. "Bana bir tutam taze *seilgflür* ver yeter. Sonra gideriz."

Kiaran küçük dolaba uzanırken omuzları geriliyor ve ona dik dik bakmamaya çalışıyorum. Fakat bu küçük ve boş alanda bunu yapmak zor.

Kiaran'dan tarif etmesi güç bir ışık yayılıyor. Pürüzsüz ve soluk teni mum ışığında yumuşak bir parıltı yayıyor. Katran karası saçları öne, elmacık kemiklerine düşüyor. Gözleri baharda açan lavanta renginde ama lavanta gibi nazik de değil. Gözleri tetikte, kızgın ve olağanüstü. Peri olsa da Kiaran MacKay müthiş güzel. Fakat bu yanından nefret ediyorum.

Bana sicimle tutturulmuş bir yün topağı uzatıyor. "İki haftada bu üçüncü."

Kahretsin. Tabii ki fark etti. "Kuruyunca işe yaramaz oluyor," diyorum. *Hem bana yetiştirmem için vermiyorsun ki şu bitkiden, seni pislik.*

Kışın *Seilgflür* ancak on üç gün taze kalıyor. Dışarıda saklasam biraz daha uzun. Sonrasında ise etkisini yitiriyor. Zor yoldan öğrendiğim bir başka ders; üçüncü yara izimin sebebi bu.

Bitkiyi kendim yetiştirmeye çalışsam da tüm denemelerim başarısızlıkla sonuçlandı. Hatta deve dikenini hava geçirmez cam parçaları arasında sıkıştırarak muhafaza etmeye bile çalıştım ama o da kâr etmedi. Bu yüzden Kiaran'ın bitkiyi bana tedarik etmesine ihtiyacım var. Fakat *seilgflür*'u nereden bulduğumu bilmiyorum. Bana söylemiyor.

"Aptal değilim," diyor. "Aptal muamelesi yapma bana."

"Gayret ederim."

İfadesi sertleşiyor. "Bu kadarına ihtiyacın yok. Başkasına mı veriyorsun bunları yoksa?"

Sorusuna yanıt vermeye bile tenezzül etmiyorum. Kiaran'ın tek başıma avlanmamam kuralına uymasam da uyduğum bir kural var. Başkalarının perileri görmemesi, onların kurbanlarına neler yaptıklarına şahit olmaması gerektiğini düşünüyorum.

rum. Görüş bir külfet ve bu yeteneğe doğuştan sahip olanlara acıyorum.

Kiaran abartılı bir sabır sergileyerek “Kam,” diyor.

“Tek bilmen gereken,” diyorum, “bunlara kendimi savunmak için ihtiyacım olduğu.”

Yün yumağını açıyorum. Yumağın ortasında, uçlarında mavinin canlı bir tonunda çiçekler olan deve dikenleri var. İskoçya’ya özgü deve dikenleri keskin yapraklı ve tüyleri yünümüslü oluyor. Bu ise farklı. Diğer deve dikenleri aynı görünse de –son derece dokunulmaz, saldırgan– *seilgflür* ipeksi. Sapın üzerindeki tüyler kuştüyü gibi yumuşak.

Belki bitki bu kadar yumuşak ve hoş olmasa geçen yıl sosyete takdimim sırasında saçıma başka bir şey örecekti. *Seilgflür*’u nereden bulabildiğini hâlâ bilmiyorum. Beyazlar içindeydin ve deve dikenini üzerindeki tek renkli şeydi. O zamanlar benim için hoş bir süsten ibaretti. Annem saçımı lavantalarla, güllerle veya süpürgeotlarıyla örse hayatımda ilk kez peri görmeyecektim.

İlk peri. Baobhan sìth’in sesi anılarımin arasında sivriliyor; başta bir bahar kuşu kadar neşeli ve melodik sesine hemen ardından kötülük dolu notalar ekleniyor. *Sana kızıl çok yakışıyor.*

Bir nefes alıp yün topağını cebime atıyorum. O anı hep orada, hiç kaybolmuyor ve en küçük bir şey onu tetiklemeye yetiyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım ondan kurtulamıyorum.

Kiaran bana “*Cìod a dh’ fhairich thu?*” diyor. Sandalyesini tam karşıma çekiyor.

“Seni anlayamadığımı biliyorsun.”

“Sorun nedir?”

Hafifçe gülümsüyorum. Bazen bana bu soruyu sorduğunda sesine neredeyse samimi bir ton vermeyi başarıyor. Ona “Umu-runda mı?” diye karşılık veriyorum.

Kiaran omuz silkiyor. Onun hislerini belli etmeye en yaklaştığı anlar kurbanlarını bıçakladığı anlardır. Sandalyesinde geriye kaykılıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Ne kadar muhteşem, ne kadar olağanüstü görüldüğüne hayran olmamak için kendimi zorluyorum. Gözlerimi ondan kaçırıp titrek mum ışığının uzak duvarda yol açtığı gölgelere odaklıyorum.

Sonra kendime bir hatırlatma yapıyorum: *Tabii insandan ne kadar farklı olduğunu da unutmamalıyım.*

“Pek değil,” diye yanıt veriyor. “Fakat az kalsın ağlayacakmışın gibi bir halin vardı.”

“Ben ağlamam, MacKay.”

Bugün perişan haldeyim. Önce dövüşümüz sırasında az kalsın cazibesine kapılacak oldum; şimdi de bu. En ihtiyaç duyduğum anda saklanacak delikler nereye kaybolur ki?

“Öyle diyorsan...” deyip bacağına diğer bacağının üzerinden indiriyor. “Sana küçük bir tavsiye, Kam. Zayıflıklarını kabullenene dek beni o lanet deve dikenini olmadan asla yenemeyeceksin.”

Ona öfkeli bir bakış atıyorum. “Avlanacak mıyız yoksa durup bana nutuk atmayı mı tercih edersin?”

Sözlerim o soğuk, hissiz gözlerinde azılı bir şeyi tetikliyor. Ben de bir katil olmasam bakışı beni korkuturdu. Bu kez gülümsemesi hınzırca değil. Vahşi, hatta belki bir nebze gaddarca. “Silahlarımı alıp geleceğim,” diyor.

Cowgate’den ayrılıyor ve ikimiz Güney Köprüsü’nde yürürken Kiaran benim biraz önümden ilerliyor. “Dean Köyü yakınlarındaki sularda avlanan bir *caoineag* var,” diyor. “Geldiğinden beri bir kadını öldürdü bile.” Konuşurken bir yandan hızlı yürüyüş temposunu sürdürüyor. “Bana yetişmeye çalış, Kam.”

Bana yetişmeye çalış. Bacakları benimkilerden çok daha uzun ve avlarımız esnasında ısrarla her yere yürümemizi is-

tiyor. Hatta Dean Köyü gibi şehir merkezine uzak yerlere bile.

Birkaç adım koşsam da hâlâ gerisindeyim. Yağmurun ıslattığı saçı ensesine yapışmış ve hareket ettikçe gömleği atletik ve kaslı bedenine sarılıyor. Bazen üstüne lanet bir palto geçirse ne iyi olurdu diye düşünüyorum.

“Gözlerini bana dikiyorsun.” Bunu söylerken bana bakmıyor.

“Palto giysen nasıl olur? Kış mevsimindeyiz.”

“Hayır.”

Sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz. Yağmur yavaşlatıp yanaklarımı gıdıklayan yumuşak bir sise dönüşüyor. Eski taş binaların arasındaki sis yoğunlaşıyor. Sokağın öbür ucundaki ışığı yanan evlerden birinden cılız bir kahkaha geldiğini işitiyorum. Sonra ortalık yine sessizleşiyor. Nemli havayı içime çekip Kiaran'ın bir türlü ağzımdan gitmeyen tadını görmezden gelmeyi bırakmaya karar veriyorum.

İkimiz Kuzey Köprüsü'ne yaklaşırken ışığı zayıflayan, bulutlar arasından yeryüzüne kaçamak bakışlar atan aya göz gezi-diriyorum. Etrafı parlak ve kırmızı, oksijenlenmiş kan renginde bir haleyile çevrili.

Kan. İntikam arzum kanla vaftiz edildiğim o geceden kalma. O geceyi hep sonların gecesi olarak görüyorum; annemi son kez canlı gördüğüm, hiç şiddete şahit olmamış bir kız olarak yaşadığım son gece.

Şimdi içimdeki karanlığın yeniden can almaktan başka bir isteği yok. Hayatımda geriye ava çıkmaktan başka bir şey kalmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum; sırf sonundaki sarhoş edici, kavurucu haz için avlanmak.

Bir periye öldürmemin ardından gelen o zayıf anlarımda ümitsizce kendimi bir zamanlar olduğum gibi hissetme ümidiyle doluyorum. Zahmetsizce gelen mutluluğu ve –bazen de– ümidi hissetmek.

Dean Köyü'ne yaptığımız hızlı yürüyüşe bir ara verip köprü'nün tırabzanına yaklaşıyorum. “Hiç geleceğini düşündüğün olur mu, MacKay?”

Sorum Kiaran'ı şaşırtmış gibi. Yanımda durup taş sütuna sırtını dayıyor. Yumuşak bir sesle, “Hayır,” diyor. “Olmuyor.”

“Asla mı?”

“Ölümsüzüm ben.” Dönüp dirseklerini tırabzana dayıyor. “Sen geleceği düşünüyorsan bunun nedeni bir gün ölecek olman.” Yüzünde dalgın, neredeyse üzgün bir ifadeyle aya bakıyor. “Benim hayatımda o tür bir belirsizlik yok. Şimdi neysem yine o olacağım, sonsuza dek.”

Bunu son derece mekanik bir tavırla söylüyor; sesinde hiçbir duygu emaresi yok. “Tamamen aynı mı?” diye soruyorum. “Başına hiç umulmadık bir şey geldiği olmuyor mu?”

“Her üç yüzyılda bir.” Hafifçe gülümsüyor ama gülümsemesi bana biraz daha burukmuş gibi geliyor. “Belki iki kez.”

Ah, Tanrım.

Bazen perilerin yaşlanmadıklarını unutuyorum. Ağaçlar ya da kayalar gibi öylece var oluyorlar. Öldürülebilseler de kendi hallerine bırakıldıklarında oldukları gibi kalıyorlar. Belki de Kiaran bu yüzden böyle. Geçen binlerce yıl onu son derece hissizleştirip, katılaştırmış.

Kiaran bana bakıyor. “E? Sen bana geleceğinden bahset.”

“Eskiden hayatıma dair planlarım vardı... Fakat şimdi bunlar bana göre değilmiş gibi geliyor. Artık istediklerim farklı.”

Bir zamanlar düğünümün ve günün birinde evleneceğim kocamın hayalini kurardım. Hatırlıyorum da annem elleri yağ içinde, tırnaklarının kırılmasına aldırmadan icatlarımı birleştirmeme yardım ederken ona düğün törenimin en ince ayrıntılarını anlatırdım. Hayallerimde hep bembeyaz ipekler, pembe gül gencaları ve beni karşılıksız sevecek bir adam vardı.

Oysa artık geleceğimde ne düğün ne koca ne de çocuklar görüyorum. Sevgi de. Tek gördüğüm acı dolu anılarımın içine tıktığı o aynı kapkara boşluk.

Kiaran “Belki de bunlar hiç sana göre değildi,” diyor. Sonra gözleri gözlerimle buluşuyor. “Hepimizin gerçekte kim olduğumuzu keşfetmemiz gerekir, Kam. Şu ya da bu şekilde.”

Bir anlığına gözlerindeki anlayışı apaçık seçiyorum; keşke yararı olmayacağını bilsem de beni teskin edecek sözler söylese. Neredeyse dayanamayıp ona kendime dair, özel bir şeyler anlatacak oluyorum. Sırf onun da aynısını yapıp yapmayacağını görmek için.

Hiç beklemediğim bir anda güvercin ağacı özütünün ve demirin tadı aniden ağzımın içine yayılıyor. Bu öyle ani oluyor ki nefesim kesiliyor.

“Kam?”

Kiaran’ın arkasında bir şey hareket ediyor; metalin ay ışığı altındaki kuvvetli parıltısı. Onu yana doğru itiyorum ve ağır bir savaş çekici bana doğru savruluyor.

Onuncu Bölüm

Dizlerimi büküp başımı eğiyorum. Çekiç başımın üzerinden öyle hızlı geçiyor ki metalden ısıklık sesi çıkıyor.

Saldırgan pes, çınlayan bir homurtu çıkarıyor. Gözlerimi yukarı çeviriyorum ve bir perinin karşısında ilk kez kanım donuyor.

Devasa yaratık tepemde dikiliyor, atletik ve kuvvetli; kalın, kaslı kolları ve beni tek vuruşta ezebilecek kadar iri elleri var. Keskin hatlı yüzü kösele gibi bir deriyle kaplı. İnsan yüz kemiklerinden yapılmış bir maske yanaklarını, gözlerini ve burunun üst kısmını kapatıyor. Maskenin oyuk göz çukurlarının altından karanlık, yırtıcı bir bakışla beni izliyor.

Bir şey dikkatimi çekiyor. Perinin altında parlayan kıvamlı, ıslak madde.

Kan. Fakat bu imkânsız.

Geriye doğru birkaç adım atıyor, Kiaran’a bakıyorum. Köpürünün ortasında dikilen Kiaran’ın hiç de şaşırmış bir hali yok. “Bu bir redcap⁵,” diyorum. “Sen bana onların...”

Redcap üzerime atılıyor. Çekici tüy kadar hafifmişçesine, öyle hızlı sallıyor ki güçlülükle tepki veriyorum. Yana kaçıp yer-

⁵ Redcap: Goblin’lerin en kötüsüdür. İngiltere ve İskoçya sınırındaki şatolarda yaşar. Şapkasını kurbanlarının kanıyla yıkar. (e.n.)

de yuvarlanıyorum. Çekiç başımın yanındaki kaldırım taşlarını kırıp ufalıyor.

Yuvarlanırken doğrularak çömelir pozisyona geçiyorum ve *sgian dubh*'i kınından çekip hızlanan nabzımı yatıştırmaya çalışıyorum. Bir redcap'le nasıl dövüşeceğimi öğrenmedim. Kiaran bana onların *daoine sith*'le birlikte şehrin altında hapsoldüğünü söylemişti.

Redcap müthiş bir hızla, bildiğim her şeyden daha hızlı hareket ediyor. Kamamı fırlatabilecek kadar geriye çekilmeye çalışsam da peri çok hızlı. Son anda üzerime gelen çekiçten kaçıyorum.

Kiaran hangi cehennemde? Tırabzanın üzerinden ona doğru baktığımda köprüye yaslanmış, hâlâ olanları izlediğini görüyorum. Şu redcap'i öldürünce Kiaran'ın kusursuz peri tenini döve döve çürütmeyi planlıyorum.

"Rica etsem..." Bir kez daha eğilerek çekiçten kaçarak "...yardım eder misin!?" Havaya taş parçaları savruluyor.

Kiaran kollarını kavuşturmuş, öylece dikiliyor. "Seni kurtarmamı mı bekliyorsun? Yanlış yapıyorsun."

"Lanet olsun sana, Kiaran MacKay!"

Öfkeyle doluyorum. Beni kurtarmak mı? Ondan beni kurtarmasını istemedim. Buna ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan kendimi öfkeye bırakmak; beni yakıp kavurana dek.

Redcap'e doğru koşuyor, kırık kaldırım taşlarıyla kaplı yolda hızlı adımlar atıyorum. Redcap de üzerime atılıyor. Tam bedenlerimiz çarpışacakken hâlâ elimde olan *sgian dubh*'la havaya sıçırıyor, yaratığın etli omzuna yapışıp sırtının üzerinden atıyorum.

Yere çömelir pozisyonda inip bıçağımı Kiaran'dan redcap'in tenine demirin saplanabileceği tek nokta olduğunu öğrendiğim omurgasının dibine batırıyorum.

Redcap uluyor ve acı içinde iki büküm oluyor. Elinden savas çekicini alıyorum. Ağır çekici güçlükle tutabilsem de bu umurumda bile değil. Kiaran'a bakıp gülümsüyorum. "Bak nasıl kurtarıyorum kendimi."

Çekici geriye atıp redcap'in şakağına indiriyorum. Üzerime sıçrayan kanın sıcaklığını yüzümde hissediyorum. Zihnimde tek bir düşünce yankılanıyor: *Daha fazla.*

Redcap yalpalıyor ve yere kan tükürüyor. Kaldırım taşlarına, dizlerinin üzerine düşüyor ve ona doğru yaklaşırken gözlerinde ilk korku belirtisini görüyorum. Çekici tekrar savuruyorum. Metalin iri bedenine çarptığı peri sokağa sere serpe yığılıyor; öksürmesiyle kırık taşların üzerine daha da fazla kan yayılıyor. Bu işi bitirme zamanı.

Çekici yere atıp Kiaran'a yaklaşıyorum. Gözlerinde derin, anlaşılabilir bir bakış var. Öne doğru eğiliyorum; birbirimize uygunsuz ölçüde yakınınız.

"Beni hafife alıyorsun," diye fısıldıyorum. "Ve bu bir hata."

Ben kendi bıçağını kalçasındaki kından çekerken Kiaran hiç hareket etmiyor. Geriye doğru birkaç adım atıyorum. Silah uzun ve ucu kıvrık; bir tür altından, pırıltılı bir metalden yapılmış. Altının üzerine, kabzadan uca kadar eğreltiotunu andıran ayrıntılı desenler kakılmış. Perileri öldürmek için yapılmış bir ölümsüz silahı.

Ben redcap'e dönerken Kiaran tek kelime etmiyor. Redcap yerde güçlükle nefes alsa da yaraları birazdan iyileşecek. Kendini toplamadan onu öldürmeliyim.

Redcap'in yanında diz çöküp boğazını kesiyorum.

Sonra her şey hızla gelişiyor. Redcap'in büyük gücü göğsümde dolaşıp içimdeki boşluğu dolduruyor. Tenime damlayan yağmurun ve damarlarımda dolaşan gücün tadını çıkarıyorum. Keşke...

Koluma inen bir darbeye bıçak elimden düşüyor. Devasa bir el beni boğazımdan kavıyor. Bir başka redcap. *Neler oluyor böyle?* Peri beni kolayca kaldırırken bacaklarım havada sallanıyor.

Ben güçlkle nefes alırken redcap hırlıyor; parlak, keskin, kanla kaplı dişlerini bana gösterirken nefesinden iğrenç bir çürük kokusu yayılıyor. İnsanların acı çekmesinden keyif alıyor; daha önce dövüştüğüm diğer tüm iğrenç periler gibi.

Ellerimi kollarına koyup bedenimi yukarı kaldırıyorum ve redcap'in çenesine kuvvetli, kararlı bir tekme indiriyorum. Beni bırakacak kadar afalliyor.

Yere çarptığımda çenemin kapanıvermesiyle dilimi ısırtıyorum. Kanın bakırımsı tadı ağızıma dolarken sendeliyorum.

Redcap çekicini yeniden sallıyor. Yerde yuvarlanarak çekiciden kaçıyorum. Köprü tırazının bir kısmı daha dökülüyor. Sonra hatırlıyorum: Onun bir çekici olabilir ama benim de köstekli saatim var. Elimi cebime atıyorum ve aynı anda saat yüzündeki yuvalarında gizli iki pençeyi serbest bırakan iki düğmeye basıyorum. Metal pençeler yumuşak bir çıtırtıyla belirliyor; keskin ve hazır.

Redcap kollarını açarak bir kez daha üzerime atılıyor. Bacaklarının arasına dalarak yuvarlanıyor ve çömelip patlayıcı cihazı redcap'in beline dayıyorum.

Redcap uluyarak bedenini sağa sola sallıyor. Ben de onunla birlikte hareket ediyor; sonu gelmez, sıkıcı dans derslerinde edindiğim beceriyi kullanıyorum. Bedenimi çevirip kösteğin üzerindeki pençelerin redcap'in etine saplanmasına yetecek kadar bir süre hareketsiz bırakmak için yaratığı kolundan tutuyorum.

Apar topar ayağa kalkıp Kiaran'a doğru koşuyorum.

Bana "Ne yapıyorsun?" diyor.

Sırıyorum. "Göreceksin."

Onu çekiştirip daha da hızlı koşmaya teşvik ederken köstekli saatin içine tıktığım siyah tozun miktarı üzerinden hesap yapmaya, patlamadan ne kadar uzaklaşırsak güvende olacağımızı kestirmeye çalışıyorum. Redcap'in ağır, gürültülü adımları ardımızdan geliyor ve ben periyle aramızdaki mesafeyi daha da açmaya çalışırken nefesim daha da sıklaşıyor.

Dört. Bacaklarım hızlanıyor, Kiaran'ı önüme itiyorum. *Üç.* Kiaran'ın üzerine atlayıp zarar görmeyen bedeninin beni patlamanın etkisinden koruması için altına yuvarlanıyorum. *İki.* Nefesimi tutup avuçlarımı kulaklarıma götürüyorum. *Bir.*

Kulaklarımı ellerimle kapatmam bile patlamanın sesini hafifletmiyor. Patlama göğü turuncuya boyarken toz bulutları kalkıyor. Beni en çok etkileyen ise turuncunun altında beliren, mavinin daha önce hiç görmediğim canlı bir tonu oluyor. Aman Tanrım. Bunlar bir biyolojik materyalin siyah tozla etkileşime girdiğinde bir periden çıkan renkler olmalı. Ne de ilginç.

Dökülen moloz parçalarına bakıyorum. Cihaz bu kadar güçlü olmamalıydı. Perilerin böyle görkemli bir şekilde patlayacağı kimin aklına gelirdi? Annemi öldüren periyi bulduğumda onun böyle hemen ölmesini istemiyorum.

Yanı başımda Kiaran hareketsiz duruyor; kalbi yanağımda kuvvetli, teskin edici bir ritimle çarpıyor. Patlamadan dolayı kalbinin sesini duyamasam da atışını hissedebiliyorum. Tozun sokağa dökülüşünü izliyorum ve bedenim rahatlıyor. Yağmur çiseliyor.

Kiaran üzerimden kalkıyor. Mahcup bir edayla boğazımı temizleyip ayağa kalkıyor, az önce Kuzey Köprüsü'nün yarısının durduğu geniş deliğe bakıyorum. Kulaklarım pıt diye açılıyor ve bir nebze boğukça da olsa çevremi yeniden işitmeye başlıyorum.

Kulaklarımı biraz daha açmak için çenemi hareket ettirerek

“Eh,” diyorum. “Bunu beklemiyordum.”

“Ne tesadüf. Ben de beklemiyordum.”

Kiaran'ın sesinin tonu beni şaşırtıyor. Tanrım, ayağa kalkarken gözleri parlıyor. Yırtık giysilerine bulaşan molozu –Kiaran'ı kalkan olarak kullanmasam beni ağır yaralayabilecek olan sıcak taş parçalarını– eliyle süpürüyor.

Kendimi “Siyah toz düşük düzeyde bir patlayıcıdır,” diye savunuyorum. “Redcap'ın *seilgflür*'e vereceği tepkiyi hesaba katmamışım. Kızdın mı?”

Gecenin sessizliğinde bir homurtu cınlıyor.

Kiaran'la Kuzey Köprüsü'nün kalıntılarına doğru dönüyoruz. Yıkıntının diğer yanında üçüncü bir redcap dikiliyor. Aman Tanrım. Bir gecede üç peri normal değil.

Peri köprünün kalıntıları üzerinden iri bedenine rağmen zarafetle atarken ellerimi sıkıp yumruk yapıyorum. Etkili bir silahım olup olmaması önemli değil. Yumruklarım kanayana dek ona vuracağım. Gerekirse hayatta kalmak için onu ısıracak, tırnaklayacağım.

Redcap sivri dişlerini birbirine çarparak bana doğru koşuyor.

Kiaran yaratıkla aramıza giriyor. Redcap aniden durup şaşkınlıkla ona bakıyor. Sanki...Kiaran'ı tanımış gibi. İki de tek kelime etmiyor. Kiaran insansı olmayan bir hareketle boynunu yana yatırıyor.

Hareket ettiğini bile fark edemiyorum. Göz açıp kapayınca ya dek redcap'ın kan damlayan kalbini eline alıyor.

Nefesim kesiliyor, redcap'ın korkunç bir boğulma sesi çıkıp dizlerinin üstüne çöküşünü izliyorum. Kiaran'ın bileğinden aşağı akan kan beyaz gömleğini lekeliyor. Kan damlayan kalp hâlâ elinde. *Kalp hâlâ elinde...*

Aniden, engel olamadığım bir anı zihnimde canlanıyor.

Annemin elbisesini ıslatan kan. Soluk teninde kaygan ve koyu renkli. Göge bakan, odaksız, ölü gözleri kalın kirpiklerle çevrili.

Kiaran'ın çizmesini kaldırıp perinin geniş göğsünün ortasına indirerek onu köprünün kalıntılarından aşağı itişini sessizce izliyorum. Bedenin ardından kalbi atıyor.

Anılarımdan bir ses bir kahkaha eşliğinde “*Sana kızıl çok yakışıyor,*” diyor.

Hayır. Anıyı zihnimden uzaklaştırıyorum. Beni yiyip bitiren, ölümcül ve yıkıcı bir öfkeyle baş başa kalıyorum. Perilerden nefret ediyorum. Benden çaldıklarından, beni dönüştürdükleri şeyden dolayı. Sevdığım bir insanın matemini tutamayacak kadar perişan olduğum o gecedan dolayı.

Çenemi sıkıp Kiaran'a doğru yürüyorum. Ben yaklaşırken gözleri doğal olmayan bir ışıkla parıltıyor ve bu kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. O onlardan biri. Az önce bana ne yaptığını asla anlamayacak.

“Kam...”

Yumruğumu suratına öyle sert indiriyorum ki derim kalkıyor. Darbenin şiddetiyle parmak boğumlarım kanasa da Kiaran sendelemiyor bile.

“Yeter,” diyor.

Ona tekrar vuruyorum. Tekrar. Darbelerimin görünürde ona hiçbir etkisi olmuyor. Bir morluk görene, bir yeri kırılana dek denemeye devam edeceğim.

Omuzlarımı parmakları tenimi çürütecek kadar kuvvetlice kavriyor. “Yeter.” Gözleri yüzümü süzüyor; içimden kopup giden parçanın geride bıraktığı boşluğu görebiliyormuş gibi. “Kam? Beni duyabiliyor musun?” Soruyu son derece yumuşakça, daha önce sesinde işitmediğim bir parça insanlıkla soruyor.

Bu da içimde ona bir daha vurma isteği uyandırıyor. Bana

bunu yapmasına göz yumamam. Kendimin ve anılarımın kontrolünü geri kazanmaya çalışıyor, anıları ait oldukları yer olan zihnimin derinlerine gömüyorum.

Boğuk bir sesle “Seni tanıyordun,” diye fısıldıyorum. Kiaran’a az önce bana neler olduğundan ya da yaptığı şeyin bana onun *onlardan* biri olduğunu anımsatması karşısında dehşete düş-tüğümü söylemeyeceğim. “Redcap seni tanıyordun ve sen bana *yalan söyledin*.”

Yüzündeki o neredeyse şefkatli bakış kayboluyor ve yine eski, soğuk Kiaran’a dönüşüyor. Beni öyle sıkı tutuyor ki neredeyse çığlık atacağım. “*A bhur aidh tha thu ann.*”

“Kahrolası dilinizi bilmiyorum.”

“Senin bir aptal olduğunu söyledim! Ne yaptığını biliyor musun?”

Nefeslerim hızlanıp derinleşiyor. “Sana vurdum.” Çenemi kaldırıyorum. “Redcap’leri öldürdüm. Beni bunun için eğittin. *Kendimi* kurtardım.”

“Fakat bu...” Başıyla köprüye işaret ediyor. “Sana bunu öğretmemiştim. O patlayıcıyı hangi cehennemden buldun?”

Sıkıttığım dişlerimin arasından “Ben yaptım,” diyorum. “Bana hep perileri öldürmek için ne gerekiyorsa yapmamı söylüyordun; ben de işte tam bunu yaptım.”

Bana bundan başka bir şeyin önemi olmadığını öğretmişti. Avla, parçala, öldür ve hayatta kal. İçimde o içgüdüsel öldürme dürtüsü olmasa Kiaran bana onu da öğretirdi. Perilere olan nefreti benimkinden farksız.

Ondan bir yanıt alamayınca “Bırak beni,” diyorum.

Bırakmıyor. Aksine beni daha da kendine çekiyor. Bakışlarının yakıcılığını hepten hissetmemle ürperiyorum.

“Bir süredir onları öldürüyorsun, değil mi?” Sesi kısık çıkıyor. Hisleri aksanını daha da belirginleştirirken ne yanıt ve-

receğimi bilemediğimi fark etmek beni son derece şaşırtıyor. Kiaran beni bir kez sarsıyor. “Yalnız. Bensiz. Sana açıkça bunu yapmamamı tembih etmeme rağmen.”

Kontrolünü bu denli yitirdiğini ilk kez görüyorum. Oysa hep hislerini özenle dizginler, baskılardı.

“Evet,” diyorum. “Ve ne zaman istersem yine yapacağım.”

“Ne zamandır bunu yapıyorsun, Kam?”

Sesindeki sertlik karşısında afallıyorum. “İki haftadan biraz daha fazla oluyor.”

Sosyeteye takdim edildiğim gecenin hemen sonrasında. Kiaran’la ava çıkmıştık ve işimiz bittiğinde beni yer altı tünellerinde ayaklarımın dibinde ölü bir periyle bırakmıştı. Perinin gücünden geriye kalanların tadını çıkarırken bir başka perinin kurbanıyla yaklaştığını sezdim. Dayanamadım. O geceden sonraki gecelerde de tek başıma öldürme arzuma karşı koya-madım. Bu, yeni ayınime dönüştü.

Soğuk bir kahkaha atıyor. Yanağımı uzun, zarif parmağıyla okşamasıyla irkiliyorum. “Umarım küçük silahlarından daha çok vardır,” diye fısıldadığında nefesi dudaklarımı öpüyor. “Çünkü artık hep peşinde olacaklar.”

Artık nefes alamaz oluyorum. Ellerimi göğsüne yaslayıp onu itiyorum. Gülümsemesi daha da yayvanlaşıp gaddarlaşıyor. Sonra dönüp Caton Hill’e doğru yürümeye başlıyor.

“Peki bu isimsiz *onlar* da kim?” Durmaya niyeti olmadığını görünce kaçmasın diye önüne geçiyorum. “Redcap’lerin hö-yüklerde olduğunu söylemiştin. Perilerin yalan söyleyemediğini sanıyordum.”

“*Sithiche*’ler” diyerek beni düzeltiyor. Türüne *peri* dememden nefret ediyor. “Evet, yalan söyleyemeyiz.”

“O zaman nasıl kaçtılar?”

“Bunun önemi yok,” demesiyle çenesindeki bir kas seğiri-

yor. “İkimiz birlikte avlanırken, öldürdüklerimize ben öldürmüşüm süsü verebiliyordum. Artık tek başına avlandığın için o Edinburgh’da bir şahinci olduğunu biliyor.”

Şahinci. Yine o sözcük. Hayalet perinin enerjimi benden koparırken yüzünde beliren yayvan sırtışı anımsıyorum. *Şahinci.*

Kiaran’a “Ne demek bu?” diye soruyorum.

Daha o yanıt veremeden arkamızdan gelen insan seslerini işitiyorum. Kiaran’ın omzumdan geriye bakmasıyla arkama dönüyorum. İnsanlar koşarak Waterloo Meydanı’na giderken durmadan konuşuyor, birbirlerine sesleniyorlar. Amaçlarının patlamanın kaynağını bulmak olduğunu fark ediyorum. Patlama epey gürültü çıkarmıştı.

Kahretsin. Fark edilmek istemiyorsam Charlotte Meydanı’na dolambaçlı yoldan dönmem gerekecek.

Kiaran “Evine git, Kam,” diyor.

“Fakat...”

“Gerisini yarın anlatırım.” Topuğunun üzerinde dönüp yolda yürümeye koyuluyor.

Bir saat sonra gizli kapıdan yatak odama dönüyorum. Derrick uçarak soyunma odasından çıkıyor. Hızla çırttığı kanatları birer karaltı olarak seçiliyor.

Beni görünce durup bir ısıklık çalıyor. “Sana söylemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Berbat görünüyorsun.”

Kapıyı geri çeken kolu itiyorum ve avucumu ahşap panele yaslıyorum. Soğuk bir sesle “Sağ ol,” diyorum. “Çok nazıksın.”

Sonra aynaya bakıyorum. Saçım darmadağın ve yayı andıran, bakır rengi buklelerim örgümden taşmış. Yüzümde ve giysilerimde kan lekeleri var. Boynum berelenmiş; yarın mosmor olacak. Derrick haklı. Berbat haldeyim.

Derrick “Elbiseyi bitirdim,” diyor. “Karşılığını rica ediyorum.”

“Gözlerini yum,” diyorum.

Derrick vazifeşinas bir edayla ellerini yüzüne götürüyor ve balı sakladığım dolabı açıyorum. Dolabın içindeki küçük bir paneli yana çekmemle kavanozu gizleyen bölme ortaya çıkıyor. Balı ahşap bir kaba döküp tekrar gizliyorum.

Kâseyi masaya koyuyorum. “Damlatmak yok, lütfen.”

Sevinçle ciyaklayan Derrick masaya yaklaşıyor. Kâsenin kenarına tünediğinde altın rengi bir ışık yayıyor. Parmaklarını bala sokuyor ve –hiç utanmadan– elinin tamamını ağzına sokuyor.

Yüzümü buruşturup soyunma odasına giriyorum. Lekeleli giysilerimi çıkarıp geceliğimi giyiyor, ellerimi inceliyorum. Kiaran’a vurduğum için parmak boğumlarım yırtılmış, şişmiş ve morarmış. Derrick’in bıraktığı yeni bir kâse suyun yanına çöküp acıdan tıslayarak ellerimi kâsenin içine sokuyorum.

Kiaran’ın beni o halde görmesine asla meydan vermemeliydim. Öfkemi daha iyi dizginlemem gerek. Bunu fiziksel yetersizliklerimden daha kötü bir açık olarak görebilir. Bir zayıflık olarak. Fakat bunu kendime tembihlememle onun karşısında uygun tavırları sergilemek bambaşka iki şey.

Ellerimi kurularken kendi kendime “Kahretsin,” diye fısıldıyorum. Yarın onu gördüğümde ne yapacağımı bilmiyorum.

Geri döndüğümde Derrick’in balmın yarısını yediğini görüyorum. Bana kararsız bir gülümsemeyle bakıyor. “Bu güzel akşamda –hıçkırıyor– nasılsın, ey güzel insan?”

“Az önce berbat göründüğümü söylemiştin sanki.”

“Felaket,” diye ekliyor. “Görkemli, muhteşem bir felaket gibi.”

Giysilerimi yıkamak için çamaşır teknesine koyuyorum. Kan ve toprak suyu karartıyor. “İşte şimdi saçmaladın.”

“A-man-boş-ver.” Elini umursamazca sallıyor.

Tekrar aynaya bakıyorum. Peri olsam gücümün nasıl bir tadı olurdu diye merak ediyorum. Kül ve sandal ağacı karışımında karar kılıyorum. Yanan şeyler. Belki azıcık da demir; annem adına döktüğüm kandan.

Bir bez alıp yanaklarıma bulaşan, açık renkli çiller arasında kalan kanı ovuşturmaya başlıyorum. Bir katil gibi görünüyorum, ölümün ete kemiğe bürünmüş hali gibi.

Sana kızıl çok yakışıyor.

Homurdanarak tenimi kızarıp acıyacak kadar sertçe ovuyorum. Artık anılar yok. Artık yok. Kieran'ın canlandığı anılar yetti bana.

Düşüncelerimi redcap'lere odaklamak için kendimi zorluyorum. Aynı şey tekrar başıma gelmeden nereden geldiklerini ve hapsedukları yerden nasıl kaçtıklarını bulmam gerek. Bir gecede üç redcap'le yine baş edebilmem olanaksız. Her gece savaştığım yalnız gezen perilerle zaten yeterince cebelleşiyorum ve onlar iki bin yıldır yeraltında hapsolmuş da değiller. Hapsolan periler kızgın ve çok ama çok aç olmalılar.

Kieran'ın bana yarın bu konuyla ilgili her şeyi anlatacağından şüpheliyim. Söylemedikleri hayatta kalmam açısından önemli olabilir. Beklemek hatasına düşmeyeceğim.

"Derrick?"

"Hı?" Derrick başını bana çeviriyor; kendinden geçmiş, ısıltı parlıyor. Parmaklarını bir kez daha kâseye daldırıyor.

"Hiç redcap gördün mü?"

Derrick neşeyle sırtarak gülüyor. "İri kıyım yaratıklar. Şeker pekmezinde yüzermiş gibi yavaştırlar. Bir keresinde kılıcımı alıp bunlardan birini etrafında dolaşarak lime lime etmiştim!" Ağzına daha da fazla bal tıkip iç çekiyor. "Ne yazık ki geriye av hatırası olarak alabileceğim hiçbir şey kalmamıştı."

Şeker pekmezinde yüzermiş gibi yavaş mı? Redcap'ler çekiçle-

rini sallarken ve koşarken şu ana dek karşılaştığım tüm perilerden daha hızlıydı. Derrick'in hızlı tabirine neyin uyacağını görmek isterdim. Belki de istemezdim.

Giysilerimi ovalamaya devam ediyorum. "Bazılarının hapsedukları yerden çıkabilmeleri mümkün mü sence?"

"Bu epey zaman alır," diye şakıyor. "*Zamaaaan.*"

Of, Tanrı aşkına. "Derrick, odaklan. Lütfen tam ve açık cümleler kur. Ne demek istiyorsun?"

Derrick parmaklarını yalamaya başlıyor. "Yapamam. Cümle kuramam. Neden bahsediyorduk biz?"

Sıkılı dişlerimin arasından "Redcap'lerden," diyorum. Ona çıkmamak için kendimi zorlasam da işimi zorlaştırıyor. "Şehrin altından nasıl kaçmış olabilirler?"

"Ya, öyle mi olmuş? Ne ilginç!" Öfkeli bakışım karşısında oturduğu yerde sırtını dikleştiriyor ve sırtındaki kanatları çırpıyor. "Bir mühür olmadan doğru dürüst işleyen bir hapishane nede olmaz. Zamanla mühür miadını doldurur ve işlemez olur. Al sana tam cümleler!"

Midem kasılıyor. "Miadını doldurur da ne demek?"

Derrick neşeyle gülümsüyor. "Hiçbir şey sonsuza dek var olmaz. Etraftaki hoşgörüsüz insanlar düşünüldüğünde bu iyi de bir şey."

Elbiselerim elimden çamaşır teknesine düşüyor ve taşan su geceliğimin önünü sırlıslam ediyor. "Derrick, bu ciddi bir mesele!"

Derrick ellerini havaya kaldırıyor. "İşe iyi yanından bak! Önce redcap'ler kurtulduysa senin şu hapishaneni kim kurduysa bir planı varmış demektir."

İçimde küçük bir ümit yeşeriyor. "Öyle mi?"

"Tabii! Demek ki en çok güç en güçlü *sithichet*'leri içeride tutmak için kullanılıyor. Bu yüzden de önce en güçsüzler kur-

tulmuş...” Derrick parmaklarındaki balı biraz daha yalıyor. “Böylece de düşmanları onları daha kolayca öldürüp daha güçlüler kaçmadan *sithiche* ordusunun sayısını azaltabilir. Dahice bir plan. Keşke bunu ben düşünmüş olsaydım.”

Ümidim sönüyor; zaten böyle olacağını bilmem gerekirdi. Hapishaneyi kim kurduysa *redcap*’lerin kolayca öldürülebileceğini düşünmüş demek? İşin aslı bu, hayatımda duyduğum en berbat plan. Dikkatlice “Doğru anlamış mıyım acaba?” diyorum. “Edinburgh’yu koruyan sadece gittikçe zayıflayan bir mühür ve şu an şehirde yaşanan şeytani peri akımı *işin iyi yanı* mı oluyor?”

Derrick biraz mahcup görünüyor. “Eh. Evet.”

“Fakat bizim onları yok edecek bir ordumuz yok!”

Derrick bana şaşkın bir bakış atarken yaydığı ışık zayıflıyor. “Doğru. Sen öyle söyleyince kulağa epey iç karartıcı geliyor.”

“Peki mühür nerede? Mührü nasıl onarabiliriz?”

“Bilmiyorum. Mührü hiç görmedim. Pixie’ler *sithiche*’lerin işlerine karışmaz.”

Kiaran’ın *redcap*’leri görünce hiç de afallamadığına şaşmamak gerek. Ketum pislik! Yerlerini bilmezken onları nasıl havaya uçurabilirim? Mührü onarmazsak şehir düşer. Bu kesin. Şehrin altındaki perilerin oraya hapsolmalarının bir nedeni var. Oradan çıkacak olurlarsa yollarına çıkan her şeyi yok ederler.

Kiaran’ın bana anlatmadığı bir şey daha var. “Derrick,” diyorum. Derrick temkinli bir edayla bana bakıyor. “Hiç şahinci diye bir şey duydun mu?”

Ne tepki verecek diye bakıyor olmasam tüm bedeninin nasıl kaskatı kesildiğini fark etmeyebilirdim. Bu baldan sarhoş olan bir pixie’nin vereceği normal tepki değil. Derrick’i hiç bu kadar ayık görmemiştim.

“Nereden duydun bu sözcüğü?” Sesi alçak çıkıyor. Küçük

yüzünde bir korku ifadesi belirliyor. İnce kanatlarını yavaşça çırpıp Derrick’i çevreleyen hale kararıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. “Kiaran’dan duydum.”

Kiaran’ın adını işitmesine rağmen Derrick’in gıkı çıkmıyor.

Bir başka sır. Derrick, Kiaran’dan ne kadar nefret ederse etsin ikisi asla tam olarak öğrenemeyeceğinden endişe ettiğim bir geçmişi paylaşıyorlar. Periler yalan söyleyemese de bu onları sadece gerçeğin kıyısından köşesinden dolanmanın daha iyi yollarını bulmaya zorlamaktan öteye geçmemiş.

Derrick bana sırtını dönüyor. “Eğitilmiş bir şahinle avlanan biri tabii. Başka ne anlama gelebilir?”

“Doğru,” derken sesimde bir nebze alay var. Bana bu gece gerçeği söylemeyecek. Geri kalanları görüştüğümüzde Kiaran’dan zorla öğreneceğim. Giysilerimi şöminenin yanında kurumaya bırakıyorum. “Eminim o da bunu kastetmiştir.”

Yarım doğrusuna karşılık tam bir yalan.

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah, Dona yaralarımı görmesin diye ziyaretçileri görmeden önce kendim hazırlanıp giyiniyorum. Yumuşak, ipek eldivenler parmak boğumlarımdaki kesikleri gizlerken boynuma bağladığım kumaş tenimdeki hafif morluğu kapatıyor. Kurdele ensemde, bir şekilde tek başıma tutturabildiğim topuzun altında kalıyor. Kurdelenin rengi çilli tenime giden tek renk olan yeşilin yumuşak bir tonundaki elbisemle uyumlu.

Aşağı kattaki antreye inerken bir hanıma yakışmayacak şekilde elimde bir fincan çay taşıyorum. Güneşliği –İskoçya kışlarında nadir görülen bir şey– konuk odasının pencerelerinden geniş koridora sızıyor. Sabahın geç saatleri de olsa güneş şimdiden ufukta alçalmış. Işığı tepedeki şamdana vururken koridordaki vazo ve mercan desenli, mavi duvar kâğıdının üzerinde küçük gökkuşakları dans ediyor.

Tek düşünebildiğim dün gece Derrick'in bana söyledikleri. Daha çok redcap –ya da onlardan beterleri– kaçmadan o lanet olası mührü bulmam gerek. Kiaran'la bir görüşeyim de ne yapar eder ondan gerekli bilgiyi alırım. Hapsolan yaratıkların en güçlüleri *daoine sith* olmalı ve daha ben Kiaran'ın hakkından bile gelemiyorum. Kiaran onlarla savaşmam için bana yardımcı

olmayacaksa onu ikna edip perileri nasıl yeneceğimi öğrenmem gerek. Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.

İçimde yine öldürme arzusu uyanıyor; öyle güçlü ve amansız ki bir an nefes alamıyorum.

Çay fincanını bir masaya bırakıp elimi elbisemin cebine atıyorum. Bir ateş püskürtücü hazırlamakta kullanacağım tornavidayı ve küçük, otomatik vanayı bulana dek parmaklarım cebimdeki küçük parçaları yokluyor. Cihaza bir vida sokup sıkıştırıyorum.

İcatlarımı bu şekilde kurcalamak daha iyi düşünmeme yardımcı olsa da ancak bir perinin canını aldığımda nefes alabiliyorum. O an göğsümdeki sızı diniyor. Mührü bulacağım ve izini sürdüğüm *daoine sith*'i öldürmeye hazırlanacağım. Her gece yaptığım gibi.

Hayır. Henüz erken. Bir vida daha sokup çeviriyorum. Kafamı toplamalıyım. Şimdi sosyalleşmek ve mükemmel bir hanımefendi gibi davranmak zamanı. Dik oturmak, omuzları geriye atmak ve gülümsemek zamanı.

“Leydi Aileana?”

İrkiliyorum ve elim masada duran fincanı deviriyor. Çay çarpma sesini yumuşatan İran halısına akıyor. Babamın kâhyasına “Eyyvah,” diyorum. “Sakarlığım üzerimde, değil mi?”

MacNab gür, kıvılcı kahverengi sakalının altından gülümsüyor. İri cüssesiyle eğilip çay fincanımı halıdan alıyor. Avucunda ufacık kalan fincanla doğruluyor. “Meraklanmayın, leydim,” diyor, “ben zaten halıyı temizlikçiye gönderecektim.”

“İsabet olmuş.”

MacNab eğiliyor. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Biraz daha çay alabilirsem harika olur, teşekkürler.”

“Elbette, leydim.” Kapiya en yakın masaya başıyla işaret edi-

yor. “Bu sabah hayranınız beyefendilerden bazı hediyeler geldi.”

Sehpanın üzerinde rahatça görülecek bir şekilde yerleştirilmiş, çeşitli çiçeklerden oluşan dört buket var. Güller, menekşeler, laleler, güneş çiçekleri, süpürge otları, kır çiçekleri. Yılın bu zamanında ancak seralarda bulunabilecek pahalı çiçekler.

İki hafta önce yastan çıktığımdan beri antreden buketler ve kartvizitler eksik olmadı. Annemin ölümünü saran şüphe perdesi bana olan ilgiyi sadece arttırmış görünse de hatırı sayılır bir drahomam olmasa yine ilgi uyandırır mıydım acaba?

Buketlere bakıyor, onları ön kapıdan dışarı fırlatma isteğini bastırıyorum. Bu çiçekler dizginlerinin elimde olmadığı, en büyük derdimin çocuk yapmak ve kocasına güzel görünmek olan bir eş olacağı bir geleceğe ait. O gelecekte silahlarımın yerini dantelli yelpazeler ve güneş şemsiyeleri alacak.

Dikkatimi yeniden ateş püskürtücünün otomatik vanasına çevirmek için büyük bir çaba harcamam gerekiyor. Cebimden bir vida daha çıkarıyorum. Sok, çevir, tekrar et.

MacNab boğazını temizliyor. Hâlâ orada olduğunu fark etmemiştim. “Başka bir ihtiyacınız var mıydı leydim?” diye soruyor. “Gelen mesajlara yanıt göndermemi ister misiniz mesela?”

“Sadece çay, lütfen. Konuk odasında içeceğim.” Çiçeklerin başına gidip masadaki kartvizitlerden birini elime alıyorum.

Kartta şöyle yazıyor: *Linlithgow Kontu William Robert James Kerr*. Lord Kerr’in eşinde arayacağı özellikler arasında şunların olmadığına eminim: Savaş eğitimi almış, son derece agresif, peri katili.

Ön kapı açılıyor ve babam, Douglas Markisi William Kameron antreye giriyor.

Belimi dikleştiriyorum ve bedenim şaşkınlıktan geriliyor. Babam bir aydır kır evimizdeydi ve bana eve dönmeye niyet ettiğine dair tek bir mektup göndermedi.

Vanayı cebime sokuyor, eteklerimi tutarak yüzüme zoraki bir gülümseme konduruyorum. “Günaydın baba,” diyorum.

Eskiden olsa babamı görür görmez içimden ona sarılmak gelirdi. Küçükken beni kollarına alıp yanaklarımı öptüğünü hayal etmek hoşuma giderdi. Geniş göğsüne başımı dayayıp pipo dumanının viskiyle karıştığı kokusunu içime çektiğimi hayal ederdim.

Fakat babam hayallerime hiç karşılık vermedi. Annemi hep benden çok severdi ve sarılışlarını, öpücüklerini, şefkatli sorularını sadece ona saklardı. Babamı sadece o anlarda gülümserken görürdüm.

Şimdi ise eve geldiğinde o şefkatli halleri bile birer hayalden ibaret. Dahası bana bakmıyor bile. Bana en son, adamakıllı baktığında üzerimde, bir zamanlar evladı olan kızın lekeli hayaletinin üzerinde, karısının kanı vardı.

En kötüsü ise muhtemelen katil olduğuma inanması. O gece beni bulduğunda yüzündeki ifade... Kederin ve sessiz ithamın o bileşimi asla aklımdan çıkmayacak. Sonrasında, yalnız kaldığımızda, beni omuzlarımdan tutup neler olduğunu sormuştu. Sessiz kalmıştım; beni başım zonklayacak ve boynum ağrıyacak kadar sertçe sarstıktan sonra bile.

Babamın çok sevdiği eşi için gözyaşı bile dökmemişim. Her şeyden çok istediği yanıtı vermemiş, neler olduğuna dair tek kelime etmemişim. Babam beni hizmetçiyle yalnız bırakmış, kadın üzerindeki kanı silmişti. Sanırım annemin bir hayvan tarafından öldürüldüğünü polis müdürüne bildiren babam benim itibarımı değil kendisinininkini korumanın derdindeydi.

Babam sert hareketlerle şapkasını çıkarıp koyu renkli, dalgalı saçlarını düzeltiyor.

“Günaydın, MacNab.” MacNab babamın şapkasını alıp ıslak paltosunu çıkarmasına yardımcı oluyor. Babam nihayet varlığını fark ettiğini belli ediyor: “Aileana.”

Babam kısa bir an duraksadıktan sonra öne eğilip yanağıma resmi bir öpücük konduruyor. Öpüşü öyle aceleci ve özensiz ki bana bir tokat gibi geliyor. Eteklerimi sıkarak sakın olmaya çalışıyorum. Şefkatini hiç istememiş gibi davranmak, uzak bir baba, dünyası yıkılmış bir kız ve ölü bir anneden ibaret bir aileymişiz gibi davranmak daha kolay.

MacNab'ın kuvvetli ayak sesleri antrede kaybolurken babam ve ben huzursuz bir sessizlik içinde dikiliyoruz.

Babam boğazını temizliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Gayet iyiyim."

Babam eldivenlerini çıkarıp sehpayı bırakıyor. "Yolda Peder Milroy'la karşılaştım."

Renk vermeyen bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Ya?"

"Kiliseye gelmediğini söyledi. Rica etsem bir açıklama yapar mısın bana?"

Kiliseye gitmeyi aylar öncesinde, peder içlerinde perilerin de olduğu çağdışı batıl inançlardan bahsettiğinde bırakmıştım. Bize bu tür vahşice inanışların, gelişimi ve bilimsel ilerlemeyi sekteye uğrattığını –çünkü bilgi insanları ateist yaparken, bilimin onları yeniden dine döndürdüğünü– söylemişti. Bilgi inancımı çalmış olabilir ama bilim beni asla yeniden inançlı biri yapmayacak.

Buketlere işaret ederek "Meşguldüm," diyorum.

Babam her bir buketin altına iliştirilen kartlara uzanıyor. "Hammersley, Felton, Linlithgow." Gözlerini yukarı çeviriyor. "Yanıt verdiğinde bu kez mümkün olduğunca nazik olacağımı umuyorum."

Vanayı cebimden çıkarıp tekrar kurcalamaya başlıyorum. "Olacağım, baba."

"Sana bu evden dışarı çıktığında ailemizin adını temsil ettiğini anımsatmama gerek yok."

"Evet, baba." Metal bir parçayı yerine oturtuyorum.

"Aileana. Şu zimbirtiyi elinden bırak."

Sesi son derece soğuk ve buyurgan. İster istemez vanayı masaya bırakıyorum. "Baba..."

"Gardırobunu bu sezon neden baştan aşağı yenilettim, Aileana?" Ben yanıt vermek için ağzımı açmadan o kaldığı yerden devam ediyor. "Şüphesiz senin sabah akşam icatlarınla uğraşman, kiliseye gitmemen ve sorumluluklarını ihmal etmen için değil. Öyleyse söyle bana. Neden yaptım bunu?"

Yüzümdeki öfkeli bakışı görmesin diye gözlerimi yere çeviriyorum. "Neden icat yaptığımı biliyorsun." Sesimin yumuşak ve nazik tonunu korumaya çalışıyorum. "Bunun benim için neden önemli olduğunu biliyorsun."

Annemle birlikte her gün icatlar üzerinde çalışırdık ve babam bize hiç katılmazdı. İcatlar üretmek bana onu hatırlatıyor. Babam annemin tüm eşyalarını evden taşıtmış olsa da elimde hâlâ o zamanlardan kalan ortak alışkanlığımız var.

Babam kaskatı kesiliyor. "Sana bir soru sordum, Aileana."

Yutkunuyorum. Bundan nefret ediyorum. "Uygun bir eş bulmam için," diye fısıldıyorum.

"Kesinlikle. İskoç yasaları gereği benim tek varisimsin. Bu seni sosyeteye ilk kez takdim edilen diğer kızlardan ayırıyor."

Evet. Bende olup da o beylerin istediği tek şey, daha çok para. Sanki bana bunu hatırlatmasa olmazdı.

"Kesinlikle," diyorum.

"Bir düğün insanların dikkatini geçen yıl yaşanan... talihsiz olaydan uzaklaştırır."

Az önce annemin ölümünden bahçede buluşurken yakalanan bir çiftten bahsedermiş gibi bahsettiğine inanamıyorum.

"Talihsiz olay." Sesim üzgün çıkmasın diye uğraşıyorum. "O konuya odaklanmalarını istemeyiz."

Babam kaşlarını çatarak çenesini kaldırıyor. Gözlerime hâlâ bakmıyor. “Umarım bunun önemini anlarsın, Aileana. Sezonun sonu gelmeden uygun bir aday bulduğunu görmek istiyorum.”

“Bu o kadar kolay olmayabilir,” diyorum.

Babam “O zaman senin için ben birini ayarlarım,” diyor.

Kahrolası. Nihayetinde benim bir seçeneğim yok. Belki olsa olsa bana sunulan lordlar arasında en iyi kandırabileceğimi seçebilirim. Geleceğim ipekler, balolar ve yapmacık nezaketle dolu yaldızlı bir hapishane.

Aklıma gelen bir soruyu sormadan edemiyorum. “Benden kurtulmanın derdinde misiniz?”

Babam donakalıyor. Yüzünde bir an için bir duygu emaresi beliriyor. “Bunu olduğundan farklı yorumlama.”

“Neymiş bu o zaman?”

Eldivenlerini sakince masadan alıyor. “Gayet basit. Vazifelerinden biri de evlenmek.”

“Peki ya ben istemiyorsam? Yani evlenmeyi.”

Endişeli görünüyor. “Elbette istiyorsun. Meseleyi dramatikleştirme.”

Sakin olmaya çalışıyorum. “Hiçbir şeyi dramatikleştirdiğim yok, baba.”

Yanıt vermiyor. Ne öfke ne hayret ne de beni duyduğunu belli edecek, kırılan bir göz. “Ne istediğinin önemi yok,” diyor. “Vazife her şeyden önce gelir.”

İçimde azılı bir şey kabarsa da bunu bastırıyorum. Ben evliliğe uygun değilim. Evlilik benim gibi birine göre değil. Fakat babam evliliğin beni hâlâ yasta olan yanıma baskılamaya zorlayacağını fark etmiyor.

“Elbette.”

Babam sesimdeki öfkeyi fark etmemiş gibi. Bana kartvizitleri uzatıyor. “Yanıtlarını gönder.”

Kartları avucumda buruşturma arzuma karşı koyuyorum. Sakince kartları alıyorum. “Lord Linlithgow’u ikindiye çağırıyorum.” Babam söylediğime bir anlam verememiş gibi kaşlarını çatınca “Gündüz Catherine gelecek de...” diye ekliyorum.

Babam “Çok iyi,” diyor. Köstekli saatine bakıyor. “Lord Linlithgow’a vereceğin yanıtı MacNab’le ulaştırırım. Öğleden sonra gelip ikinizle birlikte çay içerim.”

Babamın çalışma odasına doğru gidişini izliyor ve sakinleşmeye çalışıyorum. *Ne istediğinin önemi yok.*

Konuk odasında şömineyi yakan düğmeyi indiriyorum. Oda ısınırken kırmızı, kadife kanepeye oturup pencereden dışarı bakıyor ve ateşte çıtırdarak yanan odunların kokusunu burnuma çekiyorum. Meydanın öteki yanındaki ağaçların arasından güneş seçiliyor. İnce, beyaz bulutların rüzgârın etkisiyle giderek hızlanarak sürüklenişine bakıyorum. Ornitopterler ve hava gemileri uzakta süzülürken evlerin üzerinde ağır ağır kanatlar çırpılıyor.

Burada otururken kaç fincan çay içtiğimin hesabını şaşırıyorum. Düğmeye basmamla elektronik el fincanımı alıp içine çay dolduruyor. Tekrar tekrar.

Yalnız olmak beni rahatlatıyor. Buradayken babamın sözlerinin bir gelgit dalgasının yıkıcı ağırlığıyla beni yıkmasına göz yumabilirim. *Ne istediğinin önemi yok. Ne istediğinin önemi yok. Ne istediğinin...*

“Leydi Aileana?” MacNab konuk odasının kapısını iterek açıyor. “Bayan Stewart sizi görmeye gelmişler.”

Şükürler olsun. “Onu içeri al, MacNab.”

Hemen sonra Catherine aceleyle içeri giriyor. Yumuşak, pembe muslin elbisesi kapı çerçevesine değip hışırdıyor. Sarı saçları rüzgârdan hafifçe dağılmış; soluk yanakları her zamankinden pembe ve mavi gözleri ıslıl ıslıl.

Kaşlarımı çatarak “Eşlikçin nerede?” diye soruyorum. “Of sakın bana annenin de geldiğini söyleme.”

“Yok canım, hayır!” diye bağıyor. “Seni görmeye gelmek için evden sıvışmam gerekti. Dışarıda neler olduğundan haberin var mı?”

“Hiç yok,” yanıtını vererek çay dağıtıcının üzerindeki düğmeye basıyorum.

Sıcak çay elimde tuttuğum fincana dolarken ben de çaya Catherine’in sevdiği gibi biraz süt ve bir küp şeker ekliyorum. Fincan tabağını aramızdaki maun masanın üzerinde iterek ona yaklaşıyorum.

Catherine şalını çıkarıp karşımdaki kanepenin üzerine koyuyor ve eteklerini düzenliyor. “Princes Caddesi berbat durumda. Kuzey Köprüsü’nün yarısının yıkıldığından haberin var mı?”

İrkiliyorum. Oysa dün gece yakıp yıktıklarımı hatırlatacak her şeyden uzaklaşmayı ümit ediyordum. Sanırım şaşırmış görünmem gerek. “Ne feci!” diye yanıt veriyorum. “Acaba ne oldu?”

Çayından bir yudum alıyor. “Anlaşılan dün gece bir patlama olmuş ama patlamaya neyin sebep olduğu hâlâ bir muamma. Kuvvet’ten araştırma ve hasar tespiti yapması istenmiş.”

Donakalıyorum. Eylemlerimin kim bilir kimlerin canını yakmış olabileceğini durup düşünmedim bile. “Lütfen kimse yaralanmamış olsun,” dediğimde sözcükler ağzımdan güçlkle çıkıyor.

“Tanrıya şükür, yaralanan yok.” Catherine öne eğilip elimi tutuyor. “Üzgünüm. Niyetim seni huzursuz etmek değildi.”

Nefesim ciğerlerimden kaçıyor. Ona dermansız bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Sağ ol. Devam et.”

“Anlatacak pek bir şey yok. Güney Princes Caddesi ve Waterloo Meydanı arasındaki bölge tamamen kordona alınmış.”

Yüzünü buruşturuyor. “Trafik bir felaketti; az kalsın at arabasından çıkıp yürüyecektim. Lanet olası bir ornitopterim olsa buraya daha çabuk gelebilirdim.”

Başımı sallıyorum. Uçan bir araca sahip olacak kadar şanslı bir avuç insandan biriyim. Benimkini bizzat ben yapmış olsam da bu icattan yalnızca Edinburgh’yu en varlıklı aileleri faydalanabiliyor. Ülkede araçları üretebilecek kadar yetenekli olan bir avuç mühendis var.

“Eminim annen olayı panikle karşılamıştır. Yoksa eşlikçin olmadan evden kaçmazdın.”

Catherine sakince başını sallıyor. “Öğle yemeğinde yanına gelmeyeyim diye olayı bahane etmeye çalıştı. Doğal olarak.”

“Doğal olarak.”

“Bahanesi işe yaramayınca da Lord Hepburn’ün başına gelenlerden dem vurdu.” Beni şöyle bir süzüp çayını yudumluyor.

Aman Tanrım. Zavallı Lord Hepburn’ü hepten unutmuşum. Umarım o berbat yaraları ona çok da sıkıntı vermeden iyileştirmiştir. “Ne olmuş ona?”

“Duymadın mı? Zavallı adam dünkü davette saldırıya uğramış.”

Hayrete düşmüş gibi davranıyorum. “Saldırıya mı uğramış? Ne demek istiyorsun?”

“Ona saldıran her kimse göğsünde kesikler açmış. Fakat nedense onu bulduklarında yaralarının dikişçiler tarafından dikişildiğini görmüşler. Tuhaf değil mi? Sanki saldırgan son anda onu öldürmekten vazgeçmiş.”

Elimden geldiğince masum görünmeye çalışarak gözlerimi fal taşı gibi açıyorum. “Deme! Olanları hatırlıyor muymuş?”

Mesela görünmez bir saldırganı savuşturan, sonra da yaralarını dikip onu yatakta bırakan bir kadını? Böyle bir şey hatırlıyor muymuş?

Catherine “Hayır,” diyor. “Ne yazık ki hatırlamıyormuş.”

“Ya?” İyi. “Umarım bunu yapan alçağı bulurlar. Bir düşün-sene; saldırgan baloya davet edilen bir konuk olabilir. Düşüne-biliyor musun?”

Catherine iç çekerek fincanı ve tabağını masaya vuruyor. Sıçrayan çay örtüye dökülüyor. “Tanrı aşkına, sanırım deliri-yorum.” Burnunun köprüsünü iki parmağıyla tutup gözlerini kısa bir süre kapatıyor. “Sana bunu soracağıma inanamıyorum.”

“Neyi?”

Yüzünü yeniden bana çevirdiğinde gözleri akmayı bekleyen yaşlarla parlıyor. “Sen mi yaptın?”

Nefes almakta güçlük çekiyorum, göğsümde müthiş bir ağrı var. “Ben mi?” Sözcük ağzımdan bir ciyaklama gibi çıkıyor. “Ne-den böyle bir şey yapayım?”

“Kahretsin, sanırım dedikodular nihayet beni etkilemeye başladı.” Catherine sonraki sözlerini dikkatle tartıyormuşçası-na duraklıyor. Dikkatlice “Seni o koridorda gördüm. Benden el çantanı tutmamı istedin. Beş dans kaçırdın ve döndüğünde hırpani bir haldeydin. Ne düşünmeliydim?”

Çocukluğumuzdan beri Catherine’le sarsılmaz bir dostlu-ğumuz olmuştu. Yasta olduğum zamanlarda dostluğumuz tek avuntumdu ve artık ilişkimiz beni teselli eden tek şey. Buna rağmen ona yalan söylemeyi bırakabileceğimi sanmıyorum. Olduğumu zannettiği kişiden ne denli farklı birisine dönüş-tüğümü anlamayacağını biliyorum ama benden şüphe edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Sessizce “Sence onu da mı ben öldürdüm?” diye soruyorum. “Annemi?”

“Hayır!” Dehşete düşmüş gibi. “Tanrım, bunu *asla* düşünmem.”

“O halde Lord Hepburn’un canını da asla yakmayacağımı biliyor olmalısın.”

Catherine beni süzüyor. “Fakat bunu kimin yaptığını bili-yorsun. Değil mi?”

Gülümsüyorum. “Evet dersem olay sırasında orada olduğ-u mu kabul etmiş olurum. Başım ağrıdığından hanımlar odasın-daydım, hatırlıyor musun?”

Catherine gülümsememe karşılık vermiyor. “Nasıl bir belaya bulaştın bilmiyorum ama mesele ciddiye bana anlatmalısın.”

İçimde ona her şeyi anlatma arzusu uyanıyor. Sırrımı sade-ce periler biliyor; çoğu da öğrendikten sonra ölüyor. Catherine normal yaşamla aramdaki son bağ... *Buna dönüşmeden önceki yaşamımla*. Perilerin hâlâ ellerini sürmedikleri bir şeye sahip olmanın benim için ne denli önemli olduğunu bilseydi keşke. O beni insanlığıma, insanlığımdan geriye kalan o azıcık kalın-tıya bağlıyor.

Yumuşak bir sesle “Yapamam,” diyorum.

Gözlerini yere çeviriyor. “Hiç olmazsa başını derde sokma-yacağını söylersen?”

“Sana söz veriyorum.” Bu konuda gerçeği söylemektense ya-lana devam etmek çok daha iyi.

Gözlerindeki yaşları siliyor. “O korkunç dedikodunun böyle aklımı çelmesine asla göz yummamam gerekirdi. Senden şüp-helendiğim için çok üzgünüm.”

“Özre gerek yok. Ben de hep kendimden şüpheye düşerim.”

Başını sallayıp boğazını temizliyor. “Gavin’in balosunda şu baş ağrının nüksetmeyeceğine söz ver.” Ben hiçbir şey yapma-dan ona öylece bakınca Catherine kaşlarını çatıyor. “Unutma-dın, değil mi?”

Yine çayımı yudumlamaya başlıyorum. “Evet. Sevgili karde-sin... Oxford’daki.”

“Ve yarın dönüyor...”

Neşeyle “Elbette,” diyorum. “Nasıl unutabilirim?”

Catherine besbelli yalanımı fark ediyor. “Gavin’in şerefine bir balo düzenleyeceğiz ve canım sıkılmasın diye bana arkadaşlık edeceğine söz vermiştin.”

“Edeceğim de...” diyorum. “Hayatta kaçırmam bunu.”

Gavin’in dönüşüne sevinmem gerek. İki yıl önce Oxford’a gidene dek iki iyi çocukluk arkadaşydık. Aslen bir zamanlar onunla evlenme hayali bile kurardım. Fakat artık hayatımda bana sadece bir başka ayak bağı olur.

“Ve kartına imza atan tüm beylerle dans edeceğini de söylemiştin.”

“Kartımı imzalayan tüm beylerle dans edeceğim,” diye söz veriyorum.

Bir leydinin tek varlığı itibarıdır ve en yakın arkadaşım bile şiddete meyilli olabileceğimi düşündüğüne göre benim itibarım epey şüphe götürür olmalı. Babamın istediği gibi daha fazla çaba göstermeliyim. Vazifemi yerine getirmeli; sahte, neşeli yüzümü takınmalıyım. Danstan sonra ortadan kaybolmak yok. Baloya gitmeli ve benden beklenileni yaparak bir hanımefendi gibi davranmalıyım.

Tabii bir peri ortaya çıkmaz ve elinden bir başka yaşlı asilzadeyi kurtarmak zorunda kalmazsam.

Catherine gülümsüyor. “Şimdi... Sanırım biri bana salatalıklı sandviç sözü vermişti.”

“Bence buraya gelişinin asıl nedeni bu.” Pencereden dışarı bakıyorum. “Sandviçler, sonra da parka doğru bir gezinti. Ne de olsa bahara kadar artık güneş yüzü görmeyebiliriz.”

Öğle yemeğinden sonra Catherine, Dona ve ben evden ayrılp ornitopterimi park ettiğim Charlotte Meydanı’nın merkezine doğru yola koyuluyoruz. Orada benimkinden başka bir araç kalmadığına bakılırsa belli ki diğer aileler trafikten kaçınmak için kendi uçan araçlarına binmişler.

Parmaklarımı aracın yüzeyinde gezdiriyorum. Aracı inşa ederken metal iskeletinin yarasa kanatları gibi çırpılabilecek kadar hafif ve dayanıklı olmasını sağlamıştım. Tamamen açıldıklarında uzunlukları on metreyi aşan kanatlar dönerek makinenin uçuşunu sağlayan çelik çarklara bağlı.

Çelik ve ahşap levhalarla kaplı iç bölme aracın inşası en güç kısmıydı. Küçük kabinin kötü hava koşulları için inip kalkabilen bir siperliği olsa da uçarken tavanı açık tutmayı tercih ediyorum. Kabindeki kalıplandırılmış deri oturaklara iki insan rahatça oturabilecek olsa da Catherine eşlikçi olarak Dona’yı getirmek için ısrar ettiğinden bugün içerisi biraz sıkışık olacak.

Catherine çantasını araçtan içeri atarak “Dikkatleri üzerimize çekmemeliyiz. Yoksa yaptıklarımız annemin kulağına gider,” diyor. “Hizmetçimi yanımda getirmediğimden zaten başım yeterince derde girecek. Bana yine görgü kuralları üzerine nutuk atacak, biliyorum.”

“Açıklama yapmana gerek yok,” diyorum. “Babam bana o konuda nutuk attı bile.”

Catherine duraksıyor. “Döndü demek?” Bunu sıradan bir soru gibi sormuş olsa da sesinde hafif bir hoşnutsuzluk seziliyor.

“Evet. Sen gelmeden hemen önce.”

“Ya. Ne dedi peki?”

Ne istediğinin önemi yok.

“Öyle önemli bir şey söylemedi.” Başımın Dona’ya işaret ediyorum. “Sence insanlar Dona’nın bize eşlik etmek için biraz genç olduğunu fark etmezler mi?”

Catherine hizmetçimi dikkatle süzüyor. Dona yutkunarak şalını omuzlarına daha da sıkı sarıyor.

Catherine iç çekiyor. “Rica etsem?..” Şalı Dona’nın omuzlarından alıyor. Bana “Ya sen ya ben bu sezon için kadın bir ak-raba davet etsek bu çok daha kolay olurdu,” diyor.

Ornitoptere yaslanıp gözlerimi yumuyorum. Hava hiç de sıcak olmasa da güneşin tenimde bıraktığı his çok hoş. “O halde sizinkilerden biri olmalıydı. Soyumuzda büyükten çok çocuk var; büyükbabalarım ve büyükkannelerim ise hep öldü.”

Catherine “Benim pek de samimi olmadığım bir teyzem var,” diyor. “Mülkündeki güvercinlerin onu soyunurken gözetlediğini iddia ediyor.”

“Ya? Eh, hiç şaşmam. Güvercinler çok adi yaratıklar.”

Catherine şalı Dona’nın yüzüne, kızın yüzünü epey kapatacak şekilde doluyor. “İşte. Bu kadarı uzaktan bakan insanları aldatmaya yeter.”

“Öyleyse ümit edelim de kimse bize fazla yaklaşmasın,” diyorum.

Dona “Önümü göremiyorum hanımefendi,” diye mırıldanıyor.

Catherine “Daha iyi ya,” diyor. “Ayaklarını görsen yeter, böylece bir yere takılmazsın.” Dona’nın omzunu sıvazlıyor.

“Mükemmel,” deyip ornitopterin kapısını açıyorum. “Sırf parkta lanet bir gezinti yapacağız diye Dona’yı neredeyse önünü göremez hale getirip yaşlı bir kadın gibi giydirdik.”

Catherine ağzımı bozmama hiç şaşmadan başını sallıyor. “Güneş almak için neler yapıyoruz.”

Catherine ve Dona araca girsinler diye geri çekiliyorum ve ardından sürücü tarafına geçiyorum. Eteklerimiz kabinin büyük bir kısmını kaplıyor. Catherine’le aramızda sıkışan Dona’nın küçük bedeni iki büklüm olup daha da ufalıyor.

“İşte oldu,” diyorum. “Herkes hazır mı?”

Dona yutkunuyor. “Leydi Aileana, bunun emniyetli olduğundan emin misiniz? Biri bana demişti ki...”

Sözünü neşeyle “Bir ev kadar güvenli,” diyerek kesiyorum. “Bu aracı ben yaptım, unuttun mu?”

Dona sırtını yaslayıp oturağa gömülürken ağzından cılızca

“Evet, leydim,” sözleri dökülüyor.

Gülümsüyorum ve makineyi çalıştırmak için düğmeleri çeviriyorum. Ön menfezden buhar çıkarken Dona oturduğu yerde sıcıyor. Gülmemek için kendimi tutarak koltuğa iyice yerleşiyorum. Hiç olmazsa Dona silah zulasının üzerinde oturduğundan habersiz.

Tıpkı yatak odamdaki gibi bir uskunadan alınmış dümenellerimi yerleştiriyorum. Kanatlar gizlendikleri yerden dışa doğru uzayıp tam genişliklerine ulaştıktan sonra yüksek ve düzenli seslerle çırpılmaya başlıyor. Zemindeki pedala ayağımı basmamla metalik tıkırtılar çıkıyor. Kanatlar giderek daha hızlı inip çıkarken yerin hemen üzerinde süzölmeye başlıyoruz. Sonra yanı başımda duran vitesi geçirip ayağımı ikinci pedala bastırıyorum. Makine düzgün bir şekilde yerden yükseliyor ve Charlotte Meydanı üzerindeki evlerin üzerinden uçuyor.

“Çay isteyen var mı?” diye soruyorum. İki hanım da başlarını iki yana sallıyor. Dümeni şatoya doğru kırıyorum. “Eh, ben istiyorum. Yanındaki bölmeden bana bir çay fincanı uzatabilir misin Catherine?”

Catherine ahşap paneli açıp porselen bir fincan çıkarıyor. Bana uzattığı fincanı Dona’nın önündeki çelik oluğun altına yerleştiriyorum. Bir düğmeye basmamla sıcak, önceden demlenmiş çay fincana akıyor. Aracın ön kısmı süpürgeotu kokusuyla doluyor.

Fincanı alıp çayı yudumluyorum. Mükemmel.

Catherine “Yo, hayır,” diyor. “Şuraya bak.”

Eliyle omzumdan geriye işaret ediyor. Döndüğümde dudaklarımdan cılız bir nida çıkıyor. Yükseklerden Kuzey Köprüsü’nün aldığı hasarı tüm ayrıntılarıyla görebiliyoruz. Köprü’nün yarısı aşağıdaki vadiye devrilmiş ve geri kalan, kırık dökük kısmı havada asılı halde duruyor.

Epey bir kalabalık köprüyü görmek için sokaklara dökülmüş. Buhar gücüyle çalışan faytonlar iç içe geçmiş halde yola dolmuş. Köprünün Old Town ucunda trafik Liathan Yolu üzerinden New Town'a yönlendiriliyor; bu da yolun epey uzaması demek. Araçlar ve yayalar bütün şehri altüst etmiş. Hepsini benim yüzümden.

Catherine "Sence buna ne sebep olmuştur?" diye soruyor.

Arkasında bir reklam afişinin dalgalandığı bir uçan aracın yanından geçiyoruz. Gözlerimi sözcüklere odaklayarak dikkatimi yol açtığım yıkımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Bass'in Batı Hint Biralari... Bu sezonun birası bir harika, hem şişede hem fıçıda...*

"Hiçbir fikrim yok," Umarım sesimin nasıl da titrediğini, aşağıdaki manzaraya değil de afişe ne de büyük bir dikkatle baktığımı fark etmemişlerdir.

"Sence yine olur mu bu?"

Dikkatimi Catherine'e çeviriyorum. "Elbette hayır." Sesim yapmacık çıkıyor; benim için endişeleniyormuş gibi davrandığı anlarda Kiaran'ın sesinin çıktığı gibi. "Belki de faytonlardan biri bozulmuştur. Araçların ne zaman alev alacağı belli olmaz." Catherine'e gülümsüyorum. "Meraklanma. Patlayıp parçalanmayacağız."

Bu sözüm Catherine ve Dona'yı tatmin etmiş gibi görünüyor. Dümeni çevirip aracı Kaya Şatosu'nun etrafından dolaştırıyorum. Güneşin altında bile karanlık ve ürkütücü görünen şato aşağısında kalan yeşillikle şaşırtıcı bir zıtlık sergiliyor. Park nerdeyse boş. Böylesi güzel bir günde bu hayret verici. Herkesin felakete bön bön bakmak için Princes Caddesi'nde toplanması canımı sıkıyor.

Nor Gölü'nün doğu ucuna doğru, kayalığın hemen aşağısında, bir parça çimenlik buluyorum. Ornitopter iniş yaparken kanatlar tek ve hızlı bir hareketle çırpılıyor.

Dona "Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor.

Çayımın son bir yudum aldıktan sonra güneş şemsiyemi yanıma alıp kapıyı açıyorum. Üçümüz ornitopterden çıkıp Kaya Şatosu'nun tabanını çevreleyen gür ağaçların arasında yürüyoruz. Islak çim her adımımızda ayaklarımızın altında pelte oluyor.

Rüzgâr oldukça güçlü de olsa burası çok da soğuk değil. Bu havanın ikinci yürüyüşü yapabileceğimiz kadar katlanılabilir olduğu nadir kış günlerinden biri. Yılın bu zamanında güneş erken battığından pek çok açık hava etkinliği imkânsız oluyor. Güneş şimdiden ağaç çizgisinin altına inmiş. Ağaçların gerisindeki gölgeler giderek uzarken gölgeli yerlerle aralarında kalan, hâlâ günışığının vurduğu noktalar arasında fark edilir bir ısı farkı var. Park sessiz, etrafta kuşlar veya başka hayvanlar bile yok. Üçümüz adamakıllı yalnızız.

Catherine aniden "Seninle bir konuda konuşmak istiyordum," diyor.

Güneş şemsiyemi açıp sapını hafifçe omzuma dayıyorum. Uzak yağmur bulutları bize doğru gelmeye başlıyor. Güneşin tadını çıkarmak için fazla zamanımız kalmadı.

Catherine'e "Dona bir şey işitse de asla başkasına söylemez," diyorum.

Catherine kızarak başını sallıyor. "Bu konudan bahsetmekten hoşlanmadığını biliyorum ama evlilik konusunu biraz olsun düşündün mü?"

Ne istediğinin önemi yok.

Başımı eğip ayaklarıma bakıyorum. Terliklerimin üzerine çamur bulaşmış. "Evet," diyorum. Kederle gülümsüyorum. "Evliliğin bana göre olmadığına karar kıldım."

Arkamızda duran Dona'dan bir hayret nidası çıkıyor. Kendisine şaşkınlıkla bakmamla başını öne eğiyor. "Çok özür dilirim, leydim."

“Sorun değil,” diyorum. “Ne yazık ki babam aynı şekilde düşünmüyor. Sezon bitmeden evlenmemi istiyor. Ona muhtemel güçlüklerden bahsettiğimde bana meseleyi dramatikleştirdiğimi söyledi.”

Catherine soğuk bir edayla, “Eh,” diyor, “nereden baksan bir çay masası kadar duyarlı biri, değil mi?”

“Vazife her şeyden önce gelir, unuttun mu?” Babamın sıkça tekrarladığı ilkesi.

Catherine tiksinti dolu bir nefes veriyor. “Demek şimdi hayatınla ilgilenmeye karar verdi? Varlığını ancak bir yılda fark ettikten sonra.”

Ben Catherine’in annesinden hazzetmiyorum, o da babamdan. Babamın aksine onun babası onu seviyor, ona babamın bana sergilediğinden daha çok şefkat gösteriyordu. Dört yıl önce; ben on dört, Catherine on üç yaşındayken öldü.

“Sevgili arkadaşım, alaycılığın kendini belli etmeye başladı.”

Catherine gaddarca gülümsüyor. “Baban bunu hak ediyor.”

“Bu konuda sana karşı çıkmayacağım.”

Yürümeye devam ediyor, Kaya Şatosu’nun aşağısındaki sarmaşıklarla kaplı harabelerden geçiyoruz. Kayalığın yüzü ağaçlar arasından seçilen batan güneşin ışıklarıyla turuncuya boyanmış. Bulutlar daha da yaklaşıyor. Nefes aldığımda burnuma birazdan yağmur yağacağını belli eden nemli havanın ilk belirtileri geliyor. Hoş, güneşli yürüyüşümüz buraya kadarmış.

Catherine “Bilmem gerek,” diyor, “sana evleneceğimi söylesem bu beni gözünden düşürür mü?”

Yumuşakça “Hiç de değil,” diyorum. “Evlenmeyi ben de istiyordum...” *Bu hale dönmeden önce.* “Aklında belli bir bey var mı?”

Catherine kızarıyor. “Şey, Lord Gordon’la ben birkaç kez dans etmiştik ve kısa süre önce ikindide ziyaretime geldi.” İç çekiyor. “Oldukça hoş biri.”

Hâlâ bir zamanlar olduğum kız olsaydım benim de hayatında aynı şeyler olacaktı. Flört, ideal eşin nasıl biri olacağını düşünmek, ne zaman evleneceğimi merak etmek.

Kısacık bir an için Catherine’e imreniyorum. Hayatını bir başkasıyla tamamen paylaşabilir, eksiksiz bir hayat sürebilir. Kocasına yalan söylemesi ya da gece içindeki şiddet arzusunu basturmak için gizlice evden çıkması gerekmeyecek. Benim aksine, o oyunlara gerek duymadan da birini sevebilir.

Olmadığım kadar neşeli görünmeye çalışıyorum. “Bu harika. Ya annen ne diyor?”

“Annem onu uygun bulmuyor.”

Homurdanıyorum. “Saçmalık bu. Ne de olsa Lord Gordon bir kont.”

“Mesele unvanı değil. Sorun onun...”

“Onun ne?”

Catherine bizi hizmetçimden başka işitecek biri olmadığından emin olmak istiyormuş gibi çevresine bakıyor. “Onun İngiliz olması.”

Hayrete düşmüş gibi davranıyorum. “Tanrım! Biri derhal sulh yargıcını çağırın. İskoçya’da bir İngiliz mi var dedin sen?”

Katherine “Ben de durumun gülünçlüğüne farkındayım ama annem bir İskoç’la evlenmem için diyor. İngiliz erkekleri katı yürekli ve kaçıkmiş.”

Gülerek çimlerin içindeki bir başka çamur birikintisinin üzerinden sıçıyorum. Yere indiğimde ayaklarımın taşıdığı su terliklerimden içeri sızıp çoraplarımın ayakucunu ıslatıyor. Kahretsin. Kışın çimlere güven olmuyor. “Bu akli kimden aldığından hiç bahsetti mi?”

“Keşke bilsem de sana söylesem. Lord Gordon’a İngiliz hödüğü dedi. İnanabiliyor musun buna? İlk kez ağzından bir küfür çıktığını duydum.”

Bir esinti çıkıyor. Yapıksız ağaçlar sarsılırken ve dallar gıcırıyor. Soğuk kalın pelerininimden içeri giriyor. Titriyor, pelerini vizon kürkle kaplı yakası çenemin altına oturana dek omuzlarıma daha da sıkıca sarıyorum. Yanaklarım soğuktan yanmaya başladı bile.

“En azından Gavin’in Lord Gordon’a onay vermesi yetecek. Kardeşinin eve dönüşü bu açıdan daha vakitli olamazdı.”

Catherine’in neşesi yerine geliyor. “O zaman annem ona uygun bir eş adayı bulmaya odaklanıp nihayet gece gündüz benim için uğraşmayı bırakabilir.”

Gülmemek için kendimi tutuyor, Gavin’in bu duruma ne tepki vereceğini hayal ediyorum. Tanrım, herhalde dehşete düşer. “Zavallı Gavin. Sevgili arkadaşımın döndüğünde başına neler geleceğinden haberi yok.”

Catherine beni şöyle bir süzüyor. “Bir ara onunla evlenmek istediğini anımsıyorum.”

Boğazımın gerisinden boğuluyormuşum gibi bir ses çıkıyor. “Cidden, Catherine, yanlış hatırlıyorsun.”

“Yok canım! Eskiz defterine *Cassilis Vikontesi Leydi Aileana Stewart* yazdın.” Çaktırmadan gülümsüyor. “Sanırım şimdi yeni unvanıyla uyumlu olması için bir değişiklik yapman gerekecek, değil mi? *Galloway Kontesi*.”

“Of, sussana sen. O zaman ne yaptığımı biliyor muydum ben?” Elimi umursamaz bir edayla sallıyorum. “Genç ve aptaldım.”

“Dört yıl boyunca yaptın bunu.”

Ona öfkeli bir bakış atıyorum. “Ne yaptığımı *uzun bir süre* bilmemişim demek.”

“O... şey... bazı kadınlar onun çekici olduğunu söylüyor. Oldukça da yakışıklı, sanırım.” Masum bakışlarını bana çeviriyor. “Kendine daha uygun gördüğün biri mi var?”

Nedense aklıma ilk Kiaran geliyor. Kiaran uygun bir aday olmanın yanından bile geçmediği gibi güvenilmez olduğundan da şüphem yok. Fakat içimdeki öfkeyi gören, kabullenen ve teşvik eden tek erkek o. Gücünün o dayanılmaz tadını unutamıyorum; ne yabani ve kuvvetliydi. Onu aklımda daha iyi canlandırdıkça gücünün tadını şu an bile boğazımda hissedebiliyorum; o buradaymış gibi.

O *gerçekten* buradaymış gibi.

Başımı hızla kaldırıyorum ve bir şaşkınlık nidası çıkarmama ramak kalıyor. İşte orada; Kiaran MacKay ağaçların arasından salına salına bize doğru geliyor ve varlıklı bir beyefendi gibi giyinmiş. Çoğu zaman giydiği kaba yünden giysilerin yerini güzel dikimli bir pantolon, siyah bir yelek ve yürüdükçe ardında kabaran bir frak almış. Siyah saçlarına azalan günışığı vururken gün batımı çevresinde parıltılı bir hale oluşturmuş. Şeytanın ta kendisi gibi ayartıcı görünüyor ve bu yüzden ona lanet okuyorum.

Şaşkınlıktan nutkum tutuluyor. Bu bir ihanet. Gündüzleri sürdüğümüz yaşamın mahremiyetini koruyan dillendirilmemiş anlaşmamıza aykırı bir durum.

Kiaran öylece gülümsüyor.

On İkinci Bölüm

Kiaran yaklaşırken tedirginliğimi belli etmemeye çalışıyorum. Catherine ise halimi az çok fark ediyor ve bakışlarını Kiaran'a çeviriyor... Ağzı şaşkınlıktan açık, donakalıyor.

Demek Kiaran görünmez olma gereği duymamış. Aklıma gelen okkalı küfür ağzımdan kaçmasın diye dilimi ısırıyorum. Kiaran dünkü sohbetimizi bugün bitireceğimizi söylediğinde umumi bir parkta yanıma geleceğini kastettiği aklıma gelmemişti.

Kiaran yanımda duruyor, Catherine ve Dona yokmuş gibi davranıyor. Ametist rengi gözleri gözlerimi deliyor, bana meydan okuyor. Şimdi güpegündüz gördüğüm gözlerinin insanın içine nasıl da işlediğini, ne de sert baktığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

Bana "Seninle konuşmam gerek," diyor.

Catherine ve Dona, Kiaran'ın cüreti karşısında şaşakalıyor. Bir beyefendi asla bir grup hanımın yanına yaklaşıp böyle pervasızca bir söz söylemez. Kiaran ise bana beni epey tanıdığını belli eden bir ifadeyle bakmaya başladı bile.

Özel hayatım şimdi tüm çıplaklığıyla karşısında ve işte buradayım. Bir avcı değilim. Daha geçen gece iki redcap'i öldüren yaratık değilim. Güzel giysileri, güneş şemsiyesiyle basit bir leydiyim.

Ve şimdi ya rolümü oynamalı ya da itibarımı kaybetme tehlikesini göze almalıyım. Duruma hâkim olmak için çenemi kaldırıyorum. "Bayan Catherine Stewart, izin verirseniz sizi... Eee..." Sertçe yutkunuyorum. "Bay Kiaran Mac Kay'le tanıştırayım."

Catherine yüzünde tuhaf bir ifadeyle Kiaran'a bakıyor. "Memnun oldum."

Kiaran nihayet gözlerini benden çevirip yanımdakilerin de varlığını fark ediyor. Hâlâ orada durduklarına şaşırılmış gibi şaşkın. Sonra kısık gözlerini ikisine dikiyor.

"Kam, buraya arkadaş edinmeye gelmedim."

Sıkıttığım dişlerimin arasından "Sakin beni utandırma cüretini gösterme, seni budala," diye tıslıyorum. Sonra yüksek sesle "Bu da Bayan Dona MacGregor," diye ekliyorum.

Böyle bir zamanda yanıma gelmeyi seçen bu nezaketsize parkta bir grup hanımın nasıl adaba uygun bir şekilde selamlanacağını zorla öğreteceğim.

Dona konuşmuyor. Şalı omuzlarından aşağı kaymış, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış ve teni her zamankinden de soluk.

Derrick ne demişti? *Sadece arada sırada beni sezebiliyor.* Kiaran'ın insan olmadığını tahmin etmek de o kadar güç değil çünkü rolünü berbat oynuyor. Peri doğası olağanüstü güzelliğinde, hareket edişinde ve nefes alıp verişinde kendisini belli ediyor. Elinden geleni yapsa bile asla tamamen normal görünmezdi.

Lanet olsun. Derrick'i dinlemeyip Dona'nın işine son vermem gerekirdi. Hepsi şu gül esanslı temizlik malzemesi yüzünden.

Kiaran çok yumuşak bir sesle Dona'ya "Sen," diyor, "benim aslında ne olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Dona titriyor. "Ben... Anlamıyorum."

Kiaran "Ne dediğimi bal gibi anlıyorsun," diye karşılık ve-

riyor. “Fakat anlamamış gibi davranmaya devam et. Bu bir gün hayatını kurtarabilir.”

Dona’nın önüne geçip Kiaran’a öfkeli bir bakış atıyorum. “İnsan olmak için azıcık da olsa çaba gösteremez misin?” diye soruyorum. “Sadece beş dakikalığına?”

Kiaran iç çekip anlamadığım o dilde bir şeyler mırıldanıyor.

Catherine hizmetçimin paniğini veya sohbetimizin tuhaflığını fark etmemiş gibi. Sessiz ve arsızca bir hayranlıkla Kiaran’a bakıyor. Sonra gözlerini hızla kırıştıtarak avucu yere bakacak şekilde elini uzatıyor. Görgü kuralları kitabında uygun selamlaşmayla ilgili kısmı unutmuş gibi bir hali var.

Kiaran, Catherine’in elini tutuyor. “Ne yapacağım bunu? Öpecek miyim?”

Dona ürperirken Catherine bayılacak gibi duruyor. Mizacına hiç de uymayan romantik bir edayla “Bu harika olur,” diye fısıldıyor.

Giderek büyüyen bir dehşetle Catherine’e bakıyorum. Eyvah! Peri çarpmasına uğradı. Kiaran bana *daoine sith*’in insanlar üzerindeki korkunç etkisinden bahsetmişti. İnsanlar bir perinin tek dokunuşuyla, kısacık bir yakınlaşmanın etkisiyle birer kurbana dönüşüyormuş. *Daoine sith* yeraltına hapsolmadan önce birçok insan bu yüzden ölmüş.

“Fikrimi değiştirdim. İnsan rolünü yarım yamalak oynamayı bırak,” diyorum. “Elini bırak ve ondan uzaklaş. Şöyle uzun bir adım at geriye.”

Kiaran yanımdaki ağaca yaslanıyor. “O zaman şu tanışma faslını bitirecek misin?” diye soruyor. “Seninle konuşmam gereken...”

Catherine zihnini boşaltmak istiyormuş gibi başını iki yana sallayarak “Affedersiniz, Bay MacKay,” diyor, “ama size çok güzel olduğunuzu söylemeliyim.”

Kiaran ona sakince bakıyor. “Anlaşılan işler hiç de umduğum kadar iyi gitmiyor.”

Tanrım, ne duyarsız bir ahmak. Tam ben insanların arasına karışmak konusunda daha da çuvalalayamayacağını düşünürken beni haksız çıkarıyor. Ona “İnsanlara görünür olmaya karar verdiğinde işte böyle oluyor,” diyorum. “*Deli* misin sen?”

Bana “Bir sakıncası... olmaz gibi gelmişti,” diye yanıt verirken arkadaşımın üzerindeki etkisine hiç de aldırış etmez gözüktüyor.

“Canın cehenneme, Kiaran MacKay.”

Dona Catherine’i uzak tutmak için omzuna yapışıyor. “Leydim,” diye fısıldıyor, “gitmemiz gerek. Burada... ters giden bir şeyler var.”

Catherine, Dona’nın elinden kurtulup “İstemiyorum,” diyor. “Hazır değilim.”

Catherine büyülenmiş gibi bakan gözlerle Kiaran’ın frakının koluna yapışıp onu kendisine çekmek için kumaşı kıvrıyor. Peri çarpmasına uğrayanlar tenine bir kez daha dokunmak uğruna perinin giysilerini parçalarlar. Catherine henüz o noktaya gelmemiş olsa da Kiaran’a biraz daha temas ederse gelecek.

Onu geriye çekip önüne geçiriyor, omuzlarını kavriyorum. “Catherine?”

Tırnakları paltoma gömülüyor; hareketleri düzensiz ve odaksız. Gözlerini Kiaran’dan ayırmadan “Güzel,” diye fısıldıyor.

Kiaran’a “Bu durumu düzelt,” diyorum. “Yoksa seni asla affetmem.”

Kiaran gözlerini benden hiç ayırmadan yanımdakilere “Gidin,” diyor. “Hemen.”

Bedeninden çıkan –genellikle son derece baştan çıkartıcı ve çekici olan– gücün etkisiyle midem kasılıyor ve bulantıdan iki buklüm oluyorum. Gücün tadı öyle ağır ki neredeyse kusacağım.

Dona ve Catherine hiç tereddütsüz, veda bile etmeden çimlerde yürüyerek Princes Caddesi'ne yöneliyorlar. Hareketleri her şey gayet normalmiş gibi sakin. Ağaçlar arasında gözden kayboluyorlar.

“Onlara ne yaptın?”

Kiaran bir ağaca yaslanarak “Eve dönmeye zorladım,” diyor. “Beni anımsamayacaklar.”

“Catherine...”

“O iyi. Beni görmesinin yol açtığı etkiler kaybolacak.”

Güneş şemsiyemi yere fırlatıp Kiaran'a sertçe bakıyorum. Ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. “Buraya gelmen akıl kârı mı şimdi?”

Kiaran yüzünü göğe çeviriyor. Geri kalan son günışığı tenine hem tuhaf hem de hoş, altın rengi bir parıltı veriyor. “Hava ne de güzel, değil mi?”

Ahmak kafam, Kiaran'a bakıp durmamalıyım. Gözlerimi ondan kaçırıyorum. “Buna nasıl cüret edersin? Bir anlaşmamız vardı.”

Bedenini kollarıyla itip ağaçtan uzaklaşıyor ve avını köşeye sıkıştırıyormuş gibi etrafımda dönüyor. Ayakları çimlerde ses çıkarmıyor. “Yemin ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Fakat ben öyle anladım.”

“Ben ima üzerine anlaşmalar yapmam.” Kiaran arkamdan bana bakıyor. “Bundan benimle birlikte görünmek istemediğini mi çıkarmam gerek?”

Alaycı bir tavırla gülüyorum. “Elbette hayır. Özellikle de sayende yanımda bir eşlikçi olmadan kalakaldığım için.”

Kiaran dilini şaklatarak arkamdaki bir şeye işaret ediyor. “O zaman şunların seni görmesi hiç de iyi olmaz.”

Arkama dönüyorum. Bir çift bize doğru geliyor, biraz arkalarından da eşlikçileri yürüyor. Henüz beni görmeseler de

benim saygınlığımda ve sosyal konumumda bir leydinin parkta yalnız dolaşmaması gerek hatta bir adamla yalnız görünmem şüphesiz işleri daha da kötüleşecektir.

Telaşlı bir haykırışla bir eldiveni çıkarıp Kiaran'ın çıplak elini tutuyorum. “Gizle bizi,” diye fısıldıyorum.

“Bir düşüneyim. Pazarlığa var mısın?”

İçimden güneş şemsiyemi kafasına geçirmek geliyor. “İkinci mi mahvettin. En azından bu kadar iyiliğin dokunsun bana.”

Kiaran sırtarak parmaklarını parmaklarıma doluyor. Parmaklarının ne de pürüzsüz ve sıcak olduğunu görüp hayret ediyorum. “İşte oldu.” Sözleri sessiz, güçlkle işitilecek kadar kısık çıkıyor. “Artık görünmezsın.”

Gözleri dipsiz bir kuyu gibi; sanki içlerinde sonu olmayan derin ve karanlık bir boşluk var. Gözlerinde siyah olmayan sadece dipsiz uçurumun içinde yanan birer kor gibi görünen altın rengi benekler. Benekler Kiaran'ın yaşını yansıtıyor. Yüz yılların gelip geçişine, sayısız insanın yaşamına ve ölümüne, koca medeniyetlerin doğuşuna ve yıkılışına tanıklık etmiş. O yaşayan bir tarih kitabı.

Çift gülerek, sohbet ederek yanımdan geçip gidiyor. Kiaran'ın beni akranlarımdan gizlemesi ve benim görünmez olmak için ona mecbur kalmam içimi aniden bir utanç duygusuyla sarıyor. Hakkımda ne düşündüğünü ne zamandır bu denli önemser oldum acaba? Beni –asla– leydi olarak görmemesini, avcı olarak görmesini o kadar çok istiyorum ki. Her ne kadar o bir insan olmasa da sadece birlikte avlandığımız gecelerde kendimi bir erkeğin dengi olarak görüyorum.

Aslında ona kızmam gerek. Yanıma böyle geldiği, beni öğretenmesini istemediğim yanıma ifşa etmeye zorladığı için ona çıkışmalıyım. Fakat yanaklarım utançtan kıpkırmızı ve nede-nini bile anlayamıyorum.

Artık gözlerine bakamadığımdan bakışlarımı kaçıyorum. “Beni bu halde görmeni hiç istemezdim.”

“Nasıl yani?”

“Bu lanet elbisenin içinde. Asil bir markinin kızı olarak. Herhalde dışarıdan hayatımda bir silaha elimi sürmemişim gibi görünüyordum.” Ona bunu söylememeliydim. Şimdi gözüne daha da zayıf görüneceğim.

Daha dün geceye kadar dövüşerek, can alarak hayatta kaldığını gördüğü vahşi yaratığım ben. Giysilerim içimde yaşayan ve öfkeyle beslenen o vahşi yaratığı gizliyor. Koyun postuna bürünmüş bir kurdum ben.

Yanıtı beni şaşırtıyor. “Bunlar önemli meseleler değil, Kam. Değişen bir şey yok. Sence üzerimdeki giysiler kılıç kullanma becerime engel oluyor mu? Hiç olmuyor.”

Neredeyse güleceğim. “Bir de korse ve juponlarla dövüşmeyi denesene.”

“Peki, peki...”

Pahalı olduğu gün gibi açık olan giysilerine göz gezdiriyorum. Kaliteli kumaşı görünce tanırım. “Bu giysileri nereden buldun?”

“Dükkan sahibi bunları bana verdi,” diyor.

“Herhalde peri güçlerinin etkisi altında oldu bu, değil mi?”

“*Sithiche*.”

“Peri.”

Kiaran sırtıyor. “Ben giysi istiyordum. Onda da giysi vardı. Ondan –güzellik– giysileri istedim, o da bana göre dikti. Şimdi kıyafetim üzerime çok iyi oturuyor. Konunun ahlaki boyutunu tartışmamız şart mı?”

Ahlak. Beni şu halimle görmesinden duyduğum endişeyi bana tamamen unutturduğu benimle konuşmak istemesinin asıl nedenini hatırlamamla yine canım sıkılıyor. Böylece neşeli anlarımızın da sonu geliyor.

Sözcükleri uzatarak “Evet, MacKay,” diyorum. “Hadi ahlaktan bahsedelim. Mesela senin bana, kırıldığında binlerce insanı öldürebilecek perilerin serbest kalacağı bir mühürden bahsetmemiş olmanın ahlakından mesela?”

Kiaran en azından birazcık huzursuz görünme inceliğini gösterse de tepkisi gözlerini hafifçe kaçırmaktan öteye gitmiyor. “Bir gün o pixie’nin dilini keseceğim,” diye mırıldanıyor.

“En azından o bana karşı dürüst.”

Etrafıma bakıyorum. Görünürde kimsecikler yok. Sadece bir ağaç çemberinin ortasında dikilen Kiaran ve ben. Güzel. Elini bırakıp eldivenimi yeniden takıyorum.

Kiaran “Mührün kırılması kaçınılmaz,” deyip ellerini ceplerine sokuyor. “Kış ortasındaki ay tutulmasında kırılacak. Altı gün sonra.”

Ürperiyorum, soluğum kesiliyor. Bu çok erken. Periler kaçmayı başarırsa şehri kurtarmak mümkün olabilir mi? Bütün bir insan ordusu perileri yenemedi. Kaçan birkaç redcap bile müthiş bir tahribata neden oldu. Mühür kırılırsa perilere karşı duramam, tek başıma yapamam. Herkesi kurtaramam.

Kiaran’a “Bu gerçekleşmeden önce mührü bulmalıyız,” diyorum. “Onu bir şekilde yeniden işler hale getirmeliyiz.”

Kiaran başını iki yana sallıyor. “Mühür ancak ay tutulması sırasında yeniden harekete geçirilebilir. O ana kadar da tüm *sithiche*’ler içinden geçmiş olur.”

“Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” diyorum.

“Bir tek şansımız var.” Sesi öyle kısık çıkıyor ki rüzgârda onu güçbelâ duyabiliyorum. Çevremizdeki ağaçlar tıkırdarken yaşlı, ölü yapraklar çimlerin arasında yuvarlanıyor. “Mührü yeniden harekete geçirmek için orada olman gerek,” diyor. “Bunu sadece sen yapabilirsin.”

On Üçüncü Bölüm

Sözlerini yanlış işittim herhalde. “Efendim?”

Kiaran bana yaklaşıyor ve ellerini ceplerinden çıkartıp parmaklarını parmaklarıma sürüyor. Gücü eldivenimden geçip tenimde sıcak ve yumuşak bir his yaratıyor. Kiaran’dan gelmesinin güven verici bir jest olduğunu düşünürdüm. Oysa Kiaran beni teskin etmez. Asla etmedi. “Geçen gece bana bir soru sormuştun. Hatırlıyor musun?”

“Şahincinin ne demek olduğunu,” diye fısıldıyorum.

Belki de konunun varacağı noktayı bilmesem daha iyi. Belki şahinci sözcüğünün bir sözcükten ibaret kalması, ardındaki gerçeği öğrenmemem en iyisi olacak. Şahinci, Derrick’in söylediği şeymiş gibi, Derrick bana gerçeği eksik söylememiş gibi davranmam.

Hayır, bunu yapamam. Babam benim icatlarımla vakit öldürüp sorumluluklarıma aldırış etmediğimi düşünse de yanıtlıyor. Benim sorumluluğum, görevim işte *bu*. Bundan kaçmayacağım. *Kaçmayacağım*.

Kiaran çenemi kaldırıyor. “Kam... Sen bir şahincisin.”

“Ne demek bu?”

Başımı iki yana sallıyor. “Bana ne hissettiğini söyle, sana ne demek olduğunu söyleyeyim.”

Kiaran bedenini bana yaklaşıyor. Avucunu avucuma basıldığında elinin sıcaklığını eldivenime rağmen hissediyorum. Parmaklarının sırtları yanağıma okşarken gücünün geride bıraktığı izler tenimde dolaşp sıcak su damlaları gibi süzülüyor. Gücünün tadı enfes. Dilime bir aşağı bir yukarı dokunan ipeksi çiçek yaprakları gibi. Nefesim tutuluyor, kendimi dokunuşunun sıcaklığına bırakıyorum.

“Söyle bana.”

“Be-ben, hayır...”

“Evet,” diyor. “Gücü hissediyorsun.”

“Evet,” diye iç çekiyorum.

“İlk gördüğün *sithiche*’den beri varlığımızı hep sezdin, değil mi?”

İlk peri. İlki ilki *ilki*...

Dokunuşundan kaçmamla ıslak çimlerin arasında düşünüyorum. Soğuk su çoraplarıma işliyor. *Hatırlamayacağım. Hatırlamayacağım*. Fakat zihnimde toplanan, beni sertçe sarsan anıların akışını durduramıyorum.

Kan. Kan beyaz elbiseme bulaşp, tenimi parmaklarımdan dirseklerime kadar lekeleyip kayganlaştırıyor. Kaldırım taşlarının üzerine, kıvamlı kan gölünün içine yüzüstü yığılıyorum. Kan gölünde vaftiz ediliyor, yaratılıyor, yeniden doğuyorum. Midem demirin keskin tadından kasılırken çöküyor, kusuyor ve ağlıyorum.

Sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok...

“Hayır.”

Avucumu Kiaran’ın burnuna öyle hızlı vuruyorum ki bir kemiğin çitirdediğini duyuyorum. Beni yiyip bitirmeden bu anıdan kaçmalıyım. Yaşananlara göz yuman o çaresiz kıza dönüşmeden.

Koşuyorum. Ağaçların arasında hızla koşarak şatonun di-

kildiği kayalığın etrafından dolaşıyorum. Az önce uzakta olan bulutlar hızla gökte birleşirken yağmur çiselemeye başlıyor. Ayaklarım terliklerime işleyen soğuktan sızlasa da acıyı umursamıyorum.

Bir daha asla zayıf olmayacağım. Asla. Buna göz yumamam.

Bir çift el beni arkadan kavrayıp pelerinimi çekiştiriyor. Tökezliyor, kaçmak isterken az kalsın yere yığılıyorum. Kiaran beni sertçe kendisine doğru çevirirken ayaklarım tutmuyor. “Kam,” diye bağırarak omuzlarımı kavıyor. Burnundan dudaklarına kan akıyor. Kanı akıyor.

Güçlükle “Burnun,” diyebiliyorum.

Parmaklarını yüzüne götürüyor. Gözlerimle buluşan gözlerinin derinlerinde adını koyamadığım bir duygu bir anlığına belirip kayboluyor. Bir onay belirtisi mi bu? “Anlamıyor musun?” diye soruyor. “Bunu ancak sen yapabilirsin. Başka hiçbir insanın buna gücü yetmez.”

Kollarından kurtuluyorum. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Biliyorsun,” diyor. “Hatırla...”

“İstemiyorum!” Duygularım kontrolden çıkarken onları dizginlemezsem birinin canını yakabilirim. Onun canını yakabilirim. Derin derin nefes alıyorum. “Hatırlamak istemiyorum. Beni buna zorlama.” Sesim utanç verici bir şekilde cılız ve tiz çıkıyor. Ona yalvarıyormuşum gibi.

Dipsiz gözleri gözlerimi arıyor. “Kam, sen bunun için, *seab-hagair olmak için* doğdun,” diyor. “Şahinci.”

Başımı sallayarak sisin nemlendirdiği yanaklarımı siliyorum. Sözcük sözcük olarak kalmalıydı. Bir peri katiline dönüşmemi anlayabilirim ama ya bunun için doğduğumu? Bunun başından beri sahip olduğum ama varlığını hiç bilmediğim bir yetenek olduğunu? Geçen yıl o gece zayıf olduğuma inanmayı annemi kurtarabilecek güce sahip olduğumu ama bundan ha-

berim olmadığını bilmeye yeğlerim. Onun ölmesine izin verdiğimi bilmeye.

Kiaran iç çekiyor. Öfkeyle, acımayla ya da her ikisiyle. “Peri gücünü hissediyorsun. Dövüşürken neredeyse benim kadar hızlısın. Diğer insanlardan güçlüsün ve daha hızlı iyileşiyorsun.” Burnuna dokunuyor. Nefes almadan konuşuyor. “Bunu sen yaptın. Daha çok eğitimle aynısını yine yapabilirsin ve bir peri öldürdüğünde gücü bedeninden geçiyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldıyorum.

“Tanıdığım ilk şahinci sen değilsin.”

Bakışları yumuşayan Kiaran’ın gözlerinde onu tanıdığımdan beri ilk kez keder görüyorum. Kendisinde böylesi güçlü duygular uyandıracak kimi kaybetmiş olabilir? Kiaran gözlerini yere çevirirken hüznü de kayboluyor. “Fakat sen sonuncusun.”

“Sonuncu mu?”

“*Sithiche*’leri öldürme becerisiyle doğan az sayıda insan vardır. Bunlar hep kadındır ve beceriler anneden kıza geçer,” diyor. “Şahincilerden geriye sadece senin soyun kaldı.”

“Sence annem bir şahinci olsa bundan haberim olmaz mıydı?” Her iki elimle onu itmeye çalışsam da yerinden birazcık olsun oynamıyor. “Bunu anlamaz mıydım sence?”

“Hayır,” diyor. “Senin soyunda güç uyku halindeydi. Soyundan gelen kadınlar güçlerinin farkına nesillerce varamazlardı. Güçlerinden habersiz olmaları aileni öldürülmekten kurtarmış olsa da senin becerilerinin tetiklenmesini daha güç hale getirdi. İşte bu yüzden beni çıplak gözle göremiyorsun.”

“Anlıyorum.” Başka ne yanıt vereceğimi bilemediğimden sözler ağzımdan belli belirsiz çıkıyor.

“Öyle mi?” Bana sert bir bakış atıyor; içimi görebildiğine yemin edebileceğim bir bakış. “Kam, şahinciler yüzyıllar boyunca takip edilmiş, öldürülmüştür; güçleri uykudayken bile.

Yalnız avlanmaya başladığında geride bıraktığın ölüm imzanı araması gerektiğini bilen her *Sitiçyalı* için son derece belirginleşti.”

Korku omurgama iğneler batırıyor, tenimin üzerindeki tüyleri soğuk parmak uçları değmiş gibi havaya kaldırıyor. *Nesillerce kadın. Nesiller. Takip edilen ve öldürülen.* Sözcükler zihnimde durmadan tekrarlanıyor.

“Beni dinliyor musun? Artık neslinin sonuncusu olduğunu, mührü yeniden işler hale getirebilecek tek kişi olduğunu biliyorlar. Bir daha dışarı çıkarsan o pixie’yi yanında götür ki seni bulmaları...”

“Sus,” diye fısıldıyorum.

Kiaran kaşlarını çatıyor. “Ne var?”

Ellerimi sıkıyor, tırnaklarım deri eldivenlerime uçlarını avucumda hissedebileceğim kadar sertçe batıyor. Gergince “Annemi bir *baobhan sìth*’in öldürdüğünü söylemiştim sana,” diyorum. “Bu yüzden öldürüldü. Değil mi?”

Kiaran kaskatı kesiliyor. “Evet.”

Doğruluyor, omuzlarımı geri çekip bir kez daha öfkeme teslim oluyorum. Öfke hüznümü alıp götürüyor, suçluluğumu siliyor. Anıları ait oldukları yere, yüreğimdaki o boşluğa bırakıyorum. İşte bu kadar basit.

“Gitmem gerek.” *Gidip tek başıma bir periyi haklama planları yapma zamanı.*

Sanırım *baobhan sìth*’i bulduğumda başını alacağım. Derrick’in istediği gibi bir av hatırası yapacağım başını. Ne de olsa o peri annemin kalbini aynı nedenden dolayı almış olmalı. Diğer kurbanlarını o şekilde öldürmemesinin nedeni bu. Onların hiçbiri şahinci değildi.

Kiaran’dan uzaklaşıp ornitopterime doğru ilerliyorum. Güneş neredeyse batmak üzere ve kalın, siyah fırtına bulutları

göğü kaplıyor. Çiseleyen yağmur hızlandı. Giysilerim şimdiden ıslandı. Eve döndüğümde sıırıslıklam olacaklarından eminim.

“Kam...”

“Her ne diyeceksen bekleyebilir.” Sakince konuşabilmem beni şaşırtıyor. Sesim çatlamıyor ya da öfkemi açık etmiyor. “Öğleden sonra taliplerimden biriyle bir randevum var.”

“Yapma,” diyor. “Bunu yapma.”

“Bir leydinin hayatı, MacKay. Çay partileriyle, dansla ve koca avına çıkmakla dolu bir hayat.”

Beni tepeden tırnağa süzüyor. “Niyetinin ne olduğunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Yanaklarım kızarıyor. “Yoluma çıkmak istemezsin, MacKay. Söylediğin doğruysa gücüm burnunu kanatmaktan çok daha fazlasına yeter.”

Ondan uzaklaşıp ornitopterime doğru yürüyorum. Bana seslendiğinde bir an için dursam da arkama dönmüyorum.

“En azından dışarı çıkarsan yanına pixie’yi al. Bunu yapmazsan yeterince güçlü bir *sìthiche* izini bulabilir.” Sanırım “Dikkatli ol,” diye fısıldadığını işitiyorum.

On Dördüncü Bölüm

Derrick "Aileana, söyleyecektim sana," diyor. "Gerçekten."

Çalışma masamın başındaki sandalyede bağdaş kuruyorum. Etrafım türlü metal parçalarla çevrili. Dün yapımına başladığım ateş püskürtücüye ait vananın içine son vidaları yerleştiriyorum. Aklım neredeyse tamamen yerine getirmem gereken görevlerde, *baobhan síth*'i öldürme hazırlıklarında. Mühür kırılınca da... Her şeyin bir sırası var. O ana kadar yapacak işim öyle çok ki.

Lord Linlithgow'la akşam randevumuz son derece gergin geçti. Ben çayımı yudumlarken çocukluktan beri bana öğretilen mükemmel duruşla oturdum. Bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi gerekmedikçe konuşmamam karşısında babam başını sallayarak beni takdir etti.

Kolayca yalan söyleyebileceğimiz konulardan bahsettik: Suluboya tablolar, danstan ve dikişten bahsettik. Kitap okumayı sevdiğimi de –tabii çok okuyan bir kadın olduğumu belli etmemem gerektiğinden az okuduğumun altını çizerek– söyledim. Konu Hogmanay⁶ planlarımızdan açıldığında Lord Linlithgow Hogmanay yeni yılı kardeşiyle kırsalda geçireceğini söyledi.

⁶Hogmanay: İskoçlarda yılın son günü yapılan yeni yıl kutlaması (ç.n.)

Lord Linlithgow'un her sözü kitaba uygun konuşmasını kibarca dinledim. Eksiksiz görgü derslerinin ürünü olan mükemmel bir beyefendi. Geçen yılki Aileana olsa lordun yaşlandığında nasıl görüneceğini, evlensek uyuşup uyuşamayacağımızı, nasıl çocuklarımız olacağını düşünürdü. O Aileana Linlithgow'u mükemmel, ikinci kez görüşülmeyi hak eden bir aday olarak görürdü.

Geçen yılki Aielana tam bir ahmaktı.

İkinci çayı bittiğinde Lord Linlithgow yüzünde bir gülümsemeyle gitti. Ben de odama gidip yastığımı ağzıma dayayarak cıgılık attım.

"Aileana?" Derrick kanatlarını bir kez çırpıyor.

"Bana bir şahinci olduğumu söylemek isteseydin," diyorum, "bunu yapmak için her türlü fırsatın vardı. Fakat dün gece sana dosdoğru sormuş olmama rağmen sorudan ustaca sıyrıldın."

Derrick çalışma masama uçup katladığım ceketimin üzerine oturuyor. Arkasında kalan şömine alevinin turuncu ışığı üzerine vuruyor. Yüzünü, yüzündeki suçluluğu görebiliyorum.

"Güvende olman için yaptım bunu."

"Beni *korumak* adına her şeyden habersiz bırakmanın mantığını açıklar mısın?" Ateş püskürtücüye eklemek için bir parça teli düzleştiriyorum. "Tanrı beni böyle korunmaktan korusun, özellikle de zavallı kadını duyusallığım incinmesin diye hayatımı kurtaracak bilgilerden mahrum bırakılıyorsam."

Teli vanaya bağlayıp kilidi çevirerek yerine oturtuyorum.

"Aileana..."

"Dahası bunu senden değil Kiaran'dan öğrendiğime inanmıyorum." Derrick "Üzgünüm," demekle yetiniyor.

Yaptığından utanmış gibi söylediği bu söz karşısında yumuşamaya başlıyorum. Derrick annemin ölümünün ardından beni değiştirdi. Onunla tanıştığımda ilk kez bazı perilerin iyi

olabileceğini fark ettim. Arkadaşlık kurmaya layık olabileceklerini. Onunla uzun süre küskün kalamam.

Teslimiyet içinde bir nefes veriyorum. “Seni affediyorum.” Parmaklarımı bir kez kanatlarında gezdirmemle yüzünde belirgin gülümseme hızla kayboluyor. “Başka haberlerim de var,” diyor. Tereddütlü konuşuyor, ne tepki vereceğimi ölçüyormuş gibi.

Kavga etme isteğim canlanıyor; Derrick’in o dişi perinin yeni bir cinayet işlediği haberini bana defalarca vermiş olsa da hâlâ bastırmayı öğrenemediğim bir dürtü bu. Yeraltındaki perilerle yapacağım, yaklaşan savaşa öncelik vermem gerekse de –bu savaşın ödümü koparıyor olması gerek– içimdeki o içgüdüsel dürtüyü, sadece onun izini sürüp onu avlama dürtüsünü bastırmakta güçlük çekiyorum.

Ayağa kalkmamla Derrick peşimden duvara geliyor ve ben haritayı ortaya çıkaran düğmeye basarken sessizce beni izliyor. “Nerede?”

“Glasgow. Bu kez iki kişi.”

Artık çok yaklaştım. *Baobhan sìth* bu hızda yol alırsa birkaç gün içinde, kış ortası tutulmasından önce burada olur. Tanrım, o zamana dek onu öldürebilirim önceliği hangi mücadeleye vermem gerektiğini düşünmem gerekmez. O periyi dize getirmemin rahatlığıyla hissedeceğim yenilmezlik duygusu içinde tüm o diğer perilerle yüzleşebilirim.

Deri kanepeden bir toplu iğne çekip iğneyi Glasgow’un üzerine, daha önce yerleştirilmiş bir başka iğnenin yanına batırıyorum. Bir yıl kadar önceden kalma bir iğne. Peri, Edinburgh hariç ülkenin çevresinde tam bir tur atmış.

İğneye iki kurdele sarıyorum. Perinin toplam cinayetlerinin sayısı böylece yüz seksen altıya ulaştı. Tek ümidim ben onu bulana dek bu rakamın daha da artmaması.

Çalışma masama dönüp dikkatimi ateş püskürtücüyü ta-

mamlama işine daha fazla veriyorum. Vananın bir ucunu metal plakaya diğerini de yakıt haznesine bağlıyorum. “Bir parça kumaş tutuşturup bana getirebilir misin?”

Derrick kanatlarını çırparak kısa bir an gözlerini bana diyor. Çevresinde yine altın bir hale oluşmaya başladı. Masadan şömineye uçup çantasından çıkardığı kurdeleyi alevin içine sokuyor. Plakayı masaya bırakıp küçük yakıt haznesinin üzerindeki kontrol düğmesini biraz çeviriyorum.

“Metal plaka üzerinde uç,” diyorum.

Yanan kumaşı yere doğru indiriyor ve tam ateş metale geçeceği sırada plakanın ortasından, gazın kaçtığı yerden küçük bir alev çıkıyor. Derrick şömineye geri dönüp kurdeleyi kömürlerin üzerine atıktan sonra geri uçup icadımı hayranlıkla inceliyor.

“Bu da nedir?” diye soruyor.

Düğmeyi biraz daha çevirmemle plakadan çıkan alev daha da yükseliyor. “Yeni silahım.”

Derrick “Periler yanmaz,” diyor. “Planın ne?”

Masamın altındaki bölmeden bir demet *seilgflür* çıkarıyorum. Bu cihazda, patlayıcı saatte kullandığımdan daha az deve dikenini kullanacağım. O tür yeni bir felaket şüphesiz şehirde paniğe yol açar.

Doğal olarak, Derrick deve dikeninden uzağa kaçıyor.

“Sana bir şey soracağım,” diyorum. “Sence *seilgflür*’u viskiyle karıştırıp yakarsam ne olur?”

Herhangi bir viskiyle de değil. Babamın en iyi viskisiyle. Sadece özel günlerde servis ettiği eski Ferintosh’tan şişelerce kullanarak. Ah, *tatlı intikam*...

Derrick sırtıyor. “Akıllıca.”

Alevi yeniden çıkarmak için düğmeyi tekrar çeviriyorum. Sonrasında kolumda taşıyabileceğim bir silah yapmaya başlı-

yorum. Ben bir dakika mı bir saat mi geçtiğini anlamadan kendimi işime öyle kaptırıyorum ki Derrick bana seslendiğinde yerimden sıçıyorum.

“Sana şahinci olduğundan hiç bahsetmememin bir nedeni daha var.” Omzuma doğru süzülüp saçlarıma dolanıyor. “İlk karşılaşmamızda senin için endişe ettim. Senin kadar genç ve kederli bir kızın omuzlarına böyle bir yük bindiremezdim. Senin için *hâlâ* endişeleniyorum.”

“Ne konuda?”

“*Baobhan sith*’i ne pahasına olursa olsun öldürmek için ne gerekiyorsa yapacağından.”

“O zaman neden onun izini sürmeme yardım ettin? Neden o konuda da bana yalan söyledin?”

Sessizce “Çünkü intikamımı almayı hak ediyorsun,” diyor. “Seni asla bu haktan mahrum edemezdim.” Duraksıyor, saçlarını eline doluyor. “Yanlış bir seçim mi yaptım? Ne olduğunu bilmek annenin ölümünü daha katlanılır mı kılıyor?”

Keşke öyle olsaydı. Kaderimde peri avlamak olmasına, bunu yapacak yetenekle donatılmama rağmen en ihtiyaç duyduğum anda bir tek periyi öldüremedim. Ne yetenek ama! Az kalsın ona gerçeği bilmemin durumumu daha da güçleştireceğini söyleyecek oluyorum.

Başımı çeviriyorum, Derrick’in çırpılan kanatları yanağıma hafif, rahatlatıcı bir esinti gönderiyor. Ona “Kiaran evden çıktığımda seni yanıma almamı söyledi. Neden?” diyorum.

“Sana siper olabilirim,” diyor. “Böylece diğerleri yerini bulamaz.”

“Öyleyse yarın baloya birlikte gidelim de benim için endişelenmeye orada devam edebilirsin.”

“Balo mu?” Derrick neşeleniyor. “Hiç teklif etmeyeceksin sanıyordum. Dans etmeye *bayılırım!*”

Gülerek işime koyuluyorum. Projemi bitirme kararlılığı içinde gece boyunca çalışmaya devam ediyorum. Saat tıkr tıkr ilerlerken gece ava çıkamayacak kadar bitkin düşünüyorum. Zaten henüz Kiaran’la görüşmeye de hazır değilim. Aynı şeyleri defalarca tekrar ederek bir cihaz yapmak Kiaran’ın anlattıklarıyla yüzleşmekten çok daha kolay. Metal parçaları yerleştirmek, eklediğim her parçayla ateş püskürtücünün şekillenmesini görmek beni rahatlatıyor. Alev parmaklarımın uçlarını yakıtığında bile parktaki sohbetimizi aklıma getirmemeye çalışarak işime devam ediyorum.

Ben giderek yoruldukça iradem kırılıyor. Gözkapaklarım kapanmaya başlıyor. Kiaran’ın sözleri zihnimden yine geçmeye başlıyor, bana kaderimde ne olduğunu hatırlatıyor. Bir katil olmak. *Bunun için doğdun. Şahinci olmak için.*

On Beşinci Bölüm

Ertesi sabah Catherine'in balosuna gittiğimde Derrick bana eşlik ediyor. Üzerimde Fransız tarlatanıyla kaplı, buz mavisi bir elbise var. Davetlere üzerine çiçekler dikilmiş elbiseler giymek epey revaçta da olsa elbisem bu modaya uymuyor. Yenleri incelikle örülmüş, biraz saydam ve gevşekçe kollarımdan sarkıyor. Eldivenlerim dirseğime varıyor ve arkada toplanan saç buklelerim bir omzuma düşüyor. Elbisem her adımında hışırdıyor.

Derrick "Tanrım," diyor. "Sana eşlik etmeyi kabul ettiğime inanamıyorum. Sözümü geri alıyorum. İnsan dansı pek yavan! Seni ne zaman başının üzerinden atlatacak?"

Dans partnerime gülümseyip dans çemberinde elini tutuyorum. Adını unuttum bile. Lord... "F" ile başlayan bir şeydi sanırım. Benimle çok az konuştu. Kibarca sohbet etmeye kalkışmama rağmen. Uzun yüzüne asık bir ifade takılıp kalmış.

"Lanet yemekleri ne zaman servis edecekler?" Dans pistindekiler tekrar bir çember oluştururken Derrick'in kanatları kulağımı gıdıklıyor. "Arkadaşının niyeti bizi açlıktan öldürmek, değil mi? Kendi balosunda konukları nasıl aç bırakabiliyor?"

Çaktırmadan "Kapa çeneni," diye fısıldıyorum. O buraya gelmekten ne denli pişmansa ben de onu getirdiğim için pişmanım.

Dans çemberinde yanımda duran kadın kocaman, mavi gözlerini kırptırarak "Affedersiniz?" diye soruyor.

Neşeli bir sesle "Ne hoş bir dans," diyorum. "Değil mi?"

Lord F'nin elini tutup dönerek kadından uzaklaşıyorum. Terliklerim parkede hışırdıyor. Duvarlar Kuzey İskoçya'dan manzaralar yansıtan, güzel halılarla kaplı ve oda ihtişamlı kollu şamdanlarda duran mumlarla aydınlanıyor.

Elektrik ve gök fenerleri-zenginler arasında yaygın olsa da Leydi Cassilis teknolojiden hep çekinmiştir. Kullandığı en gelişmiş icat buhar gücüyle çalışan fayton.

Dans sona eriyor ve Lord F beni odanın ortasından alıp Catherine'in başında dikildiği aperitif masasına götürüyor.

Lord beline kadar eğiliyor. "Size eşlik etme zevkini bana verdiğiniz için teşekkür ederim."

Ardından topuğunun üzerinde dönüp muhtemelen bir başkasına surat asmak için yanımdan ayrılıyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Catherine neşeyle "Eh," diyor. "Lord Randall kesinlikle... eee... hoş biri gibi."

Lord Randall mı? İsmimin baş harfinin F olduğunu nereden çıkardığımı merak ediyorum. İsmi unutmayacağım, ki olur da bana çay daveti gönderirse kazara kabul etmeyeyim. Muhtemelen ben hastaymış taklidi yapmak zorunda kalana dek bana dık dık bakar.

"Benimle dans etmeyi hiç istemiyormuş gibi davrandı."

Catherine fazlaca masum bir tavırla "Ya?" diyor. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Benimle dans etmesini sen istedin, değil mi?"

Yüzü kızarıyor. "Lord Randall balkonun oralarda enfiye çekiyordu ve planda olmayan tek dansın buydu. Bilirsin, annem enfiyeye tahammül edemez."

Dans kartımı açıp kâğıdın üzerine karalanmış imzalara göz gezdiriyorum. “Hım. Anlaşılan sen de beni bir dansta bile otururken görmeye tahammül edemiyorsun.”

Hepburn ailesinin balosunda olduğu gibi her dansa bir partner. Sanırım orada birçok dansı kaçırıp o beyleri hayal kırıklığına uğratmam pek bir şey fark ettirmemiştir.

Başımı kartımdan kaldırmamla odanın diğer yanında bir grup leydinin bana ters ters baktıklarını görüyorum. Fısıldaşıyorlar. Dudaklarını okumaya çalışsam da sadece tek bir kelimeyi yakalayabiliyorum: *Rezalet*.

Acaba Lord Hepburn’un balosunda kaçırdığım beş danstan mı bahsediyorlar. Onlara göre en basit sosyal yükümlülüklerimi yerine getireceğime bile güven olmaz. Bu da beni bir fiyasko ve dolu bir dans kartı bir yana, hiçbir erkeğin ilgisine layık olmayacak bir kadın yapıyor.

Catherine gözlerini baktığım noktaya doğru çevirip bir fincan punch alıyor. “En iyisi bana yapmamı söylediğin gibi onları görmezlikten gelmek.”

Derrick “Sor ona... Neden... Beni... Aç bırakıyormuuu!” diye feryat ediyor.

“Yeter,” diye çıkışmamla Catherine irkiliyor. Endişeli gözlerle bana bakıyor. “Beni affet ama atıştırarak bir şeyler var mı? Korkarım akşam yemeğine kadar dayanamayacağım.”

“Elbette,” diyor. “Aşçı mutfakta aperitif hazırlıyordur. Yakında servis edilir.”

Derrick “Of, Tanrıya şükür,” diyor. “Ben mutfaka gidip aperitifleri aşıracağım. Ben yokken aptalca bir şey yapayım deme.”

Bir ışık topu gibi hızla uzaklaşıyor. Çok şükür. Dante cehennemin dokuz katını tasvir ederken belli ki insanların omuzlarında aç pixie’lerinin sonsuza dek durduğu katı unutmuş.

Catherine “E, dün ne oldu bakalım?” diye soruyor.

Temkinli bir edayla “Dün mü?” diyorum.

Catherine “Nor Gölü’nde,” diyor. “Dona’yla eve yürümek o kadar da fena değildi.”

Kiaran Mac Kay’e de zihin kontrolüne de lanet olsun. Ya Catherine’in hafızasını silmemiş ya da oraya farklı anılar yerleştirmiş. Kendi anımsadıklarına ne kadar güvenebilirim acaba?

Alelacele “Evet. Eğlenceli oldu,” diyorum. Kiaran onu eve birlikte yürüdüğümüze mi inandırdı yoksa?

Catherine kaşlarını çatıyor. “Eve tek başına mı yürüdün? Tanrım, yanında kalmama izin vermeliydin. Demek ornitopterini onaramadın?”

Tanrı aşkına, Kiaran ona ne yaptı? “Onardım. Sapa sağlam ve uçmaya hazır.”

“Fakat demin demiştin ki...”

Bir elimi sallayarak “Her şey gayet yolunda,” diyorum. “E, annen dün gece yanında eşlikçin olmadan evden çıkmaya ne dedi?”

Catherine gözlerini kaçırıp punch’tan bir yudum alıyor. Mumlardan yayılan altın rengi ışıktaki bile boynundan yukarı yayılan kızarıklık belli oluyor. Temkinli bir tavırla “Eh,” diyor. “E... Annem...”

“Dur! Ben tahmin edeyim. Utanmaz bir kız olduğunu söyleyip sana *Bayan Ainsley’nin Adab-ı Muaşeret ve Toplumsal Davranış Kuralları Üzerine Düşünceler* kitabından parçalar okuttu, değil mi?”

Dudağını büküp punch’ı içmeye devam ediyor. Bahse gireyim şu an keşke punch’ın içinde viski de olsa diyor. “Her ikisini de yaptı. Sonra kitabın on dokuzuncu bölümünü ezberden okuttu.”

“Ha,” diyorum. “Ev içinde ve Dışında Adaba Uygun Davranmak. Amma da heyecan verici bir bölümdür o!”

“Böyle düşünmenin tek nedeni orada belirtilen her kuralı çiğnemiş olman.”

Mutfak kapısına bakıyorum. Derrick orada ne yapıyor da dönmek bilmedi? Bir pixie birkaç dakikada bir masa dolusu yiyeceği yiyip bitirebilir. “Hiçbir itirafta bulunmayacağım.”

“En azından Gavin oradaydı da imdadıma yetişti.” Catherine başını iki yana sallıyor. “O araya girmeseydi eminim annem o kahrolası kitabın tamamını ezberden okuturdu bana.”

“Laf açılmışken...” deyip Catherine’in arkasında davetlilerin oluşturdukları gruplara bakıyorum. “Kardeşin nerede? Bir ara görmüştüm onu, sonra birden...”

Kısık bir ses kulağımın dibinde “Tam arkanda,” diye fısıldıyor. Ben irkilirken Catherine gülüyor.

Tanrım. Gavin’in saçları biraz dağılmış. İri, mavi gözleri her zamanki gibi güzel. İki yıl gibi kısa bir sürede boy atmış; neredeyse Kiaran kadar uzun. Ona bakarken başımı geriye atmam gerekiyor.

Yüzünde ağır ağır beliren gülümsemesi oldukça hoş. “Bakıyorum, görmeyeli herkes büyümüş.” Konuşmasında Oxford aksanının etkisi seziliyor.

Gözlerimi ona diktiğimi fark edip kızarıyorum. Elimi uzatıyorum. “Gavin,” diyorum. Samimi olmakta sakınca görmüyorum. “Yoksa sana artık *Lord Galloway* diye mi seslenmeliyim?”

Gavin’in uzak bir akrabası geçen yıl vefat edip kont unvanı, babasından kalan servete eklenecek bir miras ve İskoçya’da birkaç mülk bıraktı. Şimdi ona Galloway Kontu denmesi bana tuhaf geliyor.

Gavin elimi bırakıp “Bana istediğin gibi seslenebilirsin,” diyor. Alaycı bir gülümsemeyle Catherine’e bakıyor. “Yine de Catherine’in bana unvanımla seslenmesi gerektiğini düşünüyorum.”

Catherine’in yüzü asılıyor. “Yine bu konuyu açayım deme.” Bana bakıyor. “Beni bugün öğleden sonra alışverişe götürdü; *Lord Galloway* aşağı, *Lord Galloway* yukarı. Bu kadar caka sattığını hiç görmemiştim.”

Gavin “Oxford’da yeni unvanımı suiistimal etme fırsatım pek olmuyor,” diyor.

Gülümseyerek “Vah vah,” diyorum, “Ne acılar çekmişsin, zavallı şey.”

Gavin bana her zamanki hoş gülümsemesiyle, aramızdan hiç ayrılmamış gibi gülümsüyor. Yanımda olması bende teskin edici, son derece tanıdık hisler uyandırıyor; annemin ölümünden öncesine gitmişim gibi. Onu ne kadar özlediğimi şimdi anlıyorum.

İçeceklerin dizildiği masanın başındaki bir sandalyenin sırtına yaslanıyor. “Bana derdimi pek anlamıyormuşsunuz gibi geliyor.”

Catherine “Elbette anlamıyoruz,” diyor. “Seni adi.”

“Bana nasıl davrandığını görüyor musun, Aileana? Basba-
yağı zalimce.”

“Zalimce mi?” Gülererek porselen fincana kepçeyle punch dolduruyorum. Leydi Cassilis her evde olan içecek dağıtıcılarını bile kullanmıyor. “Çayımıza mürekkep karıştıran oğlan mı diyor bunu?”

Catherine “Söylemesen unutmuştum bunu,” diyor. “Gerçekten o yaptığın korkunç bir şeydi, Gavin.”

Gavin oldukça hüzünlenmiş gibi duruyor. “On iki yaşındaydım. Siz de kızdınız; dolayısıyla da farklı bir canlı türüydünüz.”

“Eve simsiyah dişlerle döndüm!”

Catherine de “Evet, en kötü tarafı oydu,” diyerek bana hak veriyor. “Bütün gün gülümseyememiştim.”

Gavin neşeyle “Böylece bir süre daha az laklak ettin, Aileana da mürekkep çıkana dek bize gelememi,” diyor. “Görüyorsunuz ya, amacıma ulaşmışım.”

“Cidden, Gavin, sen tam bir...”

Bize doğru yaklaşan Leydi Cassilis “Catherine,” diye çıkıyor. Her zamanki gibi katı görünüyor; bükülmüş dudakları dümdüz bir çizgi şeklini almış. Bana kısa, buz gibi bir bakış atıp –dün kızının gizlice evden kaçışından dolayı beni sorumlu tuttuğunu belli eden bir bakış bu– dikkatini Catherine’e odaklıyor. “Umarım kardeşine hakaret etmeyecektin.”

Gavin “Özellikle de haftalık harçlığın benim denetimimdeyken,” diye ekliyor. “Elinde tek peni olmadan tüm o gösterişli dükkânların önünden geçip gittiğini bir hayal et.”

“Buna cesaret edemezsin.”

Leydi Cassilis “Galloway, onunla uğraşmayı bırak,” diyor. “Kız kardeşinin harçlığını kesmeyeceksin.”

Tam o anda Derrick her zamanki gibi parlak ışıklar içinde balo salonunun kapılarından içeri dalıyor. Omzumun üzerinde süzülüp nazıkçe çıplak tenime iniyor.

Kanatları boynumu okşarken bir kez hıçkırıyor. “Güzeller güzeli leydim.” Köprücük kemiğimin üzerine uzanıyor. “Muhtemem, nefis, harika bir bal –hık– yedim. Ve –hık– olağanüstüydü.”

Dışından homurdanmama ramak kalıyor.

Gavin’in gözleri Derrick’in omzuma tünediği noktaya kayıyor. Onu görmüş olamaz, değil mi ?.. Dikkatini balo salonuna toplanan çiftlere veriyor. Yo, olamaz, herhalde bana öyle geldi.

Gecenin ilk valsini başlamak üzere. Punch’ımı masaya bırakıp dans kartımı imzalayan beyleri bulmak için çevreme bakıyorum.

Gavin önümde eğiliyor. “İlk valste seninle dans etmek isterim. Bana bu şerefi bahşeder misin?”

Leydi Cassilis “Galloway,” diye tıslıyor. “Bu son derece yakışsız. Listede vals olduğunu anımsamıyorum.”

“Ben ekledim. Benim evim, benim kurallarım.” Gavin gözlerini gözlerime çeviriyor. “Nazik ev sahibini reddetmezsin, değil mi?”

“Vals için bir başkasına söz verdim bile.”

Gavin öne eğilip bileğimde sallanan dans kartını açıyor. “Ah, Milton. Kesinlikle onurla değil, benimle dans etmelisin. Partnerini hiç iyi yönlendiremez o.”

“Galloway!” Leydi Cassilis köpürüyor. “Bu son derece kaba bir tavır. Bırak Aileana Lord Milton’la dans etsin, sen de hemen şu maskaralığına bir son ver.”

Derrick kulağıma kıkırdıyor. “Bu kadın ahmak. Tam bir ahmaak.” Eliyle kulağıma hafifçe vuruyor. “Aielana. Aielana! Beni duyabiliyor musun? Beni duyabildiğini biliyorum. Beni duyuyorsun. Bir şey söyle. Gülümse. Kıpırdan. Bir kez öksür.”

Hemen ardından, Lord Milton bana yaklaşıp önümde eğiliyor. “Bu zevki bana bahşeder misiniz?”

Gavin, Lord Milton’la arama geçip “Planlar değişti,” diyor. “Buradan sonrası bana ait, Milton.” Lord Milton’ın cılız omzuna ikisi eski dostlarmış gibi vuruyor.

Lord Milton hafifçe öksürerek doğruluyor. Belli ki şoke olmuş. “Affedersiniz?”

Gavin gülümsüyor. “Valste hanımefendiyle ben dans edeceğim.”

Derrick “Daaaaans,” diye bağırıyor. “Dansa bayılıyoruuum! Söyle seni başının üzerinden geçirsin.”

Uzanıp ona fiske atmamak için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, ne kadar bal yedi acaba? Eve gittiğimizde balın etkisi geçene dek onu o lanet soyunma odasına kilitleyeceğim. Bir haftalık balı bir kerede edeceğinden şüphem yok.

Lord Milton hüsrana uğramış gibi duruyor. “Fakat...”

“Anlayışınız beni çok memnun etti.” Gavin kolunu bana uzatıyor. “Buyurun.”

Gavin beni gruptan uzağa çekiyor. Teklifine razı olmamın tek nedeni diğer konukların dikkatini daha da fazla üzerimize çekmemek.

Dans sırasına girip, karşı karşıya duruyoruz. Gavin’e öfkeyle baksam da bana beni savunmasız bırakan bir gülümsemeyle bakıp önümde eğiliyor. Elimi tutuyor ve valse başlıyoruz.

Belli ki Gavin evinden uzakta epey dans pratiği yapmış. Eskiden evlerinin konuk odasında dans ederdik; o, Catherine ve ben. Gavin ayağıma basar, bizi döndürürken bir masaya çarptırır ya da ayakları birbirine dolanırdı. Şimdi ise uyum içinde hareket ediyoruz. Her adımımız akıcı ve zarif. Elini sırtıma sertçe bastırıyor. Eldivenlerine ve elbisemin kumaşına rağmen sıcaklığımı hissedebiliyorum.

İnsanlar şimdiden bize bakıyor, benim hakkımda fısıldaşıyorlar. Dişlerimi sıkıp dansa odaklanmaya çalışıyorum. Keşke dans bir an önce bitse de izin isteyip gitsem.

Gavin beni etrafında çevirirken gözlerimi yüzünden kaçırıyorum. Omzuna bakmayı tercih ediyorum.

Nihayet “Bunu yaptığına inanamıyorum,” diyorum.

“Gerçekten üzgünüm,” diyor. “Kibirli bir pislik gibi davrandım.”

“Ona ne şüphe? Size Oxford’da bunları mı öğretiyorlar?”

Gülüyor. “Üstüne bastın.”

Gavin meseleyi şakaya vurabilir ama ben yapamam. Hakkımda daha kötü dedikodular çıkmadan bu sezon en azından birkaç baloda kurallara uygun davranmalıyım. Bu da geleceğimi az çok şekillendirebilmem, zamanla hoşlanabileceğim bir eş bulmam için bir –belki de son– fırsat. Babama kalsa benim için

nasıl bir erkek seçebileceğini kim bilebilir? Tanrım, belki de iki katım yaşındaki bir zorbayı.

“Komik değil, Gavin.”

“O halde düşünmeden hareket ettiğim için beni affet.” Gavin bir kez daha gülümsüyor. “Dans kartın doluydu ve ben de seninle konuşmak istiyordum.”

Derrick kıkırdıyor. “Dönmek! Dönmeye bayılıyorum. Söyle daha hızlı dönsün! Işıklar görüyorum. Sen ışıkları görüyor musun? Aileana? Işıkları görüyor musun?”

Derrick’e aldırış etmeden, soğuk bir sesle “Komik,” diyorum. “Valsten önce güzel bir sohbet ediyoruz sanıyordum. Sen –benim değil, senin deyişinle– kibirli bir pislige dönmeden önce.”

Gavin bedenini bedenime yaslarken üzerindeki keskin, kuvvetli sabun ve viski kokusunu burnuma çekiyorum. Bu kokuyu seviyorum. Bana o uzaklara gitmeden önce nasıl bir ilişkimiz olduğunu, ikinci çayında beni kızdırıp saçlarımı çektiirdiği zamanları anımsatıyor. Bana o zamanlar neler hissettiğimi; Gavin’in beni bir kız değil, kadın gibi görmesini dilediğim zamanları anımsatıyor.

Gavin “Bir deneme daha yapalım, olmaz mı?” diyor. “İki yıldır görmüyorum seni. Seni ne demeye kapmamışım ki?”

Kendimi tutamayıp gülüyorum. “Yiğitçe bir çaba. Sanırım dedikodulara aldırış etmiyorsun?”

Gavin bir kaşını yukarı kaldırıyor. “Hem de hiç. Sen ne zamandır aldırış ediyorsun?”

Derrick şakıyarak “Daha çok dönüüüüün!” diyor.

Gavin başını Derrick’in hizasına getirip sertçe bakıyor. “Pixie’nin sorunu ne?”

Hayretten neredeyse sendeliyorum. Gavin beni daha da kendine çekiyor ve beni bir kez daha döndürmeye başlıyor. “Onu

görebiliyor musun?” diye fısıldıyorum. “Sen bir kâhin misin?”

Derrick neşe içinde “Kâhin,” diyor. Kanatları boynuma daha hızlı dokunuyor. Yine kıkırdıyor. “Şahinci gibi dövüşemezsin. Tek yapabildiğin görmek. Ne de işe yaramazsın ama değil mi?”

Gavin “O... Tanrım, o *sarhoş* mu?” diyor.

Dalgınca “Bal sarhoşu,” diyorum.

“Sarhoş değilim ben!” Derrick boynuma sarılıyor. “Seni seviyorum, Aileana, seni seviyorum. Soyunma odana bayılıyorum. Oradaki eşyalarım bayılıyorum. Güzel eşyalar, hoş eşyalar, onarılacak eşyalar, üzerine yatılacak eşyalar. *Eşyalaar!*”

Gavin’in hiç de eğlenir gibi bir hali yok. “Rica etsem senden uzaklaşabilir mi?”

Hâlâ Gavin’in perileri görebildiği gerçeğinin şaşkınlığını üzerimden atamadım. “Ne? Neden?”

Gavin “Dans bittiğinde,” diyor, “çalışma odamda benimle buluş.”

Yapamam. Catherine’e kalıp danslarımı tamamlayacağıma söz verdim. Babama görgü kurallarına uygun davranacağıma söz verdim ve o lanet dedikodulara yenilerini eklemeyi göze alamam. Gavin benden veremeyeceğim yanıtlar isteyecek. Omzumdaki pixie’yle ilgili soracakları, diğer sorular yanında hiç kalacak.

“Hayır,” deyip başımı Derrick’in yumuşak, teskin edici kanatlarını yanağımda hissedebileceğim şekilde çeviriyorum.

Gavin “Lütfen,” diyor, “fırsat bulunca gel. Arka girişten geçip çalışma odama geç. Pixie’yi getirme.”

On Altıncı Bölüm

Aperitiflerin servis edilmesi için ara verildiğinde balo salonundan sıvışıyorum. Ben bahçeye inen teras merdivenlerinden inerken Derrick hâlâ omzumda tündüğü yerde duruyor. Aysız, karanlık gecede bahçe çok az aydınlandığından ayağım takılıyor, düşmeme ramak kalıyor. Terliklerim ıslak, çamurlu çimlerde şap şap sesler çıkarıyor. Daha önce defalarca yaptığım gibi, leydilerin ayaklarına şu kullanışsız şeyleri değil de adamakıllı ayakkabılar giymelerine izin verilmesini diliyorum.

Evin arka girişine yaklaştığımda derin bir çamurlu su birikintisinden sakınıyorum. Derrick’e “Beni burada bekle,” diyorum.

Bir tutam saçımı örmekle meşgul olan Derrick “Hım,” diyor. “Bir görevim var. Görevim yok mu benim? Bu bana hiç de doğru gelmiyor.”

Onu “Bana bir şey olmayacak,” diye teskin ediyorum. “Fazla da oyalanmam.” En fazla on dakika. Bir sonraki dansa yetişeceğim. Derrick’ten ayrı duracağım bu kısa süre bir perinin yerimi bulmasına yetmeyecektir.

“İyi. Tamam o zaman.”

Derrick omzumdan uçup ağaçların arasına daldığında halesi etrafındaki dalları aydınlatıyor.

Derrick fikrini değiştirebilir diye alelacele arka kapıyı açıp evin arka kanadına geçiyorum. Kalın, meşe kapıya vardığımda açmadan önce bir nefes alıyorum.

Deri bir kanepede oturan Gavin başını kaldırıp bana bakıyor. Yanındaki maun masada kehribar rengi bir sıvıyla dolu bir kadeh duruyor.

Konforlu bir oda. Halı çok kalın olduğundan terliklerimin sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyor. Parmaklarımı duvara asılı bir halının ince ayrıntılarında, deve dikenini şeklindeki motiflerin kavisli dikişlerinde gezdiriyorum. Gavin'in babası öldüğünden beri bu odaya girmemiştik.

Loş çalışma odasına odun ateşinin ve Gavin'in babasının içtiği cinsten puroların kokusu sinmiş. Mobilyaların hepsi cilalı maun ve kırmızı deriden. Üç vitraylı pencere odanın arka tarafında kalan bahçeye bakıyor. Yanlarında tavana kadar ulaşan, Gavin'in babasının biriktirdiği eski dergi nüshalarıyla dolu bir kitaplık var.

Gavin'in dağınık, sarı saçları arkasındaki şöminenin ışığında parlıyor. Frakını ve eldivenlerini çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini çözmüş.

Ona dik dik bakmaktan kaçınıyorum. Onu hiç bu kadar... rahat görmemiştik. Bekar bir hanımefendinin yanında böyle açılıp saçılmak yakışıksız bir durum. Zaten ikimizin yalnız kalması da öyle.

"Burada çok durmamalıyım," diyorum. "Sonraki dansa kadar geri dönmem gerek."

İçki kadehini eline alıp diyor. "Bak ne diyeceğim," diyor, "seni bir sosyete davetinde görmeyeli epey olsa da leydilerin pixie'leri evcil hayvanlar gibi yanlarında gezdirdiklerini anımsıyorum."

Anımsattığı bir kâhin olduğu gerçeği beni bir kez daha şa-

şırtıyor. Daha önce onlardan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Derrick bana kâhinlerin son derece nadir bulunduğunu ve muhtemelen hepsinin öldüğünü düşündüğünü söylemişti. "Bana her zaman eşlik etmiyor. Ele avuca sığmıyor."

Gavin ayağa kalkıyor, ahşap panellerle kaplı bir dolabı açıp içinden çıkardığı sürahiden kadehine biraz daha viski dolduruyor. "Ufacık bir şey olsa da sesi öyle çıkıyor ki. Neredeyse kulağımı sağır edecekti."

"Sen ona sesi çok çıkmak mı diyorsun?" Gülüyorum. "Dua et de onu en kötü zamanlarında hiç işitme."

Gavin ağır ağır konuşarak "Eh," diyor, "en azından öyle bir durumda ne yapacağımı biliyorum. Önüne bir kavanoz bal fırlatıp deliler gibi kaçacağım."

"Bir dahaki sefere ben de bunu deneyeyim." Gavin durumu gayet soğukkanlı karşılıyor gibi. Hemen sonra viskisini yudumlarken elinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. "İyi misin?"

Gavin tek dikişte içkiyi bitirip bir kadeh daha dolduruyor. "Pixie'yi görünce şaşırdım. Perilere daha önce hiç o kadar yaklaşmamıştım. Onlardan uzak duruyorum." Bir kadehi daha diyor.

Sürekli içkisini tazelemesini izlemek beni rahatsız etse de mevcut koşullarda bu gayet anlaşılır bir durum. Gavin'in eli öyle titriyor ki bir damla viski haliya, ayaklarının arasına dökülüyor. Bunu fark etmemiş gibi.

Manzaraya tahammül etmekte zorlandığımdan gözlerimi kaçırıp parmaklarımı duvar halısının dikişlerinde gezdirmeye devam ediyorum. "Sende... Görüş sende hep var mıydı?"

Sessizce "Hayır," diyor. "Sonradan ortaya çıktı. Ya sen?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne zaman farkına vardın?"

"Oxford'a vardıktan kısa bir süre sonra," diyor. "İnan bana, buradan ayrıldığıma çok pişmanım."

“Ne oldu?”

İlk defa bu kadar uzun süre susuyor. “Doktor zatürre dedi. Hastalığım boyunca onları gördüm.” Buruk bir kahkaha atıyor. “Yüksek ateşin yol açtığı sanrılar olduklarını düşündüm ama iyileştigimde hâlâ görebiliyordum onları.”

Bunun ne anlama geldiğini iyi biliyorum: Gavin hastalığı sırasında bir süre ölmüş.

Kuzey İskoçya’da buna *ikinci göz*, *taibhsearachd*, deniyor. Buna basitçe *lanet* dendiğini de duymuştum. Görüş potansiyeli bir ailenin erkek bireylerinde görülür ve yetenek kendisini gösterene dek uyku halindedir; yetenek nadiren kendisini gösterir. Görüş ancak bir erkeğin kısa bir süre ölüp hayata döndürülmesiyle canlanır. Derrick bir keresinde bana bir Kâhin adayı öldüğünde bunun öte dünyayı tecrübe etmesini, insanlar diyarının ötesini görmesini sağladığını söylemişti.

Hayata döndürülebilirlerse bu kişiler birer *taibhsear*, yani kâhin olurlar. Bir lanetli. Bu yeteneğe en kötü düşmanımın bile sahip olmasını istemem.

“Hastalandığından kimse bahsetmemişti.”

“Kimse bilmiyordu.” Ben kaşlarımı çatınca “Mektup yazamadım,” diyor. “Sana, Catherine’e ya da anneme. Ne diyebilirdim ki? Derslerimle uğraşacağıma zamanımın yarısını ne sorunum olduğunu anlamak için batıl saçmalıklarla harcadığımı mı?”

“Belki de eve dönmeliydin, ha?”

Bana kaşlarını çatarak “Evet ya, harika bir fikir,” diyor. “Peki döndüğümde ne buluyorum? En eski dostum bir pixie’nin etkisi altında, üstelik o rahatsız edici gerçeğe, perilerin insanları gözlerinin yaşına bakmadan öldürmelerine rağmen.”

Duvar halısından uzaklaşıyorum. “Derrick dostum.”

“Perilerin dostu olmaz,” diye çıkışıp kadehi masaya çarpıyor. Afalliyor, irkiliyorum. “O pixie sana eninde sonunda iha-

net edecek. Bu onun doğasında var. Onlar birer canavardır. Bir keresinde gördüğüm...” Susup başını iki yana sallıyor.

Uzun, sadece şöminedeki odunun çıtırtılarının doldurduğu bir sessizlik oluyor. İçimden ona tanık olduğu dehşeti bildiğimi çünkü bunlara bizzat şahit olduğumu söylemek geliyor.

Karşısındaki deri kanepeye oturuyorum. “Neden geldiğini söyle bana.”

“Aileana...”

“Söyle bana,” diye yineliyorum. Az kalsın uzanıp elini tutacak oluyorum ama kendimi tutuyorum. “Beni azarlaman hak-sızlık.”

“Hayır.” Parmakları kadehin ağzındaki kabartmaların üzerinde geziniyor. “Yaptığın ihtiyatsızcaydı. O pixie’yi yanında tuttuğun sürece onların dünyasına çokça girmişsin demektir. Hemen çıkman gerek.”

Hemen çıkmak. Artık bunun için çok geç. Çıkmaya karar versem de bunu asla yapamam. Beni bulurlar, dünyanın öteki köşesine kadar kaçsam da görünüşe göre kendileriyle savaşılabilecek tek kişi olduğum için beni takip ederler.

“Nasıl bir deneyim bu?” diye fısıldıyorum.

Gözlerini gözlerimle buluşturmadan şömineye dikeyor. “Perilerin cinayetlerini daha gerçekleşmeden önce, oradaymışım gibi görüyorum.” Nihayet bana bakıyor. “Ne yaptıklarını hissediyorum; tekrar tekrar. Her defasında ölüyorum.”

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum. Kâhinlerin zihinlerinde görüntüler canlandığını bilsem de başkalarının başına gelen olayları ne denli gerçek hissettiklerini bilmezdim. Gavin’i hiç bu kadar huzursuz, zayıf ve yalnız görmemiştim. Hiç.

“Perilerin tüm cinayetlerini görüyor musun?” Sesim neredeyse çatallanıyor. Az kalsın ona annemin ölümünü görüp görmediğini soracak oluyorum. O gece şahit olduklarımın acısını

onun da çekip çekmediğini. Tanrım, umarım olanları görmemiştir. Yaşananların yükünü birimiz çeksek yeter.

“Hayır,” diye karşılık veriyor. “Görüntüler mesafeyle sınırlı.”

Rahat bir nefes almam gerek ama hiç de rahatlamıyorum. Annemin ölüm şekli perilerin nasıl farklı yöntemlerle can aldıklarının, kurbanlarına acı çektirirken son derece yaratıcı olabildiklerinin bir örneği idi.

“Üzgünüm.” Bu öyle yetersiz bir söz ki.

Gavin kadehi tekrar doldurup yine karşıma yerleşiyor ve içkisini kaldırarak beni selamlıyor. “Zoraki, gereksiz ömrün için teşekkür ederim.”

“Elimden gelenin en iyisi bu. Üzgünüm.”

Bir insan nasıl teselli edilir, bilmiyorum. Gavin’i sözlerle veya duygudaşlık içeren yüz ifadeleriyle teskin edemem. Ne diyeceğimi bilmiyorum ve nazik olma becerimi tamamen yitirdim.

Gavin bana yaklaşıp, aramızdaki masaya yaslanıyor. “Sıra sende.”

“Değiştim. Annem öldükten sonra.”

Sakin olduğumda anıları zihnimden uzak tutmak daha kolay oluyor. Aldığım yara olduğundan daha önemsizmiş gibi davranabilirim. Basit tepkiler verebilirim. Ona kendimi tutmayı bir an bile bıraksam o gecenin verdiği suçluluk duygusu ve acının altında ezilebileceğimi söylemek zorunda değilim.

Gavin viskisini dudaklarına götürürken donakalıyor. Bakışları yumuşuyor. “Catherine bana yazıp olanları anlattı. En içten başsağlığı taziyelerimi kabul et.” Yine içiyor. “Fakat sorumu yanıtlamaktan kaçırıyorsun. Bir periyle ne işin var senin?”

“Söyledim sana, o benim arkadaşım.”

“Kasten mi safça davranıyorsun?”

“Elimdeki tek yanıt bu, Gavin.” İki yıldır uzaktaydı ve ona

hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Zaten öyküm on dakikalık bir sohbete sığmayacak kadar uzun.

Gavin’in çenesi seğiriyor. “Peki. Konuyu böyle kapatmak istiyorsan, sen bilirsin.” Başını geri atıp bir kadehi daha dikeyyor. Onca viskiden sonra bu kadar ayık olmasına şaşıyorum.

“İçkinin sana faydası oluyor mu?”

“Görüntüleri köreltiyor,” diyor. “Biraz alır mıydın?”

Duraksıyorum. Daha önce defalarca viski içmiş olsam da aşırıya kaçan biri değilim. Her an tetikte ve kavgaya hazır olmam gerek. Fakat belki de öfkemi yatıştırmama, kısa süreliğine bastırmama faydası dokunabilir. Böylece gerçekten perişan değilmişim gibi davranabilirim.

“Evet.”

Gavin viski doldurduğu kadehi bana uzatıyor. İçerken içimi yakan sıvı geride boğazımı kavuran bir sıcaklık bırakıyor. “Oh, bu iyi geldi,” diyorum. Tadı babamın deposundakilerden farklı. Daha sert.

“Düşünmek için bire bir.” Oturup bacak bacak üstüne atıyor. “Sosyete davetlerini de neredeyse tahammül edilebilir hale getiriyor. Hatta ele avuca sığmayan pixie’lerde bile işe yarayabilir.”

Lafı yine Derrick’e getirmek için sergilediği bariz çabaya aldırış etmiyorum. Ne de olsa Kieran da konudan konuya atlamada usta olduğundan bu konuda epey deneyimliyim. “O halde iyisi mi bunlardan epey istifle. Gelecekte bu tür davetlere sıkça katılacağını seziyorum.”

“Öyle mi?”

“Tabii.” İçkiden bir yudum daha alıyorum. “Leydi Cassilis’in senin için planları var.”

Gavin’in rengi atıyor. “Ne demek istiyorsun? Ne tür planlar?”

“Seni bu sezon evlendirmeye niyetli. Tebrikler.”

Bir unvan taşıyan her bekârın kalbine korku salacak sözler bunlar. “Sana bunu o mu söyledi?”

“Catherine söyledi. Annen ve ben birbirimize gönülsüzce katlanmaya devam ediyoruz.”

“Annemin kimseye katlanmaya gönlü yoktur. Sen sadece onun en yakınındaki kurbansın.” Öne eğiliyor. “Söyle bana. Benim için hangi zavallı kızı uygun görmüş?”

“Henüz hiç kimseyi. Annenin aradığı özelliklerden haberin var mı? O vasıflara sahip birini bulabilse şaşarım.”

“Bir saniye.” Gözlerini kapatıp hızlıca içkisini içiyor. “Peki, şimdi şu özellikleri öğrenelim bakalım.”

İçkiden bir yudum da ben alıp viskiyi bırakıyor ve parmaklarıyla saymaya başlıyorum. “Akıcı Fransızcası ve Latincesi olacak, iyi piyano çalacak, iyi dans edecek, saygın –tercihen de İskoç– bir aileden gelecek, dikişte becerikli olacak, kafası biraz çalışacak ama senden zeki olmayacak, göze hoş görünecek ve –en önemlisi– müstakbel kayınvalidesinden yeterince korkacak. Sayacak parmağım kalmadı. İşte böyle.”

Gave şaşıyor. “Şunları unuttun. Kroket maçlarını hep kazanacak, öksüz çocuklara kitap okuyacak ve kedi yavrularını ehlileştirecek.”

“Daha çok parmağım olsa emin ol onları da katardım.”

“Böyle bir kadın varsa ondan etkilenmem mi yoksa ona acımam mı gerek, emin değilim.”

“İkisini de yapmalısın. Kesinlikle ikisini de.”

Gülüyor ve gözleri gözlerimle buluşuyor. Kısa bir an için gözüme çocukluğumda sevgilim olmasını hayal ettiğim oğlan gibi görünüyor. Hemen sonra gülümsemesinin ötesini görüyor ve onun artık bir çocuk olmadığını fark ediyorum. Odaya girdiğimden beri bakışlarında hep hüznün var. Asla aynı olmayacağız, ben ve o. Bir zamanlar olduğumuz insanlar olamaya-

cağımız kadar çok şeye şahit olduk. Geri dönemeyiz. Keşke dönebilseydik.

Aniden “Seni özledim,” diyor.

“Ben de seni. Hiç ziyaretime gelmedin.”

“İngiltere’de daha az peri var.” Gözlerini ovuşturuyor. “İskoçya’ya yaklaştıkça görüntüler sıklaşıyor. Geçen yıl York’ta annemin ziyaretine gittiğimde uyuyamadım bile. Burada uzun süre kalabileceğimden şüpheliyim.”

“Öyleyse neden geldin?”

“Catherine’e uygun bir eş bulmaya. Annem Hogmanay şenliklerinde burada olmamı istiyor ama ben yeni yıldan önce dönmeye niyetliyim.”

Uzanıp elini tutuyorum. Ona “Oxford’a döndüğünde, bu kez bana mektup yaz,” diyorum. “Yoksa senin için endişelenir ve...”

Tiz bir uluma havayı delip geçiyor. Gavin’le aynı anda pencereye doğru dönüyoruz. Normal bir uluma değildi bu. Bir hayvanın olamayacak kadar tizdi.

Pencereden dışarı bakmak için hareketlenerek “Bu da neydi?” diye fısıldıyorum.

Gavin “Öğrenmemeyi tercih ederim,” diye karşılık veriyor. “En iyisi biz...”

İkinci uluma daha yakından, daha kuvvetli geliyor. Duman ve toz tadı çabucak ağzıma yerleşiyor. Kuruluğun işlediği ciğerlerime hava çekiyorum.

“Aielana?” Gavin omzumu tutuyor.

Ona “Pencereden uzaklaş,” demeye çalışsam da sözcükler boğuk, anlaşılmaz çıkıyor.

Çaresizce Gavin’i itiyorum. Geriye doğru sendeleyip çay masasına çarpıyor.

Ardından bir şey pencereden içeri giriyor ve kırık cam parçaları etrafıma yayılıyor.

On Yedinci Bölüm

Pırıltılı yelesiyle iri bir beden bana çarpıyor. Sırtım haliya çarpıyor ve bedenim yerde sürüklenip yanıyor. Düşen cam parçaları etimi kesiyor. Gavin'in ahşap masasına çarpıyorum ve çılgılık atmamak için dilimi ısııyorum.

Gördüğüm tüm tazılardan daha iri bir tazi tepemde dikiyor. Ayakta olsam dört ayak üstünde duran köpeğin boyu göğsüme ulaşırdı. Loş ışıktaki siyah kürkü dalgalanıp parıltıyor, rengi bir menekşeye, bir yeşile, bir kırmızıya çalıyor. Gözleri kızıl parıltılar yayıyor.

Bu bir *cù sith*. Mühür daha da kırılmış ve tazılar kurtulmuş; tam da Derrick'in söylediği gibi.

Tazi sanki aradığının ben olup olmadığımıdan emin olmak için beni dikkatle kokluyor. Öldürmek için gönderildiği kişinin ben olduğumu anlamak için.

"Aileana!" Gavin'in sesi uzaktan, artık odada değilmiş gibi geliyor.

Kürkünü tutuyor, parmaklarımı içine gömüyorum. Kim olduğumdan emin olduğu anda beni öldüreceğini biliyorum ve onu üzerimden atmam gerek. Fakat tazi ağır, üzerimde neredeyse 110 kiloluk bir yük var. Korsem gevşek bağlanmış olsa

da şimdiden nefesimi kesiyor ve perinin ağırlığı durumu kötüleştiriyor. Kalp atışlarım kulaklarıma doluyor, ritmik küt sesleri giderek yükseliyor.

Cù sith bir nefes daha çekiyor, gözlerini açıp hırlıyor. Şimdi kim olduğumu biliyor. *Ne* olduğumu. Dişleri sivri, uçları bıçak kadar keskin. Nefesim kesiliyor, istesem de kımıldayamıyorum.

Tazının irislerinden parlak, kıpkırmızı bir ışık saçılıyor. Tükürüğü tenime damlarken dişleriyle etim arasında sadece birkaç santim var. Güçlkle dizginlediğim yaratık, boynuna gömüğüm ellerim olmasa dişlerini tenime geçirecek. Kiaran'ın doğuştan sahip olduğumu söylediği yeteneğe başvuruyor, tüm gücümü topluyorum. Hayvanı daha da sıkıca kavıyorum. Gür kürkü sert, bir zırh gibi kalın.

Bir şey taziye çarpıyor ve yaratık üzerimden düşüyor.

Güçlkle soluyarak "Gavin!" diye bağıyorum.

Cù sith, Gavin'i sırtından atıp kitaplığa doğru fırlatıyor. Salanan kitaplıktaki ciltler yere düşüyor. Parkeye yığılan Gavin doğrulmaya çalışsa da ayakkabıları pencerenin kırılan camları üzerinde kayıyor.

Gavin "Kapiya git," diyor. "Onu tuzağa düşürüp..."

"Kaçar mıyız?" Boğuk, gırtlaktan gelen bir ses çıkarak gü-lüyorum. Şimdi damarlarımda tanıdık bir öfkenin ateşi yanıyor. Aklıma Kiaran'ın kanlı burnu, sahip olduğumu söylediği güç geliyor. "Daha değil,"

Peri doğruluyor, gürleyen bir homurtuyla Gavin'e yaklaşıyor. Artık onun bir kâhin olduğunu bildiğinden onu da istiyor.

"Ne yapıyorsun, Aileana?"

"Bana hikayeni anlattın," diyorum. "Bu da benimki."

Cù sith'in kalçasındaki kaslar geriliyor. Gavin'in üzerine sıçrayan periye atılıp kollarımı beline doluyorum. Yana devirdiğim taziyle birlikte sertçe yere kapaklanıyorum. Yerde yu-

varlanıp kenarına çarptığımız kanepenin ahşap bacakları gıcırıyor. Eteklerime uzanıp kat kat jüponları, tarlatanı ve ipeği yana çekip *sgian dubh*'ımı yokluyorum. Parmaklarım kabzayı tuttuğunda tazı hızla başını eğip gaddarca dişlerini aralıyor.

Hamle ediyor, kamamı *cù sìth*'in zırh gibi kürkünün en inceldiği nokta olan karnına saphıyorum. *Sgian dubh*'i kabzasına kadar sokmaya çalışırken metalik bir çıtırtı işitiyorum.

Şaşkınlıkla kolumu geri çekiyorum. *Cù sìth*'in kürkü kamamı ikiye bölmüş.

Ben bir tepki vermeye fırsat bulamadan tazı başını kaldırıp kulak tırmalayıcı bir sesle uluyor.

Yalpalıyorum ve ince, tiz iniltisi kafatasımda çınlıyor. Sesi boğmak için ellerimi kulaklarıma bastırsam da faydası olmuyor. Kırılan camın şangırtısı duyuluyor. Diğer pencerelerden ve viski sūrahisinden kopan cam parçaları zeminde şıkırdıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor. Haliya yığılmamla camlar dizlerime batıyor. Çılgık atmak için açtığım ağzımdan hiç ses çıkmıyor. Tam ben sese daha fazla dayanamayacağımı düşünürken uluma kesiliyor.

Nefes nefese ellerimi kulaklarımdan çekiyorum. Eldivenlerim kulaklarımdan geldiğini sandığım kanla ıslanmış. Dikkatimin birkaç saniyeliğine dağılmasını fırsat bilen *cù sìth* bir kez daha üzerime sıcıyor.

Yeterince hızlı davranamıyorum. Tazının jilet kadar keskin pençeleri sırtıma geçiyor, kumaşı ve tenimi yırtıyor. *Lanet olsun!* Tazının arkamdaki masaya çarpmasıyla ahşap çatlayıp ortasından ayrılıyor.

“Gavin,” diye seslenip yıkılan kitaplığın arkasında çömeliyorum. Gavin devrilmiş kanepelerden birinin ardında saklanıyor. “Yaralı mısın?”

“Kulaklarım kanıyor. Berbat bir baş ağrım var. Kana susa-

mış bir periyle bu odaya kısılıp kaldım ve bunun için seni suçluyorum.”

“Bence adil.”

Bu kadar hazırlıksız yakalandığım için içimden kendime küfrediyorum. Derrick nasıl olsa beni koruyacak diye düşünüp silahlarımı Leydi Cassilis'in bahçesinde bıraktım.

Parmaklarımı boynumdaki *seilgflür* kolyede gezdiriyorum. Elimde bir perinin canını yakabilecek başka bir nesne yok. *Cù sìth* yeniden üzerime atılmak için dönerken kolyeyi çekerek çıkarıyorum.

Gavin “Aileana,” diyor. “Sakın...”

Cù sìth'le birbirimizin üzerine atılıp havada çarpışıyoruz. Tazının iri bedeni bana ciğerlerimdeki tüm havayı kaçırarak kadar sertçe çarpıyor.

Yere iner inmez *cù sìth* tekrar üzerime atılıp pençeleriyle tenimi tırmalıyor. Çılgık atmamak için dilimi öyle sertçe ısırtıyorum ki fışkıran kan ağzıma doluyor.

Seilgflür'u avucumda sıkıca tutarak yaratıkla birlikte yuvarlanıyor, üzerine çıkmayı başarıyorum. Örülü deve dikenini tutamını *cù sìth*'in boynuna dolayıp sertçe sıkıyorum. Tazıdan önce güçlülle aldığı tek bir nefesin sesi, sonra da cılız bir inilti çıkıyor.

Cù sìth bana direnerek dişlerini koluma geçirmeye çalışıyor. *Seilgflür* perinin kalın yelesini yakarken kavrulan kürk ve etin kötü kokusu burun deliklerime doluyor. Geri kaçıp uyduruk bir boğma ipi niyetine kullandığım deve dikenini yarattığın bedeni zayıflamaya başlayana dek daha da sıkıyorum. Tazı bir kez daha soluk almaya çabalarken kasları gevşiyor.

Perinin bana direnemeyecek kadar zayıfladığından emin olduğumda deve dikenini çözüp yarattığın ağzını açıyorum. Hiç düşünmeden kolyeyi ağzının içine sokuyorum.

Seilgflür parmak uçlarımdan ayrılır ayrılmaz peri gözden

kayboluyor. Görünmez dişler eldivenlerimi yırtıyor ve elimi geri çekmemle derimi çiziyor. Burnunun nerede olduğunu kestirip çenesini kapalı tutmak için ağzına yapışıyorum. Peri ölmeden önce çok az mücadele ediyor.

Ben *cü sith*'in sırtından çekilirken gücü içimi kaplıyor. Güç akışı. Uçmanın, yeryüzünden kopmanın verdiği hafif, keyifli hisse benziyor. Acıdan, suçluluktan ve ölümden uzaklaşp bir daha asla canımın yanmayacağı bir yere doğru uçmak. Oksijensiz kalana dek yükseleceğim, ta ki...

Bir fısıltı işitiyorum. "Aileana?"

Ayakta duruyor olsam düşerdim. Öfkenin verdiği sızı göğsüme, anılarımin ve suçluluğumun olduğu yere oturuyor. Tüm bunlar yeniden içimdeki boşluğa çekilirken uçmanın verdiği o hafiflik hissi kayboluyor.

Gözlerimi açtığımda Gavin'in tepemde dikildiğini görüyorum. Rahat bir nefes alıyor. "Öldüğünü sanmıştım."

"Öldürülmesi zor bir kadını ben."

Elimi tutuyor. "Sakin bir birey olmakla övünürüm," derken güçlkle nefes aldığı açıkça fark ediliyor. "Kendimi nadiren kaybederim. Fakat bazı durumlarda... *Neler oldu öyle?*"

"Bir *cü sith* öldürdüm. Olanları kaçırmadın herhalde?"

"Sen kaçmayacağını söylediğinde bir planın olması gerektiğini düşündüm. Planının ölümüne bir dövüş olduğunu tahmin etmemiştim."

Gavin beni ayağa kaldırırken "Başka ne planım olabilirdi ki?" diye tıslıyorum.

"Yaralanmışsın," diyor. Yaralarım gözüme gezdirmek için kolumu kendisine doğru çekiyor. Parmakları *cü sith*'in tırmaladığı yerleri okşuyor. Bu pençe izleri yeni nişanlarım olacak.

Odaya göz gezdirip oluşan hasar karşısında irkiliyorum. "Çalışma odana olanlar için üzgünüm. Çıkardığımız onca gü-

çütlüğe rağmen kimsenin buraya koşmamasına şaşıyorum."

Neredeyse tüm eşyalar kırılmış. Yere saçılan tahta parçaları pencerelerin kırık camlarına karışmış. Dergi koleksiyonundaki ciltlerin neredeyse tamamı odanın dört yanına dağılmış. Sadece şömine zarar görmemiş; odunlar hâlâ yanıp parlıyor. Bir yerimin yanmamış olmasını zafer addediyorum.

Gavin "Evin bu kısmında olanlar geri kalan kısımlardan zor işitilir," diyor. "Müziğin de etkisi olduğundan şüphem yok. Annemin bir orkestra tutmak için ısrar etmesine hiç bu kadar sevinmemiştim." Ayaklarımızın dibine bakıyor; görebilecek olsam ölü tazinin yattığı yere. "En azından onu işitemediler. Bir arabanın o kahrolası uluma kulaklarını patlatmış gibi geldi."

Gavin yarımı daha yakından incelerken "Aslında bu bir uluma değil, onun gücü," diyorum. "İnsan kulaklarımız gücünü ses olarak hissediyor. *Ah!*" Lanet bir kesiği dürttü.

"Özür dilerim. Bu derin görünüyor."

Ona "E, o zaman dürtme sen de," diyorum. "Dikişçiniz var mı?"

"Annem evde onlardan bulundurmuyor."

İç çekiyorum. "Tabii ya."

"Bize rastgele bir perinin saldırması ya da çalışma odama kanının akması seni az da olsa endişelendirmiyor mu?"

"Hayır, hem de hiç. Emin ol, bunlar katlanmak zorunda kaldığım ne ilk ne de en kötü yaralar."

Gözlerini kırıştırıyor. "Bu sözlerinin beni pek de rahatlatmasını söyleyemem."

"Rahatlatması da gerekmiyor zaten." Gavin'in elinden kurtulup sendeleyerek yanına gittiğim kanepeye tünüyorum.

Gavin "Ben sana sırrımı açtım," diyor, "ama sen sırrını kendine saklıyorsun. Daha neler gizliyorsun?"

"İki yıldır uzaklardasın ve daha dün döndün. Neden sana her şeyi anlatayım?"

Gavin yanıma gelip eldivenli koluma yapışıyor. Perinin ısı-
rığının geride bıraktığı yaralar çok acıdığından bağdırmamak
için dudağımı ısıyorum. Gavin elini pantolonunun cebine
atıp bir mendil çıkarıyor.

Kolumdaki yaraya sardığı mendili bağlarken sessizce bana
bakıyor. “Bu bir külfet, değil mi?” diye soruyor. “Benim için
öyle oldu.”

O da ben de rolümüzü oynamalı, bir zamanlar olduğumuz
kişilermiyiz gibi davranmalıyız. İkimizin hayatı da bir şekilde
yara almış olsa da aramızdaki fark benim bir katil olmam. Bo-
yun eğmem gereken bir karanlık var.

“Ben bu konuyu düşünemiyorum,” diyorum. “Bunu yapar-
sam...”

Gavin başını hızla pencereye çeviriyor. “Ah,” diyor. “Sen...”

Zencefilli ekmek ve şeker tadı dilimi gıcıkıyor. “Derrick,”
diyorum.

Gavin boşluğa doğru “Söylediklerinin tek kelimesini bile
anlamıyorum,” diyor. Bana bakıyor. “O senin pixie’n. Sen ko-
nuş onunla.”

“Derrick, kendini göster. Seni göremiyorum.”

Gavin “Ne?” sorusunu sorduğu anda Derrick de ortaya çı-
kıyor.

Pixie bana doğru uçuyor. “Bahçede beklerken bir *cû sith*’in
sesini duyduğumu sandım ve gelip baktığımda...”

Derrick, İngilizce konuşması gerektiğini unutmuş gibi
kendi dilinde hızlı hızlı bir şeyler gevelemeye başlıyor. Hızla
çarptığı kanatlarından çıkan güçlü vızıltı ağzından çıkan her
sözcüğü vurguluyor.

“Şu son kısmı İngilizce söyle,” diyorum.

Derrick “Bir *cû sith* ordusu,” diye haykırıyor. “Ve buraya var-
mak üzereler.”

On Sekizinci Bölüm

Yaralarımın verdiği acı hızla kayboluyor. Beni bir savaşın bek-
lediğini bilmek acımın dinmesine yetiyor ve bedenimi bir sı-
caklık sarıyor. Ava dönüş, takibe dönüş.

“Sayıları?” diye soruyorum.

Derrick “İki düzine,” diyor. “Belki üç.”

Gözlerimi kısa bir süre yumuyorum. Yanımda getirdiğim
silahlar o kadar çoğunu öldürmeye yetmez. “Kiaran’ı bulup ona
yardıma ihtiyacım olduğunu söyle. Bir de hakaret etmeden ko-
nuşmaya çalış onunla.”

Derrick bu kez bu konuda benimle tartışmıyor. “Ya sen?”

Pencereye gidiyorum, vitray kırıldığından buradan kaçmak
kolay olacak. Neyse ki Gavin’in çalışma odası zemin katta.
“Yakınlara silah bıraktım. Ornitopterimde daha da fazlası var.”
Yedek *seilgflür*’um da orada. Kiaran beni eğitirken bazen deve
dikenini elimden alsa da perilerle mücadelelerimde *seilgflür*’u
kaybettiğim hiç olmadı.

Derrick kanatlarını çırparak omzuma iniyor. “Princes
Caddesi’ndeler ve bulunduğumuz yöne ilerliyorlar. Charlotte
Meydanı’na ulaşabilecek misin?”

Pencere pervazına tırmanıp bahçeye atlamaya hazırlanır-

ken “Ulaşacağımı umuyorum çünkü üzerimde hiç *seilgflür* yok,” diye mırıldanıyorum.

“Ne demek hiç...”

“Beni merak etme.” Yanağımı azıcık kanatlarına değdiriyorum. “Git hadi.”

“Dikkatli ol, tamam mı?” Derrick uzaklaşırken yaydığı ışık daha da parlıyor.

Zaten paramparça olan jüponlarımı ve elbisemi dizimin üzerine, paçalı külotlarımın ucuna kadar yırtıyorum. Böylece kumaşlar hareketlerimi kısıtlamayacak. Fazla kumaşı yere atıp bacaklarımı pencere pervazının iki yanından sarkıtıyorum. Terliğim aşağıdaki çalılara sürtüyor.

Dışarıda sakince düşen yağmur damlaları bacağımı ıslatıyor. Gece ayazı ve çıplak kollarıma değen rüzgâr beni ürpertiyor. Çalılarla duvar arasındaki boşluğa atlayacağım sırada bir el beni bileğimden kavırıyor.

Gavin bu. Öfkeli görünüyor. “Oraya gitmeye mi niyetlisin?” diye soruyor. “Üstelik onları göremiyorsun bile, değil mi?”

Elinden kurtulmaya çalışsam da kolumu daha da sıkıca kavırıyor. “Görebildiğimi hiç söylemedim.”

“İmâ ettin.”

“İmâmı geri alıyorum o halde.” Sırıttıyorum. “Onları görmek için başka araçlarım var.”

Gavin beni dikkatlice süzüyor. “Bu senin seçimin miydi?”

Öne eğilip yanağımı yanağına bastırıyorum. Bana öğretilen her toplumsal kurala aykırı bir dokunuş bu. Avin verdiği heyecan bedenimde geziniyor; vahşi bir uğultuyla. Artık adabın da görgü kurallarının da ötesinde bir yerdeyim.

“Bundan zevk alıyorum.”

Aşağıdaki yumuşak toprağa atlıyorum. Terliklerim zemine gömülürken ayaklarımın etrafında yağmur suyu toplanıyor.

Bahçe sisli, fırtına bulutlarının daha da koyulaşmasıyla az öncekinden de karanlık olmuş. Yağmur çıplak omuzlarımı ıslatırken rüzgâr havayı daha da soğutuyor. Kalbim göğsümün içinde küt küt atarken içimde yine koşmak, kovalamak arzusu uyanıyor.

Çimenliğin öteki yanına koşmaya hazırlandığımda arkamda bir düşme sesi geliyor. Gavin. Ona “Ne yaptığını sanıyorsun?” diye soruyorum.

Doğruluyor, uzun boylu ve zarif. “Seninle geliyorum.”

“Saçmalama.” Topuğumun üzerinde dönüp gizli silahlarıma doğru yürüyorum.

Gavin bana yetişip “Yaptığım hiç de saçma değil,” diyor. “Onları göremediğini kendin söyledin.”

“E?”

“İzin ver, gözlerin olayım.” Yüzü gölgeler içinde, kesik kesik nefes alıyor.

Sertçe “Olmaz,” diyorum. “Seni bu işe bulaştırmayacağım. Bulaştırdığım kadarından bile pişmanım.”

“Bu seçim bana ait, Aileana.”

“Neden?” diye soruyorum. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Unutmak için çok çabaladığı bir şeyi anımsamış gibi gözlerini benden kaçırıp kaşlarını çatıyor. “Bir kez yardım etmeye çalıştım,” diyor. “Zihnimde gördüğüm insanlardan biriydi. Peri o kadar hızlıydı ki ben daha kurbanına ulaşmadan altı kemiğimi kırdı.”

“Gavin, ben...”

Gavin beni “Bence aptalsın sen,” diye tersliyor. “Bence bu belki de ikimizin de ölümüne neden olacak, berbat bir fikir. Yine de öleceksem hiç olmazsa kaçmayıp yardım etmeye çalışırken öldüğümü bilerek ölmek isterim.”

Bu sözüne karşı söyleyecek lafım yok. Gavin’in daha emni-

yetli olan, perilere av olmayacağı eve dönmesi gerektiğini biliyorum. Onun şahinciye eşlik eden bir kâhin olduğunu anladıklarında peşine düşecekler. Bunu yaptığımı inanmıyorum.

İç geçiriyorum. “Peki.”

Tanrım, umarım onu yanıma aldığım için pişman olmam. İkimiz evin etrafından dolaşıp yan bahçeye geçerken yakınlar da bir peri olabilir diye kulak kesilsem de hiçbir şey işitmiyorum. İçimi rahatlatmak için elimi deve diken kolyeye atsam da yerinde olmadığını fark ediyor ve perileri göremediğim veya işitemediğim gerçeğini telaş içinde anımsıyorum.

Sessizce küfrederek “Hiç uluma duyuyor musun?” diye soruyorum.

“Henüz değil.”

“İyi.”

Çalıdan çitlerin yanında çömelip altlarına gizlediğim çantamı çıkarıyor ve öncelikle çizmelerime uzanıyorum. Lanet terlikleri ayağımdan atıp çantaya soktuktan sonra ayağıma geçirdiğim doğru dürüst ayakkabıların bağcıklarını bağlıyorum. Kaçmam gerekebileceği için temkini elden bırakmamam gerek. Keşke yanımda yedek deve diken getirmek aklıma gelseydi; normalde yedekleri ya evimde ya da uçan makinemde tutuyordum.

Sonra kılıfıyla şimşek tabancamı takıyorum; bir daha yanımdan asla ayırmayacağım iki eşya. Deri kayışı belime dolaşıp kopçayı sıkıca tutturuyorum.

Gavin “Silahlarını hep böyle başka insanların bahçelerine mi gizlersin?” diye soruyor.

Neşeli bir sesle “Sadece öldürülmek istemediğim zamanlarda,” diye karşılık veriyorum.

Tenime yapışan, ıslak, ipek eldivenlerimden geriye kalanları çantanın içine atıyorum. Ardından arbaleti çıkarıyorum.

Sonra da kendi tasarladığım bir zırh eldivenine bağladığım ateş püskürtücüyü. Eldiveni elime geçirip kayışlarını bileğime ve yakıt haznesinin bulunduğu koluma bağlıyorum.

Arbaleti alıp içindeki yuvayı gözden geçiriyorum. Silah, uçları *seilgflür*’den damıtılmış sıvıya batırılmış on iki ok alıyor. Çarpma anında kırılacak şekilde tasarlanmış olan ok uçlarında bir periyi neredeyse anında öldürmeye yetecek, küçük *seilgflür* demetleri var. Arbaletin yanındaki kol ve ok doldurma sistemi sayesinde her okun fırlatılmasının ardından yenisi yuvaya otomatikman yerleşiyor.

Gavin “Eh,” diyor. “Belli ki görüşmeyeli yeni uğraşlar edinmişsin.”

“Bir hanımefendinin manzara resimleri çizmekten geriye kalan sürede yapacak bir şeyler olmalı.”

“Bir daha bir kadına asla aynı gözle bakmayacağım. Bundan böyle çalıların arasına silah saklıyor olabileceğini aklıma getireceğim.”

Sırıyorum. Çalıların etrafından geçip yan kapıya ulaşıyoruz. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Başımı çıkarıp karanlık sokakta birilerinin olup olmadığına bakıyorum. Sokak lambaları ve tek başına duran bir fayton hariç, sokak boş. Gavin de benim gibi çevreye bakındıktan sonra başını sallayarak sokakta hiç peri olmadığını teyit ediyor.

Çevredeki tek gürültü kahkahaların, konuşmaların ve Kuzey İskoçya’ya özgü dans parçalarının açık pencerelerden taşıdığı Gavin’in evinden geliyor.

Aperitif arasının ardından dönüp katılmaya söz verdiğim ilk dans bu. Bu danstan da sonrakilerden de vazgeçtim. Bundan sonra itibarımı hiçbir şekilde onaramam. Yarın olduğunda ise itibarım yerlerde sürünecek. Babam bana gelen ilk evlilik teklifini kabul etmezse şanslı sayılırım. Tüm bunlar gerçekleş-

meden önce geri dönmek için son şansım bu.

Gavin omzuma dokunuyor. “İyi misin?”

Seçimimi yapıyorum. Her zamanki tercihimden yana. Hayatta kalmayı seçiyorum. Avı seçiyorum. Çünkü babam olsa bana vazifenin her şeyden önce geldiğini söylerdi ve benim vazifem de bu.

Gavin yola göz gezdiriyor. “Aileana. Şimdi duyuyorum onları.”

Koşmaya başlıyorum ve kolundan tuttuğum Gavin’i komşularının evleri arasından geçiriyorum. Alçakta kalan bir dalı elimle yana itiyorum. Ortak bahçeye açılan kapıdan geçiyorum ve kapı bir tüfek sesi kadar gürültülü bir takırtıyla kapanıyor. Gavin’le bahçenin ağaçları arasında kalan patikada koşuyoruz. Kayan ayakkabılarım derin çamura batıyor.

Gavin “Nereye gidiyoruz?” diye soruyor.

“Yeterince hızlı davranırsak Charlotte Meydanı’na giden yolda onları atlatabiliriz.”

Bahçeden çıkıp sokağa iniyor; Gavin’in evinden, konuklarından ve müzikten hızla uzaklaşıyoruz. Ayaklarımız çamur birikintilerini döverken hızla inip kalkan ayakkabılarımız kaldırım taşlarında takırdıyor. Sokak lambalarının zayıf ışığı altında St Andrew Meydanı’na girdiğimde derin ve hızlı nefesler alıyorum. Gavin’in elini tutuyorum. Parmaklarımız yağmurdan kayganlaşıyor.

Gavin kayarak durunca yere kapaklanmama ramak kalıyor. “Gavin?” diyorum. “Ne oldu?”

“Ters giden bir şeyler var,” diyor. “Artık onları işitmiyorum...” Bir nefes alıp dönüyor ve gözleri arkamdaki bir noktaya odaklanıyor.

Arkama döndüğümde sadece ıslak ve parıldayan kaldırım taşlarını görüyorum. Ardından ağzıma o yoğun, dumansı tat yerleşiyor. *O burada.*

Gavin elimi kavrayan elini bileğime çıkarıyor. Beni kendisine doğru çekerken arbaleti daha da sıkıca tutuyorum. “Sakin ol,” diye fısıldıyor. “Henüz bizi görmedi.” Arkama geçip gözlerini arbaletin arpacığına hizalıyor ve nişanlamam için kolumu kaldırıyor.

Silahın dipçliğini omzuma yaslayıp Gavin’in beni yönlendirmesine izin veriyorum. O bana yardım ederken *cû sith*’in gücünün aşındırıcı kuruluşu dilime yerleşiyor. Tat öyle keskin ki yutamıyorum. Ben de burnumdan derin derin nefes alıp tat küçük bir rahatsızlığa dönene dek arbaleti tutmaya odaklanıyorum.

Gavin tek bir sözcük fısıldıyor. “*Şimdi.*”

Tetiği çekiyorum. Tiz bir cıyıklama beni öyle afallatıyor ki etrafımı saran peri gücünü güçlkle fark ediyorum.

Sesini duydum. Sokağa gözümü dikip kanın kaldırım taşlarında birikişini izliyorum.

Kiaran’ın yumuşak sesi zihnimde yankılanıyor. *Bunu ancak sen yapabilirsin.*

Seabhagair. Şahinci.

Gavin kolumu daha da sıkarak düşüncelerimi dağıtıyor. “Haydi!”

Peşinden gidiyorum ve birlikte St Andrew Meydanı’nın beyaz taşan evlerinin arasında koşmaya başlıyoruz. Muhtemelen hâlâ hizmetçilerin çalıştığı bodrum katlarındaki birkaç ışık da olmasa evlerin hepsi karanlık. Gavin parmaklarımı kavrayıp beni çalılar arasından meydana uzanan bir patikadan geçiriyor. Dallar giysilerime takılıp kırılıyor. Eteklerim daha da yırtılıyor. Yivli bir sütundan ibaret Melville Anıtı’nın yanından geçip sokağa geri çıkıyoruz.

Gavin’in bir kez daha durmasıyla az kalsın ona çarpacak oluyorum. Beni önüne çekip bir kez daha ok atmam için ko-

lumu yönlendiriyor. “Orada,” diye fısıldıyor. Gavin kulağımı gıdıklayacak kadar yakınımda duruyor.

Tetiği çekiyorum. Meydanda tiz bir feryat çınlarken perinin gücü içime doluyor. Gavin’e yaslı bedenim gevşiyor. Göğsüm şişerken belimi geriye atıyorum. Bu kez perinin ölürken bana hissettirdiği katıksız coşku neredeyse beni kendimden geçirecek kadar güçlü. Neredeyse.

Gavin kolunu belime dolayıp beni çevirirken arbaleti yönlendiren diğer eli bileğimi sıkıca tutuyor. “Şimdi!”

Tereddüt etmiyorum. Ok daha silahtan henüz fırlamışken Gavin beni bir kez daha döndürüyor. Bir ayağı ayaklarımın arasında girerken beni daha rahat yönlendirmek için bedenimi bedenine iyice yashıyor.

Avucunu karnıma bastırarak yerimi değiştiriyor. “Tekrar.” Tetiğe basıyorum.

Bir süre daha Gavin nereye ateş edeceğini gösteriyor ve ben tetiğimi çekiyorum. Sokak kan ve yağmurla parılıyor. Sokak lambaları kanlı sahneyi yoğun siste belli belirsiz seçilen turuncu bir pusla aydınlatıyor. Gavin kolumu hizalarken ıslak saçlarım yüzüme düşüyor. Coşkunun; ciğerlerimi, göğsümü dolduran gücün etkisiyle nefessiz kalıyorum. Tekrar tekrar dönüyorum. Ölüm dansımız bu. Bazı eğri büğrü taşlarda sendelesek de hedefleri hiç ıskalamıyorum.

Gavin’in nefesi hafifçe boynumu okşuyor. Her nefes alıp verişini hissedebiliyorum. Valstekinden daha büyük bir uyum içinde hareket ediyoruz. Uyumlu ve eş zamanlı adımlarımız her atıştan sonra daha da akıcı hale geliyor. Aldığımız her canla perileri fark etme yetim bileniyor. Çok geçmeden daha Gavin ağzını açmadan ateş etmeye, benden ne istediğini tam olarak sezmeye başlıyorum.

Cû sith’lerin gücünden gelen duman tadı ağızımda kurusa da

buna aldırış etmeyecek kadar doydum. Kendimi tüy gibi hafif, yenilmez ve güçlü hissediyorum...

Ta ki Gavin beni tekrar yönlendirene ve tetiği çektiğimde kulağıma o tanıdık çıt sesi gelene dek. Oklarım bitti.

Gavin “Tabancanı çıkarsan?” diyor.

Kollarından ayrılıp arbaleti omzuma atıyorum. “Tabancayı Charlotte Meydanı’na giderken canımızı korumak için kullanacağım.” Gülümseyerek “Merak etme, bir sürprizim var,” diye ekliyorum. Ateş püskürtücünün düğmesini çevirip çantamdan bir cam şişe çıkarıyorum. Şişeyi Gavin’in eline tutuşturuyorum. “Al. Dikkat dağıtmak için. Bunu cû sith’in mümkün olduğunca yakınına at.”

Bir an için bana neredeyse gülümseyecek gibi geliyor. Sonra şişeyi bulduğumuz yerden üç metre öteye fırlatıyor. Cam çarpıp kırılırken cû sith ciyaklıyor.

Avucum açık, elimi sesin geldiği yöne doğrultarak bileğimi hafifçe döndürüyorum. Yakıt haznesinden akan alkol ve seilgflür hızla alev alıyor ve eldivenimin ortasından ateş püskürüyor.

Dört yanımızdan cû sith’lerin çaresiz ulumaları geliyor. Cı-lız, tiz feryatları kafatasımın içinde çınlıyor.

Gavin çantama uzanıp bir başka şişe alsa da daha fırlatmadan şişe ulumaların etkisiyle tuzla buz oluyor. Kahretsin! Bunları çantama koyarken böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi. Seilgflür karıştırılmış alkolün ve yanan kürkün çirkin kokusu burun deliklerimi acıtıyor. Perilerin çığlıkları kulaklarımı çınlatıyor, kanatıyor. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Gavin’i önüme itiyorum. Onun da kulakları kanadığından beni duyamayacağını bilsem de ona “Kaç!” diye bağıyorum. Kan ve yağmur yüzünün iki yanından akıp gömleğinin yakasını kırmızıya boyuyor.

Tekrar koşmaya başlamamızla kıyafetlerimiz çamura bula-

nıyor. Hava öyle soğuk ki ağzımdan buhar çıkıyor. Arkamızdan gelen ulumalar kesiliyor. George Caddesi'nde koşuyor, ara sıra kaygan kaldırım taşlarının üzerinde kayıyor, tökezliyoruz. Başımın ağrısından önümü görmekte güçlük çekiyorum. İkimiz kaçarken ıslak, yırtık elbisem bacaklarıma yapışıyor ve hareketlerimi güçleştiriyor. Kaslarım zorlanmaktan yanıyor.

"Yakınıımızdalar mı?"

Gavin acı içinde yüzünü buruşturuyor. Onun da canı en az benim kadar yanıyor olmalı. "Koşmaya devam et," diyor.

New Town simetrik, yatay ve dikey sokaklardan oluşuyor. Gezinti yapmak kolay olsa da gizlenebilecek dar sokaklar, yer altı geçitleri ya da izimizi kaybettirebileceğimiz pasajlar yok. Bu da semti kaçış için zorlu bir yer yapıyor. Cadde onları atlamayacağımız kadar uzun ve düz.

Nefes nefese "Ayrılmamız gerek," diyorum.

"Ne?" Gavin bana hayretle bakıyor. "Hayır. Bu..."

"Young Sokağı'ndan git," diyorum. "Benimle Charlotte Meydanı'nın ortasında duran ornitopterimde buluş. Peşimden gelecekler." Periler etrafımızı tekrar kuşatmadan onları Gavin'den uzaklaştırmalıyım. Şimşek tabancam sadece sekiz kapsül alıyor. Bu kadarı zor duruma düşersek bizi korumaya yetmez.

Çantamdaki bir kavanozun camı ulumaların kıramayacağı kadar kalın çıkmış. İçindeki sıvıyı yolun öteki yanına kadar, çizgi halinde döküyorum. Avucumdan çıkardığım ateşle sıvıyı tutuşturuyorum.

"Bu bize biraz zaman kazandırır," diyorum. "Şimdi, git hadi!"

Rose Caddesi'ne doğru fırlıyorum.

Gavin arkamdan "Lanet olsun, Aileana!" diye sesleniyor. "Onları göremiyorsun."

Görmem de gerekmiyor. Kieran bana *seilgflür*'un ayak bağı

olabileceğini, deve dikenini olmadan dövüşmeyi öğrenmem gerektiğini söylemişti. Şimdi bunu denemenin tam vakti.

Fakat evime doğru koşarken peri gücünün o yavan, duman-sı tadı ağzımın içini doldurup nefesimi hırıltıya çeviriyor. Yakındalar. Ben de onları atlatacak kadar hızlı değilim.

Tam bunları düşünürken New Town'in elektriksel kalbi olan saat kulesini görüyorum. Hızlarını kesecek, başımı eğerek ilerleyeceğim kadar alçak tünellerin ve kendimi savunmam için gereken *seilgflür*'un yokluğunda Charlotte Meydanı'na ulaşmamın tek yolu saat kulesi. Kapısına doğru koşup ahşaba bir tekme atmamla meşe parçaları ve toz havaya kalkıyor.

İçeri dalıp hızla merdivenlerden çıkıyorum. Adımlarıma New Town'a elektrik enerjisi üreten metal çarkların dönerken çıkardıkları çıtırtılar eşlik ediyor. Elektrik cızırtıları milyonlarca öfkeli arı gibi etrafımı sarıyor.

Düşün!

Ahşap, gıcırtilı merdivenlerden daha da yukarı çıkarak saatin ışıklandırılmış yüzüne ulaşıyorum. Alelacele bir plan kuruyorum. Saat kulesinin yalnızca iki girişi var: Biri az önce içinden geçtiğim; diğeri de kulenin tabanındaki, Princes Caddesi'ne bakan giriş. İkinci girişe ulaşabilirsem periler ikiye ayrılıp beni bulmak için uzun yoldan dolaşmak zorunda kalacaklar. Bu da bana kaçmak için birkaç dakika kazandıracaktır; ornitoptere ulaşmak için en iyi şansım bu.

Saatin cızırdayan elektriğin gürültüsüne karışan *tık tak* sesleri beni daha hızlı, daha çıldırmışçasına koşmaya yöneltiyor. Bir kapıdan içeri hızla dalıp, kulenin iki yanını birbirine bağlayan köprüden geçiyorum. *Cū sith*'lerin koşma hızı hakkında hiçbir fikrim olmasa da fazla zaman kazanmadığımdan eminim.

Bir sıra merdivenden daha çıkarak tepeye ulaşıyor, dar ve ahşap platformun beklediğimden daha küçük olduğunu görü-

yorum. Platformun kenarında yalpalıyor, dengemi sağlamak için kollarımı çeviriyorum. Dışarıda bir *cù sith* uluyor. *Sakin. Sakin ol.*

Gözlerimi kısıp tepemde çalışan çarklara, nasıl da düzen içinde iç içe geçtiklerine ve döndüklerine bakıyorum. Hareketi sağlayan ağırlığa bağlı ip tavandan kulenin ortasındaki boşluğun en aşağısına kadar sarkıyor. Atladığımda ipi tutamazsam alt çarka çarptığımda bir yerim kırılmasın diye dua etmek için birkaç saniyem olacak. Oyalanırsam... Eh, onun sonu da iyi olmaz.

Arkama bakıyorum. *Tik tak.* Zaman işliyor. Peri gücünün ağzımda bıraktığı mayhoş tat yutkunmamı zorlaştırıyor. Jüponlarımdan biraz daha kumaş koparıp çıplak elime bağlıyorum. Tat daha da kuvvetlenirken yakıcı bir kuruluk amansızca boğazımdan aşağı iniyor.

Tik tak. Artık güçlkle nefes alıyorum. Hemen atlamazsam diğer periler ben aşağı inene kadar kapının önüne ulaşip beni parçalamayı beklerler. Onlarla kör dövüşü yapma şansım yok; sayıları çok fazla.

Bir şey elbiseme yapıyor. Görünmez dişler ya da pençeler bacaklarımı saran kumaşı parçalıyor. Çıglık atarak gayriihtiyari bir tekme savuruyorum. Çizmemin bulunduğu, göremediğim peri tepkisini acıyla havlayarak veriyor.

Tik tak. Artık fikir değiştirip merdivenlerden geri inmek için çok geç. Bu yüzden dönüp platformdan aşağı atlıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Parmaklarım itici ağırlığa bağlı ipi kavırıyor. Elimi saran kumaş sürtünmenin etkisiyle ısınıyor ve aşağı kayarken dişlerimi sıkıyorum. Dönen devasa çarkın hemen üzerinde aniden duruyorum. Bacaklarım boşlukta sallanırken, ayak parmaklarım altımda kalan kalın metale sürtünüyor.

Avuçlarımı ısırarak acı yüzünden ellerim neredeyse gevşeyecek. Ben ayaklarımın altında dönen çarka bakarken kollarımdaki kaslar şişiyor, olduğum yerde kalmak için verdiğim çabayla geriliyor. Çark başka küçük çarkların arasında ve çevresinde dönerken her turda çarklar arasında küçük bir açıklık oluşuyor. Açıklığın aşağısında da dönen, yassı bir çark var.

Bir çark içeri... Bir çark yana... Bir çark dışarı... İşte boşluk. Çarkların düzenini zihnime kazıyana, doğru zamanlamaya ulaştığıma emin olana dek ezberliyorum. Tam açıklığın ortaya çıktığı anda ipi bırakıp düşüşe geçiyorum.

Boşlukta düşerken gözlerimi kapatıyorum. Aklıma gelen ilk kişi –tamamen sebepsizce– Kiaran oluyor. Nadiren yüzünde beliren gülümsemesi ve kontrolünü geçici olarak yitirdiğinde sergilediği o anlık, olağandışı kırılmanlık.

Bedenim metal çarka ancak bir külçe zarafetiyle çarpıyor. *Lanet olsun, çok canım yandı.*

Güçlkle ayağa kalkıp çarkın kenarında yalpalıyorum. Çark dönerken saat kulesinin tabanındaki ahşap zeminin görüldüğü bir başka açıklığı fark ediyorum. Bir atlayış daha. Hem bu kez o kadar da uzağa değil. Kulenin iç duvarlarına göz atıp aşağı tırmanmama faydası olabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Kulenin iç duvarından bir dizi metal çubuk uzanıyor. Çark tam bir tur attığında aşağı sıcıyorum. Ellerim çubuklardan birini kavlıyor ve sallanarak bir çubuktan diğerine geçtikten sonra dizlerimi kırarak ahşap zemine iniyorum. Çarpmanın etkisiyle dişlerim sertçe birbirine çarpıyor.

İlk kez Kieran'a sonu gelmez antrenman dövüşlerimiz için minnet duyuyorum. Beni öyle acımasızca eğitmiş olmasa kendimi saat kulelerinden aşağı bırakamaz ya da inişin acısını göz ardı edemezdim.

Bakım kapısı tam da düşündüğüm yerde. Tekmelediğim kapı ikinci denememde menteşelerin gıcirtısı ve tahtaların çıtırtısı eşliğinde açılıyor. Yüzüme tozlar uçuşurken kendimi dışarı atıp soğuk gece havasını ciğerlerime çekiyorum.

Yolun karşısında Nor Gölü'nün kenarında Sör Walter Scott anısına inşa edilen etrafı yapı iskelesiyle çevrili, fildişi anıtı görüyorum. Nihayet Princes Caddesi'ne vardım.

"Az kaldı," diye mırıldanıyorum.

Ben Charlotte Meydanı'na doğru koşarken bacaklarım bana isyan ediyor. Yağmur daha da şiddetleniyor; küçük dükkân vitrinleri olan, tıknaz, beyaz binaların önünden geçerken yağmur suyu saçımdan akıyor. Dumansı kuruluşun tekrar ağzımı kaplamasıyla nefesim kesiliyor. Tazılar bir kez daha, çok yakınım da havlıyor. Beni bu kadar çabuk bulabileceklerini düşünmemiştim ve ateş püskürtücüm böyle bir yağmurda çok da etkili olmaz. Yine de hâlâ tabancam var.

Silahı kılıfından çıkarıyorum. Ağzımdaki tadın keskinleş-

mesini kendime kılavuz ederek dönüyor, tadı dilimi kavuracak kadar şiddetlendiren bir noktaya nişan alıyorum. İletken omurgalar yükselip maça çubukları açılırken içgüdülerimin haklı çıkması için dua ederek tetiği çekiyorum.

Görünmez tazi ciyaklarken muzaffer bir edayla sırtıyor, elektriğin belirsiz bir noktadan kıvrılarak yayılışını izliyorum. Peri canı almanın tadını çıkarırdım ama buna vaktim yok.

Caddede soluk soluğa koşuyorum ve ornitopterimin özlemini çektiğim görüntüsü beni daha da hızlı koşmaya teşvik ediyor. Gavin araca girmiş bile.

"Aileana." Sesinden beni görmek onu nasıl da rahatlatmış anlaşıyor.

Arbaleti ve çantayı sırtımdan alıp aracın içine atıyorum. Ardından deri koltuğa yerleşip makineyi çalıştırmak için düğmeleri çeviriyorum ve acil kalkış için ayaklarımı pedallara yerleştiriyorum. Ornitopter kuvvetli kanat çırpışlarıyla yükseliyor.

Aşağıda, yerde tazılar uluyor; hayal kırıklıkları meydanda yankılanıyor. Tek ümidim Derrick ve Kieran'ın onları öldürebilmesi çünkü ben bunu yapamayacağım.

Yağmur metal iskeletli kanatları döverken Charlotte Meydanı üzerinde yükseliyoruz. Yüzümü düşen damlalara çevirip uzun bir nefes veriyorum. Bedenim gevşiyor.

Edinburgh üzerindeki sisli göklerde süzülüyoruz. Bulutlar New Town'daki binaları gizlese de aralarından şehir ışıklarının turuncu parıltısı sızıyor. Bulunduğumuz noktada hava daha soğuk ve nemli. Kirli elbiseme işleyen ayaz beni ürpertiyor.

Aşağıdaki bulanık şehre bakıyor ve artık koşmak zorunda olmamamın memnuniyetiyle kaslarımı gevşetiyorum. Gözlerimi yumup uçan makinenin beni uzaklara, sorumluluklarımdan ve değer verdiğim herkesin hayatlarını tehdit eden kırık bir mühürden uzağa götürmesini arzuluyorum.

Bir süre sonra Leith semalarına ulaşıyoruz ve makinenin sallantıları beni teskin ediyor. Çırpılan kanatlar az çok kalp atışını andırıyor; yumuşak ve güven verici. *Hış-hış; hış-hış.*

Nefeslerimi düzene sokunca Gavin'e "Sağ ol," diyorum. "Bana yarım ettiğin için."

Bana "Bir leydiye yardım elimi uzatmaya her an hazırımdır," diye karşılık veriyor. "Bir beyefendi olarak görevim bu."

Ona yüzümde neşeli bir ifadeyle bakıp koltuğuma yaslanıyorum.

Gavin yumuşak bir sesle "Seni arıyorlardı," diyor. "Değil mi?"

Yağmur ve kalp atışı ritminde hareket eden kanatlar olmasa çevremiz sessiz. Dümeni Forth'a doğru kırıp sisin arasından fırlayan gemi direklerini inceliyorum.

"Evet."

"Sen bir kâhin değilsin," diyor.

Yüzü hiç renk vermiyor. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydim. Bunun ona sırlarımın ne kadarını açacağıma, onu ne ölçüde tehlikeye atacağıma karar vermeme faydası olurdu.

Gavin denizin üzerindeki sakın sise bakıyor; küçük nefesler alıyor. "Artık senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, değil mi?"

Yutkunmak canımı yakıyor. Gırtlığım daralıyor ve vereceğim yanıtın beni boğabileceğini düşünüyorum. "Ben hep olduğum kişiyim."

Neden kendimi ona yalan söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyorum. Gavin perileri gördü ve insanlara neler yaptıklarını biliyor. Bana yardım etmek için büyük bir risk aldı. Fakat bana baloda Derrick mutfaktan geri gelene dek baktığı gibi, gözlerinde tek bir soru olmadan bakmasını istiyorum. Benim tam olarak iki yıl önce geride bıraktığı kadın olduğumdan emin bir şekilde.

Bunun yerine karanlık bir uçan makinenin içinde, üzerim-

de kan ve toprakla kaplı bir elbiseden geri kalan yırtık kumaşlarla oturuyorum. Kaç peri katlettiğimin sayısını şaşırdım. Ben seçimini yapmış, perişan bir kızım. Ben buyum; ölüm ve yıkımdan beslenen bir gece yarattığı.

Gavin "Hayır," diyor. "Aynı kişi değilsin. Nesin sen, Aileana? Yaşadığımız olaydan sonra bunu öğrenmeye hakkım var."

Ateş püskürtücünün kayışlarını kolumdan çıkarıp zırh eldivenini elimden çıkarıyorum. Eldiveni ornitopterin arkasına atıyorum. *Nesin sen?* Artık bir *insan* olmayı bile hak etmiyorum demek. Gavin avladığım yaratıklardan daha iyi olmadığımı düşünüyor olmalı.

"Ben insanım," diye çıkışıyorum. "İşte buyum. Tıpkı senin gibi."

Gavin "Benim gibi mi?" diyor. "Senin kadar hızlı hareket etmeme imkan yok. Senin gibi dövüşmem. Sen o şeyleri öldürürken hiç..." Bir nefes alıyor. "Üzgünüm, niyetim seni suçlamak değildi."

Öfkem diniyor. Yaralı elimi sarmak için yırtık pırtık juponlarımdan bir parça koparıyorum. "Anlıyorum," diyorum. "Onca şeye rağmen epey sakın kaldın."

Elini sallayarak "Öyle göründüm sadece," diyor. "Küçük bir çocuk gibi bağırırsam hiç de erkekçe olmazdı, değil mi?"

"Pek olmazdı." Yine susuyoruz. Ornitopteri yönlendirmeye devam ederek sisten iyice yükseğe çıkıyor, yıldızlara yakınlaşıyoruz.

"Ne oldu?" diye soruyor.

Benimle her şeyi paylaştı; bana bir kâhin olmanın ne anlama geldiğini anlattı. Ben ise ona konuyu değiştirip sırlarımı kendime saklayarak karşılık veriyorum. Ona Kieran'a, Catherine'e davrandığım gibi davrandım. Kimseye güvenmemek beni nasıl bir kadın yapar? Sevdiklerime bile güvenmemek?..

Pişmanlık duymaya ya da fikrimi değiştirip tekrar yalan söylemeye fırsat bulmayayım diye aceleyle “Annem...” diyorum. “Annemi bir peri öldürdü. Sebebi bu.” *Böyle olmamın sebebi bu.*

Nefesinin kesildiğini işitiyorum. “Demek bir hayvanın saldırganlığına uğramadım.”

“Hayır.” Anıların zihnimde canlanmasına engel olmaya, onları ait oldukları boşlukta tutmaya çalışıyorum. “Hayvan saldırısı değildi.”

“Ve şimdi onları öldürmekten zevk alıyorsun, öyle mi?” Bunu onu güçlülükle duyabileceğim kadar sessizce söylüyor.

Yanaklarım yanıyor. “Evet.”

Bu itirafın beni ne kadar utandırdığına şaşıyorum. Karşımda Kieran olsa bahsettiğim gerçek bir kıvanç meselesi olurdu. Fakat Gavin çocukluk arkadaşının kadınlığının yerine gaddarlığı koyduğunu fark ediyor olmalı. Tanıdığı kızın sonsuza dek kaybolduğunu.

“Pixie senin bir şey olduğunu söylemişti. Sen osun değil mi. Neydi o?”

Sözcük. O sözcük her şeyi değiştirdi. “Bir şahinci.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Benim için hâlâ önemlisin.” Sesi şimdi tereddütlü çıkıyor. “Fakat ödümü patlatıyorsun.”

Normalde sözleri yüreğimi sızlatırdı. Gavin’in çocukluk hali ölçülü davranışın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Sırları yoktu, içinde hep en edipli hisler vardı. Gavin kendisinden perilerden kaçmasını istediğinde bunu yapardı. Gavin’in kendisini koruyacağından şüphe etmezdi.

Duygusuzluğum aşılamaz bir şey olmalı, beni emniyette tutup koruyan bir duvar gibi. Gavin’in ne düşündüğünü umursamamalıyım. O artık kim olduğumu anlamayan budala bir oğlanmış gibi davranmalıyım. Fakat budala bir oğlan değil o. Bu bir bıçak kadar keskin ve acı veren bir gerçek.

“Seni suçlamıyorum,” diyorum.

Karanlıkta bana gözlerini ayırmadan bakıyor. “Bu ölümüne neden olacak. Onları avlaman.”

“Bu bir olasılık,” diyorum, “ama yeniden geçmişteki ben olmam. Partiler düzenleyip evlilik planları kuramam. Artık bana göre değil bunlar.”

Avlanmak benim içimde var. Kafamın içindeki ses, beni güdüleyen güç, avlanmak. Ölene dek beni terk etmeyecek bir parçam.

Gavin “Bu söylediklerinin bana göre olduğunu da sanmıyorum,” diyor.

Ona neredeyse parkta yaptığım gibi üzgün olduğumu söyleyecek oluyorum. *Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Kendini beni korumak zorunda hissettiğin için üzgünüm. Geçmişteki hayatına dönemeyeceğin için üzgünüm. Fakat özür dilemiyorum. Gavin elimi tuttuğunda içimden hafifmeşrepçe ve neşeli bir şey denemek geliyor.*

“Gavin?”

“Arkamızda bir şey var.”

Yirminci Bölüm

Aklıma hemen artık deve dikenini kolyemin olmadığı geliyor. Neyse ki ornitopterde yedek demetler var. Kısa zaman önce örülmüş bir tutamı çıkarıp iki ucunu birbirine bağlıyorum. Bitkiyi boynuma düşmeyecek şekilde dolayınca arkamıza bakıyorum. Parmaklarım deri koltuğa gömülürken nefesim kesiliyor. Lanet olsun.

Sluagh. Bir düzinesi.

Hayaleti andıran yaratıklar devasa, zarif, etrafına sisin toplandığı kanatlarını çırpıyorlar. Soluk mavinin yanardöner, pırıltılı bir tonundaki, altlarındaki iskelet görünecek kadar ince derileriyle neredeyse birer ejderhayı andırıyorlar. Fiziksel açıdan güçlü olmasalar da *cû sith*'ten daha kuvvetliler. Boyunlarını ve kanatlarını örten deri, bir bıçakla kesilebilecek kadar ince.

Gavin “Bunlar da ne?” diye soruyor.

“Sluagh.”

Gavin “Bu imkânsız,” diyor. “Onlar en son görüleli...”

“İki bin yıldan fazla oluyor,” diyerek sözünü tamamlıyorum. “Sana söylemediğim birkaç şey daha var.”

Sözcükleri uzatarak “Öyle mi?” diye soruyor. “Ne şaşırdım ama.”

Perilerden biri tiz bir çığlık atıyor ve ejderi andıran kanatla-

rını birer karaltı olarak seçilecek kadar hızla çırparak ornitoptere yöneliyor. Diğerleri liderin iki yanında uçuyor. Onlar yaklaşıırken dilimin üzerinde soğuk, kaygan bir ağırlık dolaşıyor.

Gavin “Bu kez kaçmalıyız,” diyor. “Gerçekten ama gerçekten kaçmamız...”

Ortadaki *sluagh* ağzını açıyor ve soluk beyaz renkte bir sis şaşırtıcı bir hızla bana doğru püskürüyor. Metal yağmur siperliğini tutup aracın üzerine çekiyor ve *sluagh*'ın çıkardığı buharı son anda engelliyorum. Buharın araca çarpmasıyla kuvvetli bir patlama oluyor ve yakıp kül edecek kadar yüksek bir ısı açığa çıkarken metal siperlik parmak uçlarımı yakıyor. Siperliği ancak *sluagh* uçarak yanımızdan geçince bırakıyor, acıdan dilimi ısıtıyor.

Gavin “O da neyin nesiydi öyle?” diye soruyor.

Ellerim titreyerek ayağa kalkıyorum. “Ağızlarından yakıcı bir buhar püskürttüklerini söylemem gerekirdi, değil mi?”

“İletişim becerin berbat, biliyor muydun?”

Onu görmezden geliyor, tekrar ön koltuğa oturup hızı artıran düğmeyi çeviriyorum. Kanatlar giderek daha hızlı çırpılırken makine bu hıza ulaşmak için zorlanıyor. Ornitopteri hiç böyle uç şartlar altında test etmesem de motorun bu zorlanmaya dayanması gerek. Ornitopter ayaklarımın altında her zamankinden biraz daha fazla titrese de düzgün bir şekilde uçmaya devam ediyor.

İvme bizi *sluagh*'ların biraz önüne geçirse de hâlâ onları atlatacak kadar hızlı değiliz. Pedalları köklüyorum. Makine sarılırken kanatlar daha da hızlı çırpılıyor.

Ayağa kalkıp “Gel,” diyorum. Dümene geç.”

Gavin oturduğu yerden yana kayarak arkamdan sürücü koltuğuna geçiyor. “Nasıl kullanacağımı biraz anlatsan bana çok faydası olur.”

Sluagh'lar bize iyice yaklaşıyor. Kalbim göğüs kafesimi de-
lecek gibi çarpıyor. Periler gemiyi düşürmeden önce bir şeyler
yapmalıyım.

“İsabet almamızı güçleştir ve bizi suyun üzerinde tut.” Ona
kısa bir bakış atıyorum. “Bir de ölmememizi sağla.”

“Ne düşüncelisin. İşte tam benim kafamda bir kadın.”

Ayaklarımın dibindeki bir kolu tekmeliyorum. Ortadaki
bölme açılıyor ve içinden kocaman bir arbalet çıkıyor. Dönen
bir standın üzerine sabitlendiğinden ağır silahı kolayca çevire-
biliyor ve elimde taşısam yapabileceğimden daha sallantısız bir
şekilde döndürebiliyorum. Silaha hızlı bir tetik mekanizması-
na bağlı tutamaçlar ekledim. İç haznesinde otomatik cephan-
e doldurma tasarımımanın aynısı olsa da bu arbaletin farkı iki kat
daha uzun oklar fırlatabilmesi.

Gavin “O halde,” diyor, “sanırım kaçmıyoruz, öyle mi?”

“Doğru.”

Gözümü arpacıkla hizalıyorum ama tam tutamaçları çeke-
ceğim sırada ornitopter alçalıyor. Arbaletin çarkları tıkrıyor
ve ok fırlıyor. Iskallıyorum. *Hay lanet*. Arbaletle daha önce de-
neme yapmışım ama bu şartlar altında değil.

“Düzgün git, Gavin,” diyorum.

“Elimden geleni yapıyorum. Bunlardan birini uçurmalı ne
kadar uzun zaman olduğunu biliyor musun?”

Gaddarca gülümseyerek gözlerimi yeniden göğe çeviriyorum.
Ornitopter sarsılıp yalpalasa da onunla birlikte hareket ediyorum.
Derin bir nefes alıyorum. Nefes verirken bir ok daha atıyorum. Ok
sluagh'ın tam boynuna isabet ediyor. Mükemmel bir atış.

Sluagh çığlık atıyor ve bir ışık parlamasıyla patlıyor. Geride
bıraktığı sis uçan makinenin etrafını sarıp her şeyi kollarımın
üzerindeki yağmur damlalarını donduracak kadar soğuk bir
örtüyle kaplıyor.

Sluagh'lar öfkeli, sağır edici çığlıklar atarak çıldırmış gibi
makinenin etrafında dönerken parlak gözleri ışıklar saçmaya
başlıyor. Sayıları çok fazla. Nişan almak için arbaletimi çevir-
sem de çok hızlılar. Makinenin etrafında bağrışıyorlar ve içle-
rinden biri pençeleriyle beni yakalamaya çalıştığında eğilerek
saldırıyor savuşturuyorum.

Aniden bize doğru dalışa geçiyorlar.

Gavin’e “Sertçe sola kır!” diye bağırıyorum.

Ornitopterin yalpalamasıyla az kalsın dengemi kaybediy-
orum. *Sluagh* sürüsü yeniden çığlıklar atarak üzerimize çullanı-
yor. Çevik ve hızlılar. İçlerinden biri bana buhar püskürtse de
vaktinde eğiliyorum.

Güçbelâ ayağa kalkıp arbaletin arpacığından bakıyorum ve
bana pençelerini geçirmeye çalışan *sluagh*'a nişan alıyorum. *Ne-
fes al. Sakin ol*. Tutamaçları tekrar çekiyorum. Ok havada şim-
şek gibi hızlı uçuyor ve *sluagh*'a isabet ediyor. Perinin patlama-
sıyla soğuk buharın rüzgârı içime işliyor.

Sluagh'lar kulak tırmalayıcı çığlıklarla yeniden dalışa ge-
çerek kanatlarını delice sallıyorlar. Pençeler giysilerime geçip
çıplak omuzlarımı çiziyor. Diz çöküyorum. Tek görebildiğim
cırıpılan damarlı kanatlar.

Ben yeniden arbaletin başına dönmeden içlerinden biri üze-
rime atılıyor. Kendimi sert çapmaya hazırlıyorum.

Fakat peri içimden geçiyor. Bana ruhum bedenimden ayrılı-
yormuş gibi geliyor.

Nefes almaya çalışsam da aldığım soluk gırtlığının gerisin-
de bir hırıltıya dönüşüyor. Boğazım kapanıyor, soğuk ciğerle-
rimi büzleştirip derimin altına yayılarak kalbimi donduruyor.
Sluagh tekrar tepemde belirliyor ve yeniden dalışa geçmek için
kıvrılıyor.

Gavin.

Bir şekilde başımı çevirebiliyorum. Peri sırtı bana dönük Gavin'e doğru uçuyor. Gavin sadece önüne bakıyor çünkü bana, onu kurtaracağıma güveniyor.

Hareketleniyor, buzun arasında hareket etmemin verdiği acıdan çığlık atmamak için kendimi tutuyorum. *Slaugh*'ın buz gibi bedeninin içinden geçerek Gavin'in üzerine atlıyor, yaratık tepemizde süzülürken Gavin'i ornitopterin zeminine mihliyorum.

Bir saniyeliğine yanağıma Gavin'in boynunun kaygan, ıslak tenine dayıyorum. Bedenim sızı içinde ve soğuktan titriyorum.

Gavin "Dizin belkemiğime batıyor," diyor.

"Bir şey değil," diye mırıldanıyorum. Dilim güçlkle dönüyor.

Ayağa kalktığımda tökezliyorum. Kaslarım ani hareketim karşısında isyan ediyor. Gözlerimin önünden benekler geçiyor; görüşüm odaksız ve bulanık. Gözlerimi iyice yumup başımı bir kez iki yana sallıyorum. Kiaran burada olsa bana *ayağa kalkmamı* ve *harekete geçmemi* söylerdi. Acıyı düşündüğüm bir saniye düşmanın yeniden toplanmasına yetiyor.

Gavin "İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim."

Arbaleti tutup silahı kaidesi üzerinde çeviriyorum, tutamaçları çekiyorum. Bir ıska daha. Sessizce küfrederek bedeni sabitlemeye çalışıyorum. Ardından ısıtmak için soğuktan donan parmaklarımı kapatıp açıyorum.

Sakinleşip yeniden gözümü arpacığa hizalıyorum. Bir *sluagh* tiz bir çığlık atarak yeniden dosdoğru üzerime geliyor. Öyle hızlı uçuyor ki oku ancak son anda fırlatabiliyorum. Ok boynundan geçen *sluagh* beyaz bir buhara dönüşüyor.

Ilık ve yumuşak peri gücü içime akıyor. Bedenim öyle yükleniyor, öyle enerjiyle doluyor ki kanım yine sıcak akıyor. Arbaleti nişanlayıp arka arkaya oklar atıyorum. Perileri uçan makinenin yakınına gelemeyecekleri kadar hızlı ve kesin atış-

larla öldürüyorum. Gavin ornitoptere daireler çizdirirken ıslak saçım yüzüme çarpıyor ve bir *sluagh*'ı daha vuruyorum. Sırlıklam jüponlarım bacaklarıma yapışırken yağmur tenimi dövüyor. Ölen *sluagh*'tan çevreye saçılan buzlar tüylerimin üzerini örtüyor.

Aldığım her canla çevikliğim daha da artıyor. Zihnim berraklaşıyor. Duygular karmaşıklştırmadığında öldürmek dünyadaki en basit şey. Sadece ben ve kurbanlarım varız. Avcı ve av.

Göğsüm zaferle, katıksız bir coşkuyla şişiyor. Perileri öldürürken zihnimde tek bir sözcük yineleniyor. Bir dua gibi. *Daha*.

Geride tek *sluagh* kaldı. Temkinli bir hayalet gibi bulutların çevresinde dönüyor. Oklarım bitti ve elimde sadece tabancam var. Düzgün bir atış yapabilmem için kurbanımın bana daha yakın olması gerek. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Sluagh altımıza iniyor ve hâlâ temkinli. Gavin'e gülümsüyorum. Peri öldürmemin etkisiyle öyle hızlı nefes alıp veriyorum ki bana ciğerlerim patlayacakmış gibi geliyor.

Kollarımı çantanın kayışları arasından geçiriyorum. "Çocuğuma dikkat et."

Gavin bana şaşkınlıkla bakıyor. "Anlamadım?"

"Ornitopterime yani."

Koltuğun üzerine çıkıp kendimi boşluğa bırakıyorum. Hava çevremden hızla akıyor. Gavin bana seslendiğinde sesi bulutların arasında yankılanıyor. Düşüşüm hızlanırken çevremi görebilmek için yukarı uçuşan eteklerimi aşağı çekmem gerekiyor.

Tabancayı öne doğrultup dimdik düşerken namluyu *sluagh*'ın başına doğrultuyorum. *Sakin ol*. Tetiği çekiyorum.

Sluagh bir elektrik ve sis bulutu içinde parçalanıyor. İçinden geçtiğim soğuk, yoğun sis tenime ve saçlarıma yapışıyor.

Sırtımdaki çantaya bağlı kordonu çekiyorum. İpek kumaş tepemde şişip beni hızla göğsü doğru çekiyor. Suyun üzerinde

süzülürken gözlerimi yumup tabancamı kılıfına sokuyorum. Aşağıdaki denizden rahatlatıcı, ritmik dalga sesleri geliyor. inerken yumuşak bir esinti yanaklarımı okşuyor.

Bu son dingin anlarımda perinin gücünün beni sarışını, bedenimde gezinen yumuşak bir elektrik akımıyla tenimi içerden gıcıklayışını hissetmekle geçiriyorum. Kendimi paraşütümün rahatlatıcı sarılışına bırakıp dalgaları, rüzgârın ışığını ve yağmur damlaların pıtırılarını dinliyorum.

Ta ki çaresizce suya inene kadar. Suyun yüzeyine cesaret edebildiğim kadar yaklaşıp paraşütü serbest bırakacak mandalları tutuyorum.

Son birkaç metrede bir taş gibi düşünüyorum ve suya çarptığımda öyle üşüyorum ki telaştan ağzım açılıyor ve ciğerlerime su kaçacak oluyor. Suya battığımda Forth'un durmadan değişen akıntısı beni aşağı çekiyor.

Mücadele ediyor, yüzeye çıkıp soluklanıyorum. Gözlerimi açıp alçaktaki yoğun bulutlara ve şiddetli yağmura bakıyorum. Uzuvarımı güçlkle hareket ettirebilsem de bir şekilde dibe batmamak için bacaklarımı zorla oynatıyorum. Akıntıya karşı direniyorum. Bacaklarım kasılıyor. Su beni tekrar aşağı çekerken yutkunuyorum ve ağzıma gelen tuz tadıyla öğürüyorum.

Bacaklarımı sallayarak yeniden yüzeye çıkıyor ve karayı bulmak için çıldırmaşçasına etrafıma bakıyorum. Biraz ileride taşlı bir sahil var.

Ora ya kadar yüzmek yorucu olacak. Elbisemin ağır kuması sudan şişip etrafımı çeviriyor. Giysim tam bir yük, gücüme karşı bir sınav. Dayanıyor, gelgitten faydalananarak yüzüyorum. Ta ki sahilin sivri taşlarının, kayalarının üzerine çıkıp karnımın üzerinde sürünene dek. Nihayet karadayım.

Ciğerlerime dolan suyu öksürerek çıkarıp sırtüstü yatıyorum. Yağmur yüzüme çiseliyor, yanaklarımdan aşağı iniyor.

Avucumu göğsüme dayayıp içinde düzenli bir ritimle atan kalbimi hissediyorum. *Hayattayım. Hâlâ hayattayım.*

Bulutların başımın üzerinden akışını, baş döndüren hareketlerini izliyorum. Ne zamandır burada yattığımdan emin değilim. Zamanın bir önemi kalmadı. Tek önemsendiğim parmak uçlarımda altında sertçe atan organ.

"Aileana!"

Başımı yavaşça çeviriyorum. Görüşüm bulanık da olsa Gavin'in bana doğru koştuğunu görebiliyorum. Ornitopteri arkasında kalan sahile park etmiş. Aracın inişini iştmedim bile.

"Aileana, Tanrıya şükür." Yanımda diz çokuyor. "Yaralı mısın?"

Dudaklarımdaki tuzu yalayıp boğuk bir sesle "Hayır," diyorum. "Fakat bir süre burada uzanacağım." Peltek konuşuyorum. "Gördün mü? Beni öldürmek öyle kolay değil."

Gavin frakını çıkarıp üzerime sererken sessizce küfrediyor. "Olur da ölüm seni almaya gelirse bunun kendi aptallığından kaynaklandığını düşüneceğim."

"Su soğuk," diyorum.

"Suyun içinde yattığındandır."

Sanırım bana bağırmmamak için kendisini zorluyor. Şüphesiz tamamen çıldırmış olduğuna inanmadığı bir kadına karşı duyarlı ve bir beyefendiye yakışır bir yaklaşım sergiliyor.

Bitkince gülümseyip sarı bukelerle kirli gömleğinin yakasının içine nasıl kıvrıldığına bakıyorum. Nedensizce zihnimde bir anı, Oxford'a gittiği o gün canlanıyor. Safça, geri döndüğünde artık beni ikinci kız kardeşi olarak görmeyeceğine yemin edişim.

Bu düşünce beni güldürüyor. "Oxford'a gittiğinde sana mektup yazdığımı biliyor muydun?"

Tanrı aşkına, ne diye söyledim şimdi bunu? Zihnim allak bullak, kafam karışık; muhtemelen çok üşüdüğümden.

Gavin bana şaşkınlıkla bakıyor. “Anlamadım?”

“Mektup. Beş tane.”

“Bana hiç mektup gelmedi.”

Bir daha güldüğümde sesim sarhoş gibi çıkıyor ve keskin taşların üzerinde duran kalçamı yana kaydırıyorum. Bir dalga kıyıya vurup bacaklarımı tekrar ıslatsa da hâlâ kımıldamaya yeltenmiyorum. Bana yerimden kımıldarsam bayılacakmışım gibi geliyor. “Mektupları hiç göndermedim.”

“Ne yazmıştın?”

“Sevgili Gavin.” Sözcükler arasında dişlerim takırıyor. “Bugün yanlışlıkla ağzıma mürekkep bulaştırdım. Aklıma sen geldin.”

“Bunu yazmamışsındır.”

“Yazdım.” Sırıyorum. “Bugün bir mektup yazsam şöyle derdim: Sevgili Gavin, bugün hayatını kurtardım. Lütfen beni azarlamadan önce bunu hatırla.”

Beni tutup oturur pozisyona getiriyor. Yeni bir dalganın gelişle titremelerimi denetleyemez oluyorum. Dişlerim birbirine çenemi ağrıtabilecek kadar sertçe çarpıyor.

Gavin ceketini bana daha da sıkı sararak “Hatırladığım kadarıyla,” diyor, “beni arkamdan tutmuşsun.”

“Yani?”

“Gerçekten tehlikede olduğumu nereden bileceğim? Belki de bana biraz sarılasın gelmişti.”

Gözlerimi kısıyorum. “Bu biraz fanteziye kaçmadı mı, Galloway?”

“Şu an tek fantezim iki tek atmak. İçki içmek bana iyi gelebilirdi.” Uçan makineye bakıyor. “Herhalde ornitopterinde viski yoktur.”

“İçki içip uçmam ben! Hem içkim olsa da sana vermezdim.”

“Cadalo.”

“Kaba adam. Hâlâ suyun içinde oturuyorum.”

“Seni kaldırmamı ister misin?”

Muhtemelen bacaklarım hareket etmeyecek. Kıyıya yüz-
mek için çok çaba sarfettim. Bedenimin bana daha fazla itaat
edeceğinden şüpheliyim. Bir nebze kararsızlıkla “E,” diyorum,
“hayır, teşekkürler.”

Ellerimi son derece keskin kayaların üzerine koyup titreyen
bacaklarımın üzerinde ayağa kalkmayı başarıyorum. Dizleri-
min bağı çözülüyor. *Of, kahretsin...*

Gavin beni belimden kavıyor. “Tuttum seni,” diye mırıldanıyor.

Gözlerimi gözlerine çevirsem de hava karardığından yüzünü iyi seçemiyorum. Çok sessiz ve nefesleri bacaklarımı yalayan dalgalar kadar yavaş.

Olanlar karşısında nasıl bu kadar sakin kalabiliyor? Hayatına yıkımı ben soktum. Bir daha kendini gizleyemeyecek, özellikle de buralarda. Ben yanında oldukça güvende olmayacak.

Titreyen bacaklarım elverse omuzlarını tutmayı bırakırdım. “Bu geceden sonra bir daha beni görmek istemezsen seni suçlamam,” diyorum.

“Neden istemeyecekmişim?”

Sesimde hafif bir çaresizlikle “Çünkü,” diyorum, “perilerden uzak durmaya çalışırken onları dosdoğru sana getirdim.”

“Bu benim de aklıma gelmişti.”

Başımı sallıyorum. Gavin onları savuşturacak beceriden yoksun. Bir kâhinin enerjisi periler için nimettir. Benim gibi onun da peşine takılacaklar.

“Fakat dediğini yapar da kaçarsam bu beni nasıl bir dost yapar?”

“Akıllı bir dost,” diyorum.

“Fakat iyi bir dost yapmaz. O tür bir adam değilim ben.”

Gözlerimi ona dikiyorum. Acaba kurtarılamayacak kadar zarar gördüğümü mü düşünüyor? Acaba yanımda oluşunun tek nedeni birlikte büyüdüğümüzden kendisini benden sorumlu hissetmesi mi? Belki ben Catherine gibi onun sorumluluğunda olmayabilirim ama bana öyleymişim gibi davranıyor. Hep öyle davrandı.

Tereddütle “Gavin,” diyorum. “Be-bence...”

“Ne?”

Kendimi denetlemeliyim. Kendimi zayıf ve savunmasız hissetmemeliyim. Sebep, dövüşte bitkin düşmem. Öyle olmalı. “Yolun kalanını kendim yürüeyebilirim,” diyorum.

“Peki. O halde bırakıyorum seni.”

Ellerini üzerimden nazıkçe çekiyor. Bacaklarım zangırdayınca ciyaklıyorum. Beni yeniden tutmasa düşerdim. Karanlıkta beyaz dişlerinin bir sırtışıyla meydana çıktığını fark ediyorum. Bu durumdan keyif alıyor.

Ona küfretmeme ramak kalıyor. Kibirli hödük. “Rica etsem beni...”

“Formaliteleri bir yana bırakalım mı? Seni taşımamı istiyorsun.”

“Bunun seni çok memnun ettiğini belli etmek zorunda mısın?”

Gavin neşeyle “Nedenmiş?” diyor. “Bir leydiyi taşımak her gün yaptığım bir iş değil.”

Ona öfkeyle bakıyorum. “*Sluagh*’ların seni götürmesine izin vermeliydim.”

“Fakat o zaman da bu sahilde üşümüş, ıslak halde tek başına kalır ve seni güçlü, istekli kollarına alacak birini bulamazdın.”

Ona yine öfkeli bir bakış atıyorum. “Bu durum hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Çok.” Gavin beni kaldırıp göğsüne yaslanacağım şekilde

kucaklıyor. Bunu zorlanmadan yapmasına şaşıyorum. Acaba buz gibi kaç leydiyi sahillerden uzağa taşıdı?

Kucağında omurgam dik ve gergin. Lanet ellerimi nereye koyacağım? Çekingence omzunu sıvazlayıp gömleğinin kumasını kavriyorum. Kucağa alınan başka kadınlar ne yapıyor acaba? Bayılmış gibi mi yapıyorlar?

Gergince “Şey,” diyorum, “sağ ol?”

Gavin’in parmağı kolumu okşuyor. Bu teskin edici bir jest de olsa bende samimi, son derece tanıdık bir his bırakıyor. Başta gerilsem de sonrasında gevşiyor ve göğsüne daha rahat yaslanıyorum.

“Yardım istemekten nefret ediyorsun, değil mi?”

Hayatımda ilk kez birine karşı dürüst olmak istiyorum. Gizlenmemek ya da rol yapmamak nasıl olurdu? Zaten ondan bir sürü sır sakladım ve az kalsın ölümüne neden olacaktım. Fakat yalan söylemeye öyle alışmışım ki başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

“Başımın çaresine bakmam gerek,” diyorum.

Gavin duraksıyor. “Biliyorum.” Başını eğip bana baktığında bu kez yüzünde ciddi bir ifade var. “Fakat biri sana yardım etmek istediğinde teklifini geri çevirmemelisin. Bazı insanlar kendilerine bu teklif yapılacak kadar talihli olmayabiliyor.”

Yirmi Birinci Bölüm

Derrick pencere pervazında tünediği yerden “Bak ne diyeceğim,” diyor, “sanırım bu sabah baş ağrısı gibi bir şey yaşadım. Perilerin başı ağrımaz sanıyordum.”

Yatak odamın penceresinden sızan sabah güneşinin altında yumuşak bir pırıltı yayıyor. Forth’a düştüğüm için temizlemem gereken şimşek tabancamın ayırdığım parlak parçalarına baktığımı fark ediyorum. Gözüm üzerinde olmasa parçalardan bir kısmını çalar, sonra da o parçaları soyunma odamın rastgele köşelerine tıktırılmış halde bulurum.

“Belki bal ağrısıdır o,” diyorum. Temizleme çubuğunu bırakıp tabancanın namlusunu elime alıyor ve içine küçük bir deve dikenini demeti tikiyorum. “Sana ait olmayan baldan o kadar çok yedin mi böyle olur.”

Durup şakaklarıma masaj yaptığımda uzaktaki aynada yansımamı görüp yüzümü buruşturuyorum. Lokomotif çarpmış gibiyim. Daha da kötüsü başımı ağrıtırıp bedenimi sızlatan bir ateşten mustaribim. Taktığım eldivenlerin altında, yaralı elim korkunç gözüküyor. Avucum bir uçtan bir uca yarık ve kabarmış halde. Yaralarımı Dona’dan gizlemek için yine tek başıma giyinmem gerek. Bir sabah daha bunu yaparsam zavallı kız işten atıldığını düşünebilir.

Derrick “Fakat arkadaşın teklif etti,” diye sızlanıyor. “Tamam, açıkça ‘Derrick, lütfen mutfağımdaki tüm balı ye,’ dememiş olabilir ama bir mutfağı olması bile bunu ima ediyor.”

“Biliyor musun?” diyorum. “Bence az önce söylediklerinin içinde bir tek mantıklı söz yok.”

“Sanırım hâlâ çakırkeyifim.”

“Bak işte bu bana mantıklı geldi.”

Derrick konuyu değiştirmek için, neşeli bir sesle “E,” diyor, “dün gece kâhinimiz iyi iş çıkardı mı? Biliyorsun, ondan hoşlanmıyorum. Fazla bakımlı. Ben azıcık keşmekeşe meyilli olmayan bir adama asla güvenme derim.”

“Yanında ancak beş dakika durdun.”

“Beş dakikada çok şey öğrenilebilir,” diye mırıldanıyor ve gözlerini kısıp bana bakıyor. “Saçında kum var. Komik görünüyor.”

Elimle başımın tepesini yokluyorum ve yere bir miktar kumun düştüğünü görüp irkiliyorum. Saçımı üç kez yıkadım ve anlaşılan kumu hâlâ adamakıllı temizleyememişim.

Kayıtsızca, masadaki kumu elimle siliyorum. “Sağ ol,”

“Bir şey değil, canım.”

Tatlı bir gülümsemeyle “Peki Kiaran’la dün geceki maceranız nasıl geçti? Ebedi bir bağ kurmak için peri öldürmek gibisi yok, değil mi?”

Derrick öfkeleniyor. “Durmadan aksilik eden biriyle sağlıklı bir ilişki kurulabilir mi?”

“Ne yaptın?”

“Gözüme kestirdiğim tüm kurbanlarımı çaldı! Tam etrafta uçup av hatıralarımı almaya niteylendiğimde araya girip kahrolası peri bıçaklarını çıkarıp ne var ne yoksa öldürüyor.” Derrick homurdanıyor. “*Daoine síth*’e lanet olsun. Gösterişçi, kibirli pislükler.”

Biri yatak odanın kapısını çalıyor.

“Girin.”

Dona başı öne eğik, içeri giriyor. Dikkatimi ona çevirmemi bekliyormuş gibi sessizce reverans tapıyor. Hareketleri her zaman olduğundan daha gergin ve utangaçça. Üç hafta önce evimize taşındığından beri onu hiç böyle görmemiştim. Yüz ifadesini daha iyi görebilmek için başımı yana yatırıyorum.

Dona “Affedersiniz, Leydi Aileana,” diye söze giriyor.

Hizmetçim pek konuşkan olmasa da ne zaman yanıma gel-se yüzünde çekingen bir gülümseme olur. “İyi misin, Dona?”

Dona telaşlanıyor. Aceleyle “Evet, leydim,” diyor. Tavrı beni ürkütecek kadar resmi.

Derrick “Kahretsin,” deyip Dona’ya doğru uçuyor. “Ne istediğini öğrenmek için kolunu, bacağı mı kırmamız gerek bunun? *Neden... Geldin? Silah... Sökmekle... Uğraşıyoruz... Burada!*”

Hiç olmazsa Dona’nın perileri sezme yetisi şu an işbaşında değil. Yoksa Derrick’in kulağının dibinde feryat ettiğini duyar, o zaman da ağzından tek bir söz alamazdık.

Derrick boğazını temizliyor. “Lord Douglas sizi çalışma odasında bekliyor.” Fark edilir bir şekilde yutkunuyor ve “Hemen,” diye ekliyor.

Sandalyemde sırtımı dikleştiriyor, kendimi berbat hissetmeme rağmen anında telaşa kapılıyorum. Sabahtan beri bu an beni tasalandırıyordu. “Bana onun nasıl bir ruh hali içinde olduğunu söyleyebilir misin?”

Patlamaya hazır bir bomba gibi, sakın bir öfke içinde, ölümcül bir öfke içinde ya da beni manastıra kapatacak kadar öfkeli. Hangisi acaba? O sakinleşene kadar gizli yatak odası kapımdan çıkıp bir yere mi saklansam?

Dona başını hızla kalkıyor ve o iri, mavi gözlerini bana çevirip kırıştırıyor. Ardından kapıya doğru bir adım atıyor, eğilip

bükülüyor. “E, şey.” Sesinde kararsızlık var. “Leydim. Kendisi... Şu an tam olarak tarif edemeyeceğim.”

Tanrım! Koltuğumdan kalkıyor, beni saran sersemliğe aldırış etmeden bir kez başımı sallıyorum. “Peki. Sanırım gidip bu işin çaresine bakmalıyım.”

Ben odadan çıkarken peşimden uçan Derrick “Baban ne yapacak?” diye soruyor. “Seni yakacak hali yok herhalde?”

Koridorda ağır adımlarla yürürken babamın diyeceklerini düşünüp korkuya kapılıyorum. “Teklif etsem bu fikri epey cazip bulacağından eminim.” Dona bizi duyacak kadar yakın olabilir diye alçak sesle konuşuyorum.

Derrick “Eh, istersen onun kulaklarını yiyebilirim,” diyor. “Kulakları severim.”

Başka zaman olsa buna gülerdim. Şimdi ise tek yapabildiğim dalgınca “Buna gerek yok,” demek oluyor.

“Teklifim hâlâ geçerli.”

Elimle kovaladığım Derrick üst kata uçuyor. Babamın çalışma odasının kapısına doğru ilerliyorum. Babam meşe masasında oturmuş, kalemi mektup sayfasına hızla bir şeyler karalıyor. Kapı aralığında durduğumda başını kaldırıp bana bakmıyor.

Babamın çalışma odası annemin hayatta olduğu zamanlarda bile sıcak ve davetkâr değildi. Ağır, koyu renkli mobilyalar oda için fazla büyük kaçıyor. Geniş penceresine rağmen perdeler çekiliyken bile oda doğru dürüst ışık almaz. Kocaman hukuk kitapları, biriktirdiği dergiler ve seyahatnamelerle dolup taşan rafları inceliyorum. Pencerenin yanında koyu renkli, deri bir kanepeler var ve kanepenin önündeki masada yanında tek bir bardak olan bir viski sürahesi duruyor.

Şaşkınca babama bakıyorum. Daha ikinci olmadan içki içiyor. Bu kötüye işaret. Kapı pervazını tıklatarak “Baba,” diyorum. Hay lanet. Tasarladığım özrünün ilk sözcükleri neydi?

Başıyla masasının karşısındaki koltuğa işaret ediyor. “Otur.”
“Baba...”

Parmağını ağzına götürüp beni susturuyor ve yazmaya devam ediyor. Kapıyı kapatıp işini bitirmesini bekliyorum. Bedenimdeki gerilimi dizginlemeye çalışıyor, derin derin nefes alıp veriyorum. O yazdıkça daha da endişeleniyorum ve kafam zonkluyor.

Nihayet babam kalemini bırakıp parmaklarını birbirine doluyor. Gözlerini kaldırıp... Tanrım, bakışı ne sert, ne dik.

“Neden burada olduğunu biliyor musun?”

Başımı yavaşça sallıyor, gözlerine bakmak yerine baskın içgüdümlü mücadele ediyorum. Zihnimde prova ettiğim konuşmama güle güle. Nasıl oluyor da birkaç dakikada kendimi bana bir çocuk gibi hissettirebiliyor?

Sert bir sesle “Elbette biliyorsun,” diyor. “Sarah öldüğünden beri sana fazla hoşgörülü davrandığımı anladım.”

Yutkunuyorum. “Ben...”

Babam ayağa kalkıyor ve ahşap sandalye döşeme tahtasında gıcırıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

Araya girmemi önemsemeden “Seni şımarttım,” diyor. “Nasıl harcadığına bakmadan sana harçlık verdim. Sıra dışı hobilerin ve uygunsuz davranışlarına dair dedikodulara aldırmadım.” Pencereye yürüyüp dışarı bakıyor. “Senin için yaptıklarına saygı duymasın da sana tekrar tekrar şans verdim. Senin için yalan söyledim. Seni savundum. Çabalarım boşaymış, öyle değil mi?”

Kalbim bana acı verecek kadar hızlı çarpıyor. “Açıklayabilirim,” diye fısıldıyorum.

Bugün bana ne yapacağından hâlâ emin değilim. Babamın bugüne dek bana karşı gösterdiği tek duygu emaresi bu ve tepkisi beni korkutuyor.

Uzak baba, dünyası yıkılmış kız, ölü anne. Asla sahip olmadığım bir şeyi özleyemem ki.

Babam yüzünü pencereden çeviriyor. “Ya, açıklayabilirsin demek? Bana dün balodan neden ayrıldığını söyleyebilir misin? Neden bu sabaha kadar ortadan kaybolduğunu, eve ornitopterlerle döndüğünü ve birçok insanın seni üzerinde yakışsız kıyafetlerle Lord Galloway’in yanında gördüğünü söyleyebilir misin?”

Geçen her saniyenin, bedenimin her bir kıpırtısının fazlasıyla farkındayım. Ateşten doğru dürüst çalışmayan zihnimin neler olup bittiğini çözmesi bana sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geliyor.

Ah, Tanrım. Ah, *Tanrım*. Ben meselenin sadece dansı bırakıp gitmem olduğunu düşünmüştüm. Birilerinin döndüğümüzde Gavin’le ikimizi birlikte gördüğünü fark etmemiştim. Nasıl oldu da çevremdekileri fark etmeyecek kadar aptal olabildim?

Kafam yerinde olsa –Gavin beni ornitoptere bindirdiğinde şu lanet hummaya kapılmamış olsam– fark edebilirdim. İkimizi eve fark edilmeden ulaştıracak bir plan kurardım.

Artık bir beyefendinin bana evlilik teklif etmesi için en küçük bir ihtimal yok. İtibarım zedelendi. Komşularım beni kir içinde, ıslak, soğuktan titrer halde, üzerimde beni rezil edecek kadar yırtılmış bir elbiseye gördüler. Sendeleyerek arka bahçeye girmeden önce Gavin’in omuzlarına tutunmuştum. Dedikodular hızla yayılmış olmalı.

Balodan ayrılmam için bir bahane bulabilirdim. Kendimi iyi hissetmediğimi ve gitmek zorunda kaldığımı söyleyebilirdim. Fakat neden Gavin’le bu sabah erken saatlerde Charlotte Meydanı’nda birlikte olduğumuzu açıklayamam. Özellikle de üzerimde öyle giysilerle.

Başımı iki yana sallıyorum. Sözcükler bir türlü bir araya gelmi-

yor ve kendimi kurtaracak bir yalan uyduramıyorum. “Be-ben...”

“Sen ne? Yakışıklısız giysiler içinde değil miydin? Yanında Lord Galloway yok muydu?”

Ne söylediğimin önemi yok. Hakkımdaki fikri değişmeyecek. Bana hiç ihtiyaç duymamıştı ve şimdi karısının ölümüne göz yuman, evlenip evinden asla gidemeyecek kızı ona bir yük.

Kısa bir an için gözlerimi yumup “Bunlar doğru,” diyorum. “Baba, lütfen. Gavin, yani Lord Galloway, o...” Sesimdeki titremeye engel oluyorum. “Bana karşı tavrında onursuzca hiçbir şey yoktu.”

Boğazım hastalıktan şiştiğinden yutkunurken canım yanıyor. Bir kez öksürüyor, ikincide kendimi tutuyorum. Gözlerim yanıyor.

Artık edepliymişim gibi davranmak zorunda olmadığım-dan rahatlamam gerekir. Umursamamalıyım. Fakat tüm asil leydilerin en çok korktuğu şey itibarlarının yıkılmasıdır. Haya-tımı idame ettirmek için başkalarının merhametine ihtiyacım olmasa da annemin anısına gölge düşürdüm. Babam ve ben artık birbirimize mahkûmuz.

Babam “Her şey bir yana,” diyor, “Lord Galloway lütfedip seninle evlenmeyi teklif etti. Senin adına teklifini kabul ettim.”

Sözlerini anlamakta güçlük çekiyor, hummalı düşünceleri-min arasında sözcükleri gerektiği gibi bir araya getiremiyorum. Bu gerçek olamaz. Kesinlikle olamaz. “Anlamadım?”

Babam “Teklifini kabul ettim,” diyor. “Dedikodular büyü-medem bir an önce evleneceksin.”

“Hayır.” Sözcük ağzımdan kaçıyor. Bu yanlış. Gavin bunu hak etmiyor, özellikle de bana onca yardım ettikten sonra.

Babam öne eğiliyor. “Şunu anla, Aileana. Galloway seninle önümüzdeki iki hafta içinde evlenmeye razı oldu. Onunla ev-leneceksin.”

Ayağa kalkıyor, düşmemek için sandalyenin koluna yapışı-yorum. “Bu senin değil, *benim* geleceğim. Bu konuda hiç mi söz hakkım yok?”

Babam soğuk bir sesle “Diğer tek seçeneğim,” diyor, “onu kırk adımdan kalbinden vurmaktı.”

“Onurumun korunması gerekiyorsa,” diyorum, “bunu ken-dim yapabilirim.”

Babam yorgun görünüyor. “Meselenin sadece seni bağladı-ğını mı sanıyorsun? *Senin* onurunu mu?” Gözlerini yumuyor. “Düşüncesizce havailik edip bir gecede ailemizin adını, konu-mumu ve annenin anısını lekelemeyi başardın. Annen hayatta olsa ne düşünürdü, Aileana?”

İradem kırıldı kırılacak. “Lütfen yapma. Beni bunu yapma-ya zorlama.”

Babam belgelerine dönüp kalemini eline alıyor. “Tek seçene-ğin Lord Galloway’le evlenmek.” Her zamanki gibi bana değil, arkamda bir noktaya bakıyor. “Önümüzdeki hafta gerekli ha-zırlıkları yapmakla meşgul olacağım. Bu arada senden insan içine çıktığında müstakbel kocana yaraşır tavırlar sergilemeni bekliyorum. Vazife her şeyden önce gelir.”

Kendi kendime “Ve benim ne istediğimin önemi yok,” diye fısıldıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Konuk odasının penceresinden bakıyor, şömineden yayılan sıcak ensemi ısıtırken dışarıda çiseleyen yağmurun pıtırtılarını dinliyorum. Damlalar pencere pervazına çarpıp halıya sıcıyor. Dışarıdan gelen soğğun şöminede harıl harıl yanan ateşe karşı beni ne kadar üşüttüğünü umursamıyorum. Çünkü hiçbir şey hissetmiyorum; içim bomboş. İlk kez hissizlikten keyif alıyorum. Etrafıma ördüğüm yapmacıklık duvarı sapasağlam ayakta.

Bir çift ön kapıya doğru yürüyor, şemsiyelerinden sular damlıyor. Duruyorlar ve kadın adamın kulağına fısıldayıp başını hafifçe sallayarak evimize işaret ediyor. Anlaşılan sosyete, hakkında cinayet söylentisi çıkan bir kadına lekelenmiş bir kadından daha çok hoşgörü gösterebiliyor. Hem de kadının nişanlanacağı duyurulsa bile.

Nemli şakaklarımı ovuyorum. Dinmek bilmeyen, hafif baş ağrım geri geldi; bedenimi kavurmaya devam eden humma ağrıyı daha da alevlendiriyor. Dalgınca elimi *cû sith*'in açtığı yarayı kaşımak için kürek kemiğime götürüyorum. Yara artık acımasa da feci kaşınıyor.

Neden sonra artık çok aşına olduğum toprak ve doğa tadı-

nı fark ediyorum. Sonra kapı çalınıyor. Şaşkınlıkla "Kiaran?" diyorum.

Kiaran salına salına içeri girip kapıyı ardından kapatıyor. Bu kadar hasta olmasam yaptığı beni daha da hayrete düşürebilirdi. Hem beni görmek için *buraya* geliyor hem de lütfedip gelişini uşakla bana bildirmiyor.

Kapı çerçevesine sırtını dayayıp "Hâlâ hayattasın," diyor. "Etkilendim."

Üzerinde onu Nor Gölü'ndekinden farklı ama yine zengin gösteren pahalı giysiler var. Tertemiz siyah pantolon, beyaz frak gömleği, siyah palto. Şapkası yok. Bu onun için fazla derli toplu kaçardı. Tüm giysileri sırlıslam, saçını alına yapışmış ama o bunları fark etmiyor gibi.

"Ne arıyorsun burada?" Sonra sorumdan pişman olup o yanıt vermeden elimi havaya kaldırıyorum. "Yanıt vermesen daha iyi. Sadece dışarı çık, MacKay."

Soyumu benden gizlediği için, bana mühürden ya da şehrin karşı karşıya olduğu tehlikeden bahsetmediği için ona karşı çok öfkeli olmam gerekirdi. Fakat normalde hissedeceğim o öfke bir türlü içimde toplanmıyor. Babam benim adıma geleceğimi belirledi ve bana ait azıcık seçme hakkını elimden aldı. Şu an Kiaran'la uğraşacak halim yok.

Tepkim onu hiç de şaşırtmış görünmüyor. "Ziyaretine gelmiştim."

"Seni burada istemiyorum."

Teklifsizce şöminenin başına gidiyor, şömine pervazının üzerindeki küçük vazolardan birini alıp inceliyor. Ona tam lanet olası şeyi elinden bırakıp derdinin ne olduğunu soracakken dudağımı ısırıp onu seyre koyuluyorum. Evimde olmaksızın hiçbir rahatsızlık duymadığı gibi iznim olmadan eşyalara dokunuyor.

“Bu talihsiz bir durum,” diyor. “Pixie’n bana gün içinde ziyaretçi kabul ettiğini söylemişti.”

Kahrolası Derrick. Dün gece onu baldan sarhoş olmuş halde Kiaran’a göndermemem gerekirdi. Küçük hain.

Çayımı yudumluyorum ve Kiaran’ın daha önce hiç görmemiş gibi süslemeleri inceleyişini izliyorum. “Sözümü geri alıyorum. Onun dilini kesmek için sana izin veriyorum.”

“Ne yüce gönüllü bir teklif,” diye mırıldanıyor.

Ona “Geldiğini memnuniyetle bana bildirecek bir kâhyam olacağı aklına gelmedi mi? Görünmez olmak sana birinin evine gizlice girme hakkı vermez. İncelik diye bir şey var, MacKay.”

Kiaran vazolardan birini kokluyor. “Ne yapıyor? Aşına olmadığım, tuhaf bir peri alışkanlığı mı yoksa?”

“Kâhyan...” diyor. “Şu sakallı, iriyarı adam mı? Kendimi ona tanıttım ve seni görmeye geldiğimi söyledim. Sonra da bizi rahatsız etmesin diye onu uzaklaştırmaya ikna ettim.”

“Bakıyorum bunu iyice alışkanlık edindin.”

Kiaran vazoyu kaldırıyor. “Neden şöminenin üzerinde boş saksılar var?”

“Dekorasyon amaçlı.”

Vazoya bana hayal kırıklığı gibi gelen bir ifadeyle bakıyor ama konu Kiaran olunca ne hissettiğini kestirmek zor. “Bana israf gibi geldi. Bunlar iç organları muhafaza etmekte epey kullanışlı oluyor.”

Çayımın boğazıma kaçmasıyla öksürüyorum. Ardından kendimi durduramıyor, öne eğilip öksürmeye devam ediyorum. Boğazım şiş olduğundan yutkunmak bana acı veriyor. Elimi özür mahiyetinde havaya kaldırıyorum.

Kiaran vazoyu şömine pervazına bırakıp “Hasta mısın?” diye soruyor.

Başımı sallayıp spazm geçene dek bir yastığa yaslanıyor,

mendille yanan alnımdaki nemi siliyorum. “Forth’a düştüm.”

“Bana etraflıca düşünülmüş bir plan gibi gelmedi.”

“Sluagh’lar vardı.”

Kiaran bir süre sessiz kalıyor. “Ya.”

“Ya!” diye çıkışıyorum. “Az kalsın ölecektim ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun? Ya?”

Kiaran öfke patlamama hiçbir tepki vermiyor. Bana her zamanki gibi sakince ve hissizce bakıyor. Karşımdaki kanepede oturarak “Sana pixie’yi yanında tutmanı söylemiştim,” diyor. “Berbat görünüyorsun.”

“Hepimizde zırh gibi sert peri derisi olmadığındandır belki,” diyorum.

Bu söylediğimin onu gülümsetebileceğini düşünüyorum. Kiaran bana kesiklerimi ve berelerimi onurla taşımayı öğretmişti ve bana yaralarımın onur nişanlarım olduğunu söyleyen ilk kişiydi. Fakat gülümsemek yerine gözlerinde bir an için... *bir şey* beliriyor. Suçluluk mu bu? Ne olduğunu çözmeden kayboluyor.

Kiaran’ın herhangi bir duygu belirtisi göstermesi bana tuhaf ve rahatsız edici geliyor. Onun soğuk, kayıtsız haline alıştım. Fakat ara sıra daha derin bir şeyler sergiliyor ve hislerinin gerçekten o kadar anlık mı olduğunu yoksa beni öyle olduğuna mı inandırmak istediğini merak ediyorum.

Hayır, bunları düşünemem. İşte yine ona insanlar gibi duygulanıyormuş gibi yaklaşıyorum. Dolambaşsız bir şekilde, neza-ketsizce olduğunu bilsem de “Burada olmanın asıl nedeni ne?” diye soruyorum. “Sırf beni ziyaret etmek için gelmemişsindir.”

“İlla ki bilmek istiyorsan, buraya ölmediğinden emin olmak için geldim.”

Şaşkınlıktan ağızımdaki çayı püskürtüyorum. “Tanrım, MacKay. Benim için endişelendin mi sen?” *Lütfen her zamanki gibi hayır de ki seni yine bir insan gibi görme hatasına düşmeyeyim.*

Kiaran'ın yüzü hiç renk vermiyor. "Endişeleneyim diye yapıp tutuşuyor musun yoksa?"

"Kesinlikle hayır."

Keyiflenmiş gibi. "Hayır mı? O zaman ne için yapıp tutuşuyorsun?"

En büyük özlemim intikam, uğruna öldürecek kadar gözümde tüten tek şey. Ne de olsa tüm dünyadaki en eski güdü bu. İnsanlar en eski güdünün sevgi, hırs veya servet arzusu olduğunu düşünebilir ama intikam size hayat verir. Sizi güçlendirir. Ateşlendirir.

Ona yanıt vermek yerine "Ya sen?" diye soruyorum.

Kiaran gülümsüyor. Bu kez gülümsemesinin içten olup olmadığını çıkaramıyorum. "Bende bağışlanabilecek bir yön mü arıyorsun, Kam?"

"Avlanma nedenini arıyorum." *Ara sıra fark ettiğim o anlık duyguları harekete geçiren ne?*

"Bundan zevk almam yeterli bir sebep değil mi?"

Sebebin bu olmadığını bal gibi biliyorum. Kiara'nı perileri öldürürken izledim. Mesele onun için de benim için olduğu kadar kişisel. Fakat bana söylemek istemiyorsa kendi bilir. Şu an şahsi kan davalarımızdan çok daha acil sorunlarımız var.

Çaya uzanıp boğazımın ağrısını dindirmek için bir yudum alıyorum. "Mührü salıdan önce bulmalıyız, MacKay."

Kiara'nın dibime gelip beni tedirgin edecek kadar yakınımaya oturuyor. Onun toplum kurallarına hiç aldırmadığını bilsem de –aslında toplum kurallarının farkında bile değilmiş gibi görünüyör– böyle teklifsiz tavırlar sergilediğinde biraz şaşırıyorum. Eski huylar zor değişiyor.

Kiara'nın "Bulacağız," diyor. "Fakat mührü yeniden kapatmak için savaşacağımızdan şüphelenmesin. Savaşa hazırlanmamız gerekecek."

Neredeyse hiç soluk almaz oluyorum. *Daoine sith'e* göre tek amaç zafer değildir. Kiara'nın bana *daoine sith'in* düşmanlarının en güçlülerini öldürüp geri kalanları beslemek için canlı tutuklarını söylemişti. Buna *vahşi av* diyorlar ve bu eğilimleri binlerce yıl önce insan neslini tükenmenin eşiğine getirmiş. *Daoine sith* ırkı serbest kalırsa periler hepimizi kırıp geçirecek güce sahip olacak. Ta ki geride küller ve en zayıf insanlar kalana dek. Onları hapsedmek hiç de kolay olmamıştır.

Annemi öldüren periye odaklanamıyorum, özellikle de dün gece olanlardan sonra. Şehirdeki perilerin sayısı daha da artacak.

"Savaş," diye fısıldıyorum. "Ay tutulması sırasında kaç tane yüklerden çıkacak?"

"Şahinciler onları hapsedmek için mührü harekete geçirmeden önce binlercesi savaşa katılmıştı."

Bunu söyleyişine bakılırsa... Aniden Kiara'nla ilgili gerçeğin farkına vararak "Sen oradaydın," diyorum. "Değil mi?"

Gözlerim üzerinde olmasa bakışında bir an belirip kaybolan, neredeyse kedere kaçan o duyguyu fark etmeyebilirdim. Ağır ağır konuşarak "Oradaydım," diyor. "Büyük bir kısmında." Ardından ne kadar büyük bir itirafta bulunduğunu tam anlamıyla fark etmiş gibi gevşiyor. "Şahinciler pek çoğunu öldürdüler ama salı günü höyüklerden yüzlercesinin kaçmasını bekliyorum. Belki daha da fazla."

Kiara'nın sesi her zamanki gibi sakin ve hissiz. İçimden ona iki bin yıl önceki savaşı, kendisinin savaşa katılan diğer perilerin kaderinden nasıl sıyrıldığını sormak geliyor. Fakat Kiara'nın yine soğuk tavrına döndüğünden bana anlatmayacağından eminim.

"Bu sayı en kötü olasılık, değil mi?"

Kiara'nın gözlerini kısıyor. "Hayır."

Fincanımı masaya neredeyse içindeki çay dökülecek kadar sertçe bırakıyorum. "O zaman bu savaşı kimin kazanacağı açık"

değil mi? İkiye karşı yüzlercesi? Tanrım, sahip olduğunuz güce bakıyorum da belki periler savaşın bazı inceliklerini yerine getiriyorlardır diye düşünüyorum.” Bir elimi sallıyorum. “Mesela adil dövüşmek gibi, ha?”

Aptalca bir laf ettim. Perilerin yok etmek ve fethetmek için ne gerekiyorsa yapacaklarını ve hiçbir konuda adil olmadıklarını biliyorum. Fakat Kiaran benim, ümitliymişim gibi, hepimizi iyimser bir sonun beklediğini umuyormuşum gibi davranmak için büyük bir çaba verdiğimin farkında değil. Çünkü hayatta kalmamız için bize bir ordu gerek. Ve bir ordumuz yok.

Kiaran soğuk bir sesle “Tüm kıtalara nezaketle egemen olmadık,” diyor. “*Daoine síth* geldiğinde yollarına çıkan her şeyi yok edeceklerinden şüphen olmasın. İnsanlar ölecek. Dostların, baban, lanet pixie’n de. Bu şehri yerle bir edecekler ve sonunda bedeninin içini kavuracaklar. Ben adaletten hiç bahsetmedim. Sana bunları düşündürecek hiçbir şey öğretmedim.”

Tanrım, Kiaran içimdeki canavarı dışarı çıkarmayı ne de iyi biliyor. Tek yapması gereken naif olduğumu ima etmek. Sonrasında öfke içimi hummadan beter yakıyor.

“Asıl *senin* hiç şüphen olmasın ki bu dediklerinin hiçbirinin gerçekleşmesine izin vermeyeceğim.”

Kiaran’ın dudağı seğiriyor. Her zamanki yarım yamalak gülümsemesi. “Hayatta kalmak için talim yap, Kam. Yoksa mücadeleyi kaybedersin!”

“Bir yıldır talim yapıyoruz!”

Yarım gülümsemesi kayboluyor. Bana tam bir budalaymışım gibi bakıyor. “Kanımı bir kez akıttın. Başka şahinciler bu savaşa bir ömür boyu hazırlanırlardı.”

Başım zonklamaya başlıyor. Alnımdaki teri siliyorum. “Burada bir başkasını görüyor musun MacKay? Geriye bir ben kaldım ve ben de şimdiden fazlasıyla hazırım.”

Benden beklenen her işte çuvalladım. İtibarım, geleceğim; her ikisi de elimden kayıp gitti. Kiaran’ın intikam isteyen yanımdan şüpheye düşmesine izin vermeyeceğim. O yanımda perilerin hepsi ölene dek durmayacak.

Kiaran bana doğru eğiliyor, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyor. “O zaman bana göster. İspatla.”

Bir anda nezaketi ve görgü kurallarını unutuveriyorum. Hastalığımı önemsemiyorum. Kiaran bana meydan okudu. Kanıt mı istiyor? Ona göstereceğim.

Saldırıyorum. Bedenlerimizin çarpışmasıyla yere düşüyoruz. Ayaklarına çarptığımız masanın üzerinde çay fincanları birbirlerine çarpıp tıkırdıyor. Bacağıma bağlı *Sgian dubh*’i çıkarmak için juponlarımı kenara çekiyor ve dosdoğru boğazına hamle ediyorum.

Kiaran silahı bir darbeyle elimden düşürüyor. Kama halının bir ucundan diğerine kayıyor. Bana “Daha fazla çabala,” diyor.

Daha fazla çabalayayım demek, ha? Suratına bir yumruk indiriyor ve el yordamıyla bıçağı arıyorum. Haliya sürtünen dirseklerim yanıyor. Ben bıçağa uzanamadan Kiaran beni geriye çekiyor.

Omzuna sert bir tekme indirip tekrar bıçağın üzerine atılıyorum. Parmaklarım kabzayı sararken Kiaran’ın üzerine yürüyorum. Duvara çarpmamızla yanımdaki kitaplık sarsılıyor. Bıçağımı boğazına sıkıca dayıyorum. “Kanıt istedin.” Sesim hırıltılı çıkıyor. “Al sana kanıt.”

Nefeslerimizi hissediyoruz. Bedenlerimiz çok yakın. Boyunda hissettiğim nabzının ritmi benimkiyle aynı. Gözleri gözlerime çevrildiğinde içlerinde gördüğümün gurur olduğuna yemin edebilirim. Kiaran benimle gurur duyuyor.

Sonra görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimin önünde benekler uçuşuyor. Tökezliyorum. Elimin gevşemesiyle kulağıma

yere düşen bıçağın tıkrıtları geliyor. Tenim canımı yakacak kadar çok yanıyor ve bacaklarımı beni zor taşıyor. Tüm bedenimi titretecek kadar şiddetli bir şekilde öksürüyor, öksürüyor, öksürüyorum.

Eliyle sırtımı sıkıca kavrayarak beni dengeliyor. “Kam? Yanıyorsun sen.” Elini sırtımdan çektiğinde parmaklarında kan olduğunu görüyor. “Ve kanın akmış.”

Kabuklanmış, çatlak dudaklarımı yalayıp güçlkle konuşuyorum. “Az önce dövuştük. Tabii ki kanım akacak.” Bir şişe viskinin çeyreğini dikmişim gibi peltek konuşuyorum.

Kiaran “Bunu ben yapmadım,” diye diyor. Beni çevirmeye, sırtıma bakmak için elbisemi çekiştirmeye çalışıyor.

Göğsünü itiyorum. “Ne yapıyorsun?”

“Saçmalamayı bırak da arkana dön.”

“Hayır.” Elleri vuruyorum. “Hemen kes şunu, MacKay.”

“Dıkbaşlılık ediyorsun.”

“Sen de pis bir ayyaş gibi bana yapışıyorsun.” Bir kez daha ellerine vuruyorum. “Niyetin ne? Ayartıcı peri hilelerini üzerimde kullanmak mı?”

Kiaran bana öfkeyle bakıyor. “Bırak da bakayım şuna, Kam.”

“Ben gayet iyiyim. Dün gecedan kalan yaralarımın biri.”

“Kan üzerindeki giysilere geçecek kadar çok akıyor. Şimdi, arkana dön.”

Kızgınca iç çekerek kanepeye yürüyorum. Elbisemin sırtı Kiaran’a dönecek şekilde oturuyorum. “Peki. Al işte. Mutlu musun şimdi?”

Kiaran yanıma oturuyor. Bedenimin arkasındaki bedeni sıcağı. “Elbisenin düğmelerini çözmem gerek.”

“Anlamadım?” Yanaklarım ya ateşten ya utançtan kızarıyor; ayırt etmek zor. Tanrıya şükürler olsun ki yüzümdeki ifadeyi göremiyor. “Şaka yapıyorsun herhalde.”

“Güçlerimin arasında bir leydinin giysilerinin arkasını görmek yok.”

Bu en kısa sürede bitsin diye içimden dua ediyorum. “İyi.” Yumuşuyorum. “İllaki de yapman gerekiyorsa.”

İlk düğmeyi çözmesiyle titremeye başlıyorum. Fazla samimi bir durum bu. Tam kendimi kontrol altına aldığımı, ördüğüm duvarın aşılabilir olduğunu sandığım anda savunmamı paramparça edecek yeni bir şey yapıyor. Bana hâlâ insan olduğumu, daha önce hiçbir erkeğin bana öyle dokunmadığını hatırlatmak için.

Fakat o bir insan değil.

Bir düğme daha, bir tane daha, sonra bir tane daha. Deli gibi çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışsam da başaramıyorum. Bana hep erkeklerle arama katı, fiziksel bir mesafe koymam gerektiği öğretilmişti. Dans ederken bile eldivenler ve giysiler birer kalkandır.

Kahretsin, korse ve kombinezon giymem gerekirmiş ama yara kabuk bağladığından kumaşla temas ettiğinde kaşıntı veriyordu. Dona giyinmeme yardım etmediğinden kolayca kaçmayı tercih ettim.

Kiaran kumaşı ayırırken nefesimi tutuyorum. Pürüzsüz, sıcak parmakları tenimi okşarken gözlerimi yumuyorum. Nefesimi tutup dokunuşunun beni nasıl ürperttiğini fark etmemesini diliyorum. Tanrım, ona yaslanmak ve ellerini bedenime yapıştırmak istiyorum. Acının verdiği sıkıntıdan bir anlığına uzaklaşmak.

O bir insan değil. O bir insan değil. O bir... Hay lanet, dokunuşu kesinlikle bir insan gibi.

“Acıtıyor mu?” Sesi beni irkiliyor. Başımı iki yana sallıyor, konuşabileceğimden şüphe ediyorum. “Öyleyse toksine karşı bağışıklığın yok demektir.”

“Neye?”

“Kıpırdama.”

Dokunuşunun beni etkisi altına almasına engel olmaya çalışıyorum. Peri çarpmasına uğramak böyle bir şey mi? Ne denli önemsiz olsa da anlık bir yakınlık yaşamak ve daha fazlasını istemek mi? Onun ne olduğunu unutamam. Dokunuşu bir insan gibi olsa da insan değil o.

Dikkatimi dağıtmam gerek. “MacKay?”

“Hı?” Sesi ilgisiz çıkıyor. Her zamanki gibi soğuk.

“Bana şahincilerden bahset. Neden onlara bu ad takılmış?”

Kiaran’ın parmakları tenimde bir şeyleri çekiştirse de ne yaptığını ancak hissedebiliyorum. Yaranın çevresi uyuşmuş halde. “Onların şahinlerle iletişim kurma becerileri vardı,” diyor. “Her kadının kendine yoldaşlık eden bir şahini öldürdü ve av sırasında şahinin gözlerinden görebilirlerdi.”

“Neden şahin?”

Kiaran tenimi bir kez okşuyor ve parmakları geride kan olduğunu sandığım ıslak bir iz bırakıyor. “Onları sıradan kuşlar olarak görüyorsun ama tıpkı bir şahinci gibi hem bizim hem de sizin dünyalarımıza ait olduklarından ikisi arasında yolculuk edebiliyorlar. Şahin göz boyayan cazibemizin ötesini gören hayvandır ve zihinsel yönlendirmeden etkilenmez. Bu da onları sizin türünüz için mükemmel casus yapıyor.” Boğazını temizliyor. “Şahinciler onları kullanmaya başladıklarında *sitiç-yalılar* sahipleriyle birlikte onları da öldürmeye giriştiler.”

Resmi ses tonunun altında bir hüzün seziliyor. Kiaran’ı hangi anıların huzursuz ettiğini, onu herhangi bir duygu emaresi sergilemeye itecek kadar çok etkileyenin ne olduğunu merak ediyorum. Bunu bana söylemesi için neler vermezdim.

“Peki tüm bunlar olup biterken sen neredeydin?”

Tenimin üzerinde kalakalan eli artık sıcak değil. Buz gibi,

tenimi yakacak kadar soğuk. Bana daha önce çok hoş gelen toprak ve balın kuvvetli tadı şimdi dilimde ağır bir tat bırakıyor. “Bu,” diyor, “gerçekten sormak istediğin soru değil.”

Kıpırdamadan duramıyorum. Bazen en iyisi Kiaran’a vahşi bir hayvan, yabanda tesadüfen karşılaştığım bir yırtıcı gibi davranmak. Bir hatayla, tek bir ani hareketimle bana bir avımı-şım gibi tepki verir. Bunu asla unutmamalıyım.

Temkinli bir tavırla “Değil mi?” diye soruyorum.

“Benimle oyun oynama.”

Daha da ihtiyatla “Savaşta yanımda nasıl bir adamla öleceğimi bilmek istiyorum,” diyorum.

Neden sonra hatamı anlıyorum. Yine onun bir insan olduğunu ima ettim.

Kiaran üzerime daha da abanırken eli kürekkemiğime bas-kı yapıyor. Eli çok soğuk. Kulağıma “Ve işte yine insanların düştüğü, onura aptalca değer atfetmek hatasına düşüyorsun,” diye fısıldıyor. “İlk karşılaştığımız o gece sana ne söylediğimi anımsıyor musun?”

İlk karşılaştığımız gece. Annemin ölümünden bir gece sonra-ki o geceye dair anımsadığım o canlı, kanımı kaynatan intikam arzum. Hâlâ saçlarımda örülü duran *seilgflür*’la –hâlâ bitkinin küçük, hoş bir süsten öte bir şey olmadığını, annemin bana verdiği son şey olduğunu düşünerek– şehre inmiştim. Elimde demir bir bıçakla onu öldüren perinin peşine düşmüştüm.

Periyi bulamayınca karşılaştığım ilk periyi öldürmeye çalış-tım. Bir *each uisge*. İskoçya’daki su atlarının en tehlikeli türüne mensup bir peri.

Each uisge beni az kalsın boğacaktı. Sırtındaki yapışkan kıl-lardan kendimi kurtarmaya çalışırken nasıl da nefes almakta zorlandığımı, öksürdüğümü ve su yuttuğumu anımsıyorum. Bilincimi kaybetmiş olmalıyım çünkü hemen sonra Kiaran’ın

kollarındaydım ve yuttuğum suları öksürüyordum. Kiaran'ın ne olduğunu anladığımda bıçağımı omzuna sokmaya çalışmıştım. Bıçak parçalanmıştı.

O gün Kiaran bana yemin ettirdi. Onun tarafından eğitildiğim sürece beni intikamımı alma çabamdan asla alıkoymayacaktı. Bana öcümü almak için çıkacağım yolda yapacaklarımın onurlu olmayacağını ama gerekli olacağını söylemişti. *Gerekeni yapmak onurdan önce gelir. Her zaman.*

“Evet, hatırlıyorum,” diye fısıldıyorum.

Kiaran parmağını omurgamda, o geceden kalan kabuk tutmuş yarada gezdiriyor. İlk nişanım. İlk sınavım. Bizi birbirimize bağlayan nişan.

“Bana nasıl bir adam olduğumu sordun.” Gözlerimi kapatıyor, kendisi için adam dediğimi fark etmemiş olmasını diliyorum. Kiaran şimdi bana çok yakın, bedeni bedenime yaslanıyor ve nefesi boynumu hafifçe okşuyor. “Ben senin için can aldım, seni o nehirden çıkardım, hayatını kurtarıp sana beni ve türümü öldürmenin yollarını öğrettim. Fakat asla beni bir insan gibi görme hatasına düşme. Sana yardım ediyorum çünkü bunu gerekli gördüm. Fakat onura değer vermem.”

Yutkunuyorum. Ona “O zaman neye değer verirsin?” diye soruyorum. “Uğruna ölmek istediğin bir şey yok mu?”

Kiaran yanıt vermiyor. Kolunu bana doluyor. “Şuna bak.”

Baş ve işaret parmakları arasında üzerinden kanımın damladığı, küçük, siyah bir diken var. “Nedir bu?”

“Cü sith'lerin pençeleri bunlarla kaplı olur. Kurbanlarına kaçmalarına engel olan, felç edici bir toksin gönderir.”

“Bana bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Unutmuş olmalıyım.” Kiaran'ın sesi hiç de mahcup çıkmıyor. Yüzümü yüzüne doğru çevirmek için beni döndürüyor. Gayriihtiyari irkiliyorum ama o elini çekmiyor. Alnımdaki saç-

ları tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyor. “Ancak toksin seni felce uğratmayacak kadar bağışıklığın var,” diyor. “Seni hâlâ hasta ediyor. Öldürüyor.” Elini çekiyor. “Kalan dikenleri de çıkarmam gerek.”

“Hemen şimdi mi?” Gözleri o kadar derin bakmasa ne olur sanki?

“Önce birkaç malzeme getirmeliyim,” diyor. “Bu gece dönerim.” Ben itiraz etme fırsatı bulamadan “Kimse içeri girdiğimi görmeyecek,” diye ekliyor.

Yüzlerimizin birbirine ne denli yakın, bir fısıltı uzaklığında olduğunu fark ediyorum. Nefesimi tutuyorum. Geri çekilsem mi çekilmesem mi? Bilemiyorum. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu onun da fark edip etmediğini de.

“Korkmuyor musun?” diye soruyorum. “*Daoine sith*'in höyüklerden kaçmasından? Ölmekten?”

Bunu ona neden sorduğumu bilmiyorum. Aptalca olsa da olacaklardan benim kadar korkup korkmadığını öğrenmem gerek.

Kaşlarını çatıyor. “Hayır.”

“Korktuğun tek bir şey de mi yok?”

Onu anlamak, bu sohbeti uzatmak istiyorum. Kiaran hep gözü pek ve gizemli olsa da ara sıra belirip kaybolan duyguları daha derin bir şeye, henüz duyarsızlığın ele geçirmedığı bir yanına işaret ediyor.

“Var,” diyor. Elinin tersiyle yanağımda kaydırıp o noktadaki tenimi soğutuyor. Ona yaklaşıyorum. *Söyle bana. Söyle bana. Söyle...*

Kiaran ne kastettiğini söyleyemeden sert bir ses sessizliği bölüyor. “Nişanlığımın yanından uzaklaş, seni pislik.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mavi gözleri ateş saçan Gavin kapı aralığında dikiliyor. Ta ki Kiaran'a bakana –hem de ne bakış!– ve yüzündeki kan çekilene kadar. Okkalı bir küfür dudaklarından ağır ağır dökülüyor.

Lanet olsun. Beni yanımda bir pixie'yle yakalaması anlaşılabilir ama aynısını bir *daoine sith*'le samimi bir halde bulması için söylemek imkânsız. Gavin elbisemin sırtının açıkta olduğunu görmesin diye dönüyorum. Yoksa işler daha da sarpa sarar.

Kiaran bir kaşını yukarı kaldırıp “Nişanlın mı?” diye soruyor.

“Ah, lanet olsun.” Fısıldayarak konuşan Gavin'i güçlükle işitiyorum.

Bir Gavin'e bir Kiaran'a bakıyorum. Yüzüm yanıyor. “Eh,” diyorum. “Bu hiç de hoş olmadı.”

Kiaran'ın dudakları bir gülümsemeyle bükülüyor. Bu artık iyice aşına olduğum o kendine has yarım yamalak gülümsemesi değil, ödümü koparan gülümsemesi. Daha kısa bir süre önceki ilgisiz halleri kayboluyor. “Ve o bir kâhin.” Bende korku uyandıran o melodik tonda çıkan sözlerinde tehditkâr bir hava seziliyor. Kiaran'ın gülmesiyle kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. “Bu aralar nadiren karşılaşılan türde bir yaratık.”

Gavin geriye doğru tek bir adım atıyor; katıksız bir paniğin okunduğu yüzü kireç gibi bembeyaz kesiliyor. Bir an için kaçacağını sanıyorum. Ta ki gözlerini bana çevirene dek. Bedeni donakalıyor. O an istesem bile beni burada yalnız bırakmayacağını anlıyorum. Beni yine korumaya çalıştığı için ona lanet olsun.

Gözlerini Kiaran'ın karanlık bakışlarına çeviriyor. “Sakin altına olmadık fikirler getirme, peri,” diyor. “Ben sana yaramam.”

“Gavin,” diyorum. “Lütfen, sadece...”

Kiaran bana aldırış etmeden “Aksine,” diyor. “Bu hiç ummadığım bir fırsat.”

Kiaran aniden ayaklanıp Gavin'i boğazından kavırıyor, havaya kaldırdığı Gavin'in bacakları boşlukta sallanıyor.

“MacKay!”

Gavin'e yardım edeceğim ama Kiaran'ın gücü beni olduğum yere çiviliyor. Ağırlaşan bacaklarıma söz geçiremez oluyorum. Sert toprak tadı ağızıma dolup boğazımdan aşağı kayıyor. Nefesi kesilen Gavin soluk almakta zorlanıyor.

Zihnimde bir anı canlanıyor. Ölümünden önce kan tüküren annem. Her şey olup biterken korkudan kımıldayamadan onu izledim. O zaman hiçbir şey yapmamıştım. Tıpkı şimdiki gibi.

Beni olduğum yere çakan güçle mücadele ediyorum. Parmaklarım eldivenle kaplı avuçlarıma gömülürken kaskatı kesilen ellerim ağrıyor. Kiaran'a küfretmeye çalışsam da başaramıyorum. Becerilerinin etkisi altındaki bedenimi çok az hareket ettirebiliyorum.

Kiaran “Tam zamanında,” diye mırıldanıyor. “Tüm kâhinlerin ya öldüğünü ya da saklandığını sanıyordum ama bak işte, sen buradasın. Şimdi... Benim için ne tür kehanetlerin var?”

Bir parmağını Gavin'in parmağına değdiriyor. Gavin'den korkulu bir nida çıkıyor. Ardından gözleri donuklaşıyor ve başı geriye düşüyor.

Keşke dilimi ve dudaklarımı kımıldatabilsem. “Bırak... Onu...”

Kiaran bana göz ucuyla bile bakmıyor. Bu, korku veren Kiaran, güzel teninin altında yatan canavar. “Amaca ulaştıracak araç, Kam. Sana söyledim ya, gerekeni yapmak onurdan önemlidir. Benden bu kadar mı az şey öğrendin?”

Kiaran’ın gücü daha da büyüüp odada varlığını iyice hissettiriyor. Sıcaklık fark edilebilir biçimde düştü ve çok geçmeden ağzımdan buharlar çıkmaya başlıyor ve parmaklarım uyuşuyor. Gücü içime girmek için çabılıyor; toprak ve çamurun o ağır bileşimine eklenen dayanılmaz demir tadı. Gözlerimin önünde benekler belirirken ciğerlerime nefes çekmek için mücadele ediyorum.

Kiaran “Her gece kâhinlerin uykusunun en az bir kehanetle kaçtığını bilirim,” diyor. “Gördüklerin bana istediğim her şeyi anlatacak. Göster bana.”

Eşyalar havaya kalkmaya başlıyor. Şömine pervazının üzerindeki vazolar yerlerinden yükselirken üzerinde oturduğum kanepenin ağırlığı bir anda kayboluyor. Ayaklarım yerden kesilip İran halısının üzerinde süzölmeye başlıyor.

Kiaran’ın kollarındaki Gavin hareketsiz. *Ne olur sana bir şey olmasın. Ne olur sana bir şey olmasın.*

Kiaran parmağını Gavin’in şakağına daha da sertçe bastırarak “Direnmeyi kes,” diye mırıldanıyor. “Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun.” Ardından gülümsüyor. “Yazık sana. Kızı kurtaramamışsın. Bu kesin. Şimdi bana asıl önemli olan görüntüleri ver.”

Şimdi onu merakla izliyorum. Kiaran ne arıyor? Gavin’in zihninde kendisini ilgilendirebilecek nasıl bir görüntü arıyor olabilir?

“Ha. İşte burada.”

Odayı sessizlik kaplıyor. Gavin’in zihninde beliren kehaneti izlerken Kiaran’ın kocaman açılmış gözleri boş bakıyor. Oda-

daki eşyalar nazikçe havada geziniyor. Kitaplar raflarından uçarken bütün bir çay takımı yanımdan geçip gidiyor. Ağzımın içindeki tat yutkunmamı güçleştirecek kadar yoğun.

Nihayet, Kiaran “Anladım,” diyor.

Gavin’i bırakıyor. Yere düşen kanepenin beni ezmesine ramak kalıyor. Gücün yoğun akışı göğsümü ve boğazımı acıtıyor. Odanın arka tarafındaki vazolar düşüp kırılıyor. Etrafıma çay fincanları yağarken, birkaçı kalın halı sayesinde kırılmaktan kurtuluyor. Kitaplar her yana dağılmış halde.

Gavin elleri ve dizleri üzerinde durmuş, nefes almaya çalışıyor. Güçlülük “Seni pislik,” diyor.

Bedenimin kontrolünü yeniden ele almamla Gavin’in yanına gidip sakinleştirmek için onu omuzlarından kavriyorum. Kiaran’a baktığımda yüzündeki ifade beni şaşırtıyor. Kibirli, küstahça veya mağrur bir ifade değil bu. Alnındaki çizgiler endişelendiğini ima ediyor. Fakat ifadesi hızla kaybolurken yerini her zamanki kayıtsızlığı alıyor.

Gavin ellerimden kurtulup ayağa kalkıyor. Kiaran’a gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden olan bir küfür savuruyor. “Bana bir daha dokunursan seni öldürürüm,” diyor.

Kiaran, Gavin’i tepeden tırnağa, yavaşça süzüyor. “Sen yalnızca bir kâhinsin.” Yüzünde yine o çirkin, dehşet verici gülümseme beliriyor. “İstesem sen daha bana el kaldıramadan boynunu kırarım.”

“MacKay, kes şunu.”

Ona vururdum. Şu lanet hastalığım olmasa bunların yaşanmasına asla izin vermezdim.

Kiaran “Onu seviyor musun, Kam?” diye soruyor. “Senin gülünç onur anlayışına uyan biri mi? Yanında ölmeye geçecek biri mi?”

Gavin ileri atılıyor. “Aileana neden seni öldürmemiş anla-

mıyorum. Bir periye güvenirsen ölürsün. Her İskoç bunu bilir.”

Kiaran “Bir kâhin buldun mu gözlerini çıkarırsın,” diyor. “Her *peri* de bunu bilir.”

Aralarına girip “Yeter!” diyorum. “Oturun, ikiniz de.”

Sessizce karşı karşıya oturmalarına şaşıyorum. Gavin, Kiaran’a öfkeyle bakarken, Kiaran da ona aynı şekilde karşılık veriyor. En az bir dakika boyunca ikisi de sessiz kalıyor. İkisinin de bana bir açıklamada bulunacağı yok.

Nihayet “O kahrolası öngöründe ne vardı?” diye sormak zorunda kalıyorum.

Kiaran “Bunu ona sormanın anlamı yok, Kam,” diyor. “Bir kâhinin zihni o güçsüz haliyle olacıklara dair görüntüleri uzun zaman önceden birleştirmekte güçlük çeker. Olacakların belirgin bir şekilde görülebilmesi için birçok olayın sonuçlanması ve seçimin gerçekleşmesi gerekir.” Gavin’e bakıyor. “Ben büyük resmi görmek için ne yapılması gerektiğini biliyorum. Sizin ki işe yaramazların elinde harcanan bir yetenek.”

Gavin kanepeye yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. Bu bas-bayağı kurusıkı bir cesaret gösterisi olsa da görünüşü epey inandırıcı. “Söylesene, periler böyle kendini beğenmiş aşağılıklar olarak mı yetiştiriliyor yoksa bu doğuştan gelen bir özellik mi?”

Kiaran “Beni kışkırtma,” diyor. “Bana dokunacak bir faydan kalmadı artık.”

Gavin bana bakıyor. “Onun burada ne işi var?”

Elimle ıslak elimi siliyorum ve iki yana yalpalıyorum. Kanepeye yaslanmasam düşerdim. Hastalık kötüye gidiyor. Kemiklerimde hissedebildiğim bir şeye, yanan tenimin altında bir ağırlığa dönüştü.

Ben yanıt vermeyince Gavin beni dikkatle süzüyor. “İyi misin?”

“İyiyim.” Kiaran’ın ne gördüğünü öğrenmek istiyorum ama

sözcükleri bir araya getirmekte güçlük çekiyorum. Titreyerek kollarımı bedenime sarıyorum. “Mac Kay, ne...”

Kiaran “Şimdi olmaz, Kam,” diye çıkışıyor. “Ben gideyim,” demesiyle kapıya yönelmesi bir oluyor.

Yo, hayır, gitmeyeceksin. “Bana bir dakika izin verir misin?”

Gavin’in vereceği yanıt beklemeden elbisemin arkasında ki kanı ve çözölmüş düğmeleri görmesin diye hafifçe dönerek Kiaran’ın peşi sıra odadan çıkıyorum.

Kiaran koridoru yarılamış bile. Hızlı hareketlerimden kaynaklanan mide bulantısına aldırış etmeden ona yetişmek için acele ediyorum. “Olduğun yerde kal, Kiaran MacKay.” Onu tutmak için uzanıyorum. Parmak uçlarımın dokunduğu kasları geriliyor.

“Evet?” Sesi çok resmi ve kibar.

“Ne gördüğünü söyle bana.”

Duraksıyor, yüzüme dokunacakmış gibi bana uzanıyor. Son anda elini indiriyor. “Arkadaşının kafası bir sürü sıradan şeyle doluydu.”

Kiaran konuyu çarpıtmak için bundan iyisini yapabilir. Perilerin yarı gerçek yalanlarının ustasıdır. Onu böyle etkileyecek ne görmüş olabilir?

“Bu bir yanıt değil,” diyorum.

Kiaran hiç konuşmadan arkama geçiyor. Ben niyetinin ne olduğunu sormadan elbisemin düğmelerini iliklemeye başlıyor.

Bu yaptığının beni böyle etkilememesi gerek. Kiaran’ın tavrının her zamankinden bir farkı yok. Yine de Gavin içeri girmeden önce *bir şey* söyleyeceğine yemin edebilirim. Kiaran MacKay çözebilmeyi dilediğim bir muamma.

Çok sessiz, varlığını belli eden tek şey nefesinin çıkardığı ıslık. Nihayet “Çok ölüm gördüm,” diyor.

Kalakalıyorum. “Başka?”

Parmakları tüy gibi hafif bir dokunuşla ensemdede geziniyor.

“Bilmek her şeyi daha kolay mı kılıyor sence?” diye fısıldıyor. “Olacakların önüne geçmek için canla başla didinirsin ve aldığın her bilinçli karar kehanetin gerçekleşmesini sağlamaktan öteye geçmez. Kiaran bu son sözlerini sessizce söylediğinden onu güçlkle duyuyorum. Resmi, tutkusuz Kiaran’a çokça alıştığımından en küçük bir vicdan azabı belirtisini bile açıkça seziyorum: Kiaran bir kâhinin kehanetinin gerçekleşmesini önlemeye çalışmış ama başarısız olmuş.

Kafamda birçok soru da olsa yanıt vereceğinden pek de emin olmadığım soruyu soruyorum. “Öyleyse neden kehanetini görmeyi o kadar çok istedin?”

“Kehanet gerçekleşmeden önce alınacak bir karar sonucu etkileyebilir?”

“Ya etkilemezse?”

“Bu talihsiz olur.” Kiaran son düğmeyi de ilikleyip beni kendisine doğru çeviriyor. Yüzünde en küçük bir duygu belirtisi kalmamış. “Sen ölmeden gidip malzemelerimi alayım. Birkaç saate dönerim.”

Tanrım, aramızdaki samimi bir anı sanki kasten mahvediyor gibi. “Eh. O ana dek hayatta kalmaya çalışırım.”

Bana nefesi aksıyor gibi geliyor. “*Gabhaidh mi mo chead dhiot,*” diye mırıldanıyor. Daha önce bunu defalarca söyledi. Veda sözcükleri.

Kiaran uzun adımlarla yanımdan geçip koridorda ilerliyor. Ardından bakmıyorum. Konuk odasına gidip şalımı alıyorum. Elbisemdeki kanımı örtmek için yeterli olur.

Odanın haline bakıyorum. Zemine kitaplar, kırık çay fincanları ve kırık porselen vazolar saçılmış. Halının üzerinde kolu kopmuş bir Venüs heykeli yatıyor. Ortalığı temizleyip tüm kırık eşyaları atarsam belki babam yokluklarını fark etmez. Belki kolsuz heykelin bir karakteri olduğunu da düşünebilir.

Gavin’in “Eh, böyle heyecan verici iki günü daha önce hiç yaşamadığımı rahatlıkla söyleyebilirim,” demesiyle beni düşüncelerimden koparıyor. “Sanırım bundan böyle gelmeden önce sana haber göndermeliyim. Yanında bana durduk yere saldıracak bir yaratık varsa başka zaman gelirim ziyaretine.”

Alışkanlığımdan ötürü kapıyı bir iki santim aralık bırakıyorum. Malum peri uymaya tenezzül etmese de bazı görgü kurallarını unutmak zor oluyor. “Geleceğini haber vermeden içeri dalmasan hiç de fena olmazdı.”

Gavin kanepenin koluna yaslanıp üzerinden düşen bir kitabı alıyor. Dağınıklığa biraz olsun aldırılmıyormuş gibi kitabı yere atıyor. “Ön kapı açıktı, kâhyan ortalıkta yoktu ve kulağıma sesler geldi. O da kimdi Tanrı aşkına?”

“Kiaran MacKay.” Kanepeye gömülüyorum. “Gördüklerinin çoğunu bana o öğretti.”

Gavin ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp kocaman bir yudum alıyor. “Bu doğru mu? Demek bu arkadaş sana kendi türünü nasıl öldüreceğini öğretiyor ve sen bundan biraz olsun kuşkulananman gerektiğini düşünmüyorsun öyle mi?”

Neyse ki çay dağıtıcısı yere düşmekten kurtulmuş. Cihazı düzeltip çay demlemek için düğmesine basıyor, ardından kırık birkaç çay fincanını dolduruyorum. “Bana ona güvenip güvenmediğimi soruyorsan cevabım hayır.”

“Bak bu *cidden* içimi rahatlattı. Yine de bu tüm balımı yiyen bir perin olduğu ve ziyaretine gelen perinin az kalsın beni boğup öldüreceği gerçeğini değiştirmiyor. Biri sana gerçekten kötü bir arkadaş çevren olduğunu söyledi mi?”

Dayanamayıp gülümsüyorum. “Umarım arkadaş çevreme kendinin de dahil olduğunun farkındasıdır.”

“En azından misafirlerini tehdit etmeyeceğimden emin olabilirsiniz.” Şişesinden bir yudum daha alıp sırtıyor. “Şu asabi

peri dostunun aksine. E, ben geldiğimde ikiniz ne yapıyordunuz? Epey samimi görünüyordunuz.”

“Kiaran... bana yardımcı oluyordu.”

“Ağzının kenarında o kadar dikkat kesilmesini gerektirecek ne vardı?”

Çaydan boğulmama ramak kalıyor. “Saçmalama.”

“Burunlarınızın birbirine sürtmesine...” İki parmağını araya bir saç teli sığacak kadar yakın tutarak “...bu kadar kalmıştı,” diye ekliyor.

Ona öfkeli bir bakış atıyorum. “Bana kehanetinden bahsedecek misin? Kiaran’ın gördükleri arasında senin de gördüğün bir şeyler mutlaka olmuştur. Yoksa bu hiç yaşanmamış gibi mi davranacaksın?”

Gavin’in bedeni donuyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. Temkinli bir tavırla “Bak ne diyeceğim,” diyor, “bu harika bir fikir. Hadi öyleymiş gibi davranalım, olmaz mı?”

Yumuşak bir sesle “Gavin,” diyorum.

Bana “Yapma,” diyor. “Yapma işte şunu. Henüz çok da bir şeyler görmedim. Sana karşı dürüst olmam gerekirse istemiyorum da. Gördüğüm azıcık şey de...” Biraz daha viski içiyor.

Sessizce “Benimle mi ilgiliydi?” diye soruyorum. “Bence hiç olmazsa bu kadarını bilmek hakkım.”

“Hayır.” Başını iki yana sallıyor. “Bilmiyorum. Şu an sadece kehanetin sonunu görebiliyorum, oraya kadar olan olayları değil. Peri görüntüleri kendisiyle birlikte izlememe engel oldu.”

Kiaran’dan da bu beklenirdi. “E, peki kehanetin sonunda ne var?”

“O yüzden kabuslar görüyorum. Gördüğüm şey yüzünden bir haftadır gözüme uyku girmiyor ve bu konuda tartışmak istemiyorum.” İç çekiyor. “Bu külfet benim, Aileana. Seninle paylaşmamam gerek.”

Sonra ikimiz de susuyoruz. Pencereden dışarı bakıyor, göğün giderek kararışını izliyorum. Ağaçların üzerinde kümelenen kalın ve siyah bulutlar batan güneşin canlı renkleriyle sarılıyor. Yağmur pencere pervazını sertçe dövüyor ve halının pencereye yakın kısmı sırlıslam olmuş.

Karşımda duran Gavin’in titreyerek kanepede yana kayıp şömineye yaklaştığını fark ediyorum. Ben soğuğu hissetmiyorum. Başım yanıyor, şakaklarımı zonklatan bitmek bilmez baş ağrısına aldırış etmeden bir kez daha alnımda biriken teri siliyorum.

Nihayet çekindiğim o konuyu açıyorum. “Nişanlın olduğumu söyledin. Babama benimle evlenmek için teklif götürmüşsün.”

Gavin yumuşakça “Evet,” diyor.

Aramızdaki masanın üzerinden kolumu uzatıp elini tutuyorum. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

Bana bakmıyor. Düşen yağmuru izlerken gözlerinde kara bulutların yansıması var. “İtibarını kurtarabilecek durumdaydım. Ben de öyle yaptım. Annem küplere bindi.”

Bunları söyleyiş şekli beni kızdırıyor. “Bana acıdın, öyle mi?”

Gavin başını iki yana sallayıp bir parmağını bileğimde gezdiriyor. “Böyle mi düşünüyorsun? Bunu sana acıdığım için yaptığımı mı?”

“Başka ne düşünecektim ki?”

Yüzümü süzerek “Sen benim arkadaşısın,” diyor. “Seni o halde bırakabileceğime gerçekten inanıyor musun? Sen de aynı şeyi benim için yapmaz mıydın?”

İtibarım –onarılamayacak bir şekilde zarar verdiğim o kırılan, yüzeysel şey– uğruna hayatını tehlikeye atacak. Evlenmemizin neler getireceğini biliyor. Yalnız bir kâhinken diğerleri gibi o da bir yerlere gizlenebiliyordu. Yanımda olduğunda ise periler bizi asla rahat bırakmaz. Gavin’in Görüş’ü kendimi savunmak için kullandığım şahinci yeteneklerini kapsamıyor ve

ben onu korumak için her an yanı başında olamayabilirim.

Sessizce “Bir çocuğumuz olursa,” diyorum, “neler olacağını biliyorsun. Kızımız... O da benim gibi olur. Bir şahinci.”

Gavin elimi sıkıca tutuyor. “Oğlumuz da bir kâhin olur.”

İçinde bulunduğumuz durumun ağırlığı altında birbirimize bakıyoruz. Türümün son temsilcisi olmak, sırtımda taşıdığım yükü bir çocuğa devretmemek istiyorum. Evlenip peşine perilerin düşeceğini bile bile bu dünyaya bir çocuğu nasıl getiririm?”

“Gavin, ben...”

Leydi Cassilis’in tiz sesi koridorda çınlıyor. “Oğlum burada değil de ne demek?”

Gavin homurdanıyor. “Tanrım,” diyor. “Kurtar beni.”

Catherine’in nazıkçe “Anne,” dediğini işitiyorum. “Eminim bu olanların bir açıklaması vardır.”

Leydi Cassilis, Catherine’i duymazlıktan gelip “Onun buraya geldiğini biliyorum,” diyor. “Derhal onunla konuşmak istiyorum.”

Konuk odasının kapısı tıklatılıyor ve MacNab sakallı yüzünü içeri uzatıyor. Kiaran’ın yol açtığı dağınıklığı görünce gözleri fal taşı gibi açılrsa da akıllıca davranıp bu konuda sessiz kalmayı seçiyor. “Leydi Ailana. Ziyaretinize...” Gavin’i görünce rahat bir nefes alıyor. “A, Lord Galloway, burada olduğunuzu fark etmemişim. Sizi karşılamadığım için beni bağışlayın.”

Gavin “Mühim değil,” diyor. “Anneme burada olmadığımı söylersen ben de kabahatini yüzüne vurmam.”

Gavin’e “Hişt,” diye sesleniyorum. “MacNab, lütfen vikontesi ve Bayan Stewart’ı içer al.” Şu işi hemen çözsek iyi olacak.

Ümitsizce etrafıma bakıyorum. Vikontesin odayı bu halde görmesi kesinlikle yakışıksız kaçacak olsa da onu başka bir yerde ağırlayabileceğimi sanmıyorum. Bedenimin her yanı ağ-

rımaya başladı ve başımdaki zonklama anbean kötüye gidiyor. Şimdi ayağa kalksam bacaklarımın beni taşıyıp taşımayacağından emin değilim.

MacNab başını sallayıp gidiyor. Gavin bu kısa aralığı şişesi-ni ceketinin cebine gizlemek için kullanıyor.

Hemen ardından Leydi Cassilis ardında şişen ağır ipek etekleriyle konuk odasına giriyor. Büyük, tüylü bir şapka alından aşağı çaprazlama iniyor. Catherine yüzünde mahcup bir gülümsemeyle onu izliyor. Açık mavi elbisesi ve gevşek bukleli saçlarıyla her zamanki gibi güzel.

Vikontes kınayan bir bakışla oğlunu süzerek “Galloway,” diyor. “Ben bu sabah seninle görüşmek istediğimi özellikle belirtmişken bakıyorum sen buradasın.”

Renk vermemeye çalışıyorum. Evin hanımı olarak vikontesin önce benimle konuşması gerekirdi. Hani bunu yapmadıysa da en azından nezaketen beni başıyla selamlaması gerekirdi.

Gavin “Öyle yaptın,” diyor. Neşeli bir ifadeyle geriye yaslanıyor. “Ben de senden sakınıyordum.”

“Belli.”

Vikontes hâlâ bana bakmadan konuk odasını inceliyor. Kırık vazolara, ayaklarının dibindeki parçalanmış vazolara, oda-ya saçılı kitaplara dikkatle bakışını izliyorum.

Soğuk bir sesle “Konuk odası hep bu halde mi oluyor,” diyor, “yoksa bu karşımızdaki oğlumun yeni eserlerinden biri mi? Burası bana çalışma odanın korkunç halini anımsattı, Galloway.”

Gavin çabucak “Dengelemece,” yanıtını veriyor. “Başımızın üzerine önce vazoları, sonra kitapları ve çay fincanlarını koyduk.”

Gavin’e bakıyorum. Bu da ne demek şimdi? Kim inanır buna?

“Dengelemece mi?” Leydi Cassilis basbayağı dehşete kapılmış gibi.

Gavin “Yeni bir salon oyunu,” diye açıklıyor. “Başının üzerine bir nesne yerleştiriyorsun ve kim daha uzun süre tutarsa o kazanıyor.” Kırık eşyalara göz gezdiriyor. “Fakat dönüp bakıyorum da bu ortalığı epey dağıtan türde bir eğlence.”

Mideme bir bulantının saplanmasıyla ciğerlerime hava dolduruyorum. Vikontese ne zayıf bir halde olduğumu belli etmeye kararlıyım. Sıkılı dişlerimin arasından “Leydi Cassilis,” diyorum. “Oturmaz mıydınız?”

“Buna hiç gerek yok.” Leydi Cassilis’in gözleri nihayet bana dönüyor. “Kısa kesmeye çalışacağım.”

Gavin “İşte başladık...” diye mırıldanıyor.

Leydi Cassilis sözlerinin gerisini getirmeden önce Gavin’e öfkeli bir bakış atıyor. “Umarım oğlumla ilgili meselenin beni zor durumda bıraktığının farkındasıdır.”

Sözlerine güçlkle odaklanabiliyorum. Rahatsızlığım içimde bir fırtınaya dönüşüyor. Sıcak, damarlarımdan akarken kalbim bedenime zehir pompalıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda gürliyor. Tanrım, bunu benden başka işiten var mı? Öyle sesli, öyle yavaş. *Küt. Küt.*

Vikontes “Leydi Aileana,” diyor.

“Hı?” Güçbela nefes aldığımdan çok konuşmaktan çekiniyorum. Gözümün önünden geçen siyah benekleri gözlerimi kırıştıtarak ümitsizce yok etmeye çalışıyorum.

“Efendim’ diyeceksin.”

Yanıt vermiyorum. Güçlkle aldığım nefeslere odaklanıyorum. Gavin bana bakınca yüzüme güven verici bir gülümseme kondurmaya çalışıyorum.

Leydi Cassilis “Oğlum bir centilmen olduğundan...” Gavin’in sesli homurtusu sözünü kesse de buna aldırtış etmiyor. “Meseleyi çözenin en iyi yolunun seninle evlenmek olduğunda karar kıldı.” Vikontes bana sertçe bakıyor. “Kararını onaylıyorum.”

“Harika,” diye fısıldıyorum.

Catherine kaşlarını çatıp sessizce dudaklarını oynatarak “İyi misin?” diye soruyor. Başımı sallıyorum, çok hafifçe çünkü ancak o kadar hareket edebiliyorum. Catherine ikna olmamış gibi. Vikontes konuşmasını dinlemeye çalışıyorum ama belli ki fark edilir ölçüde dalgın bir halim var.

“Aileana, söylediklerimin bir kelimesini olsun duydun mu?”

“Affedersiniz, Leydi Cassilis.” Yutkunuyor, vikontese bitkin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. “Lütfen, devam edin.”

Vikontes omuzlarını geriye atıyor. “Dediğim gibi ben de baban gibi düğünün bir an önce gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Stewart’lar köklü ve tanınmış bir ailedir ayrıca etkileyici drahoman ve soyundan dolayı bu izdivaca razı geleceğim. Ne de olsa ailemin itibarının Stewart ailesinin kalan son varisini baştan çıkaran... aptal bir kız yüzünden zedelenmesini kabul edemem.”

Bu sözün üzerine başımı kaldırıyorum. *Aptal kız mı? Öfke* içimde kaynarken etrafıma ördüğüm savunma duvarı yıkılıyor. Büyük bir özenle sergilediğim dengeli ve ölçülü sükûnet beni yarı yolda bırakmak üzere. Nezaket maskem düştü düşecek.

Catherine dehşet içinde “Anne,” diyor. “Bu söylediklerin hiç de yakışık alır değil.”

“Sizce öyle mi oldu?” Dikkatli, hissettiklerime nazaran gayet kontrollü konuşuyorum.

Kanepede oturan Gavin’in başı bana çevriliyor. Sesimdeki değişimi, öfke belirtilerini sezmiş olmalı. Gözleri hafifçe –fark ettiğim kadarıyla, korkuyla– aralanıyor. Neler yapabildiğimi biliyor.

Ödümü patlatıyorsun.

Dün gece bunu söylemesi canımı yakmıştı. Oysa şimdi aynı sözler bana güç veriyor. Korku salmak bir iksir. Korkutucu,

güçlü, dokunulmaz olabilirim. Yaşadığım o diğer dünyada itibarı veya evliliği düşünmeme gerek yok.

Leydi Cassilis "Bence nezaket sınırı çoktan aşıldı, Catherine," diye yanıt veriyor. "Aileana şimdiden gereğinden fazla dikkat çektiğinden niyetim kaçınılmaz dedikoduları elimden geldiğince yatıştırmak. İki haftaya töreni yaparsak bebeğin erken doğması daha az konu edilir."

Gavin boğulacak gibi oluyor. Hayretler içinde vikontese bakıyor. Catherine'in yüzünde de aynı ifade var.

Ayağa kalkıyorum. Yanaklarım hummadan ve artık bastıramadığım öfkeden yanıyor. "Dışarı."

Şaşkınlıktan Leydi Cassilis'in ağzı açık kalıyor. "Anlamadım?" "Yeterince açık konuşmadım mı? Evimden... çıkın..."

Catherine bile ağzı açık, bana dönüyor. "Aileana!" diye haykırıyor.

Bu yanıma hiç insanlar arasında göstermem de şu an kendimi bir an bile tutamıyorum. Bedenim kanımdaki zehirden titrerken özenle koruduğum zihinsel kontrolüm dağılıyor. Mantıklı düşüncelerim silikleşip... kayboluyor.

Artık sadece öfke, sıcak tenim, zonklayan başım, kükreyen yüreğim ve bir an önce gitmeleri gereken odadaki insanlar var.

Daha kuvvetlice "Gidin... Şimdi..." diyorum.

Leydi Cassilis ayaklanıyor. "Oğlumun hatırı için aramızdaki anlaşmazlıkları bir kenara itmeye hazırdım. Fakat şimdi senin hakkında hiç de yanılmadığımı görüyorum." Kabarık ipek etekler içinde, uzun adımlarla kapıya gidiyor. Odadan çıkmadan önce "Catherine," diye bağıyor.

"Aileana." Catherine'in kolumu tutan eli beni ürpertecek kadar soğuk. "Bu yaptığın... Tanrı aşkına, yapıyorsun sen. Hasta mısın?"

"Ben iyiyim." Yutkunup gözlerimi sıkıca yumuyorum.

"Yanında kalabilirim. Bana ihtiyacın varsa. Eğer..."

"Catherine!" Leydi Cassilis'in sesi koridordan geliyor.

"Hayır." Uzanmam gerek. Beklediğim gibi bacaklarım ağırlığımı taşımaz oluyor. Dengemi sağlamak için kanepenin kolunu kavriyorum. "Lütfen. Annenle git."

Catherine iç çekerek "Madem öyle istiyorsun..." diyor. "Az önce söylediği bazı şeylerden dolayı çok üzgünüm. Sana karşı çok sert davrandı."

Onu onaylamak için ağzımı açacakken vazgeçiyorum. Leydi Cassilis'ten hiç hazzetmem de o artık müstakbel kayıncıvalıdem. Bunu kabul etmeyi öğrenmek en iyisi. Sözlerimi dikkatle seçerek "Tek oğlu kesinlikle uygun görmediği bir kızla bir skandala karıştı," diyorum. "Sert çıkışının nedenini anlıyorum. Ona her şey için üzgün olduğumu söyle."

Catherine başını sallıyor. "Söylerim. Lütfen kendini daha iyi hissettiğinde bana haber gönder. Yoksa endişe ederim."

Catherine uzaklaşırken elbisesi hışırdıyor. Deli gibi çarpan yüreğimin sesi dışında kulağıma gelen tek ses bu.

Sonra Gavin ellerini omzuma koyup beni nazıkçe kendisine doğru çeviriyor. Gözlerini bana diyor; gözleri çok mavi, kızgın ve endişeli. Kolunu belime dolayıp beni sineline çekiyor. Elinin tersini alnıma dayadığında kısıp bir şikayet homurtusu çıkarıyorum.

"Sana bir doktor yollayayım mı?"

"Faydası olmaz." Başımı çevirmemle parmakları yanağıma okşayıp köprücük kemiğimin üzerine, *seilglflur* kolyemin aşasına yerleşiyor.

"Öyleyse buna bir peri sebep oldu. Değil mi?"

Bedenimi serbest bırakıp ona yaslanıyorum çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. Onu kendimden uzağa itemeyecek kadar zayıf bir haldeyim.

Başımı sallıyorum. “Tazılardan biri.”
“Anlıyorum.”

Ne görüyor? Hep yara bere içinde kalacak ya da orası burası kanayacak bir kadına evlenme teklif etti. Yara izlerimden asla kurtulamayacağım gibi kurtulmayı asla istemem de. Hep burada olacaklar; tenime dağlanmış halde. Başarımın, aldığım canların damgaları.

Geriye yaslanıp dosdoğru gözlerine bakıyorum. “Seninle evlenmek istemiyorum,” diye fısıldıyorum. “Bu beni kötü biri mi yapar?”

Yumuşakça “Kesinlikle yapmaz,” diyor. “Ben de seninle evlenmek istemiyorum.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sarsılarak, nefes nefese, terden sıılsıklam olmuş örtülerin içinde debeleniyorum. Bir çift el omuzlarımı sertçe kavrayıp beni kuvvetlice yastıklara yalıyor.

Hayretle Kiaran’a bakıyorum. Gücünün tadı dilime yumuşakça yerleşiyor ve hiç de boğucu değil. Kiaran’ın yüzü gölgeler içinde, hatları sokak lambalarının açık pencereden sızan ışığında güçlkle seçiliyor. Bedeninden yayılan kuvvetli süpürgeotu ve bahar kokusuna tenime yaslanan ıslak giysilerinde seçilen hafif bir yağmur kokusu eşlik ediyor.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Ağzım kuru. Konuşmakta ya da dudaklarımı oynatmakta güçlük çekiyorum.

“Geri geleceğimi söylemiştim.”

Yutkunuyorum. Boğazıma sanki iğneler batıyor. “Sen ziyaretime geleceğini söylemiştin, bana saldıracağını değil.”

Kiaran beni bırakıyor. “Seni uyandırmaya çalıştım. Uykunda debeleniyor, yaralarını kaşıyordun.”

Yatağımın yanındaki düğmeye uzanıyorum ve kapının yanındaki ışıklar bir çıt sesiyle yanıyor. Yumuşak bir ışıltı odayı ve Kiaran’ın parıldayan tenini aydınlatıyor; onu ışıltılı, altın rengi bir haleyle çeviriyor.

Gözlerim dudaklarına çevrilirken bugün öğleden sonra olanları düşünüyorum. Sırtımdan aşağı inen yarayı nasıl okşadığını, dövüşümüzün ardından bedenimin bedenine nasıl yaslandığını...

Hayır, bunu düşünme. Ondan uzağa kaçmalıyım. Daha uzağa. Yorganı bacaklarıma savurup ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ancak iki denemede başarabiliyorum. Tökezlesem de son anda komodine tutunup düşmekten kurtuluyorum.

Sesim titreyerek “Ah,” diyorum, “işte buradasın.” Tekrar ona baktığımda mantıklı düşünceler kafamdan uçup gidiyor. “Yatak...odamda.”

Of, kahretsin. *Lanet olsun.* Bana buraya geleceğini düşündüğünde konuyu uzun uzadıya düşünmemiştim. Görgü derslerimde öğrenmediğim bir şey bu. Bayan Ainsley'nin kitabında “Bir Beyefendi Bir Leydi'yi Yatak Odası'nda Ziyaret Ederse Yapılacaklar” başlıklı bir bölüm yok.

Kiaran yatağıma –*benim yatağıma*– yerleşiyor ve yüzünde o her zamanki okunamaz ifadeyle bana bakıyor. Burada olması gerek. Şüphesiz insanların yatak odalarında sadece *uyumadıklarını* o da biliyordur ve...

“Kendini iyi hissediyor musun?” diye soruyor.

“İyiyim.” Bu kadar güzel olmak zorunda mı? Lanet olsun, kafamın içi acıyor. Aklıma Bayan Ainsley'nin derslerinden anımsayabildiğim ilk parçayı getiriyor ve güçbelâ “Çay!” diye biliyorum. “Çay sever misin? Sana biraz demleyeyim mi? Konuklarla hep içerim ben.”

Tanrım, benim *neyim* var böyle?

“Kam.”

Artık duramayacağımdan “Tabii buradan yatak odama hep ziyaretçiler aldığım anlaşılmasın,” diye devam ediyorum. “Yani erkek ziyaretçiler. Şey. Demek istediğim, periler.” Elimi soyun-

ma odama doğru sallıyorum. “Tabii Derrick hariç ki o da şu an... dışarıda.”

Lanet olsun. Derrick'i hiç göndermemeliydim. Kiaran'ın gelişini beklerken Derrick'e gidip bağlantılarının *baobhan sith*'le ilgili yeni bilgileri olup olmadığını öğrenmesini istedim ve bu onu bütün gece dışarıda oyalayan bir vazife. Şimdi burada olabilir, Kiaran'a lanet yatağımdan kalkmasını söyleyip benimle ilgilenirdi.

“Ve bir süre dönmeyecek.” Dengede durmak için masaya tutunuyorum. “Bu yüzden de...” Kahretsin. Artık doğru dürüst düşünemiyorum bile. “Çok üzgünüm, neden bahsettiğimi unuttum.”

Kiaran yatağıma yayılarak oturmuş, basbayağı eğleniyor. “Yalnızız, rahatsız edici pixie yok,” diyor. “Ve neden bilmem, bana çay içmek isteyip istemediğimi soruyorsun.”

Yalnız. Şu halimde ne yapacağımı kim bilebilir? Gülünç bir şey yapıp, pişman olacağım bir şey söyleyebilirim. Eh, az önce söylediklerimden daha fazla pişman olacağım bir şeyler.

Bedenime soğuk hücum ediyor. Kollarımı kendime sarıyor, takırdayan dişlerimle şömineye doğru yalpalıyorum. Sıcak. İhtiyacım olan bu. Sıcak her şeyi daha iyi yapacak. Ellerimle ateşi yakan düğmeyi yoklasam da parmaklarım düğmeyi çeviremeyecek kadar uyuşmuş.

Dizlerimin bağı çözülse de Kiaran yardımına koşuyor. Kollarını belime dolayıp hiç kıpırdamadan bana bakıyor. Tanrım, gözleri muhteşem. İçlerindeki her beneği, parıldayan her yıldızı görebiliyorum. “Gözlerin parlıyor,” diye mırıldanıyorum. “Parladıklarının farkında mısın? Lanet birer sokak lambası gibi.”

“Bunu bir iltifat mı yoksa yergi olarak mı almalıyım?”

“Bir gözlem olarak.” Sessizce iç çekecekken kendimi diz-

ginliyorum. Ne oluyor böyle? Peri çarpmasına mı uğradım? Adamakıllı düşünmeden ona "Bırak beni," diyorum. Kiaran'ı itiyorum. Eğer çarpıldıysam ona yakın olmamam doğru olur. Şuursuz bir hayvana dönüşüp ona pençe atmaya başlarsam ne olacak?

Kiaran "Anlaşılan bacakların tutmuyor," diyor. Avucunu alnıma bastırıp çekiyor. "Ateşin her zamankinden kötü. Dikenleri hemen çıkarmam gerek."

Bu kadar üşürken nasıl ateşim olabiliyor? Ona yaslanmayı, kollarımı dolamayı çok istiyorum. Çok sıcak. Bedenimi bedeninden ayırmalıyım. Yapmalıyım bunu. Yapmıyorum. Ona "Şu an yanımda olmamalısın," diyorum. "Sanırım peri çarpmasına uğradım." Neden söyledim ki şimdi bunu? Mantığımı tümünden kaybettim mi yoksa?

Gözlerini bana diyor. "Hayır, çarpılmadın."

"Evet, çarpıldım."

Öne doğru eğilen Kiaran'ın gözleri siyah ve ışıltılı. "Sence hissettiğin bu mu? Bir peri tarafından çarpılmışsın gibi mi?" Dudakları yanağıma sürterken nefesim kesiliyor. "Beni istiyor musun, Kam?" diye fısıldıyor. "Beni arzuluyor musun?"

Ürperiyorum. Gömleğine yapışıp dudaklarımı dudaklarına dayamama ramak kalıyor; sırf bana karşılık verip vermeyeceğini görmek için. Kendi kendime hayır diyorum. Bu bir hata olur.

Hâlâ bana sarılı kolları elverdiğince ondan kaçıyorum. "Me-seleyi daha da beter hale mi getirmeye çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Kiaran "Humma kendine hakim olmanı güçleştirse de peri çarpmasına uğramadın," diyor. "Çarpılmış olsan bilincin çarpılıp çarpılmadığını soracağın kadar yerinde olmaz."

Neredeyse kendi kendime "Öyleyse neden kendimi böyle hissediyorum?" diye fısıldıyorum. Yoksa yapabileceklerini bir

bir bilmeme rağmen Kiaran'a yakın olmayı neden bu kadar çok isteyeyim ki? Aklımdan onu öpmeyi ya da ona dokunmayı geçirmiyor olmam gerekir. Şu an aklımda ona karşı kendimi hangi yöntemlerle savunabileceğim olmalıydı. "Bana kazara bir şey yapmadığından emin misin? Hani Catherine'e olduğu gibi?"

"Sen bir şahincisin. Seni etkim altına almam için çaba sarf etmem gerekirdi." Başını eğip, yüzünde her zamankinden daha anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. "Ve bu da konu sen olduğunda aşmaya asla cesaret etmeyeceğim bir çizgi."

Ona "Daha önce beni dondurmuşsun," diye hatırlatıyorum.

Yumuşak bir sesle "Sadece hareket etmene engel olmuşum," diyor. "Bana hep meydan okuyordun. Periler tarafından çarpılanlar ise mücadele etmezler, Kam. Direnmezler. Onlara dokunmamız için yaltaklanır, yalvarırlar. Dokunuşumuz onları tüketse de daha çok temas için yanıp tutuşurlar." Gözleri simsiyah, çok sert. "Bir *sithiche* bir insanı gözüne kestirdiğinde o insan ondan öylece kaçıp kurtulamaz. Asla."

Nefesim kesiliyor. "Bunu daha önce birine yaptığın oldu mu?"

"İmrenilecek bir geçmişim yok, Kam. Hiçbir zaman da sana aksini düşündürmeye çalışmadım."

Ben itiraz edemeden Kiaran beni kollarına alıyor. Gavin'in bana sarılışının aksine bu kez bedenim mücadele etmiyor ve üşüyen, ağırlı bedenim Kiaran'ın kollarında gevşiyor. Onun sıcaklığı bile buz gibi tenime işlemiyor. Lanet olsun. Sadece şimdilik nasıl davranacağımı, onun yanımdayken her zaman yaptığım gibi güçlü görünmeye çalışmayı umursamamak istemiyorum. Şu an tek isteğim ısınmak.

Böylece başımı omzuna, parmaklarımı köprücük kemiğine dayıyorum. İşte oldu. Hissiz, uyuşmuş tenime birazcık sıcak geliyor. İç çekiyorum.

Kiaran "Şimdi daha iyi misin?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Afyon almışım gibi uyuşum. Derin bir nefes alıp “Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye fısıldıyorum.

Kiaran beni kollarında çeviriyor ve bu hareketi bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor. Benimle ne yapacağını bilmiyor gibi bir hali var. “Söyle.”

Yanağımı kaba yünden gömleğine yaslıyorum. Edep anlayışımı yitiriyorum. Isınmalıyım, daha da ısınmalıyım; bu hissizlik içinde bir şeyler hissetmeliyim. “Bazen senin bir peri olduğunu unutuyorum.”

“Öyle mi?” Sesinde yapmacıksız bir merak, belki biraz da şaşkınlık var.

“Evet.” Gözlerimi yumuyorum. “Nazik olduğunda. Mesela bana beni asla çarpmayacağını söylediğinde.”

“Ya bunun haricinde?”

“İnsan olmadığını neden asla unutmamam gerektiğini aklıma getiriyorum.”

Beni nazıkçe yatağa bırakıp yorganı bacaklarımın üzerine örtüyor. “Kendine yönelik bu tavsiyen kulağına küpe olsun Kam. İçimde insanca hiçbir şey bulamazsın. Bunu hiç unutma.”

Yorganın altında bile soğuk amansız. İpek örtülerin altında titriyorum. Ya da en azından bana öyle geliyor. Bedenim boş, hissiz. Bedenimle aramdaki tek bağlantı Kiaran’ın sesi, sohbetimiz.

Kumaşı hissetmek için yanağımı yastığa sürüyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece sözlerimi işitebiliyorum. “Hemfikir miyiz? Bu ender görülen bir durum.”

Kiaran çalışma masamın ahşap koltuğunu yatağın yanına çekiyor. “Yarın yine kavga etmeye devam ederiz.”

“Benim için değerli bir meşgale bu,” diye mırıldanıyorum. Dilim doğru dürüst konuşamayacağım kadar zor dönüyor.

Gözleri kısacık bir an benimkilerle buluşuyor ve aramız-

daki o bağı bir kez daha hissediyorum. İçkin bir anlayış. Tarif edemediğim, bir türlü kavrayamadığım bir benzerlik.

İçimden ona sesleniyor, *söyle bana* diyorum. *Sen de bir şeyler söyle.* Erişilmez ve dokunulmaz tuttuğu yönlerini anlamam gerek. Upuzun ömrünün bir bölümünde duygularının onu yönlendirdiğini gösteren o kısacık işaretleri anlamalıyım.

Kiaran gözlerini gözlerimden ayırıp yatağın kenarındaki bir şeye uzanıyor. Kahverengi bir deri çanta çıkarıp içinden üç küçük şişe ve eğri bir iğne çıkarıyor.

Geriliyorum. “Bunlar da ne?”

Kiaran sanki ne yapacağı gayet ortadaymış gibi bir ses tonuyla “Yaralarını dikmem gerek,” diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Deli misin sen? Soyunma odamda dikişçilerim var; elinde tuttuğun o şeyden çok daha iyi, acısız bir iş çıkarabilirler. Bırak şunu.”

Kiaran sabırla bana bakıyor. “Ya buna razı gelirsin ya da ölürsün. Seçim senin.”

Sanırım çaresiz kalmasa Kiaran elle dikiş atmak zorunda kalmazdı. Boş yere dikişe zaman harcamazdı. “Peki,” diye homurdanıyorum. “Şişelerde ne var?”

Şişelerden birini açıp bana uzatıyor. “Şunu iç.”

Şişedeki süt kıvamında, mavi sıvının içinde küçük cam parçaları yüzüyor gibi. Herhalde benden cam içmemi isteyecek hali yok. “Şişedekini içtiğime pişman olacak mıyım?”

“Hayır. Fakat yine de bana aklına gelecek tüm küfürleri sıralayacağını düşünüyorum.” Şişeyi elime tutuşturuyor.

“Bu kulağıma hiç de hoş gelmedi.” Şişeyi kokluyorum ve burun deliklerimi yakan keskin kokuyu alınca burnumu buruşturuyorum. Bir kimya setinden gelecek türde bir koku bu. “Of! Bunun içinde ne var? İğrenç kokuyor.”

“Bir zamanlar bir insan kız tanımıştım. Senin gibi inatçıydı.

Şişedeki o önemsiz şeyleri içmeyi senin gibi o da reddetmişti..." Dramatik bir etki yaratmak için duraksıyor. "Ve tavsiyeme kulak asmadığı için sonu korkunç, acı dolu –gerçekten azap veren– bir ölüm oldu."

Onu şöyle bir süzüyorum. "Bir kızın öldüğü falan yoktu, değil mi?"

"Şu lanet şişedekileri içmezsen olacak."

Kollarımdan destek alarak yattığım yerde doğruluyorum. Ardından bir nefes alıp şişeyi havaya kaldırıyor ve içindeki sıvıyı dikiyorum.

Sıvı sert bir viski gibi yakıcı. Boğazımı kavuruyor ve bedene umduğumdan daha hızlı yayılıyor. Yastığa yapışıp acınası bir halde solumaya çalışıyorum. Hemen arkasından şiddetli, ısırap veren bir acı geliyor. Acının dışında hiçbir şeye odaklanamıyor, aklıma gelen onca küfrü dillendiremiyorum bile. Damağıma yapışan dilim hareket etmiyor.

Gözlerimi Kiaran'ın gözlerine çeviriyorum. Başı yana eğik, ametist rengi gözleri dikkatle beni izliyor. Aman Tanrım, yoksa beni zehirledi mi?

Bir anda acı azalıyor. Dalgalar halinde tenimi terk ederek gerisinde başımdan ayak parmaklarıma inen tuhaf, rahatlatıcı bir akım bırakıyor.

Yine de Kiaran'a öfkeyle bakıp "Bana ne yaptın?" diyorum.

"Sana hafif bir yatıştırıcı verdim." Beni süzüyor. "Seni sakinleştirmesi gerekiyor."

"Eminim sana bu denli öfkeli olmasam etkisini daha iyi gösterirdi," diyorum. "Bana bunun müthiş bir acı vereceğini söyleyebilirdin."

"Bu neyi değiştirirdi ki? Yine içmek zorunda kalacak, yine perişan olacaktın." Bana yaklaşıp eliyle yüz üstü dönmemi işaret ediyor. "Senin şu şeyini...işte her neyse onu çıkarmam gerek."

Yanağım yastıkta, "Gecelik," diyorum. "Paris'ten. Onca zamandır yaşıyorsun ve hâlâ kadın kıyafetlerini ayırt edemiyor musun?"

Kiaran geceliğimi nasıl çıkaracağını bilemiyormuş gibi çekiştiriyor. "Ömrüm boyunca aynı eşyalara bir sürü farklı isim verildi. Hepsini öğrenmek gerçekten umurumda değil."

"MacKay, oyalanmayı bırak de-kes şu lanet şeyi." Bana sadece gözlerini dikerek karşılık verince ona "Sen ne kadar takdir etmesen de benim bir itibarım var. Elbisemi çıkarmana izin vermiyorum."

"Madem ısrar ediyorsun." Kiaran'ın bıçağı bir anda ortaya çıkıyor ve geceliğimin sırtını kesiyor. "İşte oldu. Pahalı Fransız giysin anlaşılmaz edep anlayışın yüzünden mahvoldu. Umarım memnunsundur."

Parlak, siyah saçından ağır bir tutam yüzüne düşüyor. O saçı geri atarken gözlerimi her zamankinden uzunca üzerinde gezdiriyorum. O sert, çıkık elmacıkkemiklerini; kare çenesini ve saçlarının uçlarının nasıl kıvrıldığını inceliyorum. Şişelerden birindeki maviye kaçan gri macunu parmaklarına sürüyor. Geceliğimin yırtık kenarlarını iyice ayırıp macunu yaralarım sürüyor. İçtiğim karışımın aksine, macun hemen rahatlatıcı etkisini gösteriyor.

Gözlerimi yumuyor –bir kereye mahsus, hasta halimle– kısa bir an için dokunuşunda, parmak uçlarının omurgamda gezisinde teselli buluyorum. İnsanların neden yakınlaşmak istediklerini, bunun özlemini çektiklerini anlar gibiyim. Yakın olmanın onlara çirkin, yıkıcı anıları nasıl unutturduğunu.

Kiaran "Rüyada ne gördün?" diye soruyor.

Sorusu beni şaşırtıyor. Ne yanıt vereceğimi bilemiyorum. "Ne?"

Kiaran çantasından bir pens çıkarıyor. "Rüyan. Ben içeri girerken gördüğün o rüya."

Kiaran'ın bilmediği hep aynı rüyayı –bir kâbus– gördüğüm. Bana durmadan başarısızlığımı, zayıflığımı hatırlatan bir kâbus. “Mahrem konulara girmeyeceğimizi sanıyordum,” diyor. “Rüyalar mahrem şeylerdir.”

“Kam, çıplak sırtından diken çıkarıyorum. Bu zaten yeterince mahrem.”

Sessiz kalıyorum. Uyuşukluk bedenime yayılmaya başlarken Kiaran'ın dokunuşu artık beni teskin etmez oluyor. Gözlerimi kaparsam uyuyacağım. O zaman o kâbusu yine göreceğim.

Fikrimi değiştirmeden “Annem,” diye fısıldıyorum, “rüyamda onun öldürülüşünü gördüm.”

Ellerini hissedemesem de Kiaran'ın yanı başımda kaskatı kesildiğini seziyorum. “Ölümüne şahit oldun.”

“Evet,” diye fısıldıyorum. Artık en karanlık sırrımı, özdenetimimin özenle ördüğüm duvarlarını geride canıma okuyan o karanlık yanım kalana dek parçalayan o anıyı biliyor.

Daha fazla direnemiyor, yeniden kâbusun içine çekiliyorum. Üzerimde beyaz elbisem; etrafımda siyah ceketler ve pastel renklerde etekleri olan kabarık elbiseler içindeki insanlarla parlak kollu şamdanlarla ve lambalarla dolu bir balo salonunda dönüyorum. Kemanlar tempolu bir İskoç dansı çalıyor ve ayaklarım ağrıyana dek dans ediyorum.

Sonra dışarı çıkıp soğuk gece havasını içime çekiyorum. Kulağıma boğuşma sesleri ve boğuk bir çığlık geliyor. Bahçenin sokağa bakan çalılarının arasından bakıyorum. Yağmur altında yerde yatan, kızıla boyanmış beyaz elbisesiyle kaldırım taşlarına serilmiş bir kadın görüyorum.

Başka bir kadın hareketsiz bedenini üzerine abanmış; gözleri parlak ve sokak lambalarının ışığı altında doğal olmayan bir yeşille parlıyor. Kanın kadının uzun, soluk boynundan aşağı inişini izliyorum. Dudakları ayrılıp yüzünde vahşi bir

gülümseme belirirken hayatta oldukça unutmayacağım sivri dişleri meydana çıkıyor. Çünkü bu kadının kim olduğunu ve çocukluğumda duyduğum hikâyelerin gerçek olduğunu hemen anlıyorum: Periler gerçek ve onlar birer canavar.

Peri göğsüne bıçak gibi keskin tırnaklarını gömdüğü kadının kalbini söküyor.

Gözlerimi sımsıkı yumarak bu anıyı zihnimin derinlerine, ait olduğu yere gönderiyorum. “Üzgünüm,” diyorum.

Neden özür dilediğimden emin değilim. Kiaran'a her şeyi adamakıllı anlatmış sayılmam. Hatta redcap'in kalbini çıkardığı o gece Kiaran'ın beni nasıl kâbusun perinin annemin cesedine tepeden bakıp asla unutmayacağım o sözleri söylediği kısmına geri götürdüğünü bile anlatmadım.

Sana kızıl çok yakışıyor.

Kiaran eğilip alnını alnıma dayıyor. Geri kaçmıyorum. İçimden ona sesleniyorum: *Düşünceleri durdur, bana senin de dünyanın benimki gibi yıkıldığını söyle.*

Dudakları dudaklarımın dibinde, Kiaran “*Tha mi duilich air do shon,*” diye fısıldıyor. “Kırılğan anlarımız olmadan var olabilir miyiz sence? Pişmanlık olmadan?” Elini kürekkemiğimin üzerinde gezdiriyor. “Onlar olmadan sen sen olmazdın, Kam.”

Hiçbir zaman anlayacağını düşünmedim. Annemin ölümünden sonra yanımda olanlar –olayın ardından benimle konuşmayı sürdürenler– bana her şeyin yoluna gireceğini, daha iyi olacağımı söylemişlerdi. Yeterince zaman geçtiğinde her şeyin *düzeleceğini*. Fakat hiçbir şey düzelmedi; kendimi eskisinden daha iyi hissetmiyorum.

Zaman beni iyileştirmeyecek. Zaman ancak içimdeki acıyı daha iyi gizlemekte ustalaşmama yarıyor. Zaman beni büyük bir yalancı yapıyor. Çünkü konu keder olduğunda hepimiz rol yapmayı tercih ederiz.

Kiaran iğneyi eline alıp üçüncü şişenin içine batırıyor. “Bunu hissedebiliyor musun?” diye sormasından yine yaralarıma dokunduğunu anlıyorum.

“Hayır.”

“İyi.”

Üzerime eğilip hassaslık gerektiren, yaralarımı dikme işine giriyor. Dakikalar geçerken kısık gözlerimin arasından onu izliyorum. Dikiş atarken işine odaklanarak kaşlarını çatıyor. Nihayet gözlerim ağırlaşıyor ama uykuyla mücadele ediyorum.

“MacKay,” diyorum. “İkimiz salı günü büyük olasılıkla ölecekken ne diye yaralarımı dikiyorsun? Neden benim tarafımdasın?”

Kiaran sırtıyor. “Ah şu her şeyi siyah ve beyazdan ibaret görme huyu yok mu? Aynı tarafta olduğumuzu ne zaman söyledim ki?”

“Birlikte avlanıyoruz,” diyorum. “İnsanları kurtarıyoruz. Kazanma olasılığımız düşük olan bir savaşa giriyoruz. Bana kesinlikle aynı taraftaymışız gibi geliyor.”

İnsanları kurtarıyoruz. Bunu niye eklediğimden emin bile değilim. Her gece perileri katletmemizin insanların hayatını kurtardığı ve cinayetlerimizi bir şekilde kabul edilebilir kıldığı benim hüsnükuruntum. İşin aslı ise bencil olduğum. Perileri öldürmek için duyduğum arzu insanları kurtarma isteğimden daha güçlü. Keşke böyle olmasaydı.

Kiaran sesli ve kısa bir kahkaha atıyor. “Kendin için istediğini söyle ama benim adıma konuşma. İyiliksever değilim ben. İyi bir şeyler yaptıysam bunun nedeni kahrolası yeminimdir.”

Bulanıklaşan görüşümü netleştirmek için hızlıca gözlerimi kırptırıyorum. “Neyim dedin?”

Meşgul, sabırlı hali aniden kayboluyor ve gözlerinin alev alev yanmaya başlamasıyla bakışlarımı ondan alamaz oluyo-

rum. Bir perinin duygularının ne denli hızlı değiştiğini hiç fark etmediğim gibi bir yüzde bu denli azılı bir ifadeyi hiç görmemiştim.

Öfke geldiği gibi hızla kayboluyor ve yerini hissizlik alıyor. Soğuk bir sesle “Her gün insan öldürdüm,” diyor. “Ta ki yemin edene dek.”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bir perinin yemini bozulamaz ve sonsuza dek sürer. Bir perimin yemini bozmasının sonucu hayal edilebilecek en büyük, uzun, dinmeyen bir acı olur ve nihayetinde peri ölür. Hafife alınacak bir şey değildir bu.

“Neden bir yemin ettin ki?”

Alçak sesle “Bana geçmişim hakkında sorular sormasan iyi edersin,” diyor. “En iyisi bazı şeylerin gömülü kalmasıdır.”

Bu yemin her neyse, belli ki Kiaran için anlamlıymış. Önemliymiş. Öğrenmek zorundayım. Yumuşak bir sesle “Bana yemininden ya da geçmişinden bahsetmeyeceksen avlanmanın asıl nedenini söyle.”

Öfkesi yeniden alevlenirken gerisinde nerede olsa tanıyacağım bir şeyi fark ediyorum: Yüzyıllar süren bir öfkenin izlediği bir kaybı.

Matemin etkilerini kendi deneyimlerimden biliyorum. Bizi nasıl dönüştürdüğünü. Matemin ancak kimsenin onu bulamayacağını ümit ettiğimiz ruhun derinliklerine itelenerek dizginlenebileceğini de. Fakat o hep oradadır. Kaçınılmaz bir şekilde bir şey ya da biri ortaya çıkıp gizlemek için onca çabaladıklarımızı kazıp çıkarır. Kiaran bana bunu yaptı. Ben de aynısını ona.

Artık yanıtı bildiğimden neredeyse eminim. Kiaran’ın kime yemin ettiğinden ve perileri neden avladığından.

Nihayet gözkapaklarım kapanıyor. Açmaya çalışsam da yapamıyorum. Zihnim bulanıklaşmaya başladı. Son bir kez uy-

kuyla mücadele ediyorum. Ona sormam gerek. “İnsan sevgilini çok mu sevmiştin?” diye soruyorum.

Şaşkınlıkla iç çekiyor. Fısıltıyla verdiği yanıt öyle sessiz ki uyku beni tamamen ele geçirmeden önce onu güçlkle işitiyorum. “Az bile sevdim.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Parkeye sürtünen bir sandalyenin sesine uyanıyorum. Silkinıyorum ve gözlerimi açtığımda yatak odamdan ayrılmak üzere olan Kiaran’ı görüyorum.

“Veda etmeden sıvışılır mı hiç?” diye soruyorum.

Kiaran donakalıyor ve başını çeviriyor. “Seni uyandırmak istememiştim.”

“Yalancı.” Yerimde şöyle bir kıvıldanıyorum ve uyuşukluğun gittiğini görüp rahat bir nefes alıyorum. Kendimi gerçekten... harika hissediyorum. “Sırtım ne durumda? Berbat mı?”

Yatağıma yaklaşan Kiaran’ın ağır, tokalı çizimleri hiç ses çıkarmıyor. Yanıma oturuyor. “Kendin bak.”

Kolumu tereddütle büküp yaraları dürtüyor, parmaklarının ucunda pençe izleri boyunca uzanan gergin dikişler ve karnın kayganlaştırdığı tenimi hissetmeyi bekliyorum. Fakat daha birkaç saat önce kabarık yaraların olduğu yerde kuru, pürüzsüz bir cilt buluyorum. Sırtımda sıralanmış eski nişanlarıma eklenen ve bana yıllardır oradaymışlar gibi gelen yeni nişanlar.

Şaşkınlıkla Kiaran’a bakıyorum. “Nasıl...” Bir kez daha yaralara dokunmak için dönüyorum. Tanrım, çarşafımda bile kan yok. “Bunu nasıl yaptın?..” Gözlerimi Kiaran’a dikiyorum. “Bir tür peri tedavisi mi bu?”

Kiaran omuz silkiyor. Ona aldırış etmeden hiç lekelenmemiş çarşafı bacaklarıma kadar sıyrıyorum. Kumsaldaki taşların üzerinde süründüğümde oluşan tüm kesikler iyileşmiş. Elimde kaban ve kalkan deri dümdüz olmuş. Önkolumda *cû sith*'in dişlerinin açtığı yaralardan bile geriye birer iz kalmış. Vücudumdaki morluklar, tüm ağrı ve acılar kaybolmuş.

Sıktığım dişlerimin arasından “Yani *başından beri* elinde böyle bir karışım vardı demek, öyle mi?” diye soruyorum.

“Elbette.” Tepkisiz.

Avlarımızın ardından çoğu bana ait olan kanlar içinde eve döndüğüm geceleri hatırlıyorum. Eve güçbelâ tek parça döndüğüm ve Derrick'in ölmediğimden emin olmak için birkaç saatte bir beni uyandırdığı o geceyi. Yaralarım kimseye belli etmeden katlandım ve kat kat giysiler giydiğim için beter olan acılarına göğüs gerdim.

Kiaran istese çektiklerimi hafifletebilirdi. Oysa o benim bu zorlukların hepsini yaşamamı tercih etti. Bu bilginin ışığında eski insan sevgilisine duyduğum sempati azalıyor ve geriye sadece Kiaran'ın nasıl gerçekten duygusuz bir pislik olabileceği gerçeği kalıyor.

“Bir kez olsun kullanma ihtiyacı duymadın bunu,” derken sesim titriyor. “Düzinelerce yara aldığım onca gecede bir kez bile, ha?”

“Bu kez istisnai bir durum söz konusuydu,” diyor, “çünkü zehir seni öldürecekti.”

“Ölmeme göz yummadığına şaşıyorum,” diye çıkışıyorum.

Ve işte Kiaran yine öfkeleniyor. Öfkesi benimkine benzese de benim öfkem alev alev yanarken onunki buz gibi soğuk. Odadaki ısı düşerken nefes aldıkça ciğerlerimin sıkıştığını hissediyorum.

Kiaran “Peki geri kalanlarda ne yapmamı tavsiye ederdin?”

diyor. “Ne zaman bir canavarla yüzleşsen seni oradan kaçırmalı mıydım?” Benimle burun buruna gelene dek bana yaklaşıyor. “Seni nefes alamayacak ya da parmağını kımlıdatamayacak hale gelene dek koruyucu kanatlarımla boğsa mıydım?”

“Abartma,” diye homurdanıyorum.

Bana “Seni savaş için eğittim,” diyor. “*Sithiche*’lerle savaştığımızda yanımda o şişeler olacak mı sanıyorsun? Ya iğnem ve ipliğim? Güçlerimin arasında şifa vermek olmadığından sana acıya katlanmayı öğrettim.”

Mazeretlerini umursamayacak bir haldeyim. Benden daha neler gizlediğini öğrenmem gerek. “Söyle bakalım, mührün kırılacağını ne zamandır biliyordun?” Yanıt vermeyince tekrar soruyorum. “*Ne zamandır?*”

Çenesini sıkıyor. “Seninle ilk karşılaşmamızdan beri.”

“Of!” Göğsünü itip yataktan apar topar iniyor ve çalışma masamın önüne oturuyorum. Ellerimi meşgul etmezsem Kiaran'ı şimşek tabancamla vurma arzumun önüne geçemeyebilirim.

Ses topumun yarı yarıya biten omuzda taşıma aparatını elimde alıp deliklerden birine bir vida sokuyorum.

Kiaran projeme şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmiyor. “Sana söylesem daha mı iyi olacaktı sanıyorsun? Matemde olduğun apaçıktı. Eğitimsizdin. Seninle karşılaştığımda bıçak bile kullanamıyordun.”

“Aman Tanrım, bugün beni iltifatlara boğuyorsun.”

Aşağılayıcı bir bakışla beni tepeden tırnağa süzüyor. “*Daoi-ne sith* höyüklerden kaçtığında en zayıf halinde olacak. Bu saldırmak için en iyi zaman ve sen hâlâ onlarla savaşacak kadar güçlü değilsin.”

Bedenim donuyor ve vida parmaklarımdan masanın üzerine fırlıyor. Sessizce “Yeterince güçlü değil miyim?” diye soruyorum. “Gayet yeterli olduğumu ispatladığımı sanıyordum.”

“Beni bir kez mağlup ettin, Kam. Eğitimli yüzlerce *daoine sith*’i yenebileceğini ciddi düşünüyor musun?”

Yeterince güçlü olmadığım kısmından ötesini yarım yamalak işitiyorum. “Yeterince güçlü değilim, ha?”

Tam kendimi dizginlediğimi düşündüğümde tüm soğukkanlılığımı alıp götürüyor ve beni ikimiz de bitkin ve yara bere içinde kalana dek onunla dövüşmekten başka bir şey istemeyen içimdeki yaratıkla baş başa bırakıyor.

“Evet,” diyor. “Henüz değilsin.”

Kendimi kaybediyorum. Masadan şimşek tabancamı alıyorum. Maça çubukları açılıyor ve bedeninin kolayca iyileştirebileceğini bildiğim bir kısma nişan alıp tetiği çekiyorum.

Kiaran benden çok daha hızlı davranıyor. Eliyle durdurduğu kapsülü sıkıca avucunda tutuyor. Bana –bir saniye kadar– sakince bakıyor. Sonra acıya tıslayarak avucunu açıyor ve metal kapsül tahta zemine düşüyor. Avucunda, ortasındaki yanıktan bileğine doğru kıvrılarak uzanan bir Lichtenberg figürü oluyor.

Bana şaşkınlık içinde bakıyor. Kiaran’dan beklenmeyecek, şaşırtıcı bir duygu emaresi.

Öfkem yatışırken sırtımı koltuğa yaslıyorum. Sanırım derdimi anlatabildim. Yine. “Atışım seni öldürmezdi ama sanırım yine de epey acı vermiştir.”

Ondan ne tepki beklediğimi bilmiyorum. Belki öfke. Belki hoşnutsuzluk içinde kaşlarını çatıp bana yine aptal demesini. Beklemediğim bir şey varsa o da gülmeye başlamasıydı. Beni yıldırma için kullandığı o melodik, fazlaca hoş peri kahkahası değil, yanaklarında gamzeler çıkaran ve onu gerçekten in-sanmış gibi gösteren hakiki bir kahkaha bu.

“O kadar komik olan da nedir?”

Kiaran sırtını dikleştiriyor. “O tabancayı eline aldığında

beni vuracağını hiç beklemiyordum.”

Ben de önce gülümseyip sonra kahkahayı basıyorum. “Bana hep kullanmayacaksan asla silah çekme demez miydin sen?”

“Demek benim söylediklerimi *gerçekten* yapıyorsun.”

“Bana uyduğunda.”

Kiaran bir kez daha son derece hızlı hareket edip koltuğumu masadan çekerek beni şaşırtıyor. Ardından kollarını iki yanıma koyup üzerime eğiliyor. “Yaptığın bu seferlik beni eğlendirmiş olabilir ama bir daha aynı şeyi yapmaya kalkarsan tabancanı kırarım.”

Ona aynı bakışlarla karşılık veriyorum. “Tabancamı kırarsan yerine koyabileceğim on beş farklı silahım var.”

Yüzüne ağır ağır, basbayağı baştan çıkarıcı bir sırıtış yayılıyor. “Seni o ırmaktan çıkardığım günden beri bunu biliyordum.”

“Neyi?”

“Bana hep meydan okuyacağını.”

Bakışlarının sertliğine dayanamayarak başımı çeviriyor ve yarasını inceliyorum. Avucundaki yanık iyileşiyor ve koluna doğru inen Lichtenberg figürü yavaşça yok oluyor.

Eğreltiotunu andıran desen kaybolurken bileğinin iç tarafında bir damganın ortaya çıktığını görünce kaşlarımı çatıyorum. Damgayı daha önce gördüğümü anımsamıyorum. Tabii fark edecek kadar dikkatli bakmamış da olabilirim. Desen tenine dağlanmış ve geride kabarık bir yara izi kalmış. İç içe geçmiş, bir dizi ince ve karmaşık sarmal. Şekli her kim tasarladıysa ayrıntılarında kılı kırk yarmış. Şeklin ne olduğunu çıkarıyordum; daha önce hiç görmediğim bir sembol.

Sadece peri metali kalıcı yara izleri bırakabilir ki o izler de ancak silik olur. Bunun gibi izler oluşturmak için çizgilerin üzerinden keskin, kor gibi sıcak bir bıçakla defalarca geçilmesi

gerekir. Şekil kazanırken büyük bir acı vermiş olmalı. Dayanamıyor ve dokunmak için damgaya uzanıyorum.

Kiaran parmaklarını bileğime doluyor. “Ne yapıyorsun?”

“Damgan. Ne anlama geliyor?”

Gözlerinde bir şey, ne olduğunu çıkaramadığım bir duygunun pırıltısı beliriyor. Sonra bir saniyede kayboluyor. Bileğimi bırakıyor. “Artık hiçbir anlamı yok.”

Sırlarımızın bizi nasıl da tanımladığını fark etmeye başlıyorum. Birkaç gün önce ikimiz birlikte avlanıp her zamanki gibi kendi hayatlarımıza dönüyorduk. Şimdi ise sınırlarımız sili-likleşiyor ve hâlâ sahip olduğumuz o birkaç sır tutunuyoruz çünkü birinin içini açması rol yapmasından çok daha güç.

Elimi elinden çekip sakince “Peki,” diyorum.

Az da olsa duygu sergilediğini fark etmiş gibi dikleşip başını eğerek bana bakıyor. “Benimle gel.”

Şaşıyorum. “Nereye?”

“Her şeyi sorgulamak zorunda mısın?”

“Evet,” diyorum. “Her fırsatta seni kızdırmak hoşuma gidiyor.”

Dudaklarını büküyor. “Farkındayım.”

Yirmi Altıncı Bölüm

Kiaran’la berrak gece göğünde uçurduğum ornitopterimde sessizce oturuyoruz. Bu yükseklikte soğuk hava tenimi dağlıyor. Yün paltoma daha da sıkıca sarınıyorum. Ellerimi dümend tutarak yerin altımızdan kayışını izliyorum. Şehrin ötesindeki, sakın ve sessiz kırsalın üzerinde süzülüyoruz. Evler seyrek ve karanlık tarlaların arasında ancak mum ışığı sızan tek tük pencerelerinden ayırt edilebiliyor.

Kiaran, Charlotte Meydanı’ndan ayrıldığımızdan beri ona sevdiği kız ve akıbeti hakkında sorular soracağımı seziyormuş gibi tek kelime etmedi.

Ona bakıyor; yüz hatlarını, düşünceli ifadesini süzüyorum. Onu öldürdüğüm periler gibi pişmanlık nedir bilmeyen bir canavar olarak hayal etmeye çalışıyorum. O kızda Kiaran’ı böyle değiştiren ne vardı? *Sithiche*’lerin insanlara âşık olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Avcılar avlarına âşık olmaz.

Ben kafamdaki soruyu soramadan Kiaran söze giriyor. “Bizi şuraya, şu kasvetli görünen hanenin yanına indir.”

Başımı dümenin üzerinden kaldırıp aşağı bakıyorum. “Dal-keith Sarayı’nın yanına mı?”

Başını öne sallamasıyla dümeni kırıyor, incek en uygun

noktayı bulana dek açıklığın üzerinde daireler çiziyorum. İşte... Biz buralardayken olur da birileri dışarı bakacak olursa sarayın pencerelerinden görülmemizi engelleyecek bir sıra ağacın arkası. Makine yere yavaşça inerken kanatları içeri sokan kolu çekiyorum.

“İçeri gizlice girmeyeceğiz, değil mi?”

Kiaran tiksintiyle saraya bakıyor. “Orada gizlice içeri girmeye değer bir şey olacağını sanmam.”

Soğuk bir edayla “Belki de ekselanslarının çok sayıdaki şömine pervazının üzerinde boş vazolar vardır,” diyorum, “sen de onları çalıp evimde kazara kırdıklarının yerine koyarsın.”

“Kaza değildi o. Onlardan hoşlanmadığıma karar verdim.” Ornitopterden dışarı atlayıp uzun adımlarla yürümeye başlıyor.

Çimlerin arasında peşinden koşuyor, uzun adımlarına yetişmek için yürümeyle koşma arasında bir tempo tutturuyorum. Ağaçların arasından sarayın önündeki kum araba yoluna sapıyoruz. Saray yüksek, görkemli bir yapı ve kumtaşı tuğlaları ve çok sayıdaki uzun pencereleriyle gözüme hiç de kasvetli görünmüyor. Çatısından göğe yükselen bacalar içerideki çok sayıdaki odanın varlığına işaret etse de saraydan yükselen tek dumanın kaynağı arka tarafındaki bir baca. Demek birileri evde. Ben doğu kanadı boyunca uzanan ormanlık alanda Kiaran’ın peşinden giderken yanan odunun kokusu belli belirsiz havada dolaşıyor.

Çizmelerim çamura batarken ağaç kökleri arasında dikkatle ilerlemeye çalışıyorum. “Bana nereye gittiğimizi söyleme olasılığın var mı?”

Kiaran’ın gülümsemesi karanlık ağaçların arasında bile seçilebiliyor. “Merakta bırakılmaktan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?”

“Ne zaman beni merakta bıraksan kötü şeyler oluyor. Mesele iki redcap’le kapışmam gibi.”

Kiaran bana bakarak “Onun sonu kötü bitmedi,” diyor. “En az hasarla kurtuldun.”

Gece serin. Ayaz paltomdan geçip tenime işliyor. Isınmak için kollarımı kavuşturuyorum. İkimiz konuşmadan yürürken Kiaran’a kıyasla daha sesli nefes alıp veriyorum. Yine derin bir su birikintisinden geçiyorum ve pantolonumun paçalarına çamur yapıyor. Ağaçların daha da derinlerine girdikçe çevremizi saran sis yoğunlaşıyor. Çok geçmeden, birkaç metre ötemi göremez, yolu seçemez oluyorum. Burada kaybolmak işten bile değil.

Kiaran’ın sesi beni irkiltiyor. “Bana kâhinden bahset. Ona âşık mısın?”

“Hayır,” diyorum. “Sadece evleneceğiz.”

Gavin’i bir zamanlar, gençliğimde, sevmiş olabilirim. O zamanlar ikimizin hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğimize ikna olmuştum. Oysa şimdi onun benim için mükemmel bir eş olduğunu –geçmişte hayal edebileceğimden öte– keşfetmiş olsam da ona karşı tek hissettiğim platonik bir sevgi. Aşk yok, artık yok. Bazen âşık olabileceğimden bile emin olamıyorum.

“Peki hayatını istemediğin birine bağlamanın amacı nedir?”

Buruk bir sesle “Vazife her şeyden önce gelir,” diyorum. “Babam hep öyle der. Ailelerinin şerefine gölge düşüren sayılı leydi, kendisini lekeleyen beyefendiden evlilik teklifi alacak kadar şanslı olur.”

Durgunlaşıyor. “Seni lekeledi, öyle mi?”

“Elbette, hayır. Dün gece hayatımı kurtardı ve kader bu yaptığı için ona iyi davranmadı.”

“Onunla evlenmemeyi tercih edemez misin?” diye soruyor. “Yani istemiyorsan?”

“Benim dünyamda kadınların fazla tercihi olmaz, MacKay. Hayatıma dair tercihler benim adıma yapıldı bile.”

“Tam bir hapis hayatı sürüyorsun,” dediğinde sesinde bir nebze olsun alay yok. “Nefes alıp verdiğine bile şaşıyorum.”

Biz açıklığa yaklaşırken sis nihayet dağılıyor. Uzun çimlerin arasına giriyoruz ve başımı geriye atıp yıldızları inceliyorum. Annemin bahçede bana takımyıldızlarının isimlerini ezberlettiği gecelerden kopup gelen sesini duyuyorum. *Bana yıldızların isimlerini sayabilir misin, Aileana?*

İskoçya kışlarında berrak bir göğe nadiren rastlandığından çocukluğumda göğün öyle olduğu zamanları bir bir anımsıyorum. Benim hobim icatken, anneminki astronomiydi. Ne zaman bulutsuz bir göğe baksam aklıma uzun, zarif parmaklarıyla takımyıldızlarına işaret ederek isimlerini tekrarlayışı gelir.

Yürümeyi bıraktığımı fark ediyor ve Kiaran’a yetişmek için acele ediyorum.

Ay çok parlak; ikimiz açıklıkta ilerlerken çevremizdeki her şeyi aydınlatıyor. Aniden gelip dilimde dağılan tat beni afallatıyor. Peri gücünün alıştığım tadı değil, farklı türde bir şey bu. Denize yaklaşmışız gibi tuz ve bahar kokusunun eşlik ettiği balçığı andıran bir tat.

Biz yürüdükçe daha da kuvvetlenen kokunun kaynağını bulmak için açıklığa göz gezdiriyorum ve açıklığın ortasında yükselen devasa porsukağacı dikkatimi çekiyor. Tepemizde dikilen ağacın dalları her yöne yayılıyor. Ağır kökleri yerden dışarı fırlamış. Bu tür ağaçlar içinde bugüne dek gördüklerimin en irisi.

Dalların arasına bakıyorum. “Ekselanslarının mülkünde bu ebatta bir porsukağacının olduğunu işittiğimi anımsamıyorum. Biri bana mutlaka bundan bahsederdi.” Tadın kaynağının ağaç olduğunu ancak ağacın gövdesine dokunduğumda şiddetlen-

mesinden anlıyorum. Bir ağaçta neden böylesi bir güç olsun ki?

Kiaran arkama geçip “İnsanlar onu göremez,” diyor. “Sen görüyorsan da bunun nedeni üzerinde deve dikenini olması.” Avucunu ağacın gövdesine yaslıyor.

“Ne yapıyorsun?”

Neredeyse gülümsüyor. “Cidden seni sırf bir ağaç göstermeye getirdiğimi düşünmedin değil mi?”

Ben yanıt vermeden yumruğunu ağacın gövdesine indiriyor. Kulak tırmalayan bir gumbürtü çıkıyor ve ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor. Göz kamaştırıcı şimşekler bulutsuz göğe yayılıyor. Bir yıldırım parlak ışıklar yayarak ağacın ortasına çakıyor.

Işığın hücum ettiği gözlerimi sıkıca yumarak geriye sendeliyorum. Gürültülü, çınlayan bir çatırtı karşısında gözlerimi yeniden açmayı göze alacak kadar çok afallıyorum. Ağacın gövdesinin ortadan ayrılışını izliyorum. Her iki yanında yere eğilen dallar ağacın ortasında kocaman bir delik bırakıyor. Topraktan çıkan kökler birbirlerine dolanıp basamaklar oluşturuyor.

Ağacın iki yarısının arasında bir ayna su gibi dalgalanıyor. İçinde, durmak bilmeyen dalgaların bulanıklaştırdığı yansı-mamı görüyorum.

“Bu da ne?” diye fısıldıyorum.

Kiaran “*Clomhsadh*,” diyor. “İzin ver, sana göstereyim.”

Bir peri geçidi. Elim kendiliğinden belimdeki kılıfında duran şimşek tabancama gidiyor. Perilerle dövüşmeyeceksek Kiaran beni ne diye buraya getirdi ki? Sonra gözlerimi gözlerine çeviriyorum. Keşke niyetini gözlerinden az da olsa okuyabilseydim ama orada hiçbir şey bulamıyorum.

Beklentim bir ürperti olup omurgamdan aşağı inerken ağaç kökleriyle sarılmış basamaklarda Kiaran’ın peşinden gidiyorum. En tepede durup geçitten geçmeden önce silahımı kontrol ediyorum.

Clomhsadh'in ötesinde bir göl var. Kiaran'la ikimiz gökteki kalın bulutlara dokunacak kadar yüksek ağaçlarla çevrili, kumlu bir sahildeyiz. Göl buz gibi hareketsiz. Sis suyun yüzeyinden yükselip ayaklarım, bacaklarım ve kollarıma sarılıyor. Havada bir hareketlilik var; havanın öyle bir canlılığı var ki fısıldadığını duyar gibiyim. Fakat bu öyle derin bir fısıltı ki sözcükleri çıkaramıyorum. Yüzeyi deniz mavisinden kızıla, kıızıdan parlak altın rengine dönen gölden yayılan yumuşak, bir yanıp bir sönen parıltıyı izliyorum.

Yıldızlar bulutlar arasından seçiliyor; Tanrım, yıldızları hiç bu kadar parlak görmemiştim. Yıldızlar karmaşık şekiller oluşturan, yabancı takımyıldızları içinde parlarken birer rüzgâr gülü gibi fırıl fırıl dönüyor.

Hava aynı anda hem güzel ve çiçeksi hem de keskin ve tatlı. Burada ağzıma gelen tatta ise Kiaran'ın gücündeki o aynı yabani şiddet var.

“Neredeyiz?”

Kiaran'ın her zamankinden de esrarengiz görünen gözleri ışıltıyor ve hassas teni ay ışığı üzerine bir buse kondurmuş gibi hafifçe parılıyor. Sanki onu nihayet net bir şekilde, *olması gerektiği gibi* görüyorum. Gözüme hiç bu kadar güzel ve bu kadar insanüstü görünmemişti. “*Sith-bhrúth*’da.”

Burada her şeyin farklı görünmesine şaşmamak gerek. Periler diyarındayız. Şimşek tabancasını kılıfından çekiyor, kendimi her an gelebilecek bir peri saldırısına hazırlıyorum. “Beni neden buraya getirdin ki?” diye soruyor, parmağımı tetiğe yaslayarak ağaçların arasında herhangi bir hareket var mı diye bakıyorum.

Kiaran “*Sith-bhrúth*’da pek çok diyar vardır, Kam,” diyor. “Burası tarafsız bölgeydi; çatışmaya asla izin verilmeyen tek yer.” Göle doğru bakıyor. “Silahını kaldırabilirsin. Burada güvendesiniz.”

İkna olmuyorum. “Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum, MacKay,” diyorum. “Bazı öyküler iştmişti. Periler insanları onlara birkaç saat kadar gelen bir süre burada tutarlarmış. Fakat insanlar buradan ayrıldıklarında insanlar dünyasında yıllar geçtiğini görürmüş.”

Kiaran neredeyse gülümseyecek oluyor. “Ben zamana dikkat ederim, sabaha evde olursun.”

Teslimiyet içinde iç çekerek tabancamı kılıfına sokuyor ve geriye doğru bir adım atıyorum. Çizmelerim suyun kenarındaki yumuşak kuma batıyor. “Peki. Gölün ötesinde ne var?”

“En geniş iki bölge: Seelie ve Unseelie. Binlerce yıldır terk edilmiş haldeler.” Uzun zamandır unuttuğu bir şeyi anımsamış gibi kaşlarını çatıyor. “Savaştan sonra, sadece savaşmayı reddeden, küçük diyarlarda yaşayan *sithiche*’ler hayatta kaldı. Bunların çoğu hapsolürken kalanlar insan diyarına geçti.”

Hemen her gece öldürdüklerim de işte o yaratıklar. En güçlü periler hapsolürken daha zayıf, yalnız gezen periler gözlerine kestirdikleri her insana ulaşabilmişlerdi. Gerçek bir ziyafet. *Sith-bhrúth*’ta kalmak istememelerine şaşmamak gerek.

“Buraya ne olacak?”

“Höyüklerdekilerin, onları yeniden şehrin altına hapsedemezsek yuvaları olan diyarlara döneceklerini sanıyorum.”

Yani başarısız olursak. Bu olasılığı aklıma bile getirmemeye çalışıyorum. Getirirsem aldığım sorumluluk kaldıramayacağım kadar büyük, müthiş ezici bir yüke dönüşecek. İkiye karşı yüzler ve şehirdekileri tahliye etmemizin hiçbir yolu yok. Periler ve mutlak yıkım arasında sadece ikimiz duruyoruz. Bu düşünce bile bende ardıma bakmadan kaçma isteği uyarıyor.

“Endişelenmiyor musun?” diye soruyorum. “Şu an mührü arıyor ya da silah topluyor olmamız gerekmez miydi? İnsanlar

dünyasındaki değerli saatlerimizi burada boşa harcamayıp harzırlanmamız gerek."

Kiaran bana her zamankinden de duygusuzca bakıyor. "Sa-vaştan nasibimi aldım ve bizi bekleyen çarpışmadan beterleri-ni yaşadım. Öğrendiğim en önemli şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Kızgınca "Ne?" diye soruyorum.

Kiaran başını karşıımızdaki güzel manzaraya doğru eğiyor. "Bunu, her huzurlu anı elinden geldiğince yaşamak. Şu man-zarayı içine öyle derin çek ki hatırası içine işlesin. Bazen bu seni ayakta tutan tek şey olur. Buraya sana bunu vermek için geldim."

Benden böyle bir şey istediğine göre acaba Kiaran'ı ayakta tutan hatıralar neler? Bana verdiği eğitim sırasında hep acıma-sız oldu ve bana hiç dinginliğe hürmet ettiğini düşündürmedi.

Ona az kalsın geçmişine, bir zamanlar sevdiği kadına dair sorular soracak oluyorum. Fakat onu izlediğimde bundan vaz-geçiyorum. Dalgınca göle bakıyor ve bana matemimi anımsa-tan bir hüzün içinde. Bazen en sıkıca tutunduğumuz anılar canımızı en çok yakanlardır.

"Neden diyarına dönmedin?"

Kiaran fark edilir biçimde geriliyor. "Bu sahilden ötesine ge-çemiyorum."

"Sahil mi?" Şimdi öylesi sıcak ve bana Akdeniz'in tasvirle-rini anımsatan mavimsi yeşil bir renkte parıldayan, davetkâr suya bakıyorum. "Daha öteye giderseniz ne olur?"

Yüzünde keder belirip kayboluyor. Gözlerimi ona dikme-miş olsam bu ifadeyi kaçırabilirdim. "Ölürüm."

Yanıtı beni şaşırtıyor. "Ne? Neden?"

Her zamanki sert ve duygusuz maskesi geri dönüyor. "Bu yaptığım bir fedakârlıktı, Kam. Oraya asla dönemem."

Başka bir soru daha sormadan ondan uzaklaşıyorum. Tes-kin edici bir şeyler söylemek istesem de onca görmüş geçirmiş, dünyanın ne derece acımasız olabileceğini ilk elden tecrübe et-miş birini teselli etmek bana kibirli bir tavır gibi geliyor. Bazen sözcükler kifayetsiz kalıyor.

Kuma çömelıyorum ve suya dokunmak için büyük bir arzu duysam da duyarsızca davranmak da istemiyorum. Bu, Kiaran'a haksızlık olur.

"Durma," diyor. "Bence mahzuru yok."

Hafifçe gülümseyerek elimi suyun yüzeyinde gezdiriy-o-rum. Su parmak uçlarıımın altında hareketleniyor ve tüm göle bir şimşegin kolları gibi ışıldayan, narin dalgalar yayılıyor. Ne acayip ve güzel. "Bana diğerleriyle şehrin altına hapsolmaktan nasıl kurtulduğunu hiç anlatmadın," diyorum.

Kiaran kumda yanıma oturup uzun bacaklarıyla bağdaş kuruyor. "Hayır, anlatmadım. Önemsiz bir öykü."

Elimi sokup parmaklarımı alttaki düz, parlak kumun için-de oynatıyorum. Su soğuk. Suyun avucumda gezişi, yıldız ışığı gibi parıldaması hoşuma gidiyor. Dalgaların suya yayılışını iz-lerken Kiaran'la aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Kiaran'ın dediğini yapıyor ve tüm bunlardan, tanışmamızdan öncesini hatırlamak için kendimi serbest bırakıyorum.

Yuvamı, geçmişimi düşünüyorum. Bulutsuz gecelerde ta-kımyıldızların isimlerine çalışmayı. Süpürgeotları bahçeyi renklendirirken baharı. Babamın St.Andrews'un dışındaki kır evine seyahat etmeyi. Tasasız ikindilerde annemle çimlere uzanıp tepemizden baş döndürücü bir hızla bulutların geçişini izlemeyi.

Annem bulutlarda çiçek şekilleri görürdü. En çok da –sanı-rım en sevdiği çiçekler olduğundan– kardelenler, çuhaçiçekleri ve zambaklar. O gökte bir bahçe görürken ben sadece... Eh, ben

sadece bulutlar görüyordum. İkimize de yetecek kadar gerçekciydim.

“MacKay,” diyorum, “sence... üzerimde *seilgflur* taşımasam normal kalabilir miydin?” Parmaklarımı bir kez daha suyun yüzeyinde gezdiriyorum. “Yani annem gibi?”

“Onun becerileri asla tetiklenmediğinden kendisini hiç *sithiche* avlamak zorunda hissetmemiş.” Kiaran başını iki yana sallıyor. “Ne yazık ki mührün kırılması senin sürdüğün normal hayatı zaten sona erdirecekti,” diyor. “Yine savaşmak zorunda kalacaktın. Senin asla seçme şansın olmadı.”

Peri avlamanın hep benim hâkimiyetimdeki yegâne şey olduğunu düşündüm. Onların ne zaman, nerede ve nasıl öleceklerini ben seçiyorum. Silahlarıma ve nihayet hayatlarını sona erdirmeden önce mücadelemizin keyfini ne kadar süreceğime ben karar veriyorum. Fakat gerçeği, avlanmamın gerçek nedenini biliyorum. *Senin asla seçme şansın olmadı.*

Islak avucumu pantolonuma silip buruk bir sesle “Seçme şansım hiç olmadı, ha? Faal şahincilerden avlanmayı bırakan olmadı mı hiç?”

Kiaran ellerinden destek alarak geriye yaslanıyor. “Birkaçı buna kalkışmıştı. En nihayetinde senin de yapamayacağın gibi gerçek doğalarından kaçınamadılar.” Ametist ve eriyik gümüşün karıştığı gözleriyle bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyor. “Yanılıyor da olabilirim. Yıllar sonrasını hayal ettiğinde kendini o kâhinin yanında mı hayal ediyorsun? Yoksa benimle birlikte bir sonraki katliamımızı planlarken mi?”

Gözlerimi kaçırıyorum. Buna yanıt vermeyeceğim. Gerçeği zaten biliyor. “Peki ya bir *sithiche*’in doğasında ne vardır?”

Gözlerini suya dikeyiyor. “*Sithiche*’ler güç kazanma takıntılarının esiri oldular. Değer verdikleri diğer her şeyi kaybettiler.”

“Zaten güçlü değiller mi?”

“Ah, Kam. Gücün ölçüsü yoktur.” Güç arzusunun nasıl sarhoş edici olduğunu deneyimlerinden biliyormuş gibi bu son sözleri mırıldanıyor. “Heyecan verici, baştan çıkarıcı, ruhta bir sızıya dönüşen bir iştaktır. Hiç doyurulmayan ya da unutulmayan bir ihtiyaç.”

Öldürdüğüm her peri bana fiziksel bir rahatlama getiriyor, hissettiğim suçluluk duygusunu erteliyor. Ölümleriyle mest olduğumda anılarım yok oluyor ve geriye sadece gücün verdiği tüy gibi hafif neşe kalıyor.

Perilerden daha iyi değilim. Onlar da ben de bir anlık rahatlama duygusu için can alıyoruz. Bunu Kiaran’a nasıl itiraf edebilirim? Artık av için yaşıyorum. Artık hayatta kalmak ya da intikam için can almıyorum; bu bende bir bağımlılığa dönüştü.

Gözlerimi yumduğumda gücün içimde akışını kolayca hayal edebiliyorum, bir perinin ölümünü izleyen ilk birkaç saniyede bedenime sarsıcı ve mutluluk verici hücumunu. İşte, damarlarımda kanın o aynı kuvvetli pompalanışı, bedenimin her noktasında tüylerimi havaya kaldıran o elektrik akımı. Tüy kadar hafifleyip yerden yükselmek hissi.

Fakat bu kez annemin eskiden yaptığı gibi sessizce şarkı söylediğini işittiğime yemin edebilirim. Hatıra, sesinin verdiği o sükûnet, bedenimde göğsümü sızlatacak kadar kuvvetle akan güç beni sımsıkı sarıyor.

Gülümseyerek “Keşke onu duyabilsem,” diye mırıldanıyorum.

Bu sözüm kulağa gülünç gelse de sözcükler hiç direnişle karşılaşmadan ağzımdan kaçıyor. Şarkı öyle rahatlatıcı ki beni şuracıkta, sahilde uykuya daldırabilir.

“Kimi duyabilsen?”

Yanağımı dizlerime dayıyor, Kiaran’ı duymazlıktan geliyorum. Hatıraya sıkıca tutunmam çok önemli; kayıp giderse annemin sesini unuturum diye korkuyorum.

Kiara beni omuzlarımdan kavrayıp “Kam,” diye bağıyor. Hafif, neşeli bir gülümseme huzurumu kaçırıyor. Ağzıma demir ve kanın garip tadı dolarken tat bana boğazımdan aşağı itiliyormuş gibi geliyor. Öksürüyor ve Kiara’nın omzuna öğürüyorum ve onu yana itip kuma kusmaya çalışıyorum. Ağzımdan sadece tükürük çıkıyor.

Tanıdık, berrak bir kadın sesi “Kadamach,” diyor. “Seni burada bulacağımı biliyordum.” Kadın tekrar gülüyor. “Şahincini de yanında getirmişsin.”

Donakalıyorum. Damarlarımdaki kan buza dönerken nefes alamıyorum. Yine bir zamanlar olduğum zayıf ve savunmasız kıza dönüşüyorum. Annemin cesedi kaldırım taşları üzerinde uzanıyor. Ellerim kanla kaplı ve kanı çıkartamıyorum; ovuyorum, ovuyorum, ovuyorum ama kan çıkmıyor ve elbisem mahvoluyor, lekeleniyorum ve *sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl...*

“Hayır,” diye gürlüyorum.

Bu hatıra olmaz. O ana geri dönmeyeceğim. Yine o kız olmayacağım. Anıyı zihnimden atmaya çalışsam da kuvvetlice tutunuyor; öyle gerçek ve amansız ki tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyor ve ona karşı çaresiz kalıyorum. Sonra bir anda beni nefessiz bırakarak kayboluveriyor.

Baobhan sith kendisini güçlülkle duyabileceğim kadar alçak bir sesle “Demek sen buymuşsun,” diyor. “Geçen yıl öldürdüğüm o şahincinin kızıydın sen.”

Kiara ayağa kalkıyor. “Ne istiyorsun, Sorcha?”

Kiara tıpkı redcap’i tanıdığı gibi dişi periye de tanıyor. Kiara’na ilk karşılaştığımızda *baobhan sith*’i aradığımı söylemiştim. Başından beri annemin katilinin o olduğunu biliyordu. Böylece Kiara’na karşı asla yumuşamamam gerektiğini bana hatırlatan acı tecrübelerle bir yenisi ekleniyor. Kiara’na güven olmaz.

Sorcha rahat bir tavırla “Ne mi istiyorum?” diye soruyor. “Neden şöyle doğru dürüst bir selamlaşmayla başlamıyoruz? Uzun zaman oldu, *a ghaoil*.”

“Bir daha bana öyle deme,” diyor. “Asla.”

Kiara’nın onu kıskırtmak için ne söylersem söyleyeyim, sabrını sınamak için ne yaparsam yapayım böyle kolayca öfkelenmesine hiç şahit olmamıştım.

Sorcha dilini şaklatıyor. “Sen geçmişimizi unutmaktan memnun olabilirsin ama ben değilim.”

“Asla memnun olmayacağım,” diyor. “Sen ölene dek olmayacağım.”

Sorcha “Boş tehditler savurma Kadamach,” diyor. “Bana hâlâ içtiğin yeminle bağlısın. *Feadh gach re*. Her zaman ve sonsuza dek, unuttun mu?”

Yemin mi? Kiara ona yemin mi etmiş? Sorcha yeniden konuşmaya başlayarak kendi dillerinde bir şeyler söylüyor. İnsanı hasta edecek kadar tatlı sesi beni o geceye, sesini ilk işittiğim o ana geri götürüyor. *Sana kızıl çok yakışıyor*.

Kiara’nın da aynı dilde öfkeyle bir şeyler söylemesi üzerine Sorcha gülüyor. Sonra gözlerini, dik ve yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sorcha “Zavalılık,” diye mırıldanıyor. “Şahincin korkuyor mu?” Sonra “Küçük kız,” diye sesleniyor. “Gözlerini aç.”

Hayır, ona bakmaya dayanamam. Bunu yapamam.

“Duymadın mı beni? *Gözlerini aç* dedim sana.”

Amirane ses tonu beni itaat etmeye zorluyor. Annemi öldüren periye bakıyorum.

Baobhan sith anımsadığımdan daha korkutucu ve güzel. Sorcha gölün buzlu yüzeyinin üzerinde süzülüyor; uzun boylu, soluk tenli ve mermer gibi kusursuz. Beyaz elbisesi hissetmediğim bir esintide şişip dalgalanıyor, kumaşı öyle yumuşak ve

ince ki duman gibi görünüyor. Huzursuz edici, soğuk ve birer zümrüt gibi parlak gözlerini hiç kırpmıyor.

Ardından Sorcha'nın dudakları cehennemi –kâbuslarımda gördüğüm– o gülümsemeyle kıvrılıyor.

Göğsüm daralıyor, nefes alamıyorum. Ümitsizce hava almaya çalışıyorum. Ardından Sorcha'nın kararlı ve acımasız varlığını zihnimde hissediyorum.

Ona karşı mücadele etmeye çalışsam da çok güçlü. Sorcha, anılarım zihnime hücum edip ben annesinin ölümüne şahit olan ve yaşadığı travmanın etkisinden çıkamamış küçük kıza dönüşene dek beni aşağı, daha da aşağı iten bir ağırlığa dönüşüyor.

Yine annemin cesedinin yanı başındayım ve kan kokusunu alabiliyorum. Soğuk yağmur elbiseme işliyor, bacaklarımı saran kumaşı kırmızıya çevirip beni iliklerime kadar donduruyor. Kanın kokusu, tenimde bıraktığı his ve ellerimdeki kıvamı öyle gerçek ki derime bulaştığına yemin edebilirim. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken dizlerimin üstüne çöküp öğürüyor, kanı ellerimden çıkarmak için kumları avuçluyorum.

Kiaran öfkeyle “Sorcha,” diyor. Bana sesi çok uzakmış gibi geliyor.

Anılar kesiliyor. Kan bulaşmış elbiseden çıkıp yine kendi bedenime giriyorum. Derin derin soluyor, ayağa kalkmamaya çalışıyorum. Yere yıkılmamak için tüm gücümle direniyorum.

Sorcha küçümseyen bir tavırla “Demek şampiyonun bu,” diyor. “En basit zihinsel etkiye bile karşı koyamıyor.”

Kiaran gözlerini üzerinde gezdirdiği Sorcha'ya “Gönderdiğin her *sithiche*'i öldürdü,” diyor. “Sadece bir yıl eğitim almış on sekiz yaşında bir kız seni alt etti. Bu sana kendini ne de zavallı hissettirmiştir, kim bilir?”

Sorcha'nın gözleri yanıyor ve bulunduğu yerden bile parıltısını seçiyorum. “Unuttuysan hatırlatayım, onun türünün

neslini tükenme noktasına getiren bendim. Sen ise onları hayatta tutmakta asla çok da başarılı olmadın, değil mi?”

Kiaran'ın kamasına dolanmış parmak boğumları bembeyaz olmuş. “Bana neden burada olduğunu söyle.”

Sorcha onu umursamazlıktan gelip yeniden bana bakıyor, beni öyle dikkatli süzüyor ki görünmez olmayı diliyorum. “Ne zavallı bir yaratıksın sen, gücün uzak atalarının yanına bile yaklaşamıyor.” Tatlı bir sesle “Bu Kadamach'ın suçu, biliyorsun,” diyor.

Kiaran “Kes şunu,” diyor. “Şu an bunun vakti değil.”

“Ya, bence tam zamanı. Sana annenin neden beni göremediğini söyleyeyim mi, şahinci? Onun neden bana karşı koya madığını? Kiaran savaştan canlı çıkan şahincilerin becerilerini baskıladı; böylece çocuklarının becerileri asla su yüzüne çıkmadı ve izlerini süremedim. Yüzyıllarca onları arasam da çabalarım boşa çıktı.” Gülümsüyor. “Ta ki tesadüfen annene rastlayana kadar. Zayıf, savunmasız ve eğitimsizdi; Kiaran yüzünden. Bana karşı hiç şansı yoktu.”

Ah, Tanrım. Kiaran keşke bana bunun doğru olmadığını söylese. Şu Sorcha yalan söylüyor çünkü tüm bunları bir oyundan ibaret görüyor. Fakat Kiaran ağzını açmıyor. Bana bakmıyor bile.

“Yeter, Sorcha.” Kiaran'ın müthiş bir gücü olan sesi bütün gölde çınlıyor. “Sadece bana neden burada olduğunu söyle.”

Sorcha “Madem ısrar ediyorsun,” diye karşılık veriyor. “Kardeşimden bir mesaj getirdim.” Kiaran'ın şaşkın ifadesi karşısında Sorcha'nın gülümseyişine bir nebze kibir ekleniyor. “Yer altı tamamen kapalı değil, Kadamach. Bazı duvarlar konuşmaların geçebileceği kadar ince. Lonnrach benden askerlerimi çekmemi istediğini bilmeni istiyor. Anlaşılan şampiyonunu kendisiyle savaştırmaya layık görüyor.” Duraksıyor; kızgın, süzen gözleri-

nin yeniden üzerime çevrildiğini hissediyorum. “Onunla aynı fikirde değiliz.”

Ayağa kalkıp içimdeki öç alma isteğini arasam da... hiçbir şey hissetmiyorum. İçimde şiddet arzusuyla yanıp tutuşan yaratık da güç akışı ihtiyacım da yerinde yok. Basbayağı hiçbir şey hissetmiyorum. Sorcha bu hisleri benden çaldı.

Sorcha “Şüphesiz yanında gezdirdiğin diğer şahinciden farklı,” diyor. “Diğerine ne de yazık oldu.”

Kiaran’ın eli kamasının kabzasını sıkırsa da silahı kınından çekmiyor. “Sırf bunları söylemek için mi geldin?”

“Hayır, ben şu konuyu konuşmak da istiyordum.” Sorcha’nın yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. “O kızın adı ne demiştin? Aklımda tutmaya hiç çalışmadım da.”

Kiaran ölümcül bir durgunlukla “Şu mesajını bitir artık,” diyor, “yoksa kamamı tam kalbine saplarım. Yeminime aldırış etmem.”

“Bakıyorum sabrın ilerleme kat etmiş.” Sorcha başını yana yatırıyor. “Bu seferkini benden iyi sakladın, Kadamach. Daha iki hafta öncesine kadar kızın varlığından bile haberdar değildim.”

Redcap’lerle köprüde kapıştığım o gece Kiaran’ın bana söylediklerini anımsıyorum. Her şeyi değiştiren o sözleri. *Artık tek başına avlandığın için o Edinburgh’da bir şahinci olduğunu biliyor.*

Dikkat etmesem Kiaran’ın “o” dediğini fark etmeyebilirdim. Onlar değil, o demişti. Bu da son iki haftada dövüştüğüm tüm perileri Sorcha’nın gönderdiği anlamına geliyor. Son zamanlarda alışageldik rutinin aksine bir sürü perinin her gece beni avlamak için peşime takılmasına şaşmamak gerek.

Sorcha düşünceli bir edayla “Anılarını görene dek anneni öldürürken beni izlediğini bilmiyordum. Yazık sana.”

Yumruklarımı tırnaklarım avuçlarıma gömülecek kadar kuvvetlice sıkıyorum. İntikam arzusu her zamanki kadar şid-

detli bir şekilde içimde kabarıyor. Tenim yanıyor, diğer duygulardan ayrışıp saflaşan öfkem ben anılardan ve suçluluk duygusundan arınana dek içimde giderek büyüyen bir fırtınaya dönüşüyor. *Nihayet.*

Bakışlarımız çarpışıyor. Ona “Haydi sına beni,” diyorum. “Kanını akıtacağım.”

Sorcha sözlerime gülümseyerek karşılık veriyor. “Annen varlığını sezmedi.” Çok iyi anımsadığım o uzun dişlerini gösteriyor. “Ona beni sezme fırsatını vermeden boğazını parçaladım.”

Patlıyorum. Şimşek tabancasını kemerimden çekiyorum ve Sorcha’nın kapsülün ulaşamayacağı kadar uzakta olduğunu fark ediyorum.

Kapsül suya değdiğinde katı buzla temas etmiş gibi oluyor. Suyun yüzeyinden elektrik çıtırtıları çıkarken havaya ozon kokusu karışıyor. Burnuma bir nebze *seilgflur* kokusu da gelmesi beni şaşırtıyor. Sanki deve dikenini burada daha kuvvetli.

Sorcha iki büklüm oluyor ve öyle soluksuz kalıyor ki nefes almak için gösterdiği çabadan tüm bedeni titriyor. Güçbelâ konuşuyor. “Sen ne yaptın...”

Ardından kuvvetlice, canhıraş öksürüyor ve beyaz elbisesine koyu renkli kanlar sıçrıyor. Deve dikenini suyun tüm yüzeyine yayılıp onu yakıyormuş gibi ayaklarından dumanlar çıkıyor.

Bu onu savaştan önce öldürmem için tek şansım olabilir. Annem için öldürmek istiyorum onu. Kendim için.

“Kam, dur.”

Tabancamın namlusunu kaldırarak göle doğru atılıyorum ama görünmez bir güç beni sırt üstü deviriyor. Suyun kenarındaki ağaçlardan birine çarpıp yere yıkılıyorum. Etrafıma yapraklar düşüyor. Tabancam hâlâ elimde olsa da onu tutan elim gevşek. Kiaran’ın gücü ağzımda keskin, yoğun bir toprak tadı bırakıyor.

Yutkunduğumda canım yanıyor. Ayağa kalkıp tabancayı kılıfına sokuyorum. Kiaran benimle Sorchâ arasında dikiliyor. Sorchâ hâlâ nefes almaya çabalıyor. Onu öldürmek için mü-kemmel bir an. “Çekil yolumdan.”

“Hayır.”

“Kimilda!”

Kiaran’ı itip yanından geçmeye çalışıyorum ama üzerime abanıyor. Bana ciğerlerimdeki havayı kaçırarak kadar sertçe çarpıyor.

“Hayır, Kam,” diyor. “Bunu yapmana izin veremem.”

Omuzlarını tırmalıyorum. Tırnaklarım kumaşı yırtıyor. “Lanet olsun sana, zayıf düştü! Bana asla yoluma çıkmayacağını söylemiştin. *Yemin etmiştin.*”

İyice yanıma eğiliyor. “Yemini mühürleyecek sözcükleri asla söylemedim.”

Ben yanıt veremeden parmakları şakağımlı okşuyor. Bal ve toprağın boğucu tadı ağzıma yayılırken gözlerim ağırlaşıyor. Direnmeye çalışsam da yapamıyorum. Kiaran’ın gücü çok büyük. Boşluk beni ele geçirmeden önce yanağını yanağıma dayıyor. Sanırım şu sözcüğü fısıldıyor:

“Üzgünüm.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Dona’yla ikimiz George Street’de terziye doğru yürürken hava ruh halimi yansıtıyor. Yeşil, ağır ipek elbisemin hışırtıları arasında gözlerimi kısıp şemsiyemin altından bulutlara bakıyorum.

Her adımında içimden Kiaran’a lanet okumadan edemiyorum. Zihin kontrolüne, Sorchâ’yı öldürmeye o kadar yaklaşmışken beni bayıltmasına ve ... *yaptığı her şeye* lanet olsun. Gücünün etkisi altına girmemden kaynaklanan sabit ve hafif bir baş ağrısı şakaklarımı zonklatıyor. Ancak öğleyin uyana-bildim ve Dona’nın beni terziyle olan randevum için alelacele giydirmesi gerekti.

Omzuma tüneyen Derrick kanatlarını neşeyle çarparak söylenip duruyor: “...odaya girmiş, bir de bakıyorum sırlıklı-
lam olmuşsunuz. Sonra seni yatağa bıraktı –tam bir pislik ol-
duğunu bilmesem nazikçe bıraktı bile diyebilirim– ve bana
seninle sonra konuşacağını söyledi. Geldiğinde bağırsaklarını
çıkartabilir miyim?”

Kendimi tutamayıp hafifçe gülüyorum. Atsız faytonlar cad-
deye dizilmiş ve köprü felaketinden beri Princes Caddesi’nden
farklı yönlerle akıtılan trafik çok yoğun. Olayın üzerinden sa-

dece birkaç gün geçmiş olduğuna inanamıyorum. Cadde buhar motorlarının mırıltıları, yanlarında beylerle gezinen hanımların kahkahalarıyla capcanlı. İnsanlar özenle yolumdan çekilmeye çalıştıklarından büyük, beyaz binaların arasında zorlanmadan ilerliyoruz. Ne de olsa lekelenmiş bir leydiyle yan yana görülmemeliler. Evlenmeden itibarım düzelmeyecek.

New Town'in sakinleri sayıca az ve herkes birbirlerini doğrudan ya da dolaylı yoldan tanıyor. Başkalarının benim gibi kötü şöhretleri olmadığından insanlar genellikle birbirlerine karşı dostane davranıyor ve karşılaştıklarında selamlaşma alışkanlıkları var.

"İyi günler, Bay Blackwood," diyorum.

Genç beyefendi başını sallamakla yetiniyor ve yanımdan hızlıca geçiyor.

Dona'ya "Sanırım Bay Blackwood'un bugün acelesi var," diyorum.

Derrick "Bu insanların ne düşündüklerini niye önemsiyoruz ki?" diye mırıldanıyor. "Hepsi budala. Fakat istersen sana merhaba demelerini *sağlayabilirim*. Uzun zamandır güçlerimi kimsenin üzerinde kullanmadım ve düşünüyorum da kullanmayı özlemişim."

Sıkıttığım dişlerimin arasından sözcüklerin üzerine basarak "Nazik *olmalıyız*," desem de kendimi hiç de arkadaş canlısı hissetmiyorum.

"Tek yaptığım dürüstçe davranmaktı."

Neyse ki terziye vardık. Dükkana girip şemsiyemi atıyor, çevreme bakıyorum. Dükkan sıcak ve dışarıdaki donuk griye kıyasla aydınlık. Odanın ortasında iki kadife kanep, ortalarında da önceden hazırlanmış çay var. Onların gerisinde, çevresinde, müşterilerin kendilerini her açıdan görmelerini sağlayan üç ayna ve bir tabure var. Duvar kâğıdı mobilyaların

altında uzanan İran halısının canlı şarap rengiyle uyumlu.

Derrick homurdanıyor. "Çayın yanında bal yok mu? Nasıl bir işletme burası?"

Tepemizde son günlerde çok revaçta olan küre şeklinde, uçan fenerler süzülüyor. Bir tanesi yüzüme fazlaca yaklaşıncı nazıkçe tavana doğru itiyorum.

"Leydi Aileana! İçeri girdiğinizi işitmemişim."

Terzi Bayan Forsynth arka odadan hızla çıkıyor. Yaşlıca, elilerindeki Bayan Forsynth Edinburgh'nın en kıdemli terzisi ve babam gelinliğini ona tasarlatacak.

"İyi günler, Bayan Fortsynth," diyorum. "Sizi görmek ne de güzel."

"Lütfen oturun, leydim. Ceketinizi alayım mı? Bu öğleden sonra biz biziz."

Ağır, ıslak ceket omuzlarımdan alıp şemsiyemle beraber ona uzatıyorum. Paltoyu ve şemsiyeyi vestiyere bırakıp birçok kumaş örneğiyle dönüyor.

"Size birkaç fikir göstereyim." Bayan Forsynth dilini şaklatarak yanıma oturuyor. "Keşke elbisenizi hazırlamak için daha çok zamanım olsaydı. Fazladan bir ayımız olsa çok daha şık bir şey çıkarabilirdik."

Çayımı yudumluyorum. "Aceleye geldiği için üzgünüm."

Gülümse. Başını salla. Nazık ol. Edepli ol, Aileana çünkü edepli Aileana gerekmediğinde bile özür diler. Sıkıcı, renksiz ve *hoştur* o. Tek yapmam gereken günü kimseyi öldürmeden noktalamak.

Bayan Forsynth elime hafifçe vuruyor. "Ah, canım, seni iyi anlıyorum. Ne de olsa, Lord Galloway epey yakışıklı bir adam, değil mi? Neden sabredemediğini anlıyorum." Beni bilgiççe bir edayla süzüyor. Tanrı aşkına.

Bayan Fortsynth kumaş örneklerini alıp bana veriyor. "Şimdi,

söylediğim gibi size birkaç tasarım göstermeden önce bazı hoş kumaş seçenekleri göstereceğim. Bu –yığının en üstündeki kumaş parçasını kaldırıyor– yumuşak bir ipek tafta. Çok hoş, değil mi?

Derrick “Berbat,” diyor. “Sıradaki.”

İç çekmemek için kendimi tutuyorum. Şu an burası dışında olmak isteyeceğim birçok yer var. Mesela Kiaran’ı bulup şimşek tabancamla tehdit edebilirdim. Sorch’a’nın anlattıklarından sonra, bu sabah uyanmamla içimi kavuran öfkeyi ve şaşkınlığı hâlâ hazmedemedim. Kiaran benden ne çok şey gizlemiş.

“Leydi Aileana?”

Yüzüme hoş bir gülümseme kondurup dalgınca “Evet, çok hoş,” diyorum.

Bir kumaş parçası daha çıkarıp “Şu fildişi rengi ipeğe de bir bakın,” diyor. “Teninizin rengine çok iyi uyar.”

Dona başıyla onaylasa da Derrick başımın yanında vızıldıyor. “Dalga mı geçiyor? Fildişi mi? Solgun görünmeni mi istiyor? Neden ona defolup gitmesini, evlenmekten vazgeçtiğini, zaten o lanet olası pisli...”

Derrick’in söylenmesini yarıda keserek kararlı bir şekilde “Mavi,” diyorum. “Sanırım maviyi tercih edeceğim.”

Bayan Forsynth ani çıkışım karşısında afalliyor. “Mavi mi? Bu kesinlikle çok... demode; fildişi bugünlerde gelinlerin gözde renklerinden. Ekselansları düğününde bizzat o rengi seçti ve gerçekten çok alımlıydı.”

“Ekselansları için ne de iyi olmuş. Fakat ben maviyi tercih ediyorum. Elinizde bunun mavisinden var mı?” Bu yerde fazladan bir dakika bile oyalanmak istemiyorum.

Dudaklarını büzen terzinin ağzının kenarları kırışıyor. “Elbette. Harika bir seçim.” Ağzına zorla gergin, yarım yamalak bir gülümseme konduruyor. “Size bazı tasarım seçenekleri göstereyim mi?”

Lanet olsun.

Bazı çizimler ve gelinlik örnekleri getiriyor. Ne dediğini bile anlamadan sustuğu anlarda başımı sallıyorum. Herhalde farkında olmadan bir şeye onay verdim. Fakat ben bir mazeret bulup ayrılamadan ölçülerimi alıp kumaşlarımı üzerine iğnelemek için beni arka odaya götürüyor.

Odanın ortasındaki taburenin üzerinde dikiliyorum ve Dona elbisemin düğmelerini çözmek için kendi kanepesinin üzerinde dikiliyor. Kollarımın yenlerini aşağı çekip kombinezonumu ortaya çıkarıyor. Hınzırca sırıtan Derrick’e bakıyorum. Şömine pervazına oturmuş, parmaklarını bana doğru oynatıyor.

Başımı belli belirsiz sallamamla “Ya, iyi,” diyor. Sırtını döndüğünde kanatlarını çırpıttığını görüyorum. “Neden hep keyfimi kaçırmak zorundasın?”

Bayan Forsynth ölçüleri alırken kaskatı dikiliyorum. “Leydim, rica etsem kollarınızı kaldırır mısınız?”

Dilsiz bir taş bebek gibi kollarımı kaldırıyorum.

Üç gün. Kış ortasına kadar üç gün, dünyanın sonuna gelene dek üç gün ve işte bunu yapıyorum. Sanırım görgüye uygun olan da bu. Savaştan sağ çıkarsam kendimi yine bir oyuncak, insanların gözlerini dikip hakkında dedikodu yapacakları bir gösteri atına döneceğim.

Hiçbir şey yaşanmamış gibi olacak. Yine iki haftaya kadar Gavin’le evlenmem gerekecek. Yine leydilerin öfke duymaları-na asla izin verilmeyen, hoş tavırlarının ardında çektikleri acı ne denli büyük olursa olsun hep ölçülü ve itaatkâr olmaları gereken güzel, küçük kafesime dönmek zorunda kalacağım.

Ne istediğinin önemi yok.

Bay Forsynth pazımı dürtüp kaslarıma şaşırmış gibi bana hayretle bakıyor. Leydilerin bedenlerinin kadınsı görüntüsünü

körelten fiziksel faaliyetlere yönelmesi hoş karşılanmaz.

Terzi kadın ölçü almayı ve iğnelemeyi bitirdiğinde onun için hareketsiz durmaktan her yanım tutuluyor. Ben yola çıkmadan önce bana "Birkaç güne kadar ilk prova için evinize uğrarım." Elimi sıvazlıyor. "Korkmayın, leydim, Edinburgh'nın en güzel gelini olacaksınız. Mavi üzerinizde çok iyi duruyor."

Dükkanından çıkıp yağmurun altına girdiğimde dişlerimi sıkıp ekşi bir yüzle veda ediyor, ifademini gülümsemeyi andırmasını ümit ediyorum. En güzel gelin olacağım demek. En büyük endişem bu olsa keşke. Hayatta kalıp düğünümü katılabileceğimden şüpheliyim; hatta herhangi birinin hayatta kalacağından da.

Sonra, eve dönünce, gizli İskoçya haritamın önünde dikilip Sorcha'nın cinayetlerinin izlediği hattı inceliyorum. Yüz seksen altı cinayet. Ben ve Derrick hariç, kimse neler olduğunu bilmeyecek.

Elimi annemin ölümüne karşılık gelen, haritaya ilk iğnelediğim kurdelenin üzerinde gezdiriyorum. Bir sürü plan yaptım, savaştım, canlar aldım ve bu periyle karşılaştığımda beni zayıf düşüreceğini düşündüğüm her şeyin üstesinden geldim. Silahlar ürettim, kendimi onu farklı şekillerde öldürürken hayal ettim. Plan yaptım. İzini sürdüm. Talim yaptım. Bekledim.

Nihayetinde bunların hiçbirinin bir önemi kalmadı. Kendimi anılarıma, kederime öyle kaptırmışım ki hiç zorlanmadan bundan istifade etmesini bildi. Beni durdurduğu için suçun bir kısmını Kiaran'ın üzerine atıp Sorcha'nın canını kısacık bir an için yakmamı küçük bir zafer addedebilirim. Sorcha zihnime girip beni kan gölünün içinde diz çöken, yerinden kıpırdamaya korkan o zavallı kıza çevirdi. İsterse bunu yine yapabilir.

Haritanın alt kenarını tutup hızla çekerek kâğıdı duvardan söküyorum. Toplu iğneler ve kurdeleler ayaklarımın altındaki parkeye saçılıyor.

"Aileana?" Derrick'in sesi endişeli çıkıyor.

Haritayı paramparça ediyor, "Bu aptalca," diyorum. "Tam bir vakit kaybı oldu."

Derrick çevremde uçarak "Hayır, değildi," diyor, "Bu..."

Kâğıdı şömineye atıp tutuşturuyorum. Haritanın kıvrılarak yanışını, kenarlarının kararışını izliyorum. Onca emeğimi, bir gün Sorcha'yı bulup onu görkemli bir şekilde katledeceğime dair inancımı çöpe atıyorum.

Derrick tünediği masadan "Aileana," diye sesleniyor.

Pencere kenarına oturup dışarıya bakıyorum. Saat daha akşam dört buçuk olmasına rağmen gece çoktıkı çökecek.

Sessizce "Orada değildin," diyorum. "Ben gücümün pek çok şeye yeteceğini sanırken bana annemin ölümünü defalarca izletti."

Omzuma inen Derrick'in kanat seslerini işitiyorum. "Orada, yanında olmalıydım. Onun şehirde olduğunu duyduğumda elimden geldiğince çabuk eve döndüm ama sen çoktan gitmiştin."

Acı bir kahkaha atıp "Orada olmadığın için memnunum. İstese beni kolaylıkla alt ederdi. İnanamıyorum, ona bunları yapmasına..."

Duruyorum, sözcükleri çıkaramıyorum. *Beni yeniden zayıf düşürmesine göz yumduğuma inanamıyorum. Annemi bir kez daha öldürmesine göz yumduğuma inanamıyorum. Kiaran'ın yoluma çıkmasına göz yumduğuma inanamıyorum.*

Derrick "Biliyorum," diye fısıldıyor.

Yağmuru izliyor, nemli havanın kokusunu içime çekiyorum. Arka bahçede ince bir sis var. Böyle anlarda İskoçya'da havanın güvenilmezliğinin, nasıl da hızla değiştiğinin farkına varıyorum. Yağmurun sanki yumuşakça ve ağır ağır nefes aldığının. Şimdi yağmur damlaları birer tüy gibi sakince düşü-

yor. Pencereyi açıyorum ve bırakıyorum rüzgâr yağmuru içeri taşımam, yanaklarımı ıslatıp tenimi soğutsun.

Yalnızlıkta yeni bir tür teselli buluyor, kış ortasından canlı çıkamazsam asla tecrübe edemeyeceğim şeylerin ne denli değerli olduğunu kendime anımsatıyorum. Anlamı, dinginlikte arayan bir kız olmadım asla. Ben anlamı, yıkımın sadeliğinde buluyorum. Fırtına öncesi sessizlikte, tüm dünya durup beklediğinde derin ve huzurlu bir anı tecrübe ediyorum.

“Ne yapacaksın, Aileana?”

“Ne konuda?”

Açık pencereden dışarı eğiliyorum. Yağmur damlaları tüy gibi hafifçe yüzüme çarpıyor. Soğuk hava bedenime eserken çiseleyen yağmur damlaları saçıma yapışan küçük birer buz parçasına dönüşüyor.

“Baobhan sìth konusunda.”

İrkiliyorum. “Bir yıldır ilk kez onu düşünmek istemiyorum.”

“Fakat...”

Ona “Benimle şu anın tadını çıkar,” diyorum. “Bana dün geceyi unuttur.”

Derrick saçlarıma dolanırken kanatları yanağıma gıdıklıyor. “Sadece tek bir şey söyleyeceğim,” diye fısıldıyor. “İradeni kırmasına asla izin verme.”

Benim boyumda olsa ona sarılırdım. Bunun yerine elimi kaldırıp ipek gibi yumuşak kanatlarını okşuyorum. Küçük yanağı yanağıma yaslanıyor.

Birlikte oturup yağmuru izliyoruz.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gece yarısından sonra avlanmak için giyinip kuşanıyorum ve tam evden ayrılacağım sırada Kiaran'ın koridordan yayılan gücü hafifçe ağzıma geliyor. Lanet olsun! Umarım görünür halde değildir de uşaklar etrafta gezindiğini görmezler. Giderek kabaran sorunlar listeme yeni bir sorun fazla gelir.

“Orada olduğunu biliyorum, MacKay ve geldiğin yoldan geri dönebilirsin.”

Kapı tokmağı dönse de kilide takılıyor. Kiaran sessizce küfrediyor. “Aç kapıyı, Kam.”

Derrick etrafını saran kırmızı haleyle pencere eşiğinden aşağı dalışa geçiyor. “Ah ne iyi. Nihayet geldi. Sanırım bağırsaklarını çıkaracağıma yemin etmiştim.”

Kiaran'ın “Yemin ederim şu lanet pixie'yi öldüreceğim,” diye mırıldandığını işitiyorum. “Kam. Beni içeri al yoksa kapıyı menteşelerinden ayırıyorum. Seçim senin.”

Aklıma ilk gelen yanıtı –yap da görelim– vermemek için kendimi tutuyorum. Çünkü söylediğini mutlaka yapar ve kapımın yerinde kalmasını tercih ediyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Kilidin zincirini çıkarıyorum.

Koridorda dikilen Kiaran sağanakta sırlıslam olmuş, el-

lerini kapı çerçevesinin iki yanına dayamış. Siyah saçlı soluk yanaklarına yapışmış, yağmurda ıslanan gömleği neredeyse saydamlaşmış ve altında çabuk, kesik kesik nefeslerle inip kalan göğsü seçiliyor.

Nefes alıp verişini duymak beni şaşırtıyor. Genellikle çok sessiz olur, bedeninin hiçbir parçası kımıldamıyor. “Ne istiyorsun?” diye çıkışıyorum. Nezaket gösteremeyecek kadar bitkinim.

Kiaran arkamda bir noktaya bakıyor. “Beni içeri alacak mısın yoksa giysilerimden yolluğuna da yağmur suyu akıtmaya devam mı edeyim?”

Geçsin diye yana çekiliyor, ardından örttüğüm kapıya sırtımı yashıyorum. “Kısa kes. Seni tekrar vurmaya çok istiyorum ve bu kez hayati bir noktana nişan alacağım.”

Derrick omzuma iniyor. “Tekrar mı?” Sesi öfkeli çıkıyor. “O anı nasıl kaçırdım?”

“Evde yoktun,” diyorum.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıyor. “O anı görmek ne de hoşuma giderdi.”

Kiaran ıslak saçında elini gezdiriyor. Giysilerinden parkeye damlayan su ayaklarının etrafında küçük bir gölet oluşturmuş.

Dün gece olanlardan sonra gözlerine bakmakta zorlanıyorum. Kiaran’ın savaş yaralarını ve düşmanlarını üzerinde kamamı ne denli etkili kullandığından başka hiçbir özelliğime iltifat ettiği olmamıştı. Şimdi annemin ölümünün beni ne denli sarstığını gördü ve benim için çok önemli bir anda en çok arzulağığım şeyi elimden aldı. Yeminin içi boşmuş ve her şeyi daha da kötüleştirdi: Sorcha’ya bir başka yemin etmiş ve elime şans geçmişken onu öldürmeme engel oldu. Bunu affetmem kolay olmayacak.

Kiaran omuzlarını geriye atıyor. Uzun boyuyla tepemde bir kule gibi dikiliyor. “Buraya özür dilemeye gelmedim.”

“Harika. Düşündüğümü doğruladığın için sağ ol,” diyorum. “Bu odanın iki çıkışı var. Birini seç.”

Derrick kıkırdıyor. “Bunun harika bir ceza olduğunu söylemeliyim.”

Kiaran’ın bakışları yakıcı. “Bu işten uzak dur.”

Derrick “Hayır,” diyor.

Kirana “Dikkatli ol, pixie,” diye karşılık veriyor. “Kim olduğumu unutuyorsun.”

Derrick Kiaran’a doğru uçup karşısında süzülüyor. Etrafını saran hale öyle parlak ki hatları ayırt edilemiyor. “Asla unutmadin. Zaten o yüzden onu sana emanet ettiğimde içim rahat etmiyor.”

Kiaran kendi dilinde homurdanırken Derrick onun kadar nefretle tıslıyor. Sadece birkaç sözcüğü yakalayabiliyorum. Herhangi bir dile benzetmek gerekirse *Gäidhlig’e*⁷ benzediği söylenebilecek olsa da daha önce duyduğum her şeyden farklı bir dil bu.

Nihayet Derrick İngilizce konuşarak “Ben senin emir kulun değilim,” diye homurdanıyor. “Asla da olmadım.”

“Peki,” deyip pixie’ye uzansam da çok hızlı hareket ediyor. Güçbelâ Kiaran’la ikisinin arasına giriyorum. “Derrick soyunma odasını gidip bize biraz zaman verir misin?”

Derrick homurdanıyor. “Sanmıyorum.”

Daha kararlı bir sesle “Derrick...” diyorum.

Sertçe “Peki,” diye yanıt veriyor. “Fakat hâlâ bağırsaklarına talibim.”

Bir başka anlaşılmaz söz daha edip bir ışık demeti içinde, hızla soyunma odasına gidiyor. Kapıyı çarpıyor.

Kiaran soyunma odasının kapısına bakıyor. “O pixie için çok değerli olmalısın,” diyor. “Onlardan birinin bir insanla yaşadığını daha önce hiç görmemiştim.”

⁷ İskoçların küçük bir kısmının konuştuğu İskoçya’ya özgü Kelt dili (ç.n.)

Konuyu değiştirmede müthiş yetenekli. “Aranızda ne geçti sizin?”

“Nahoş şeyler.”

“O kadarını ben de tahmin etmiştim. Soruma yanıt vermedin.”

“Sorularına nadiren yanıt veriyorum zaten.” Ona sadece dik dik bakmam karşısında “Aklında ne varsa söyle,” diyor. “Çıkar şu baklayı ağzından.”

Kiaran’ın oyunlarından, muğlak yanıtlarından fazlasıyla bıktım. Yönlendirilmekten bıktım. “Yeminin hiçbir anlamı yokmuş, o *baobhan sìth*’in yaşamasına izin verdin.”

“Gerekeni yapmak, Kam. Bu sana öğrettiğim ilk dersti.”

“Bana saf muamelesi yapma.” Gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. “Eylemlerinin sorumluluğundan sıyrılmak için gerekeni yapmaktan bahsediyorsun. Mesela atalarımın güçsüz bırakılmalarında oynadığın role değinmeyişin. Sorcha’yı *tanıdığına* da. Aslında ikiniz basbayağı samimi görünüyordunuz. Neyin oluyor? Eski bir dost mu?” Kiaran’a yaklaşıyorum. “Eski bir sevgili mi, MacKay?”

Kiaran başını öne eğiyor, burnu neredeyse burnuma değecek. “Bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez.”

Pes etmiyorum. Ona karşı geri adım atmıyor, gözümü korkutmasına izin vermiyorum. Dosdoğru gözlerinin içine bakarak “Ona ne yemin ettirdin?” diyorum. Yanıt vermeyince daha da sert bir üslup kullanıyorum. “Söyle bana. *Hemen*.”

Nasıl olur da ona gerçek bir yemin ederken bana etmez? Yemini ikimizin ortak paydasıydı. Bana hayatı pahasına da olsa ihanet etmeyeceği güvenini aşıl原因an tek şeydi. Nihayetinde ise yemini perilerin şu yarı yalanlarından biri çıktı.

Kiaran’ın çenesi seğirirken bana yine yalan da olsa herhangi bir yanıt verip vermeyeceğini merak ediyorum. “Hayatım onunkıyla bağlandı,” diyor. “Sorcha ölürse ben de ölürüm.”

Nefesim sıkışan ciğerlerimden uçup gidiyor ve göğsümde bir ağrı bırakıyor. Yüzümü çeviriyorum. Görüşüm bulanıklaşırken gözlerimi dolduran yaşlar karşısında dehşete kapılıyorum. Çok uzun zaman oldu. Nasıl da yandıklarını unutmuşum.

“Neden böyle bir şey yaptın ki?” diye soruyorum. Sesimin sakın çıkması beni şaşırtıyor.

Kiaran “Seni bir kâhinin kehanetinin gerçekleşmesine engel olmaya çalışmanın ne sonuçlar doğurabileceği konusunda uyarılmışım,” diyor. “Bu da bana dair kehanetlerden biri.”

Kiaran beni omuzlarımdan kavrayıp kendisine doğru çevirirken içimden “*ağlama*” diyorum. *Ağlama*. Artık çok geç. Bedeni hareketsizleşirken gözleri gözlerimi arıyor. “Gözyaşı mı döküyorsun, Kam?” diye fısıldıyor. “Ne diye?”

Sözlerinin gerçekliğini inkâr ediyorum. Elimde değil. “Sorcha’nın bugüne dek aradığım peri olduğunu biliyordun.”

“Evet, biliyordum.”

Aklıma göz pınarlarımı birdenbire kurutan korkunç bir düşünce geliyor. Parmakları kıvrılan ellerim birer yumruk oluyor. “Peki annemin ölümüne göz yumdun mu?”

Bakışlarını benden kaçırıyor. “Sorcha’nın izini sürüp Edinburgh’a geldiğimde anneni bulmuştu bile.” Elleri omuzlarımı daha da sıkıca kavıyor; bu bana istemsiz bir hareket gibi geliyor. “Ona kendisiyle ilgili gerçeği anlatacak kadar zamanım oldu. Şehirden ayrılmasını salık verdim ama seni terk etmeye yanaşmadı. Ben de ona deve dikenini verdim. Annen bitkiyi saçına taktı. Benden seni kurtarmamı istedi.”

Annemin deve dikenini saçıma örerken söylediklerinin çok azını anımsıyorum. Çok heyecanlı olduğumdan can kulağıyla dinlemiyordum onu. Bana deve dikeninin saçlarımla ne de uyumlu görüldüğünü söylemiş, biraz dikkat kesiliyor olsam beni huzursuz edebilecek hüzünlü bir ses tonuyla bitkiyi ba-

şımdan hiç çıkarmamam için beni uyarmıştı.

Kiaran'ın elinden kurtuluyorum. "Beni kurtarmak mı? Yaptığının bu olduğunu mu sanıyorsun, *Kadamach*?"

Kiaran'ın yüzü sertleşiyor. "Bana öyle deme."

"Nedenmiş? Bu senin adın, değil mi?"

Bir elini yanağıma dayayarak beni şaşırtıyor. Parmakları sıcak ve davetkâr. Aramızdaki bağ öyle güçlü ki içimden kendimi dokunuşuna bırakmak geliyor. Fakat bakışı beni durduruyor. Gözleri parlak, tekinsiz ve ezici.

"Sana bir zamanlar kendisine o isimle anılan kişiyi anlatacım mı?"

Ritmik aksanı geri geldi. Bu itaat ettirmek, emir vermek için doğmuş bir ses. Hem güzel hem çirkin, hem korkutucu hem teskin edici; bir başlasam bunlar gibi birbirinin zıddı daha milyonlarca şey sayabilirim. Sesi bana teninin ve kemiklerinin altında beni çok da zorlanmadan öldürebilecek güçlü, insan olmayan bir yaratığın olduğunu anımsatmak için var. Bu gerçeği yine az kalsın unutuyordum.

Konuşamıyor ya da kımıldayamıyor, gözlerimi ondan alamıyorum. Parmak uçları köprücük kemiğimde geziniyor. Fakat bu kez dokunuşu soğuk ve giderek daha da soğuyor. Kollarımdaki tüyler havaya kalkıyor.

Kiaran "Kadamach yıkım için yaşardı," diyor. "Bedeninden ruhunu söküp bir çırpıda yerd. Bunu yapmaktan da zevk alırdı." Dudakları yanağıma sürttüğünde korku içimde kısa bir an tutuşup sönüyor. "İsimlerde güç vardır, Kam," diyor. "O ismi bir zamanlar nelere kadir olduğunu ilk elden görmek istemiyorsan kullanma."

Ne kadar istesem de ondan kaçmıyorum. "Fakat yine de değer verdiğin biri vardı," diyorum. "Sorcha'nın da dediği gibi, bir şahinci. Kadamach bile birini sevebildi."

Kiaran irkiliyor; güçlkle fark edilebilecek, hafif bir hareket bu. Yine de bana o kadının ölümünden dolayı hissettiği acının, içinde hâlâ ne denli büyük olduğunu hissettiriyor. "Geçmişin o kısmını bildiğine inanmak hatasına düşme. Bunun beni insanlaştırdığını düşünüyorsun, duygusal bir budalasındır." Sırtını dikleştirip benden uzaklaşıyor. Soğuk dokunuşunun geride bıraktığı iz hâlâ tenimi yakıyor. "Mührü bulma zamanımız geldi."

Ben yanıt veremeden yatak odamın kapısını açıp koridorda gözden kayboluyor.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Evimin önünden dolaştığımda ornitopterimin yine Charlotte Meydanı'nın ortasına park edildiğini görüp şaşırıyorum. Kiaran'a "Aracımı Dalkeith'ten geri getirmişsin," diyorum. "Aracı nasıl uçuracağını nasıl keşfedebildin?"

"Dün seni izlemiştim." Kiaran sürücü koltuğuna uzanıp kemerli kılıfında duran şimşek tabancamı çıkarıyor. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

Minnettarca tabancayı alıp kemeri kalçalarım doluyor ve dümenin ardına geçiyorum. "Bakalım doğru anlamış mıyım? İki bin yıllık bir mührü arıyoruz ve bu perilerden tamamen gizlenmiş bir mühür..."

"Sithiche'lerden."

"Perilerden. Neye benzediği, ebatları veya yeri hakkında hiçbir fikrimiz yok..."

Kiaran tekrar araya girip "Şu an Queen's Park denen yerde," diyor. "Son savaş orada gerçekleşmişti; hapsoldükleri yerin hemen üstü."

"Öyleyse mührün aşağı yukarı nerede olduğunu biliyoruz, yaklaşık dört buçuk kilometre çapı olan bir alanda demek? Harika. Bu gerçekten harika."

Makineyi çalıştırıyorum. Büyük kanatlar açılıp çırpılıyor ve kısa sürede havalanıyoruz. Yağmurlu havayı içime çekiyor ve ornitopteri şehrin güney ucuna doğru çeviriyorum.

Kiaran "Yeterince yaklaştığımızda cihazı sezebilmen gerek," diyor. "Şahinciler cihazı faaliyete geçirdiklerinde tesadüfen onu bulabilecek sithiche'leri uzak tutmak için cihaza güçlerini yüklediler."

"Doğru şeyi aradığımdan nasıl emin olacağım?"

Kiaran ornitopterin ötesindeki karanlığa bakıyor. "Onu bulduğunda emin olacaksın."

Hayal kırıklığıyla iç çekerek şehre bakıyorum. Aşağıda mum ışıkları Old Town'ın harap binalarında titriyor ve gaz lambaları sokaklarda uzun gölgeler oluşturuyor. İnce sis yerden, binaların arasından ilerleyerek yolları hayaletleri akla getiren bir beyazla kaplıyor. Biz Holyroodhouse ve Queen's Park'a yaklaştıkça ışıklar daha da azalıyor; ta ki aşağımız karanlıkla kaplanana dek.

Salisbury Kayalıkları'nın taşlı zirvesinin belli belirsiz silüeti görünüyor. Gözlerim karanlığa alışırken vadinin karşısındaki dik tepelere odaklanıyorum. İçlerinde en yüksekleri olan Arthur's Seat'in zirvesi bulutlarla ve sisle çevrili. Dümeni tepenin hemen aşağısındaki karanlık çayıra doğru kırıyorum.

Yağmur makinenin kanatlarını döverken dalışa geçiyor, çimlerin üzerine iniyoruz. Sağanağın sesi de olmasa parkta çıt çıkmıyor; ne kuşlar, ne de çalıları hışırdatan hayvanlar var.

Ornitopterden inmemle deri çizmelerim çayırın yumuşak çimlerine batıyor. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Kiaran bana bakmadan yanıt veriyor. "Yürüyeceğiz. Sen de cihazın yerini belirleyeceksin."

Koyu renkli çimlerin içinde uzun adımlarla ilerliyor. Peşinden ok gibi fırlamamla ayak başparmağımı bir kayaya vuruyo-

rum. “Her insan gibi gece gözleri doğru dürüst göremeyen kız için biraz yavaşlar mıydın lütfen?”

Kiaran duruyor. “Özür dilerim,” dese de sesi hiç de samimi çıkmıyor.

Karanlığa rağmen bana dik dik baktığını hissediyorum ve yüzüne bakmakta hâlâ zorlandığımı, hatta eskisinden de çok zorlandığımı fark ediyorum. Gözyaşlarımı gördü. Bir dakikada intikam almaktan, Sorch’a’yı öldürmekten vazgeçmek zorunda kaldım. Aksi halde onu kaybedeceğim için. Kiaran’a ne denli değer vermeye başladığımı ve onu kaybetmemin canımı ne çok yakacağını hiç fark etmemişim.

Kim bilir hangi korkunç olayı önlemek adına Sorch’a’ya o yemini etti? Hayatını sonsuza dek onun hayatına bağlamasına degecek kadar önemli olan ne?

Ben ağzımı açmadan “Sorch’a’yı öldürmek için neleri gözden çıkarırdın?” diye soruyor. “Ve bana dürüstçe yanıt ver, Kam. Hayatını verir miydin?”

Şaşkınca bakıyorum ona. “Elbette hayır,” diyorum.

Yalan dudaklarımdan kolayca kopuveriyor. Başkalarını aldatmada öyle ustalaştım ki bazen söylediklerime kendim bile inanacak oluyorum. Bir yalanı söylemenin en iyi yolu içinde bir gerçek zerresi içermesidir; bu zerre yalanın ucuna takılacağı bir gerçeklik kancasıdır. Yalanların ayaklarının yere bu kadar sağlam basmasını sağlayan da budur.

Kiaran sessizce “Kararlılığın gözümünden kaçmadı,” diyor. “İntikam dışında çok az şeye kıymet verdiğine şahit oldum. Peki ne düşündüm, biliyor musun?”

“Ne?” diye fısıldarken duyacaklarımdan neredeyse çekiniyorum.

“Seni kendime benzettiğimi.”

Gözlerimi kaçırıyor, kayalıklara uzanan yokuşa çeviriyor-

rum. Yağmur damlaları yüzüme çarparken ıslaklığı silmeye yeltenmiyorum. Göğsüm sıkışıyor, yüreğim ağırlaşıyor. Aptalca, nedendir bilinmez, bana güçlü ve muhteşem olduğumu söyleyeceğini ummuştum oysa. Bana dünden önce konuk odasında bıçağımı boğazına dayadığımda yüzünde gördüğüm aynı gururla bakacağını.

Fakat yapmadı. Ona benziyorum. Ben de bir canavarım.

Kısacık bir an için bir zamanlar olduğum kıza dönüşmek istiyorum. Komik, beyaz elbiseler giyer; danslara katılır ve sonsuza dek kafama bir şeye takmazdım. Fakat cinayet işlemediği için beyaz elbiseli kıızı yok etmem gerekti. Şimdi de yaptığım seçimle yaşamalıyım.

Hırıltili, acı bir kahkaha atıyorum. Yaptıklarından dolayı Kiaran’a kızgın olmalıyım. Verdiği dersler, şu an olduğum şeye; intikamdan başka bir şey düşünmeyen, azılı yaratığa dönüşene dek ruhuma kazındı. Yapamam. Sahip olduğum tek şey bu ve artık geri dönüş yok.

Ona “Bu seçimi ben yaptım, MacKay,” diyorum.

Kiaran “Yapacağını bildiğim bir seçimdi,” diye karşılık veriyor. “İlk kez karşılaştığımız o gece öfkeni gördüm. O öfkeyi gayet de iyi anladım.”

Tek kelime etmeden Queen’s Park’ın ortasındaki dar patikada hızlıca yürüyoruz. Soğuktan ürperiyor, paltomun kürk bileklerini parmaklarımı örtecek şekilde çekiyorum. Faydası yok. Giysilerim sıırıslıklam. Göğ’e bakmak için başımı geriye atıyor, yağmur damlalarını yüzümden aşağı akıtıyorum. Bulutlar gümüşi, yere yakın ve altları koyu.

Ölürsem, sanırım onu özleyeceğim. Annemin çok sevdiği yıldızları ve takımyıldızları özleyeceğim. Evimi özleyeceğim. Acaba Kiaran da evini özlüyor mu?

“MacKay?”

“Hım?”

“Hiç...” Bir kez yutkunuyorum. “Hiç *Sith-bhruth*’u özlediğin oluyor mu?”

Karanlık çayırda ay ışığıyla gümüş renginde parıldayan, küçük bir gölün etrafından dolaşıyoruz. Sorum karşısında afallamış gibi Kiaran’ın hareketleri gergin. “Bazen.”

“Oradaki yuvan nasıldı?”

“Güzel,” diyor. “Vahşi. Hiçbir dilin sözcükleri orayı yeterince tarif edemez.” Ona beklenti içinde baktığımda gözüme sözlerinin gerisini getirmeye çekiniyormuş gibi görünüyor. “Evimi sevdiğim kadar, nefret de ederdim.”

“Fakat elinde olsa geri dönmez miydin?”

Kiaran “Hayır,” diyor. Sesi kısık, bir nebze kızgın çıkıyor. “Asla. Buna değmez.”

“Neden?”

İç çekiyor. “Çünkü artık oraya ait değildim, Kam. Buraya da ait değilim.”

Sesi hiç de oradan nefret ediyormuş gibi çıkmıyor. Aksine orada asla geri alamayacağı bir parçasını bırakmış gibi özlemlidir. “Orada sana acı veren çok mu hatıra var?”

Bir zamanlar değer verdiği şahinciye, onun nasıl bir kadın olabileceğini düşünüyorum. O kadın Kiaran’a asla insan öldürmemesi, doğuştan gelen doğasını kökünden değiştirmesi için yemin ettirmeyi başarmış. O kadının nasıl diğerleri gibi soğuk, katı ve vahşi bir periyi insancılaştırabildiğini öğrenmek için neler vermezdim.

Tam Kiaran’ın bana karşı açık olabileceğini düşündüğümde kendisini bana kapatıyor. Çenesi geriliyor, ellerini ıslak pantolonunun ceplerine sokuyor. Ağzından çıkan tek söz “Evet,” oluyor.

Yine toprak patikadayız. Yağmurun sesine sadece kumların çizmelerimin altında çıkardığı çıtırtılar eşlik ediyor. Yavaşla-

yan sağanağın yerini görünüşü daha çok karı andıran yumuşak, çiseleyen bir yağmur aldı.

Kiaran “Kış ortasından sonra,” diyor, “onunla evlenecek misin? Kâhinle?”

Bir nefes çekiyorum. “Babam evlememi istiyor.”

“Peki sen ne istiyorsun?”

Ne istediğinin önemi yok.

Oysa var. Yanımda refakatçi olmadan evden çıkabilmek istiyorum. Dans davetlerini reddedebilmek ve ne sevincimi ne de kederimi belli ettiğimde ayıplanmak istemiyorum. Yeniden hissetmek istiyorum, eskiden olduğu gibi. İstediyim... İstediyim...

Yine ümitli olmak. İntikam arzumun bir gün yatışacağı, bir geleceğimin olacağı günü ipe çekmek istiyorum. Gerçeği biliyorum. Sorcha’yı Kiaran’ı ölüme mahkum etmeden öldürebilecek olsaydım da değişmezdim. Olduğumdan farklı olamam. Kiaran’ın dediği gibi bu artık benim doğam ve asla tatmin olmayacağım.

Bu düşündüklerimin hiçbirini sesli ifade edemiyorum. “Kendi geleceğimi tayin edebilmek istiyorum,” demekle yetiniyorum.

Kiaran beni ağır ağır, uzun uzun süzüyor. “Hepimiz istemez miyiz bunu?”

Ani, güçlü bir elektrik şoku bedenimi sarsıyor. Şok dizlerimin bağını çözüp beni sendeletecek kadar hızlı geliyor.

“Kam?”

“Bu da nesi?” Canımı yakmasa da bu kesinlikle hoş bir his de değil. Yabancı ve davetsiz his bedenimi işgal ediyor. Tenim ürpertilerle gerilirken kollarımı kaşıma arzuma direniyorum. Etimin altında durmak bilmeyen bir karıncalanma var. “Sen hissetmiyor musun?”

Kiara başını bir kez iki yana sallıyor. “Nasıl bir şey?”

“Elektrikli.” Yeniden titriyorum. “Asap bozucu. Derim etimden ayrılacakmış gibi.”

Kiara beni kolumdan tutup ileri doğru çekiyor. “Öyleyse yaklaştık demektir.”

Biz ilerledikçe his giderek kuvvetlense de daha tahammül edilebilir de oluyor. Kanımın bedenime pompalanışını, beni daha hızlı ilerlemeye ittiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp hissin beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Çevremi güçlkle görmeme rağmen koşup bir kayanın üzerine sıçırıyorum. Kiara da koşup yanıma geliyor.

His giderek şiddetleniyor, kuvvetlenen elektrik beni bir mıknaş gibi hedefime çekiyor. Bir başka taşlık patikaya sapıyorum ve dosdoğru Aziz Anthony Şapeli'nin kalıntılarına yöneldiğimizi fark ediyorum.

Bir zamanlar şapelin girişinin olduğu taş harabelerin kuzey duvarına doğru koşuyorum. Ben eşiğe varmadan enerji ayaklarımın altına iniyor ve çamurun içine dizüstü düşüyorum.

Sonra kazmaya başlıyorum. Parmaklarımla, ellerimle. Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece canla başla zemini tırnaklıyorum; boğazımı acıtacak kadar derin nefesler alıyorum. Tırnaklarım kanayana ve benim toprağa bulanana dek kazmaya devam ediyorum. Ben cihazı bulana dek bedenimin titremelerinin kesilmeyeceğini nasılsa biliyorum. O cihazı bulmam gerek. Kulaklarımda bir vızıltı, beni daha da çılgınca kazmaya iten alçak tık sesleri var. Cihazı bulmam gerek. Şimdi duramam.

Tırnaklarım metal bir nesneye sürtünüyor. Çamuru kaldırdığımda altından parlak, altın rengi; dokunmamla ısınan bir şey çıkıyor. Onu ortaya çıkarmak beni sakinleştiriyor. Yaklaşık bir fayton tekerleği büyüklüğündeki parlak, altın diskin çevre-

sindeki toprağı temizliyorum. Vızıltı ve elektrik kaybolurken titremem de geçiyor. Mührün altın kapağının üzerine eğilip parmaklarımı yüzeyine oyulmuş sembollerde gezdiriyorum. Öyle güzel ve sıcak ki. Diskin kenarına doğru, parmakların baskısıyla oluşmuş gibi duran beş çukurluk var. Dayanamıyor, çukurlara çamurla kaplı parmaklarımı sokuyorum.

Tıkırtı aniden kesilirken ışık gözlerimi kamaştırıyor.

Otuzuncu Bölüm

Hücum karşısında gözlerimi yumuyorum; gözkapaklarımın önünden fotoğraf negatifini andıran görüntüler, renkler ve benekler geçiyor. Hoş bir sıcaklık bedenimi sarıyor.

Gözlerimi açtığımda altın rengi ışık hâlâ çok yoğun. Işık tek ve kalın bir ışın halinde göğe yükselirken çevremi sarıp şape-
lin kalıntılarını aydınlatıyor. Yağmur damlaları ışığın içinden geçerken parıldıyor; etrafım kayan yıldızlarla çevriliymiş gibi.

Nihayet başımı eğip cihaza baktığımda üzerindeki plakaların yana kayarak açıldığını ve içindeki altın çarkların meydana çıktığını görüp şaşırıyorum. Saydam görünecek kadar ince metalden yapılmış çarklar son derece narin.

Hiç bu kadar ince bir işçilik görmemiştim. Çok sayıda çark ve küçük dişli aralarına serpiştirilmiş ufacık altın kaldıraçların çevresinde düzenli bir şekilde dönüyor. Çemberin merkezinden dışına doğru giderek genişleyen yedi halka özenli bir saat kadranından çok da farklı görünmeyen, sembollerle kaplı, sürekli hareket eden bir mekanizma oluşturuyor. Altın halkaların üzerindeki, ortaya en yakın semboller en ayrıntılı olanlar ve dışta kalanlar daha geniş turlar atıyorlar. Aklıma Kiaran'ın bileğindeki damga geliyor ve daha önce gördüğüm her şeyden

tarif edilemez ölçüde farklı olan bu şekillere ne denli benzediğini fark ediyorum.

En büyük halkanın üzerine dört ana yöne bakacak şekilde altın işaretler yerleştirilmiş ve aralarında öncekilere kıyasla daha küçük çukurluklar var. Bunun hem bir pusula hem de saat olduğunu fark ediyorum; güzel ve büyüleyici.

Gücün çevremi sardığını hissediyorum. Saf enerji, teskin edici bir coşku güneş banyosu yapıyormuşum gibi bir sıcak. Bu üretmenin özlemini çektiğim türde bir cihaz. Beni bütünleyen, sakinleştiren bir şey. Üstelik soyumun var olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir parçası. Bana ait.

Yaşadığım coşkunun etkisi altında, Kiaran'a bakıyorum. Altın rengi ışığın kenarında hiç kıpırdamadan dikiliyor.

“Ne güzel,” diyorum. “Yanıma gel, bunu görmelisin.”

Duraksıyor, başını kaldırıp sapsarı ışığa bakıyor. “Yapamam.”

“Saçmalama.” Ayaklanıp ışığın arasından uzanarak elini tutuyorum. “Gördün mü? İçeri gel, işte...”

Parmakları ışığın içine girdiğinde nefesi kesiliyor ve elini elimden kurtarıp bileğini tutuyor.

“MacKay!” Sorunun ne olduğunu görmek için yanına koşuyorum. Işın önce titreyip sonra kısalıp zemine iniyor. Güç ortadan öyle hızlı kayboluyor ki üşüyor, titriyorum. “Ne oldu?”

Gergince “Hiçbir şey,” diyor.

“Elbette bir şey olmuş.” Omzunun üzerinden bakmaya çalışsam da dönerek bana engel oluyor. “Göster şunu bana.”

Ne kadar dirense de kolunu kendime çekiyorum. Elini gördüğümde ağzımdan boğuk bir nida çıkıyor. Parmak uçlarında kabarcıklar var, açılan derisi kırmızıya ve siyaha dönmüş, kemiği seçiliyor. Parmakları ateşte yanmış gibi.

Kiaran “Cihaz şahinci olmayanları uzak tutacak şekilde tasarlanmış,” diyor.

Bunu söylemesiyle içimi suçluluğun sızısı sarıyor. Bana çemberin içine giremeyeceğini söylese de ben sebebini sormaya bile tenezzül etmedim. Perilerin o mucizevi iyileştirme gücünün elinin üzerinde etkisini gösterişini izliyorum. Daha şimdiden parıldayan, soluk teni kömür karasına dönen noktaların arasında ortaya çıkmaya ve parmak uçlarında açığa çıkan kemiklerin üzerini örtmeye başladı.

“Üzgünüm,” diyorum. “Yapmamam gereken...”

“Özür dileme. Işık seni *sithiche*’lere karşı korumak için var.” Başıyla cihaza işaret ediyor. “Çalıştırabilir misin?”

“Öyle umuyorum.”

Geri adım atıp yeniden çemberin içine girmemle ışık tekrar etrafımda yükseliyor. Yere çömelip parmaklarımı altın halkaların üzerinde gezdiriyorum. Avuçlarımda altında gücün bana pürüzsüz, ipeksi metalin bir parçasıymış gibi gelen o elektrik akımıyla titreyişini hissediyorum. İnanılmaz bir işçilik eseri.

Bir kayanın üzerinde oturan Kiaran öne eğiliyor. “Yukarıdan bakınca nasıl görünüyor?”

“Karmaşık,” diye yanıt veriyorum. “Son derece ince. Cihazda kullanılan teknolojiye yabancıyım. İki bin yıl önce bunu nasıl yapmış olabilirler?”

Kiaran bana acıyormuş gibi bakıyor. “*Sithiche*’ler insanların şu an olduklarından çok daha gelişmişti.” Başını cihaza doğru eğiyor. “Bu *sithiche* teknolojisi. Tersine mühendislikle üretilmiş ve üzerinde değişiklik yapılmış bir *iuchair*; Seelie halkı bunu hapsedmek için kullanırdı.”

Elbette. Perileri asla mucitler olarak görmedim. Öyle yıkıcı yaratıkların bu denli güzel bir şey üretmiş olmaları bana tuhaf geliyor.

“Peki şahinciler cihazı nasıl ele geçirdiler?”

Kiaran gözlerini kaçırıyor. “Yardım aldılar.”

Altına oyulmuş sarmallardan birinde parmağımı gezdiriyorum. “Kimden?”

“Bunun önemi yok. Semboller neye benziyor?”

Eğilip kabartmalardan birini inceliyorum. “Karmaşık sarmallara. Oluşturdukları semboller nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Kuzeyi gösteren işaretin yanında yıldız şeklinde bir oyma var ama ötekiler daha anlaşılmaz.”

“Bence iyice bir inceledikten sonra kimsenin yerini fark etmemesi için cihazın üzerini yeniden ört. Semboller hafızana kazıman gerekecek.”

Duraksıyorum. “Çizimde iyiyim ama hiç aklımdan yaptığım olmadı.”

“Harika.” Kiaran ayağa kalkıyor. “O zaman bu bir deneme yapmak için mükemmel bir fırsat.”

Otuz Birinci Bölüm

Sembollerini çizerken elektrik akımını yine hissediyorum. Sıcaklığı tenimin altında, damarlarımda dolaşırken hâlâ hissettiğime yemin edebilirim. Bu enerji hafızamı iyileştiriyor, her geçen dakika daha da kuvvetlendiriyor.

Hararetle, saplantılı bir tavırla çizmeye devam ediyorum. Kömür sembollerini kâğıda sanki benim kontrolüm dışında işliyor. Elim zihnimin hızına güçlkle yetişebiliyor.

Birinin omzumu tutmasıyla irkiliyorum. Kâğıdın üzerindeki kömür dağılıyor.

Kiaran "Sakin ol," diyor. "Titriyorsun."

Yalan söylüyorum: "İyiyim."

Güneşin zayıf ikinci ışıkları konuk odasının penceresinden geçip karalama yaptığım kâğıdın üzerine yansıyor. Parmaklarım kömürden kapkara ve elim tutulsa da duramam. Her yeni sembolle enerji içimde canlanıyor. Küçükçe bir sarmal çiziyorum. Metalin üzerindeki kabartmalara kıyasla kalemin kömürü daha kalın çizgiler oluşturuyor ve o kadar karmaşık bir şeyi çizecek ustalığın yanından bile geçmiyorum.

Gavin "Aileana o lanet zımbırtıyı kış ortasından önce harekete geçiremez mi?" diye soruyor. "Böylece savaşmaktan kaçınamaz mı?"

Gavin gündüz çayını bahane ederek yanıma geldi ve ona kış ortasında olacıklardan bahsettiğimden beri viski içtiği gibi çay tüketiyor. Elbette zihninde beliren görüntülerden olacıklar hakkında az çok bir fikir sahibi olmuştu ama bana hâlâ kehanetinin ne derece belirginleştini söylemedi.

Koltuğunda sağa sola oynayıp tekrar bacak bacak üstüne atıyor; dizi hızlı hızlı oynuyor. Lanet olası çay fincanı yine boşalmış. Ona aldırış etmemeye çalışarak çizimime odaklanıyorum.

Kiaran "Hayır," diyor. "Bunu yapamayız."

"En azından biraz daha açık olmaya çalışsan?"

Kiaran "Olacıklardan kaçınabilecek olsak burada olmazdık, kâhin," diyor. "Sanırım o an geldiğinde türünün geri kalanı gibi bir ağıla saklanırsın."

"Eh, senin türün yüzünden böyle..."

"Beyler!" Sanırım kafam patlayacak. "Didişmeniz yüzünden konsantre olamıyorum. En azından Derrick nezaket gösteriyor." Pencere pervazında tünleyen pixie'ye bakıyorum. "Aman öyle kal."

"Tek kelime etmedim ben!"

"Etmeyi aklından geçiriyordun. Ne zamandır Kiaran'a nasıl da öfkeyle baktığını fark etmediğimi sanma."

Derrick kendi kendine homurdanıp nihayet "Sanırım onun neden burada olduğunu anlıyorum," diyor. Hafifçe başını sallayarak Kiaran'a işaret ediyor. "Fakat söyle bana, dünyanın sonu sohbetimize kâhini de katmamız şart mıydı?"

Yeni bir sarmal çizmeye başlıyorum. Mührün güneybatı ucunda kalan bir sembolün parçası bu. Rahat bir nefes alıyorum. Bitti bitecek.

"Gavin burada," diyorum, "çünkü bu işe karıştı. Yardımı olmasa geçen gece ölebilirdim."

Derrick'in yüzünde suçlu bir ifade beliriyor. "Ya. Evet."

Gavin bana "Onurumu koruduğun için teşekkür ederim," di-

yor. Boş fincanı masaya bırakıyor. “Kâhyan nerede? Çayım bitti.”

“Tanrı aşkına,” diyorum, “şu çayı yudum yudum içsen de beş dakikada bir fincan doldurmak zorunda kalmasam olmaz mı?”

Gavin “Bir kıyametle karşı karşıyayız,” diye yanıt veriyor. “Beni yatıştıracak kadar çok çay yok dünyada.”

Son sembolü çizmemle parmak uçlarımı karıncalandıran elektrik yok oluyor. Bedenimin titremesi kesiliyor, uzun bir nefes veriyorum ve karakalemi bırakıp yorgun elimi bir mendille siliyorum.

“Bitti.”

Kiaran eğilip eserimi inceliyor. Sıcak omuzu omzuma azıcık yana kaysam degecek kadar yakın. Kokusunu içime çekerken dayanamıyor, kımıldanıp ona yaklaşıp boğrumu boğruüne yashıyorum. Gücünün tadı daha da mest edici oluyor. Dönüp bana bakıyor; yüzlerimiz bir nefes kadar yakın. Çevremdeki her şey silikleşirken gözlerim dudaklarına kayıyor.

“Sence iyi olmuş mu?” diye fısıldıyorum.

Gavin’in çok uzaktan geliyormuş gibi çıkan sesini işitiyorum. “Geri çekil, peri. Hemen.”

Hay lanet. Aniden yaptığının farkına varıp Kiaran’dan uzaklaşıyorum. Yanaklarım kızarıırken kalbim utançtan hızlanıyor. Yemin ederim, içimden Kiaran’ı –hem de Derrick ve Gavin’in önünde– öpmek geldi. Benim *neyim var* böyle?

Derrick, “Bir kez olsun kâhinle aynı fikirdeyim,” diyor. “Mesafeni koru yoksa seni ısıtırım.”

Kiaran çizimimi eline alıyor. “Bir dene de kanatlarını koparıp sana yedireyim.”

Derrick tıslıyor. Gavin’in ise öyle bir şeyin mümkün olup olamayacağını merak edermiş gibi ilgili bir hali var.

Neşeli bir edayla “Eh,” diyorum, “ne de güzel geçiniyoruz değil mi? Birbirinize şiddet uygulama arzunuza ket vurduğunuz görmek beni öyle mutlu ediyor ki.”

Gavin “Beni dahil etme,” diyor. “Ben sadece çay içmeye geldim.”

“Demek arkadaşlığımız için gelmedin?” Elimi kalbime götürüyorum. “İncindim. Oysa benden hoşlandığını sanıyordum.”

“Çoğu zaman hoşlanıyorum da.”

Kiaran kâğıdı aramızdaki masanın üzerine koyuyor. “Şu meseleyi tartışalım mı yoksa sohbet etmeyi mi tercih edersiniz?”

Gözlerimi ona çeviriyorum. “Lütfen devam et.”

“*Iuchair* tasarımına bir saat ve bir pusula eklenmiş.” Dört ana yöne bakan sembollere işaret ediyor. “Bunların bir ay olayına karşılık gelmesi gerek; şu durum da bir tutulmaya. Ana yönlerin işaretlendiği noktalar gücü yerleştirildiği yerde bütün halinde tutuyor. Saat çalıştığı sürece cihaz da çalışacak.”

Öne eğilerek “Peki neden ay tutulması?” diye soruyorum.

Kiaran “Biz *sithiche*’ler ay olayları sırasında gücümüzün zirvesinde oluruz,” diye yanıt veriyor. “Cihazın üzerindeki semboller onları hapsedecek gücü kanalize etmiş. Fakat hiçbir sistem hatasız değildir. Her ay tutulmasında içeridekiler kurtulmaya çalıştıkça mühür zaman içinde incelmış.” Gözlerini bana çeviriyor. “Kalıcı bir çözüm olması için düşünülmemiş. Daha iyi bir çözüm bulana dek kullanılması amaçlanmış.”

Gavin hissiz bir ses tonuyla “Öyleyse biz de geride cihazı hareket geçirebilecek bir tek şahinci kalmışken bu geçici çözümü yeniden kullanacağız,” diyor. “Hakikaten pek de zekiymişsin sen.”

Kiaran ona öfkeyle bakıyor. “Bu kez farklı olacak.”

“Nasıl?” diye soruyorum. Gavin bir şey söyleyemeden elimi kaldırıp onu susturuyorum. “Çok fazla seçim şansımız olmadığı açık.”

Kiaran yine içine kapanıyor; bu da bir şeyler gizlediği anlamına geliyor. “Kendin söyledin; başka seçeneğimiz yok.”

Derrick kâğıdın üzerine iniyor, küçük ayakları sembollerin arasından nazıkçe geçiyor. Pantolonun biraz uzunca kaçan

paçaları kömürü sağa sola bulaştırıyor. Eğilip bir çizgiyi takip ediyor. “Geçici bir şey için muhteşem bu. Böyle bir hapishaneden bir tek *sithiche* bile kaçamamalıydı. Şahincilere her kim yardım ettiyse işini biliyormuş.”

Kiaran “Evet, o yardım etti,” diye mırıldanıyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. “O mu? Yardım edeni tanıyor muydun?”

Kiaran bana bakmıyor. “Öyle denebilir. Kız kardeşim.”

Derrick kıkırdıyor. “Kız kardeşin! Senin gibi huysuzun teki değildir. Bir keresinde sütüme bal katıp bana kılıç tekniğimin gördüklerinin en iyisi olduğunu söylemişti. Hatta benimle bir av ganimeti paylaşmıştı.”

Bir Kiaran’a bir Derrick’e bakıyorum. “Bir şey mi kaçırdım? Kimse bana Kiaran’ın lanet bir kız kardeşi olduğunu söylememişti.”

Kiaran umursamazca omuz silkerek “Hiç sormamıştın,” diyor.

Of, lanet olsun. Bana bunu sormak için hiçbir neden vermediğini bal gibi biliyor. Bu lanet sırlarından bir diğeri. Kiaran’ın kaçındığı soruların çetelesini tutmayı düşünüyorum; böylece her bir yanıt en olmayacak zamanda açığa çıktığında soruların sayısına bakarak benden ne çok şey gizlediğini anımsayabilirim.

Derrick çizimin üzerinden hızla havaya yükseliyor, kanatları vızıldarken bedeninden gümüşü parıltılar yayılıyor. “Bunu kız kardeşinin tasarladığına hâlâ inanamıyorum. Düşündüğünden de müthiş biriymiş. Fakat siz ikiniz gerçekten...”

Kiaran sıkıdığı dişlerinin arasından “Bu kadarı yeter,” diyor.

Köpürerek, “Cidden, ne diyecektin?” diye soruyorum.

Derrick kanatlarını bir kez çırpıp Kiaran’a bir bakış atıyor. Kiaran yanıt olarak başını bir kez iki yana sallıyor.

Derrick neşeli bir sesle “Hiçbir şey,” diyor. “Önemli bir şey değil.”

Derrick’in kaçamak yanıtlarını Kiaran için tuttuğum çetele-ye eklersem eminim ciltler dolusu bir liste çıkar.

Gavin “Eh,” diyor, “bu hiç *de* yakışksız kaçmadı şimdi, değil mi?” Çayına uzanıyor. Benden izin almadan çayı dikiyor.

Kiaran sırlarını kendine saklamak istiyorsa, canı cehenne- me. “Peki,” diyorum. “Bana lanet cihazı nasıl çalıştıracağımı söyle, yeter.”

Kiaran bana yanaşiyor. “Halkaların üzerindeki bu semboller...” Parmağıyla kâğıda vuruyor. “Doğru şekilde hizalanmaları gerek.” Çizime bakıp sembollerin sıralanabileceği bir şablon çıkarmaya çalışıyorum. “Şu an hizadalar mı? Bunu ezberlesem yetmez mi?”

“Kısmen hizalanmışlar.” Çizimi dikkatle inceliyor. “Bunun nasıl çalıştığını az çok hatırlasam da kız kardeşimin *iuchair*’i değiştirdiğinde mekanizma üzerinde oynama yapıp yapmadığından emin olamıyorum. Bildiğim kadarıyla, bunlar savunma hatları.” Dışta kalan üç halkaya işaret ediyor. “Yer değiştirmele- riyle *cü sith*, *redcap*’ler ve *sluagh* höyüklerden kurtulabildi. An- laşılan kız kardeşim içinde en çok güç barındıran en kuvvetli sembolleri *daoine sith*’i zaptetmek için ayırmış. Şimdilik bunlar sağlam. Fakat her şeyden önemlisi, o geri kalan sembollerin nasıl hizalanacağını bilen tek kişi.”

Sembolleri zihnimde farklı kombinasyonlara soksam da iç halkalarda tekrar eden bir şablon fark edemiyorum. “Peki, ne- rede o?” diye soruyor. “Onunla temasa geçemez misin?”

Kiaran bariz bir şekilde geriliyor. “Hayır.”

Gavin “Eh, bu epey... aydınlatıcı oldu,” diyor. Ayağa kalkıp elini çizime doğru sallıyor. “Bakın, ben size bu konuda yar- dımcı olamam. Sizin gibi dövüşmem de. Sadece ayak bağı olurum.” Gözleri Kiaran’a çevriliyor. “Haklıydın. Bizimki işe yaramazların elinde harcanan bir yetenek.” Uzun adımlarla odadan çıkıyor.

“Gavin!”

Gavin’in peşine düşmek için ayaklansam da Kiaran bileğimi kavlıyor. “Yapma. Bu meseleyi çözemezsin, Kam. Şu an kâhin için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bırak gitsin.”

Gönülsüzce oturuyorum. İçinde bulunduğum bu durumun her parçasından nefret ediyorum. İç çekerek elime çizimi alıyorum.

Kiaran “Odaklan,” diyor. “*Daoine síth* serbest kalınca cihazı yeniden harekete geçirmek için fazla zaman olmayacak.”

“Biliyorum.” Başarısız olursak bizi bekleyen sonuçların gayet farkındayım.

Şehir, kurtaramayacak kadar zayıf olduğum için düşecek. Bazen becerilerimi gözümde kesinlikle fazlaca büyüttüğüm oluyor; Kiaran’a yeterince güçlü olduğum düşüncesini aşıladım ve bana aksini iddia ederse onu şimşek tabancamla vururum.

Fakat güçlü olduğumu söylemek beni güçlü kılmıyor. Şu an sahte yiğitlikler sergilemenin zamanı değil. Ya hayatta kalıp hepimizi kurtaracağım ya da savaşta ölüp sayısız masumu ölüme mahkûm edeceğim. Gerisi boş.

Yüzümdeki ifadeyi gören Derrick omzuma uçuyor, bedenini yanağıma yaslayıp saçlarımı okşayarak beni teskin etmeye çalışıyor.

“O zaman bir plan kuralım,” diyorum. “Cihaz tam olarak ne zaman işlemez olacak?”

Kiaran öne eğiliyor. “Ay tamamen tutulduğunda, Arthur’s Seat’in altındaki çayırda bir geçit açılacak.”

Queen’s Park’ı zihnimde canlandırarak “Evet,” diye mırıldanıyorum. Arthur’s Seat parkın en yüksek noktası ve mührü bulduğumuzda uçan makinemi indirdiğim yere bakıyor. “Cihazı çevreleyen ışık bariyeri ne denli etkili olacak?”

Kiaran “Uzun süre dayanmaz,” diyor. “Tek bir *daoine síth* uzun süreli bir güç akımıyla bariyeri yıkabilir. Yeterli sayıda

oldukları takdirde daha da az dayanacaktır. Bir kısmını öldürmek sana zaman kazandırır.”

Gavin’in fincanımda bıraktığı son çay damlalarını yudumlayarak “Öyleyse önce dövüşeceğiz. Queen’s Park’taki çayır savaşı için yeterince düz bir alan,” diyorum. “Onları çayıra çekip sayılarını azaltırsak bir ara cihazın yanına gitme ve ışık hâlâ yerindeyken sembollerin hizalanması üzerinde çalışma fırsatım olabilir. Ben bunu yaparken sen onları oyalayabilir misin?”

Kiaran kuşkulu görünüyor. “Her şey ilk saldırıda ne kadar başarılı olacağımıza bağlı. Sana ne kadar zaman gerek?”

Çizimi inceliyor, cihazı çalıştırmak için düzene sokmam gereken karmaşık semboller ağını gözden geçiriyorum. “Beş dakika?” Tanrım, beş yıl desem daha doğru olurdu.

Kiaran başını iki yana sallıyor. “Sana iki dakika verebilirim.”

İki dakika. Bu tür işlere doğal bir yatkınlığım da olsa bu karmaşık bulmacayı o kadar kısa sürede çözebileceğimden şüpheliyim. Ben gittikçe büyüyen zorluklara çözüm ararken annem saatlerce yanımda otururdu. Mühendisliğe olan sevgim de böyle başladı: Her makine benim için yeni bir bulmaca oldu.

Fakat bu kez yalnız çalışacağım, karanlıkta, savaşın ortasında. Aldığım risklerin büyüklüğünü düşündükçe kusacak gibi oluyorum.

Belki yine yalan söylemeliyim. Kendime bir orduyu katledip hayatta kalacak kadar güveniyorum. Fakat bunu yapmıyorum. Sözcükler boğazıma takılıyor. Kiaran zaten her zamanki gibi ne hissettiğimi hemen fark eder, Derrick ise sadece endişe eder...

Biri konuk odasının kapısını çalıyor. MacNab “Leydi Aileana?” diyor. “Bayan Stewart akşam çayına geldi.”

Sahte gülümsememi takınıyorum. Mükemmel gülümseyiş, mükemmel yalan, lanet olası mükemmel hayat.

Otuz İkinci Bölüm

Catherine içeri girdiğinde Kiaran kapıda dikiliyor. Catherine onun yanında dikildiğini görmüyor.

Kiaran, Catherine'in arkasından geçip dışarı çıkarken "Bu gece döneceğim," diyor. Belli ki Catherine onu duyamıyor. Şükürler olsun.

"Aileana?" Catherine'in gözleri endişeyle açılıyor. "İyi misin?"

Onu selamladığını fark ediyorum. "Gayet iyiyim. Beni mazur gör... Sadece biraz... gerginim."

Catherine anlayışla gülümseyip karşımdaki kanepeye oturuyor ve açık sarı elbisesinin eteklerini düzeltiyor. Gavin'in saçıyla aynı tondaki sarı saçlarını gevşekçe arkada toplamış. Her zaman olduğu gibi zinde ve sevimli görünüyor.

"Elbette heyecanlı olacaksın. Gavin'le ilgili mesele seni oldukça sarsmış olmalı."

Ağzımdan ancak "Evet," yanıtı çıkıyor.

Saçlarımın arasındaki Derrick "Harika bir cevap," diyor. "Bir daha yalan söylediyinde sesin bu kadar zorlama çıkmasın."

Catherine ya huzursuzluğumu fark etmedi ya da Bayan Ainsley'nin gergin anlarla baş etme kurallarına başvuruyor. Buruk bir sesle "Seni suçlamıyorum," diyor. "Madem biriyle evleneceksin, o kişinin kardeşim olması beni mutlu eder. Fakat

bu koşullar altında..." Duraklıyor ve derin bir nefes alıp "Dürüst olayım mı?" diye soruyor.

Bakışları altında eğilip bükülmemeye çalışıyorum. "Lütfen," desem de söyleyecekleri beni korkutuyor.

"Siz... Siz ikiniz gerçekten... o halde yakalandınız mı?" İfade-sine bakınca bahsettiği "o halin" dedikoduların çarpıtmasıyla büsbütün adice ve utanç verici bir eyleme dönüştüğünü tahmin edebiliyorum.

"Hayır!" Yüzüm kızarıyor. "Kesinlikle öyle olmadı. Yemin ederim."

Şimdi biraz daha rahatlamış gibi. "Ne oldu o zaman?"

"Eh, aslında oldukça tuhaftı..."

Catherine ellerini sallıyor. "Of, neyse, boş ver. Kardeşimi birini öperken düşünmek istemiyorum."

"Öpüşme falan olmadı!"

Tam o anda MacNab elinde yeni bir tepsi çayla içeri giriyor. Catherine kızarıırken benim de içimden kahrolası masanın altına girmek geliyor.

Derrick'in kıs kıs gülmesine aldırış etmeden "Teşekkürler, MacNab," diyorum.

MacNab zekice davranarak söylediğimi duyduğunu hiç belli etmiyor ve geldiği gibi sessizce gidiyor. Düğmeye basıp Catherine için bir fincan çay dolduruyorum. Tekrar "Öpüşme falan olmadı," diyorum.

Catherine fincanı alıp çayı yudumluyor. "Gelirken Gavin'le karşılaştım. Canı sıkkın gibiydi."

Boğazımı temizliyorum. "Şu düğün işi ikimizi de yıprattı."

Catherine anlayışla başını sallıyor. "Tabii. Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" Alnı endişeyle kırışıyor. "Annem dün olanlara... epey üzüldü."

Pek de ikna edici olmayan bir sesle "Eminim üzülmüştür,"

diyorum. “Evet, şimdi daha iyiyim. Leydi Cassilis’e bir özür mektubu göndereceğim.”

Catherine uzanıp bileğine hafifçe vuruyor. “Eminim bu tavrını takdir eder. Ayrıca sağlığının iyiye gittiğini duymak beni sevindirdi.”

Tanrım, bazen Catherine’in bana bu kadar güvenmesi beni rahatsız ediyor. Ben bir yalancı, bir düzenbazım ve dostum bunu fark etmiyor.

Havadan sudan konuşmak, mesela düğünden bahsetmek için çabalasam da ağzımdan tek bir kelime çıkmıyor. Yalanlarım beni boğuyor ve katlanmak zorunda kaldığım bu yükün ağırlığı altında eziliyorum. Mührü yeniden harekete geçiremezsem Catherine’e ölecek. Bu onu kurtarmak için son şansım olabilir.

İçgüdüsel bir hareketle ellerini tutuyor, paniğe kapılsa da aldırış etmiyorum. “Bana sorabilirsin, hazırım.”

Catherine elimden kurtulmaya çalışsa da başaramıyor. “Sana neyi soracaktım?” Kendi yüzüne yansıyan endişe ve korkuya bakılırsa yüzümdeki ümitsizliği fark etmiş olmalı. “Bir sorun varsa...”

“Davetlerde nereye kaybolduğumu hep merak ediyordun,” diyorum. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Catherine donakalıyor. Bana şaka yaptığımı söylememi bekliyormuş gibi bakıyor. Ben susunca da öne eğilip derin bir nefes alıyor ve çocukken sır paylaştığımızda yaptığımız gibi avuçlarını avuçlarıma bastırıyor. “Evet.”

Derrick kulağımı çektiyor. “Ailana, ben bunun hiç de iyi bir...” Ona “Görünür ol,” diyorum.

Catherine kaşlarını çatıyor. “Ne?”

Derrick “Bunu yapmamı istediğinden emin misin?”

“Eminim.”

Göz ucumla baktığımda Derrick’i çevreleyen halenin söndü-

günü görüyorum. Tamamen görünür oluyor; ufacık giysileri ve yüzündeki haylaz gülümsemeyle. Bugün üzerine giydiği pantolonu belli ki yeşil, yumuşak kumaştan elbisemden kesmiş. Narin kanatları arkasında hafifçe çırpılıp kulağımı gıdıklıyor.

Catherine’in nutku tutuluyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, nezaket kuralları aklından uçup giden Catherine’in ayaklanmasıyla elbisesi hışır hışır sesler çıkarıyor. “Peri,” diye fısıldıyor.

Derrick “Bunu hakaret sayarım,” diyor. “Ben bir *pixie*’yim seni budala insan.”

Catherine ağzı açık Derrick’e bakıyor. Sonra bana. Sonra yine Derrick’e. Cılız bir sesle “Be-ben sanırım ayağa kalksam iyi olacak,” diyor.

Gülümseyerek “Zaten ayaktasın,” diyorum.

“Tabii ya. Oturmak. Otursam demek istemiştin.” Kanepeye yığılmasıyla etekleri ve jüponları hiç de estetik olmayan bir şekilde şişiyor. Nihayet gözlerini Derrick’den hiç ayırmadan “Aileana,” diyor. “Yine dürüst olabilir miyim?”

“Lütfen.”

Catherine’in ellerini gergin hareketlerle salladıktan sonra ancak göğsüne bastırarak durdurabiliyor. “Sanırım midemdekileri halına çıkarmak üzereyim.”

“Yo, yo,” diyorum. “Bırak MacNab’i çağırayım, o bize... bir şey getirebilir. Bir kova.”

“Bir de bayılacağım sanırım.” Göğsü hızla inip kalkıyor. Derrick’e “Arkadaş canlısı mısın bari?” diye soruyor. “Çünkü Aileana ve ben çocukken bazı öyküler işitmiştik.”

Derrick muzip bir sırıtışla “Seni temin ederim ki öyleyim,” diyor. “Senin gibi güzel hanımlara karşı epey arkadaş canlısıyım.”

“Tanrım,” diye fısıldıyor.

“Catherine,” diyorum. “Sana anlatmam gereken bir şey daha var.”

“Dahası da mı var?” Nefes nefese gülüyor. “İnsanın hayatını kökünden değiştiren açıklamalarını günde bir taneyle sınırlamamız gerekebilir.”

Ona kısa, neredeyse özür mahiyetinde bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Catherine’in yerinde ben olsam bu kadar serinkanlı olamazdım. En azından hatırlayacağı ilk peri Kiaran değil, Derrick olacak. Kiaran’ın kendisini çarptığını, kendisinin de onun gömleğini parçalamaya çalıştığını öğrense bu kadar sakın olmayabilirdi.

“Derrick’i şimdi sana gösterdim çünkü senden gitmeni istemek zorundayım.”

Catherine’in gözleri kocaman açılıyor. “Fakat daha yeni geldim.”

Elimden geldiğince sakın bir sesle “Yanlış anladın. Senden şehirden ayrılmanı istiyorum,” diyorum. “Çok yakında korkunç bir olay gerçekleşebilir ve bu olursa senin emniyetli bir yerde olmanı istiyorum.”

“Korkunç bir şey,” diye yineliyor. “Bunun onunla... bir ilgisi var mı?” Başıyla Derrick’e işaret ediyor.

“Onunla yok ama diğer periler fırsatını bulurlarsa sana zarar verir.”

“Anlıyorum.” Yine fenalaşıyor gibi. “Lord Hepburn’ün balosunda kötü bir periden bahsetmiştin. Zavallı adama saldıran onlardan biriydi, değil mi?”

“Ne yazık ki evet.”

Bana “Ya sen?” diye soruyor. “Bana ortadan kaybolduğunda neler yaptığını hâlâ söylemedin.”

Kararsızca çayımı yudumluyorum. Bu kez Catherine’in yüzüne bakamıyorum. Aklımdakini ona söylediğimde yüzünü görmek istemiyorum. “Onları öldürüyorum.”

“Ya.” Göz ucuyla baktığımda elini ağzına götürdüğünü gö-

rüyorum. Bir kez daha, alçak sesle “Ya?” diyor. “Ne diyeceğimi... Üzgünüm, ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Anlayışla başımı sallıyorum. Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kısık bir sesle “Sen de şehirden ayrılacak mısın?” diye soruyor. “Yoksa sen...” Sözüünü yarıda kesiyor.

Nazikçe “Günde bir afallatıcı açıklama yeter, unuttun mu?” diyorum. “Ben şimdiden iki açıklama yaptım.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Bahçede başımın üzerinde sallanan bir elektrik feneri kışın gelişiyle yemyeşil yapraklarını yitiren dikenli çalıları aydınlatıyor. Işığı aylardır üzerinde çalıştığım buhar gücüyle çalışan lokomotif vursun diye uzanıp feneri nazikçe dürtüyorum.

İstim kutusuna ait salmastra bileziğini ve supap milini yerleştirip metal parçaları birleştirirken sadece ellerimin hareketlerine odaklanıyorum. Ellerimi meşgul etmezsem mührün bütün gün çözmeye uğraştığım imkânsız bilmesinden ve başarısız olmamın nelere mal olacağından başka bir şey düşünmüyorum. Bunları kısacık bir an bile düşünsem nefes almakta güçlük çekiyorum.

İstim kutusunu tamamlama işini ağırdan alıyorum. Zararı yok. Bu işi bitirdiğimde yapacak başka bir cihaz bulurum. Mührün bilmesecini çözmekle uğraşmadığım zamanlarda kafamı dağıtacak daha da karmaşık bir şey.

Gresle kaplı elimin tersiyle öne düşen bir saç tutamını geriye atıyor, ardından makinenin içine bir civata yerleştiriyorum. Somun anahtarıyla yaptığım birkaç hızlı hareketin ardından civata güzelce yerine oturuyor.

Lokomotifin gövdesi trenlerin önünü süsleyen benzerleri-

nin küçük ölçekli bir modeli. Dört tekerlek üzerinde duruyor ve arkadaki çift öndekinden daha büyük; hem gövde hem de tekerlekler taşlık arazilerde etkili olması için tasarladığım bir dümen mekanizmasına bağlı. Öndeki buhar motoru yakıtı ornitopterimden daha verimli kullandığından araç yüksek hızlara çıkabiliyor. Ornitopterim gibi onun da tavanı açılıp kapanabiliyor. İçinde aralarında ayakta durulabilecek bir platform olan iki deri koltuk var.

Platformun altında da en yeni icadım var: Ses topu. Top, insan duyma eşiğinin üzerinde, perilerin ise işitebileceği küçük çaplı, şiddetli bir ses mermisi fırlatıyor. Tek bir atış çok sayıda periyi şaşırtabileceğinden bize ihtiyaç duyabileceğimiz şaşırtmacayı sağlayabilir. İçimden bana bu silah için ilham veren cû sith'lere teşekkür ediyorum.

“Kam,”

İrkilmemle somun civatası elimden düşüyor. Alet tok bir küt sesiyle çimlere düşüyor. Düşüncelerime çok daldığımdan Kiaran'ın ne yanıma geldiğini, ne de gücünün tadını sezebilirdim. “Ne zamandır burada dikiliyorsun?”

Kiaran kaşlarını çatıp beni süzüyor. Üzerinde yine ava çıkarken giydiği kaba yünden giysiler var. “Çok olmadı. Sıkın bir halin var.”

“Yaşadığım onca şeye bakıyorum da,” diyorum, “yakında öleceğim gerçeğiyle gayet iyi başa çıkıyorum, sence de öyle değil mi?”

Sözlerimin Kiaran üzerinde hissedilir hiçbir etkisi olmuyor. Gözlerini lokomotif dikiyor. “Bu da nedir?”

“Ulaşım aracı,” diyorum. “Ornitopterin hasar görmesi ihtimaline karşı bir seçenek. Ayrıca fazladan silahları içine yerleştireceğim. Hazır konuyu açmışken –ses topuma uzanıyorum– üzerinde bir şey denemek istiyorum.”

Kiaran bir kaşını kaldırıyor. “Niyetin beni yine vurmak mı?”
“Göreceksin.”

Kulaklarıma tıkaçlar takıp topun namlusunu omzumun üzerine yerleştiriyor ve desibel seviyesini ona küçük bir ses patlaması gönderecek bir seviyeye getiriyorum.

Kolu çekiyorum. Kiaran beni tatmin edecek kadar yalpalıyor ve dudaklarının şeklinden *çok fena* bir küfür ettiğini anlıyorum. Gülmek için kendimi tutuyorum. Kiaran’a küfür ettirdim.

Yüzümde bir gülümsemeyle tıkaçları çıkarıyorum. “Bence çok etkili oldu, ya sence?”

Kiaran gözlerimin seçemeyeceği kadar hızlı hareket ediyor. Aniden öyle yakınımda dikiliveriyor ki yüzünü görmek için başımı geriye atmam gerekiyor. “Kavga etmek istiyorsan, söylemen yeterliydi.” Topu omzumdan alıp yolcu koltuğuna bırakıyor. “Beni bir daha alt etmeye çalış, bakalım.”

“Hiç havamda değilim, MacKay.”

Kiaran sözlerime aldırış etmiyor. Hareketlenmesiyle düşünmeden yana kaçıyorum. Yumruğu dosdoğru lokomotifin yolcu kapısına çarpıp kapıyı göçürüyor.

Hızla yüzümü ona çevirirken benim de ağızmdan bir küfür çıkıyor. “Lanet olsun, MacKay! O kapıyı daha yeni takmıştım. Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Arkasındaki sokak lambaları siyah saçının çevresinde altın rengi bir hale oluşturuyor ve gülümsemesi loş ışıkta belli belirsiz seçiliyor. “Sana meydan okuyorum.”

“Kabul etmiyorum.”

“Umurumda değil.”

Kolunu aniden savurmasıyla yerde kayıyorum; çimler kollarımı ve çenemi yakıyor. Sırtüstü dönmemle Kiaran beni gömleğimin fırfırlı yakasından tutuyor.

“Dövüş benimle,” diye gürliyor.

“Sana istemediğimi söyledim!”

“Sence savaşa girdiğimizde isteyip istememenin bir önemi olacak mı? Düşmanlarına *dövüşmek istemiyorum* işte mi diyeceksin?”

Homurdanarak üzerine atılıyorum. Yumruklaşıyoruz. Kiaran’ın yumrukları güçlkle savuşturabileceğim kadar hızlı. Üst kolumla darbelerinden birini bloke edip dizine bir tekme indirmeye çalışıyorum. Ayağıyla bana bir çelme atıp ayaklarımı yerden kesiyor. Sertçe kalçamın üzerine düşüyorum.

“Kes şunu, MacKay.”

Kiaran beni kendisine çekiyor. “Annen öldüğü gece ne olduğunu anlat bana.”

Göğsünü itiyorum. “Hayır.”

Beni daha da sıkı kavıyor. “Onu kurtarmak aklına hiç geldi mi?” Gözleri gözlerimi delemek gibi. “Bunun için mi orada öylece dikilip olanlara göz yumdun?”

Çıglık atıyorum. Alnımı alnına vurup yüzüne bir yumruk indiriyorum. Bu kez daha hızlıyım. Onu tüm gücümle itiyorum. Tekmeler savuruyorum; gömleğinin yenleri parçalanana, derisinden kan akana dek onu tırmalıyorum. Sonrasında bile durmak bilmiyorum. Onu yere yapıştırıyor, gerektiği takdirde işini bitirmeye hazır halde tepesinde dikiliyorum.

Fakat Kiaran uzanıyor, hızla saldırıp beni yere çekiyor. Kaslı bedeninin müthiş ağırlıyla yere çivileyip ben kurtulmaya çalıştıkça kollarımı iki yanıma bastırıyor. Lanet olsun. Onu üzerinden atmayı bile beceremiyorum.

“Lanet olsun sana,” diye hırlıyorum.

Başını eğip bana bakarak “Gördün mü, ne kolay oldu?” diyor. Gözleri simsiyah ve bakışını okumak imkânsız.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. “Ne?”

“Seni şiddete yönelten yegâne şeyi söylemem.”

Onu üzerimden atmaya çalışsam da müthiş ağır. “Çünkü yapmaya çalıştığın buydu zaten!”

“Evet, buydu.” Bileklerimi daha da sıkıp yüzünü neredeyse tenlerimiz birbirine değecek kadar yüzüme yaklaştırıyor. Direnmeyi bırakıyorum. Kısacık, berbat bir an için bana beni öpecekmiş gibi geliyor. Belki daha da berbat olan sanırım bunu yapsa karşı koymayacak olmam. Bu düşünce beni ürpertiyor.

“Zayıflığını biliyorum, Kam. Seni neyin tetiklediğini.” Eğilip bana daha da yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın hemen üzerimde. “Geçen gece olanlardan sonra Sorch’a da biliyor. Ve bunu sana karşı kullanacağından şüphelen olmasın.”

Sırt üstü yatıyor. Sert çimlerin arasında öylece uzanıp bir elimi göğsüme yaslıyorum. Kalbim avucumun altında hızla çarpıyor; küt küt atışını kaburgamda hissediyorum.

“Bunu neden yapmam gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Tepemizde, ayrılan bulutlar parlak ve dokunulmaz yıldızları ortaya çıkarıyor. Kutupyıldızı. Alderamin. Gamma Cassiopeiae. Annemin her bir yıldızı gösterip isimlerini sayısını anımsıyorum. Gülümsemesi ne de güzel ve sıcaktı.

İsimlerini söyleyebilir misin, Aileana? Haydi, söylediklerimi tekrarlar. Kutup yıldızı. Alderamin. Gamma Cassiopeiae. Sana kızıl çok yakışıyor.

Ürpererek kendimi anıların arasından çekip alıyorum. Yapamıyorum. Annemi her anımsadığımda ölümünü, yüzündeki kan lekelerini de anımsamadan edemiyorum. Kalbini çıkarırken Sorch’a’nın yüzündeki o gülümsemeyi de.

Artık Sorch’a’yı asla öldüremeyeceğim. Annemin öcünü asla alamayacağım. O iğrenç perinin yaşamasına izin vermeliyim çünkü artık Kiaran’a sandığımdan çok daha fazla değer veriyorum.

Ben derin bir nefes alırken Kiaran düşüncelerimi işitmiş gibi omzumu kavırıyor. “Sana bu anların üzerine titremen gerektiği hakkında ne söylediğimi anımsıyor musun? Onları kaybedebilirsin.”

Parmaklarımı çime gömüyorum. “Bana kaybımdan bahsetmeye kalkma, MacKay? Yaşadıklarımı nereden bileceksin?”

Hafızamın o kısmını kasten; bana karşı kullanılabileceğini göstermek için canlandırmıştı. Bu benim gücüm değil, zayıflığım. Hep de öyle olmuştu.

Kiaran “Kıpırdamadan yat, Kam,” diyor.

Bunu o kadar sakince ve makul bir tonla söylüyor ki bir anda öfkem tuzla buz oluyor. Yanına geçip yeniden göğ’e bakıyorum. Bulutlar dağılmaya başlıyor. Her şey çok sakın, çok dingin. Kiaran haklı, bu anın kıymetini bilmeliyim. Kış ortasından sonra hayatımın nasıl değişeceğini, hatta sürdürebileceğim bir hayatım olup olmayacağını bilmiyorum.

“Üzgünüm,” diye fısıldıyorum. “Öyle dememeliydim. Şahincini kaybettin sen.”

“Sadece onu değil.” Sesi titriyor. Şaşkın halde ona bakıyorum. Fakat gözlerine bakmaya çalıştığımda bakışlarını kaçırıyor. “Kız kardeşimi de kaybettim.”

Kiaran’ın bu öğleden sonra konuk odasında bahsetmek istediği kız kardeş. Onun kız kardeşi. Cihazı yapan. Temasa geçilemeyen... Yo, hayır.

Gözlerimi yumuyorum. “O da hapsoldü, değil mi?”

Kiaran sessizce “Evet,” diyor. “Aithinne şahincilerin yanında savaştı. Kendisiyle ve diğerleriyle birlikte kapana kısılmamam için savaşın ortasında beni zorla gönderdi. Sorch’a savaşa katılmadı ve erkek kardeşi Lonnrach onu şahincilerin galip çıkması halinde hayatta kalan şahincileri öldürmekle görevlendirdi. Kız kardeşim bunu önlemek istedi.”

“Bu yüzden de kendisini feda etti.” Onu biraz olsun teselli etmek için eline uzanacak olsam da bunu yapmıyorum. Elimi tutacağından emin olamıyorum. “Sence aşağıda hâlâ hayatta mı?”

“Diğerleri onu öldürebilecek kadar güçlü değiller.” Çenesi kasılıyor. “Fakat bu ona ölümü bile arzu ettirecek yöntemler bulmayacakları anlamına gelmiyor.”

Ürperiyorum. Gördüğüm onca şeye rağmen *daoine sth*’in ne tür işkence yöntemlerine başvurabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Kiaran’ın kız kardeşi kadar güçlü bir perinin iradesi bile iki bin yıl süren işkencelerin ardından kırılabilir. Tanrım, kim bilir Kiaran kız kardeşinin nelere göğüs germek zorunda kaldığını düşünürken ve ona yardım etmek için elinden hiçbir şey gelmezken neler yaşamıştır ve hâlâ da yaşıyordur.

“Onu oradan çıkaracağız,” diyorum. “Özgür kalacak.”

Kiaran başını sallıyor. “Ona dikkat et. Onları sonsuza dek hapsedebilecek kalıcı bir kilidi ancak o yapabilir.” Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet yeniden, kendisini güçlkle duyabileceğim bir sesle konuşuyor. “Ve ben onun yerine geçip diğerleriyle birlikte kalacağım.”

Onun yerine geçip diğerleriyle birlikte kalacağım. Onca zamandır cihazı harekete geçiremezsem olacakların korkusuyla yaşadım. Başarılı olduğumda neler olacağını ise hiç düşünmedim.

“O zaman sen...” Hapsolacak. Kız kardeşi tehlikeden uzaklaştığında Kiaran’ı orada tutmanın bir yolunu arayacağız. “Hayır, MacKay.”

Kiaran yüzünü göğşe çeviriyor. Ay ışığı tenini parlak bir ışıltıyla sarıyor. “Bu benim seçimim.”

Göğsüm sıkışıyor, güçlkle nefes alıyorum. Ne olursa olsun kış ortasının ardından Kiaran’ı bir daha asla görmeyeceğim. Tüm seçeneklerimin sonucu aynı: Onu kaybedeceğim.

Acı bir kahkaha atmamak için kendimi tutuyorum. Kendimi

ona karşı hissizleştirmek, kendimi onun nasıl da duygusuz ve merhametsiz olduğuna inandırmak için büyük bir çaba harcadım. Şimdi ise onun bir peri olduğunu unutmayacağıma dair ettiğim tüm o yeminlerin hiçbir önemi yok. Belki hiç olmadı da.

“Lütfen yapma,” diye fısıldıyorum. Bana oradan kaçmanın bir yolunu bulacağını söylemesini istiyorum. Bu sorunu birlikte aşacağımızı söylemesini.

“Bunu yapmak zorundayım,” diyor.

İçim öfkeyle yanıp tutuşuyor. “Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bu meselenin dışında durmak yemininle çelişmiyor.”

“Bunun yeminimle bir ilgisi yok.” Kadim gözlerinde sonsuz bir hüznle bana bakıyor. “Sonuna kadar orada, yanında olmak istiyorum.”

Otuz Dördüncü Bölüm

İnsan ölüm olasılığıyla karşı karşıya geldiğinde saatler dakikalar gibi akıyor.

Geceyi ve sabahı araçlar üretmekle gözlerim acıyana dek metallere cıvatalar takmakla geçirdim. Silahlarımı yeniden doldurdum; hepsi de çok iyi işleyen silahları soyunma odama dizdim. Cephaneliğimde yok yok; periler için öldürücü olan her silah olsa da bu bile hâlâ yeterli değil.

Her şey başlamadan önce görmem gereken biri daha var. Babam masasında yazı yazıyor. Bu çokça aşına olduğum bir görüntü; onu aklıma getirdiğimde her defasında zihnimde bu hali canlanıyor. Yüzünü zihnime kazımak için biraz bekliyorum. Siyah saçları alnına dökülmüş ve yazısına odaklanırken kaşlarını çatmış. Yeşil gözlerini –ortak tek özelliğimiz– kısmış, bir mektup yazıyor.

Bana biraz olsun sevgi gösterse, kendisine ket vurmayıp beni birazcık sevse acaba şimdi onunla aramızda nasıl bir ilişki olurdu. Olduğundan ne denli farklı bir insan olurdu?

“Baba,” diyorum.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle gözlerini yukarı çeviriyor. Burada olduğuma şaşırılmış gibi. “Aileana, içeri gir.”

Karşısındaki deri koltuğa oturuyorum. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Hesaplarım,” deyip kâğıdı masanın üzerindeki düzgün yığının üzerine koyuyor. “Kontun drahomandan epey memnun kalacağımı sanıyorum.”

Neden sonra Gavin'den bahsettiğini anlıyorum ve yüzümü buruşturmama ramak kalıyor. “Buna memnun oldum.” Yalan ağzımdan kolayca çıkıyor. Çıkması da gerek. Bu bizim vedamız ve onunla adamakıllı vedalaşmak istiyorum.

“Düğünden sonra taşradaki malikânenin sen ve kocan için hazırlanmasını emrettim.”

Kocan. Ellerimi ağrı duyacak kadar sıkıca kenetliyorum. “Harika.”

“Bu konuda makul bir tavır sergilemeni takdir ediyorum.” Kâğıda bir şeyler yazmaya koyuluyor. “Özellikle de geçen günkü sohbetimizden sonra.”

Ne istediğinin önemi yok.

“Makul olacağım,” diyorum. “Elbette.”

Hayatımın geri kalanını aşık olmadığım bir erkekle geçirmek konusunda elbette ki makul olacağım. Hayatımı mahvedip beni hepten perişan etmeyecek, olası tek seçenek Gavin. Fakat benim ne istediğimin önemi yok, değil mi baba? Bir taşra seyahati ile gönlümü alsan da ikimiz de bunun anlamsız olduğunu biliyoruz.

“Geçen hafta evde olmadığım için özür dilemek istiyorum,” diyor. “Galloway’le ilgili meseleleri yoluna koymam gerekiyordu.”

Konuşmasına bakan da evden sadece son zamanlarda uzak kalmış sanır. İşin aslı ise asla yanımda olmadığı. Hayatım boyunca. Şüphesiz bu durumun değişmesini de beklemiyorum.

Babam “Madem buradasın,” diye ekliyor, “sana bugün şehirden ayrılacağımı ve nişanınızın duyurulacağı baloya katıla-

mayacağımı söylemem gerek. Taşrada halletmem gereken bazı işler var. Beni anlayacağından eminim.”

Bir elimi yumruk yapıyorum. Benimle hep fikirlerimin önemi yokmuş gibi konuşuyor. *Benim* bir önemim yokmuş gibi. Tanrım, beni biraz olsun önemsemiyor mu?

Hayır. Gidiyor; hep yaptığı gibi. Muhtemelen benden yine kaçmak için fırsat kolluyordu. Gittiği için sevinmem gerek. Böylece işler sarpa sararsa hayatı için endişeleneceğim bir kişi eksilir. Fakat bir babaya en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda asla yanımda olmayışını affedemem.

“Ya, anlıyorum.” Sesime çöken burukluğu zapt edemiyorum.

Fakat o bunu fark etmiyor bile. “Elbette düğün gününüzde döneceğim.”

“*Bu çok iyi olur,*” Bu kez sesimdeki burukluk gayet ortada.

Babam kaşlarını çatıp sandalyesinde geriye yaslanıyor. Deri ağırlığı altında gıcırıyor. “Sen iyi misin?”

Hayır, değilim. Kendimi kaybedip çılgınlık atama ramak kaldı. Keşke ona düğünün umurunda bile olmadığını ve bir kez olsun gözlerimin içine bakmasını çünkü belki de bunu yapmak için son şansı olduğunu söyleyebilsem.

Ağzımdan “Hiç annemi düşündüğün oluyor mu?” sözleri dökülüyor.

Babam derin derin nefes alıp gözlerini çeviriyor. “Şimdi olmaz, Aileana.”

“Neden?”

Önüne yeni bir yaprak koyup öfkeyle karalamaya başlıyor. “Uygun bir sohbet konusu değil bu.”

Parmaklarımı daha da kenetliyorum. Kıpırmızı oluyorlar. “Neden?” diye yinelıyorum.

“Gidebilirsin.” Babam başını kaldırıp bana bakmıyor. Kalemi kâğıdı öyle hızlı karalıyor ki neredeyse alttaki ahşabı kazı-

yacak. “Bu meseleyi seninle tartışmaya niyetim yok.”

Ayağa kalkıp koltuğun kolunu kavıyorum. “Fakat benim var. Bana bak.” Dediyimi yapmayınca içimde bir şeyler kırılıyor. Ümitsizlik, yürek acısı ve bana uzak duran babam tarafından yok sayılmakla geçen bir ömür. “Lanet olsun, baba, *bana bak.*”

Bir yıldır ilk kez babam benimle göz göze geliyor. Gözleri soğuk, suçluluk dolu ve... hüznü.

Bana bakmasıyla gözlerini kaçırması bir oluyor. “Ona çok benziyorsun.”

Ben hayretle ona bakarken sesi neredeyse çatallanıyor. Anneme ne kadar benzediğimi hiç düşünmemiştim. Uzun boylu, hantal, dağınık bakır bukleleri asla yatıştırılamayan bir yaratığım. Annem güzeldi. Her hareketinde, yürüyüşünde bir tüy gibi süzülürdü. Saçları her zaman güzelce yapılmış olurdu ve teni kaymaktaşı gibiydi. Benim aksime, hiç çili yoktu. Benim çillerime melek öpücükleri derdi.

Babam onu kaybetti ve asla annemin yerine koyamayacağı bir kız evlatla baş başa kaldı. Ben onun dünyada herkesten çok sevdiği kadının cılız bir yankısıyım. Ona hep kaybettiği şeyi anımsatacağım. *İkimizin* de kaybettiği şeyi.

Elimden gelen tek şeyi söylüyorum. “Ben de onu özlüyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldıyor.

Kederimiz bizi yıkıp baştan yarattı. Annemin ölümünden sonra babamla yakınlaşmamız gerekirdi. Annemin ölümü bana sevdiklerimizi nasıl da çabucak kaybedebileceğimizi, onların nasıl da bir anda yitip gidebileceğini fark ettirdi.

Odadan ayrılmak için arkama dönüyorum. Çünkü bunu yapmazsam çocukken yaptığım gibi kollarına atılıp ona sıkıca sarılmaya çalışacağım. Babam bunu yaptığımda beni hep iterek kendinden uzaklaştırdı. Hep. Fakat ona sarılmak yerine “Elveda, baba,” diyorum. “İyi yolculuklar.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamdaki şöminenin yanında, Kiaran deri koltukta, ben kanepede oturuyoruz. Silahlarımız üzerinde çalışıyoruz ve mührün anahtarını çözme-ye çalışmaktan bitkin düşmüş haldeyim.

“Bu bizim vedamız mı?” diye soruyorum.

Bugün defalarca vedalaştım. Gündüz babamın söylediğini yapıp, faytonuna binip gidişini izledim. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kiaran ateşin içine bakarak “Ben veda etmem,” diyor.

“Bu sana çok mu zor geliyor?”

Dudak büküyor. “Sadece vedalaşmaya degeceklerle vedalaşırım.”

“Sana ne yapacaklar?” diye soruyorum. “Höyükte onlarla birlikte hapsolursan sana...”

“Kam.” Sözümü kesiyor. “Şu anı mahvetme.”

Ona bakıyor, bir tutam saçın alnına dökülüşünü izliyorum. Uzun, zarif parmaklarıyla saçını geriye atıyor.

Benimle kal. Az kalsın ona böyle diyecek oluyorum. Onu kaybetme düşüncesinin neden içimi kederle doldurduğunu bilmesem de içim dinmeyen bir kederle doluyor işte. Şu ana dek çok şey kaybettim. “Ben cihazı harekete geçirmeden savaşı bırak,” diyorum. “Daha önce yaptığın gibi. Onları kapana kıştıracağım, sonra da kalanları birlikte avlayabiliriz; hep yaptığımız gibi.”

“Bu ölümsüzlüğün dezavantajıdır, Kam.” Gözlerini bana çevirip yüzümü süzüyor. “Hiçbir şey aynı kalmaz. Her şey değişir. Ben hariç.”

“Bunu arzu edecek insanların hiç de az olduğunu sanmıyorum.”

“Çünkü ölümsüzlüğün gerçekte ne demek olduğunu bilmiyorlar.” Ayağa kalkıp ellerini şömineye dayıyor. Ateşten yayılan

ışık bedeninin konturlarını işaretliyor, onu altın rengi bir ışıkla sarıyor. “*Sithiche*’lerin neden insan enerjisini her şeyden çok arzuladıklarını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Çünkü insan enerjisi yanıp tutuşur. İnsanlarda canlılık ve yaşama sonsuz, tutkulu bir bağlanma arzusu var. Bu enerjiden bir kere tatmak bize başka türlü hiç tecrübe edemeyeceğimiz ölümlülüğün hazzını yaşatır.”

“Hiç insan olmayı dilediğin oldu mu?”

Kiaran bana göz ucuyla bakıyor. “Bak bu,” diyor, “daha önce bana hiç sorulmamıştı.” Sözlerinin gerisini getirmesini beklem de sırtını dikleştirip “Sana bir şey vereceğim,” diyor.

“Soruma yanıt mı vereceksin yoksa?”

Gülümsüyor. “Bir hediye.”

“Hediye mi?” Kiaran bana hediye falan vermez. İşkilleniyorum. “Nedir?”

“Çiçek.”

Şaşıyorum. “Gerçekten mi?”

“Hayır. Gidip getireyim mi yoksa başka sorular sormak ister misin?”

İki dakika sonra koltukaltına kısırdığı küçük bir sandık ve avucunda parlayan bir nesneyle geri dönüyor.

Pırıldayan nesneyi bana uzatıyor. Yıldız biçiminde, avucumdan ancak biraz daha büyük, altın bir disk bu. İşçiliği ustaca diskin pürüzsüz metalinde mührün üzeridekilere benzeyen zarif oymalar var. Tanrım, muhteşem bir şey bu.

Kiaran “Semboller bunun gücümle yüklendiği anlamına geliyor,” diyor. “Ben hayatta olduğum sürece becerilerim elinin altında olacak.”

Şaşkın halde ona bakıyorum. Bana gücünü mü veriyor? “Bu yaptığın seni zayıflatmaz mı? Neden yapıyorsun bunu?”

“Koşullar farklı olsa doğuştan gelen yeteneklerini doğru dü-rüst kullanabilecek kadar eğitim almış olurdun,” diyor. “Fakat şu durumda, zamanımız tükendi. Beni dert etme.”

Kiaran'ın bir elini uzatmasıyla disk avucumdan yükselip ona doğru süzülüyor. Parmaklarını sallamasıyla güç parlıyor ve yıldız birbirinin aynısı iki silaha, Kiaran'ın ikimiz avlanırken üzerinde taşıdığı uzun ve ince bıçaklara dönüşüyor.

Bıçakları elime alıyor, elimde şöyle bir tarttığımda şaşırtıcı bir şekilde hafif olduklarını görüyorum. Bıçakların keskin yüzleri gümüş, ince ve hafif saydam. Altın kabzaların üzerindeki semboller kabzaları sarmaşıklar gibi sarıyor. Başparmağımı dikkatle bıçaklardan birinin keskin ucunda gezdiriyorum. Mükemmel bir şekilde bilenmiş. Bugüne dek elime aldığım en mükemmel silahlar bunlar.

Bıçaklardan birini benden alıp havaya fırlatıyor ve kabzasından yakalıyor. “Bak, ne kadar kolayca fırlatılıyor? Aynı zamanda *Sithiche* gücünü bloke ediyor.” Bir kez daha havaya fırlattığı bıçak bu kez havada asılı kalıyor ve ufalıp yeniden yıldız şeklinde, az öncekiyle aynı ama daha küçük bir diske dönüşüyor. Kiaran diski bana uzatıyor. “Al, diğer bıçağı buna değıdir.”

Yıldızı ve diğer bıçağı birbirine değıdiriyorum. Çevrelerine güç yayan nesneler kaynaşıp az önce gördüğüm büyük yıldızı oluşturuyor. Avucumda yine pürüzsüz metali tutuyorum.

Bir an için kendimi bile unutmama şaşıyorum. “Teşekkür ede...”

Kiaran bana “Öyle deme!” diyor.

Hayal kırıklığıyla ofluyorum. “Neden kimsenin kendisine teşekkür edilmesinden hoşlanmadığını asla anlamayacağım.”

Kiaran yıldız şeklindeki diske işaret ediyor. “Elindeki bir sonraki hediyene oturuyor.”

Sandığı açıp içinden bir topak bez çıkarıyor. Beyaz kuma-

şı itinayla açtığında içinden muhteşem, altın kaplama bir zırh çıkıyor. Zırh bir göğüslük, sırtlık ve parlak, gümüş damarları andıran süslemelerle kaplı iki metal kolçaktan oluşuyor.

Göğüslüğün üzerinde, kalbimi koruyacak noktanın üzerinde yıldız şeklinde bir boşluk var. Kiaran diski benden alıp boşluğa oturtuyor. Yıldız yerine oturduğunda yumuşak bir çıt sesi çıkarıyor.

Göğüslük ateşin ışığında parlıyor ve gümüş damarlar ışılıyor. İçlerinden Kiaran'ın güçlerinin geçişini hissediyorum; parmaklarımı yıldızın üzerindeki semboller üzerinde gezdirdiğimde daha da fazla. O aynı şekerli, doğal özlerin, her elementin birbirine karıştığı tat. Saf, hoş bir yabaniçlik. Ve bana ait. Kiaran onu bana verdi.

“Bu zihnini *Sithiche* etkisinden korumayacağından Sorcha hâlâ anılarını sana karşı kullanabilir. Fakat zırh gücümle olan bağlantını kuvvetlendireceğinden benim kadar güçlü olacaksın.”

Yumuşak bir sesle “MacKay,” desem de gerisini getiremiyorum. Öyle şaşkınım ki ne diyeceğimi bilmiyorum.

Gözleri gözlerimle buluşuyor. “Bunlarla biraz alıştırma yapalım mı?”

Başımı sallıyorum. Bunun bana vereceğı son ders olduğunu biliyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Ertesi gün, öğleden sonra yatak odamdaki oval aynanın önünde dikilip zırhımı kuşanmaya odaklanmaya çalışıyorum. Sandığa uzandığımda ellerim titriyor.

Altın kolçaklardan birini koluma yerleştirip dirseğimden omzuma uzanan deri kayışları bağlıyorum. Peri metalinin sıcağı uzun yenlerimden geçiyor ve öyle hafif ve esnek ki hareket ettiğimde varlığını çok az hissediyorum. Diğer kolçağı da bağlamamla Kiaran'ın gücü tenime nüfuz ediyor; başta hafif olan akım, çok geçmeden içimden akıp kuvvetleniyor.

Göğüslük göğsüme güzelce oturuyor; bedenime uyacak kadar küçük. Deri kayışları iki yanımdaki –göğüslüğü sırtlığa bağlayan– kopçalara geçiriyorum ve güç yeniden şiddetleniyor. Duyularım o kadar keskinleşiyor ki her kasın, her damarın, her organın, her kemiğin, bedenimin her yanının ve tüm yeni becerilerimin bilincindeyim. Peri olmak –tek bir bilek hareketiyle fırtınalar koparacak kadar büyük bir güce sahip olmak– böyle bir şey olmalı.

Fakat ben onlardan biri değilim. Eğilip şimşek tabancamı alıyor, silahı yerleştirdiğim kabzanın deri kemerini kalçalarım doluyorum. Sırada minyatür patlayıcılar var. Küçük zamanlayıcıların her biri göğüslüğümün üzerinden geçen bir kayışa

bağlı. Arbaletimi alıp askısını omzuma geçiriyorum.

Arkamdan bir ıslık sesi geliyor. Döndüğümde Derrick'in soyunma odamın kapı aralığında, kanatlarını hafifçe çarparak süzüldüğünü görüyorum. “Halin çok...”

Tahminde bulunuyorum: “Gülünç mü?”

“Hayır,” diye iç çekiyor. “Benim de bir zamanlar öyle bir zırhlı olan küçük bir kız arkadaşım vardı. Öyle hoştu ki.”

“Ne oldu ona?”

Derrick huzursuzca kıpırdanıyor. “Cornwall’a gitti. Diğer pixie’lerle birlikte.” Yukarı doğru uçuyor. “Sithiche’in dışarıda bekliyor. İyice huysuzlaştı ve yanımda sen olmadan geri gelmememi söyledi.”

Kapıya yöneliyorum. Soyunma odasının önünden geçerken bir rengin gözüme çarpmasıyla durakalıyorum. “Kiaran’a söyle birazdan yanına geleceğim.”

Derrick sırtıyor. “Umarım kızar. Kızması çok hoşuma gidiyor. Fakat çok oyalanma, ay giderek daha çok kızarıyor.” Kanatlarını çarparak ışıklar içinde uzaklaşıyor.

Soyunma odasında yumuşak, pastel ipek elbiselerin altında annemin ekose şalı seçiliyor. Herhalde Derrick geçen gece sandıktan çıkardı.

Şalı elime aldığımda gözlerim yaşarıyor. Sade kumaşa, yünün üzerindeki açık ve koyu renkteki desenlere hayranlıkla bakıyor, kumaşı burnuma dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Annemin parfümünün tatlı kokusunu duyduğuma yemin edebilirim. Hafifçe gülün de sezildiği bir lavanta kokusu. Şala sıkıca sarılıp gözlerimi yumuyorum. Bir nefes daha çekiyorum ama koku gitmiş. Belki de hayal gücümün bir ürünüydü.

İtinayla yün şalı katlayıp ahşap sandığın içine geri koyuyorum. İçimden şalı yanıma almak gelse de hâlâ onu giymeye layık değilim.

Aşağı kata inerken içinde büyüdüğüm, bana annemi ve babamı hatırlatan bir sürü şeyle dolu evin ayrıntılarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Fakat yapamıyorum. Denizi özlediği için annemin koridorlara astığı, İskoç kıyılarının resmedildiği tabloların yanından geçiyorum. Babamın çalışma odasının önünden geçerken hâlâ havada olan pipo ve viski kokusu burnuma geliyor. Burada oyalanamam; bunu yapmayı ne kadar çok istersem isteyeyim.

Ön kapıyı son kez kapatıp Charlotte Meydanı'nın yolunu tutuyorum. Derrick ve Kiaran birbirlerine öfkeli bakışlar atarak ornitopterin ve lokomotifin yanında beni bekliyorlar. Anlaşılan gönülsüzce de olsa ateşkes yapmaya karar vermişler.

Başımı arkaya atıp göğe bakıyorum. Ayı saranlar hariç, tüm bulutlar kalın ve koyu. Duyularım öyle keskinleşti ki ayın yüzeyini karartan her krateri ve düzlüğü görebiliyorum. Tutulmanın habercisi olan pas rengi, ayın beyaz ışığını sarmaya başlıyor. Çok geçmeden beyaz ışık tamamen kaybolacak. Ay kan rengine çalacak.

Ornitoptere yaklaştığımda Kiaran beni hızla, tepeden tırnağa süzüyor ve yüzünde gülümsemeye yakın bir ifade beliriyor. O bakışı biliyorum. Bakışı karşısında gördüğünden hoşlandığını belli ediyor.

"Aileana!"

Gavin, Charlotte Meydanı'nın ortasına koşuyor. Tam önümde duruyor; üzerine tam oturan bir pantolon, yelek ve kusursuzca bağlanmış bir boyunbağından oluşan sık bir takım giymiş. Giysisinin bana anımsattıkları karşısında yüzümü ekşiyorum; Gavin toplantı salonundaki baloda bana eşlik etmek için böyle giyindi. Bu gece nişanımız resmen ilan edilecek.

Gavin zırhıma bakıyor. Belli ki zırhı Kiaran kadar beğenmemiş. "Bu da neyin nesi böyle?"

"Zırh."

"Ağır görünüyor."

Gülümseyerek boğazımı temizliyorum. "Catherine... Acaba o..."

Gavin "O iyi," diyerek beni teksin ediyor. "Hâlâ biraz şokta ama annemi birlikte şehirden ayrılmaya ikna etti. Farkında mısın bilmiyorum ama Catherine gerektiğinde çok iyi bir aktris olabiliyor."

"Ya, gayet farkındayım. Sen niye onlarla gitmedin?"

"Yardım etmek için buradayım," diyorum. "Emrine amadeyim."

Derrick omzuma konuyor. "Ya, demek şimdi yardım etmeye niyetlendin?" diyor. "Peki dün işe yaramaz olmaktan bahsedip bir korkak gibi kaçman neydi öyle?"

Gavin ona öfkeyle bakıyor. "Lanet nutuklarını kendine sakla, pixie."

"Gavin," diyorum, "Edinburgh'dan ayrılmalısın. Şehirde kalan kâhinler diğer herkesten daha büyük bir risk altında olacak."

Gavin uzanıp kolçağıma yapışıyor.

"Hayır," diyor. "Senin için dövüşmeyeceğimi biliyorum." Sözleri karşısında kaşlarım yukarı kalkıyor. Bunu fark etmiş olmalı ki lafını hemen düzeltiyor. "Yani dövüşmekten bile anlamam. Fakat o lanet baloya yalnız gidip bütün gece boş boş oturmamı bekleyemezsin."

Bir veda daha. Sonuncusu. Fakat nedense sözler dilimin ucuna gelmiyor; gözlerinin içine bakarken bile. Bana yalvaran gözlerinde balodan ayrılıp bana destek olmayı seçtiği geceki o aynı kararlılık var.

Konuşurken sesim titriyor. "Peki."

Kiaran sertçe "Kam," diyor.

Sesinin tonundan aklında ne olduğunu anlıyorum. Periler

Gavin'in varlığını sezerse üstüne üşüşürler. Onu öldürürler.

Gavin'e "Savaşı güvenli bir noktadan izle," diyorum. "Bu işe yaramazsa senden elinden geldikince çok sayıda insanı kurtarmaya çalışmanı istiyorum. Yapabilirsen şehirden çıkar onları."

"Nasıl?"

"Ornitopterimi al. Bu şekilde daha uzun mesafeler kat edebilir, daha çok insanı uyarabilirsin. Kiaran'la ikimiz lokomotif alacağız." Omzuma uzanıp Derrick'in kanatlarını bir kez okşuyorum. "Derrick, sen onunla gideceksin."

"Ne?" Derrick kanatlarını hızla çırpıyor. "Seni bırakmam."

"Hayır, bırakacaksın," diyorum. "Gavin'le kal." Sözlerimin gerisini getirmeden önce sesim boğulmasın diye yutkunuyorum. "Birbirinizi koruyun."

Birbirinizi koruyun çünkü burada olup sizi koruyamayacağım.

Derrick uçup Gavin'in omzuna tünese de üstlendiği görevden hiç de memnun değil. "İyi. Fakat bu hiç de aklıma yatmadı."

Ben lokomotife girecekken Gavin bileğimi kavıyor. Gözlerine baktığımda orada gördüğüm korku karşısında afallıyorum. "Aileana," diye söze girse de gerisini getirmiyor.

Bana ne demek istediğini biliyorum. Sanırım Cassandra, Truva'nın yıkılacağını gördüğünde de benzer hislere kapılmıştır: Kehanetinin gerçeğe dönmesine engel olamayacağı için çaresizlik, korku ve ümitsizlik duymuştur.

"Artık kehanetin tamamını gördün, değil mi?" diyorum. "Kiaran'ın gördüğü her şeyi."

Gavin başını sallıyor. Ben tek kelime edemeden bana sıkıca sarılıyor, bedenimi bedenine sertçe bastırıyor. "Daha önce olayların nasıl geliştiğini net bir şekilde görememiştim. Dün gördüm."

Yüzümü omzuna yaslıyor, Kiaran'ın sözlerini anımsıyorum.

Aldığın her bilinçli karar kehanetin gerçekleşmesini sağlamaktan öteye geçmez. "Söyleme bana."

"Söylemeyeceğim," diye fısıldıyor. Beni sıkıca kucaklıyor. Zırhımın üzerinde bedeninin şeklini hissedebiliyorum. Bana "Olacakları değiştirebilirsin," diyor. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Ağzımı açtığımda sesim nerdeyse çatallı çıkıyor. "Seni bu işe hiç bulaştırmamayı dilerdim. Sana bir şey olursa..."

Gavin beni daha da kendisine doğru çekiyor. "Yapma." Yanağını yanağıma bastırıyor. "Bir an olsun bunun senin hatan olduğunu düşünme." Geriye çekiliyor ve gözleri gözlerimi arıyor. "Kararımı o gece çalışma odamda verdim. Yine olsa aynı kararı verirdim."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken akmasınlar diye kendimi tutuyorum. "Yine de bunun aptalca bir karar olduğunda ısrar ediyorum."

Hafifçe gülümsüyor. "Yine de lanet bir danstansa bunu bin kez tercih ederim, sence de öyle değil mi?"

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık veriyorum. "Bin kez."

"Kam." Kiaran lokomotifin içinden bana sessizce, aslında araya girmek istemiyormuş ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyormuş gibi sesleniyor. Şimdi yola çıkmazsak Queen's Park'a vaktinde varamayacağız.

"Gavin bana aptalca bir şey yapmayacağına dair söz ver."

Ona onu yeniden göreceğimi, bu savaştan sağ çıkacağımı söyleyip güven veremiyorum. Ona keşke eve daha evvel dönsendin de birlikte fazladan birkaç gün geçirseydik diyemiyorum. Ona ayrı kaldığımız iki yıl için pişmanlık duyduğumu çünkü o süre zarfında görüşmek için yedi yüz otuz fırsat kaçırdığımızı söyleyemiyorum. Ona tutamayacağım sözler veremiyorum.

Gavin'e "Dikkatli ol," diyorum.

"Sen de."

Lokomotif girip Kiaran'ın yanına geçiyor, ardından motoru çalıştıran düğmeleri çeviriyorum. Motor mekanik bir vızıltıyla harekete geçerken öndeki bacadan buhar çıkıyor.

Kolu öne itmeme Charlotte Meydanı'ndan çıkmaya başlıyoruz.

Kiaran'ın gücünün süzgecinden geçtiğinde Queen's Park gözüme çok farklı görünüyor. Duyularımın güçlenmesiyle daha iyi görüyorum ve işitiyorum. Her ot sapımı bin kez daha iyi seçiyor, ağaçların her bir dalını en kısa filizlere kadar net bir şekilde görebiliyorum. Renk yelpazesi alıştığımdan farklı; daha hoş ve canlı. Birinin gözlerini ilk kez kullanması böyle bir şey olmalı. Neye odaklanacağımı şaşıyorum: Renklere mi, çimlere mi yoksa düşen her bir yağmur damlasına mı? Sarsıcı bir deneyim bu.

Aracı sürerken bulutlara bakıyorum; aralarından bir kez daha parlayan güneş aşağısındaki küçük, beyaz kısım da olmasa büsbütün kızıl.

Aracı çayırdaki, perilerin höyükten akacakları yerin yakınında durduruyorum. Arthur's Seat'in aşağısındaki kayalık sırtı, kayalara yaslanmış sakın ağaçları inceliyorum. Park sessiz, etrafta tık yok. Yaprak bile kımıldamıyor.

Şimdi bekleyeceğiz.

Kiaran'a baktığımda beni izlediğini görüyorum; o tuhaf ve güzel gözleri her zamankinden de canlı. Onu ikimiz Sith-bhruth'tayken gördüğüm gibi görüyorum; gizemli ve muhteşem. "Her zamanki gibi kayıtsızsın, MacKay."

Kiaran bana "Yıllarca pratik yaptım," diye karşılık veriyor.

Ona "Kız kardeşin konusunda nasıl bir yol izlemeliyiz?" diye soruyorum. "Önce onu mu kurtaralım?"

Başını iki yana sallıyor. "Mühür yeniden harekete geçmeden önce oradan ayrılmayı akıl edecektir. Sen ona değil, savaşa odaklan."

Tek, sessiz ve zorlama bir kahkaha atıyorum. "Bana karşı dürüst ol. Sence kazanacak mıyız?"

Lütfen bize bir şey olmayacağını söyle. Lütfen.

Yüzünde bir an, çözemediğim bir ifade beliriyor. Sanki düşüncelerimi okuyor. "Bilmiyorum."

Bazen düşünüyorum da keşke periler de insanlar kadar kolayca yalan söyleyebilselerdi. Belki o zaman Kiaran bir kez olsun kendisini beni teskin etmek zorunda hissedirdi. Bana savaştan galip çıkacağımızı söylemesini istiyorum. Cihazı yeniden çalıştıracığımı ve onu diğerleriyle birlikte hapsolmaktan kurtaracağımı söylemesini istiyorum. Bana annemi kaybettiğim gibi onu da kaybetmeyeceğimi söylemesini istiyorum.

Uzanıp Kiaran'ın elini tutuyorum. Hafifçe nefes alması karşısında bir an duraksasam da parmaklarımı parmaklarına doluyorum ve bana karşı çıkmıyor.

Birini kaybettiğinizde, başlarda öldüğünü kolayca unutuveriyorsunuz. Anneme bir şeyler söylemeyi aklımdan geçirdiğim ya da beni her sabah aynı saatte yaptığı gibi çaya beklediğini umduğum çok oldu. O kısacık, neşe dolu anlar geçip de gerçekler su yüzüne çıktığında hüznün yeni baştan tazeleniyor.

Kiaran'la da aynı şeyi yaşayamam. İlkinde keder denizinde yitip gitmeme ramak kalmıştı.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

Hâlâ hareketsiz ve sessiz duran Kiaran bana bakıyor. Ne diyeceğinden emin olamadığım için kendimi gelecek olumsuz sözlerle hazırlıyorum. Söyleyecekleri beni korkutuyor.

Konuşmuyor. Bunun yerine beni paltomdan yakalayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Kiaran beni içten, hiç ken-

disinden ummayacağım bir aceleyle öpüyor. Dünyanın sonu gelmiş gibi öpüyor beni. Omuzlarına tutunup ceketini çekiştiriyor, onu daha da yakınımaya çekiyorum. En büyük arzum kollarına sarılıp her şeyi unutmak. Zaman dursun istiyorum.

Geri çekilip alnını alnıma dayıyor. “Ben de korkuyorum.”

Bu sözleri duyacağım hiç aklıma gelmezdi. Bunu ondan duymayı ummazdım. Tekrar aya baktığımda neredeyse tamamen kızıla büründüğünü görüyorum. Her zamankinden de büyük bir korku duyarak ona “Git,” diyorum. Son bir kez onu ikna etmeye çalışmak zorundayım. “Hâlâ vaktin var. Kurtar kendini..”

Kiaran’ın öpüşü ateşli, nefesi kesik kesik çıkıyor. “Sana hiçbir *sithiche*’in hayatını bir başkasıyla birleştirirken nasıl yemin ettiğini söylemiş miydin?” Parmaklarını boynumdan aşağı kaydırıyor ve dudaklarıma değen dudakları öyle yumuşak ki dokunuşlarını belli belirsiz hissedebiliyorum. “*Aoram dhuitt*,” diye fısıldıyor. “Sana tapacağım.”

Yelkenleri suya indiriyorum. Onu sertçe kendime çekip yüzümü boynuna gömüyorum. Sıcak gözyaşlarım tenine akıyor. Dudaklarımı boğazında hızla atan nabza dayıyorum. Ona “Seni kurtaracağım,” diyorum. “Bunu yapacağım. Söz veriyorum.”

Kiaran bir yanıt vermeden birbirine sürten metallerin gıcirtısı parkta yankılanıyor.

Lokomotifin altındaki yer sallanırken dengede durabilmek için dümeni kavriyorum. Yerden yayılan yumuşak ve ince sis hızlanıp kalınlaşıyor.

Aya bakıyorum. Kızıla bulanmış.

Kiaran elimi tutuyor. “Gözlerini kapat.”

“Ne?”

Yükselen sisin içinde onu göremiyorum. Sis bir anda yoğunlaşıyor.

Kiaran beni koltuğa doğru itip eliyle gözlerimi kapatıyor. Parmakları arasından ve kapalı gözkapaklarımdan ışık sızıyor. Işık yakıcı olacak kadar parlak. Direnmesem beni nefessiz bırakacak kadar yoğun, boğucu bir sıcak bu.

Sonra... güç geliyor. Kiaran’ın gücüne benzeyen, sadece binlerce misli bir güç. Ağzım şekerli bir tatla, çamur, kum ve ezilmiş çiçek yapraklarıyla doluyor. Yutmaya, dindirmeye çalışsam da tat durmak bilmiyor. Ezici, beni parçalara ayıracak kadar güçlü bir sel bu. Boğazımı tıkıyor; o ağzımda oldukça nefes alamıyorum.

Güçlü bir erkek sesi “Kadamach,” diyor. “Seni yeniden görmek ne hoş.”

Otuz Altıncı Bölüm

Kiaran “Lonnrach,” diyor.

Elini çektiği gözlerimi parlak sisin karşısında kırpttırıyorum. Gücü yutmak zor. Duyularım boğuluyor: Ağzımdaki yoğun tat, yağmur kokusu ve hoş, çiçeksi bir koku.

Yoğun sisin dağılmasıyla üzerinden dumanlar tüten, kaslı bir ata binmiş, uzun boylu bir figür beliriyor. At *metalden*. Zırhımın aksine, altın damarları olan gümüş ve metal o kadar ince dövülmüş ki atın iç organları seçiliyor. Ay ışığında, farklı kalınlıklarda parlak metal kemikler ve kaslar ısıldıyor. Kalbi hariç, atın her yanı metalden. Kalbi ise gerçek, etten bir organ ve atın damarlarına sıvı altın pompalıyor. Atın burnundan çıkan buhar Lonnrach’ın bacaklarına dolanıyor.

Binicinin arkasında başka, düzinelerce binici var ve yaya periler uzun otların arasında sessizce dikiliyorlar. Güçlerinin boğucu olmasına şaşmamalı; daha önce hiç aynı anda ikiden fazla periyle karşılaşmamıştım. Hepsinin üzerinde benimki gibi savaş zırhları var. Yanlarında da bir düzine *cú síth* ve redcap, kayaların üzerinde de *sluagh*’lar var. *Sluagh*’lar parlayan gözlerle bizi izlerken ince, saydam kanatları bedenlerine yapışık olsa da her an uçmaya hazırlar.

Aklıma ilk gelen kaçmak oluyor. Bayılana dek koşmak.

Lonnrach “Demek hakkında çok şey işittiğimiz şahinci bu,” diyor. Nazıkçe konuşuyor; rüzgâr sözlerini taşıyor.

Ağır ağır gözlerimi gözlerine çeviriyorum. Gözleri mavinin ömrümde gördüğüm en canlı tonunda. Soluk teni ve tuz beyazı saçlarıyla kontrast oluşturuyorlar. Peri güzel, azametli. Atından çıkan buhar gibi ondan da güç yayılıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum; bunu istemiyorum da.

Lonnrach “Bana gel,” diyor.

Sesi yumuşak ama buyurgan. Dayatmacı. Onu zihnimde hissediyorum, tıpkı gölün kıyısında Sorcha’nın dokunuşunu hissettiğim gibi. Fakat Sorcha’nın aksine bu perinin gücü irademi kırmaya çalışmıyor. Beni ayartıyor. Damarlarıma işleyip gerilim ve direnç bedenimi terk edene dek beni benden alıyor ve ona daha fazla karşı koyamıyorum.

Kiaran’ın bana yaptığı uyarıyı, zırhı bana verdiğinde bunun beni perilerin zihinsel etkisinden korumayacağını, anımsamak için artık çok geç. *Hay lanet*. Dirensem de Lonnrach’ın içimdeki varlığı çok rahatlatıcı, çok güçlü.

Ayağımı lokomotiften dışarı atıyorum ama Kiaran’ın eli bileğimi sıkıca kavlıyor. “Hiç sanmıyorum.”

Lonnrach bana odaklanmış halde. “Hep bencil olmuştundur, Kadamach.”

Kiaran sakince “Sen de kibirli bir zıpcıktısın,” diye yanıt veriyor. “Benimki bencillik değil. Sadece senden hoşlanmıyorum.”

Lonnrach ona sırtıyor. “Demek şahincine güvenmiyorsun? Ümit ettiğin kadar güçlü olsa zihinsel baskıma direnmesi gerekirdi. Bırak yanıma gelsin.”

Kiaran’ın bileğimi ne zaman bıraktığını, ne zaman Lonnrach’a doğru yürümeye başladığını bilmiyorum. Görüş alanımdaki her

şey bulanık, bir ışık ve renk tünelineymiş gibi. Başımı saklayıp görüşümü netleştirmeye çalışsam da yapamıyorum. Kurtulmalıyım. Sorcha'nın zihinsel etkisinden nasıl kurtulmuştum? *Düşün.*

Çok geç. Çoktan Lonnrach'a yaklaştım ve atın kalbi gözlemin hizasında atıyor. Dayanamıyor, avucumu yaratığın omzuna dayıyorum. Metal nasıl bu kadar yumuşak olabilir? Kürk gibi yumuşak ama daha pürüzsüz.

Lonnrach işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. Gözlerim gözleriyle yeniden buluşurken kendimi amansız bir akıntıyla sualtına çekiliyormuş gibi hissediyorum. Bedenim bana ait değil. Zihnimde. Karanlıktayım, soğuk suyun içindeyim ve biri hariç tüm duyularım boğulmuş, körelmiş halde. Sadece tat alabiliyorum. Dilimin üzerinde çiçek yaprakları geziyor ve aldığım tat hiç de hoşuma gitmiyor.

Lonnrach beni süzüyor. "Demek geriye bir sen kaldın," diye mırıldanıyor. "Buraya gelmen ne de cesurca."

Sesi bana bedenimin hava kadar hafif olduğu, milyonlarca molekülün ağırlıksızca uçtuğu hissini veriyor. Elinden kurtulmazsam kolayca canımı alır. Varlığını bir kez daha kendimden uzaklaştırmaya çalışsam da zihnimi daha da işgal ediyor. Kız kardeşinin aksine, gücü şiddetli ve sert değil, sakinleştirici.

Lonnrach "Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"On sekiz." Sesim bana sanki uzaktan geliyor; çayırın dışında bir yerden duyuyormuşum gibi. Onu hemen öldürmem gerek. Elim kamama gitse de gücü beni durduruyor.

"Çok gençsin." Yanağımı okşuyor. "Çok yazık."

Gücünün etkisiyle yanağımı eline yaslıyorum. "Beni öldürecek misin?"

"Nihayet." Öne eğilip "Anlıyorsun ya, sende benim istediğim bir şey var," diye fısıldıyor.

"Neymiş o?"

Lonnrach'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunun için daha çok vaktimiz var." Zırhıma bakıyor. "Aferin, Kamarach. Gerçekten eşi bulunmazmış."

Kiaran sakince "Onu hafife alma," diyor. "Boğazını kesecek."

Lonnrach beni tekrar, uzun uzun, tepeden tırnağa süzüyor. "Bana bayağı uslanmış göründü. Fakat zırh giymiş şahincileri hep beğenmişimdir. Size metal çok yakışıyor."

İçimde bir şeyler kopuyor. Bir sel, bir farkındalık dalgası ve her şey hızla geri geliyor.

Sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok...

Etkisinden çıkmam için ihtiyacım olan sadece bu. Öfke bir fırtınanın gücüyle içimde yükseliyor. Kiaran'ın güçleri öfkemi daha da güçlendiriyor, büyütüyor; benim ve Kiaran'ın öfkelerimizin bileşimi etrafımı saran havayı dolduruyor. Güçten elektirik çıtırtıları çıkarken zırhıma çarpan ilk yağmur damlaları kıvılcımlara dönüşüyor.

Lonnrach şaşkın halde bana bakıyor. Zihnimde zihnini, beni baştan çıkarmaya çalıştığını hissediyorum. Zayıflıyor. Aramızdaki bağı koparıyorum ve gülümsüyorum. Hızla bıçaklarımı iki elime alıyorum. "Bende istediğin bir şey varsa..." Lonnrach'a dişlerimi gösteriyorum. "Onu benden almak için dövüşmen gerekecek."

Sıçrayıp kolumu yukarı savuruyor, yanağını kesiyorum. Yüzeysel bir kesik. Bir uyarı. Kan yüzünden aşağı akarken gülümsüyorum.

Lonnrach'ın gözleri kısılıyor. Tekrar, sakince konuşuyor. Fakat bu kez seslendiği ordusu. "Yok edin onları."

Otuz Yedinci Bölüm

Ne zamandır bu anı bekliyorlardı. Lonnrach'ın konuşması bir ter bitmez bir *cû sith* dişlerini aralayıp kocaman pençelerini çıkararak üzerime atlıyor. Eğilip altına giriyor ve bıçaklarımdan birini havaya kaldırıyorum. Bıçak canavarın sol yanını biçerken sıcak kan yanağıma sızıyor.

Ölüp ölmediğini kontrol edecek zaman yok. Atlar etrafımı çevirirken *daoine sith*'ler kılıçlarını çekiyor ve *sluagh*'lar tepemizde daireler çiziyor, kulak tırmalayan çığlıkları sessizlikte çok kuvvetli çıkıyor.

Ardından bir el elimi tutuyor. Kiaran.

Kargaşanın ortasında içimden ona bir şeyler söylemek geliyor. Keşke seninle daha çok zaman geçirebilseydim ya da sana ne kadar değer verdiğimi söylemediğim için pişmanım demek.

Kiaran beni anlamış gibi başını salladıktan sonra yüzünü çeviriyor. Kamalarını kılıflarından çekiyor. Sırtımı sırtına yaslayıp yüzümü onun baktığı yönün tersine çeviriyorum. Hazırız.

Atlar ileri atılırken öne çıkıp bıçaklarımı sallıyorum. Metalin metale çarpmasıyla çıkan ses yüksek, sağır edici. Güçle dolan havada tek kıpırtı yok ve etrafımız parıltıya, parlak renklerle çevrili. İçimden geçen güç kaslarımı ağrıtabilecek kadar yoğun.

Acıya aldırış etmeden bir *daoine sith*'i biçiyor, bir diğerinin yüzüne yumruğumu indiriyor ve artarda bana doğru savrulan kılıçlardan kaçıyorum. Kiaran'ın gücü içimde büyürken bıçaklarımı uzatıyorum ve uçlarından ışınlar çıkıyor. Işınlar bir grup *daoine sith*'e çarpıyor.

Perilerden birinin elini uzatmasıyla yerden sarmaşıklar çıkıyor. Bitkiler kollarıma ve ayaklarıma dolanıyor. Bedenimden güç fışkırıyor. Bitkiler parçalanarak yere düşerken geride sadece küller kalıyor.

Öne atılıp bıçağımla perinin boğazını kesiyorum. Zırhıma ve kolçaklarımdaki ince, gümüş damarlara kan sızıyor. Peri kanı zırhımla karışıyor. Perinin ölümünden kaynaklanan güç akımı şiddetli; ben patlayacakmış gibi olana dek içimi dolduran canlı bir enerji.

Bıçaklarım zırhı delip kemiklere ve kırıntılara geçiyor. Ayak parmaklarımda üzerinde dönüp metal yumruğumu perinin karnına indiriyorum. Darbemin gücü dişi periye savursa da hemen kendine gelip kollarını bana doğru uzatıyor. Güç, metal göğüslerimi aşmış göğsümü yaralayacak kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde bana çarpıyor.

Kuru toprak boğazımdan aşağı kayarken bir anda etrafımı alevler sarıyor. Ateşin sıcaklığı zırhımdan geçip etimi dağlıyor. Fakat Kiaran'ın gücü içimde akıyor ve o gücün etkisini gösterdiğini; bedenimi iyileştirip bana güç verdiğini; titreşimlerinin zırhtan, zırhı kaplayan peri kanından, kalbimden geçtiğini hissediyorum. Tüm o gücü çekerek içimde topluyor, bir fırtına kadar büyük gücü ateş duvarına doğru gönderiyorum.

Etrafımdaki alevler dağılırken vahşi yanıma zafer sarhoşluğu içinde haykırıyor.

Daoine sith bana daha fazla enerji yöneltmeye çalışsa da Kiaran'ın gücü çok büyük. Bıçaklardan birini kınına sokup

şimşek tabancamı perinin başına nişanlayıp ateş ediyorum. İşte bu kadar.

Etrafımda yağmur ve cesetlerle vadinin sonuna, şehrin eteklerinin yükseldiği noktaya bakıyorum. *Daoine sith*'ler at sırtında çayırdan uzaklaşıyor. Savaşta uzağa, yuvama doğru ilerliyorlar. Orada Gavin'in uçan makinemin çevresinde turladığını, savaşın şehre sıçramadığından emin olmak için nöbet tuttuğunu fark ediyorum. Perilere o şansı vermeyeceğim.

Lokomotifte doğru koşuyor, tabancamı kılıfına sokuyor ve bıçaklarımı birbirine değdirip yıldız şeklindeki diske dönüştürüyorum; disk göğüsliğüme geri kayıyor. İçeri girmemle silah bölmesini açan kolu itiyor, ses topunu çıkarıyorum.

Ellerimle kulak tıkaçlarımı yoklarken "Kiaran!" diye bağıyorum.

"Evet?"

Üzeri kan ve toprakla kaplanmış olan Kiaran arkamdaki lokomotifte. Gözleri parlak.

Bir çift kulak tıkacı daha alıp ona fırlatıyorum. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Kendi tıkaçlarımı kulaklarıma iyice oturtup topu omzuma yerleştiriyorum ve desibel ayarını en üst seviyeye getiriyorum. Kısa bir an için hiçbir sesin bozamayacağı bir sessizliğin tadını çıkarıyorum. Fırtına öncesi sessizlik bu. Kargaşadan önceki huzurun tatlı sesi.

Sonra perilere nişan alıp kolu çekiyorum. Silah ellerimde zangırdarken ses dalgasıyla vurulan perilerin yere yığılmasını izliyorum.

Dönüp at sırtında gümbür gümbür üzerime gelen daha büyük bir grubu etkisiz hale getirmek için nişan alıyorum. Bir kez daha kolu çekiyorum. Ses dalgasının hedefi vurmasıyla periler kendilerine sert bir cisim çarpmış gibi, dalgalar halinde yere

yığılıyor. En yakınımıdaki periler yerde kıvranıyor, kulaklarından kan akıyor.

Tıkaçlarımı çıkarıp Kiaran'a gülümsüyorum. "İyi bir dikkat dağıtma aracı, ne dersin?"

Kiaran etkilenmiş görünüyor. "Senden boş yere hoşlanmadığımı biliyordum."

Başımla parkın uzak ucunda yerinden kıpırdamayacak halde yatan perilere işaret ediyorum. "İşlerini sen mi bitirirsin, ben mi?"

Kiaran "Ben," diyor. Yüzünde ağır ağır, dehşet verici bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle ben."

Lokomotiftten aşağı atlayıp diğerlerine doğru koşuyor. Gerimde o kadar çok düşman olmasa, ben de onunla birlikte giderdim.

Bunun yerine tepemde dönen bir *sluagh*'ın üzerine atılıp bıçağımı boynuna saplıyorum. Soğuk buhar fışkırıyor ve buz zırhıma yapıyor.

Yeniden düşmanlarıma üzerine yürüyorum. Her şey öyle hızlı geliyor ki içlerinden bir tanesini seçip ona odaklanmam için hiç zamanım olmuyor. Biri yakınımaya geldiğinde, onu öldürüyorum. Sonra bir diğerini ve bir diğerini. Ben patlayıcılarımı kullandıkça taş ve toprak üzerime yağıyor. Çayır güçle ısıırken gökte ışık parlamaları beliriyor. Enerji bedenime çarparken acıya göğüs geriyorum. Hamlelerden kaçıp düşmanlarımı biçiyorum.

Öldürdüğüm perilerin hesabını şaşıyorum. Önemli olan sadece ölürlen bedenime hücum eden enerji ve o enerjiden aldığı katıksız haz. Bıçaklarımı havaya savururken ödünç aldığı gücün bedenimden dışarı taşıdığını hissediyorum. Güç başka bedenlere çarparken sağır edici çığlıklar işitiyorum.

Kiaran'ın becerileri mest edici. Av dediğin böyle olmalı.

Heyecan, zafer. Korku. Bu deneyimi daha da fazla yaşamayı arzuluyorum.

“Kam!”

Kiaran beni arkamdan yakalayıp yüzümü kendine doğru çeviriyor. Sendeleyip ona çarpımama ramak kalıyor; öyle güç sarhoşuyum ki hissettiğim bulantı midemde kasılmalara yol açıyor.

Ellerini yüzüme koyup beni kendisine bakmaya zorluyor. “Şimdi,” diyor. “Onlardan yeteri kadarını öldürdüğümüzden kalkan biraz daha uzun süre dayanacaktır. Hemen gidip mühür hareketi geçirmelisin.”

“Şimdi mi?” Söylediklerini anlamaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum. Dövüşme arzum beni mücadelenin içine çekiyor.

Çayıra göz gezdiriyorum. Kiaran beni perilerden düşmanlarımız toparlanmak için geri çekilip yaralarını iyileştirmekle meşgulken uzaklaştırmış. Kanlı zırh parçaları karanlıkta parlıyor. Kiaran’la biçip öldürdüğümüz çok sayıda perinin bedenleri çayırdan uzanıyor.

Tanrı yardımcım olsun ama buna *bayıldım*. Bu beni nasıl bir insan yapar?

“Kam?”

Yaptıklarımın dehşetini aklıma getirmiyor, Kiaran’a “Kalanları öldürebilirim,” diyorum. Şimdi suçluluk duyma zamanı değil. “Yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın.” Kiaran’ın gözleri gözlerime dikiliyor; bakışları öyle derin ki istesem de gözlerimi ondan ayırabileceğimi sanmıyorum. “Güçlerim sana uygun değil. Uzun süre kullanırsan seni mahvederler.”

“Fakat... Ya...”

Sen. Ya sen? Boğazım düğümleniyor.

Kiaran “Yapma,” diyor. “Gitmene izin vermelisin.”

İşte bu sözler beni olduğum yere çiviliyor, yeni canlar alma

dürtümü bastırıyor. Dayanamıyorum. Onu kendime çekip doyasıya öpüyorum.

“Üzgünüm,” diyorum. Ağzımdan ancak bu kadar çıkıyor. “Üzgünüm.” Dudaklarını bir kez daha sertçe öpüyorum. Dudaklarımı morartacak kadar sertçe.

Beni omuzlarımdan tutuyor; güzel yüzüne keder ve pişmanlık otururken derin derin soluyor. O bakış ölene dek aklımdan çıkmayacak. “Git, Kam.”

“Fakat...”

“Lanet olsun, sana *gitmeni* söyledim!”

Beni itiyor; yüzünde yine serinkanlı, savaşa hazır olduğunu belli eden bir ifade var. Onu hep böyle hatırlayacağım. Güçlü ve asla boyun eğmeyen.

İçgüdülerim aksini söylese de dönüp onu orada bırakıyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Beni at sırtında kovalayan perilerden koşarak kaçmam imkânsız. Lokomotifte doğru hareketleniyor, nefesim kesilecek kadar hızlı koşuyorum. Çizmelerimin girip çıktığı su birikintileri ayaklarımı ıslatıyor. Soğuk ve amansız yağmur tenimi dövüyor. Savaşta düşen peri askerlerin bedenleri üzerinden atlarken mührü yeniden harekete geçirebilirim Kiaran'ı bekleyen kaderi aklıma getirmemeye çalışıyorum.

Göz ucuyla simsiyah, pırıltılı bir şeyin üzerime atıldığını görüyorum. Düşüp yerde yuvarlanıyorum. *Cü sith* üzerimden atlayıp çimlere iniyor. İçgüdülerim harekete geçiyor. Kınlarından çıkarmayı aklımdan bile geçirmedığım bıçakları bir anda ellerimde buluyorum ve tazının üzerine atılıp silahlarımı savuruyorum.

Peri canı almanın hazzını yaşamak için bile duraklamıyorum. Hemen ayaklanıp yeniden çayırdaki koşmaya başlıyorum. Arkamdan dötrnala gelen atların sesini işittiğimde çok da zamanım olmadığını fark ediyorum. Periler toparlanmaya başlamış.

Lokomotifte epey yaklaştım. Koşmaktan her yanımda ağrıyor. Bacaklarım yanıyor. Boğazım kuru ve aldığım her nefes bana acı veriyor.

Kapıyı hızla açıp kendimi aracın içine atıyorum ve daha kapı kapanmadan motoru çalıştıracak düğmeleri çeviriyorum. Kendi kendime “Çabuk ol,” deyip kadrani mümkün olan en yüksek hıza ayarlıyorum.

Motor patırtılarla ve mırıltılarla çalışıyor. Ancak o zaman arkama bakıp at sırtında dosdoğru üzerime gelen perileri fark ediyorum. Kendimi gerekirse tekrar savaşmaya hazırlayarak bıçaklarımdan birini çekiyorum. Fakat Kiaran benden önce davranıp bıçağıyla onların arasına giriyor.

Dikkatimi lokomotifi sürmeye odaklasam da makine tekliyor. “Hadi ama,” diye mırıldanıp ayaklarımı pedallara bastırıyorum.

“Acele et, Kam!”

Kiaran'ın gücü etrafımızda bir fırtına gibi. Güç çayırdaki çıtırdarken kör edici, yakıcı bir ışık yanaklarımı kavuruyor. Kolu tekrar çekiyorum ama motor yine duruyor.

“Kam!”

“Elimden geleni yapıyorum!”

Tam o anda at sırtındaki *daoine sith*'lerden biri atının dizginlerini çekiyor ve parmaklarını ayırarak avucunu bana çeviriyor. *Of, lanet ol...*

Avucundan ışık çıkıyor.

Kapıyı aceleyle açıp lokomotiften atlamamla bedenim yere çarpıyor. Bileğim ağırlığının altında çıtırdarken tiz bir çığlık atıyorum.

Lokomotif havaya uçuyor. Dizlerimi göğsüme çekiyor, cam ve metal parçaları yere inerken ellerimi başıma siper ediyorum. Büyük, keskin bir parça yüzümün hemen yanına saplanıyor.

Ayağa kalk, ayağa kalk!

Bileğimdeki keskin acıya aldırış etmeden ayağa kalkıyorum. Kiaran'ın güçleri kırığı iyileştirmeye başladı bile.

Biraz ötemde binicisiz bir metal at görüyorum. Çayırdan ona doğru koşup hayvanın sırtına atlıyor, eyere yerleşiyorum. At öfkeyle kişniyor ve burun deliklerinden duman çıkıyor. At saha kalksa da altın yelesine sıkıca tutunuyorum. Kiaran'ın gücü parlak ışıklar saçarak parmak uçlarımdan akıyor. At sakinleşiyor.

“Deh,” diyorum.

At öyle hızlı fırlıyor ki yelesine son anda tutunabiliyorum. Queen's Park'ta ıslak çimlerin arasında dörtnala ilerlerken pantolonumu ıslatacak kadar su sıçratıyor. Toynakları yeri gürültüyle, kalbinin atışı kadar hızlı dövüyor. Gümgümgüm-gümgümgüm. Eğilip bedenlerimiz bir arada hareket edene dek yaratığın sırtına iyice yapışıyorum.

Ardıma bakmaya cesaret edemiyorum. Döndüğümde Kiaran'ın öldüğünü görmekten korkuyorum. Zırh aracılığıyla kurduğumuz bağ sayesinde Kiaran'a bir şey olup olmadığını anlayacağımı umuyorum.

Arkamda dörtnala ilerleyen atların toynak sesleri endişemi daha da büyütse de dikkatimi dağıtmamaya çalışıyor, atın yelesini daha da sıkıca kavriyorum. Onu hızlanmaya zorluyorum. Güç etrafımı göz kamaştıran bir ışıkla sarıyor.

Bir enerji topunun yakınımdaki otlara isabet etmesiyle at huysuzlanıp kişniyor. Saha kalkmasıyla düşmeme ramak kalıyor. Kiaran'ın gücünü hayvanı sakinleştirmek, yeniden koşmaya ikna etmek için ata aktarıyorum.

Atın ön ayakları yeniden yere inince eskisinden de hızlı ilerliyor, Aziz Anthony Şapeli'ne uzanan toprak yolda dörtnala gidiyor. Daha kemerli girişe varmadan cihazın vızıltısını hissediyorum. Attan inip taşlara doğru koşuyorum. Yere çömeliip cihazı tekrar ortaya çıkarmak için toprağı kazıyorum.

Yukarı bakıyorum. Ardımda atlılar, tepemde *sluagh*'lar var. Kiaran'dan bir iz olmasa da şu an bunu düşünemem.

Yeri delicesine kazıyorum; vızıltı önceki kadar şiddetli. Nihayet çamurun içinde metalin pırlıltısını seçiyorum.

Parmaklarımı metal plakanın yan tarafındaki çukurlara sokmamla cihazdan ışıklar yayılıyor. Tam vaktinde.

Bir *sluagh* ışık kalkanına çarpıyor. Hayatımda hiç böylesi acı dolu bir çığlık duymamıştım. *Sluagh*'ın mavi-beyaz alevler içinde yanmasını ve çevreye buz ve buhar yayarak patlayışını izliyorum. Sonrasında... Hiçbir şey. Geride yaratığın var olduğunu belli edecek bir kırağıdan başka hiçbir şey kalmıyor.

Peşimden gelen, atlı periler ısıyan kalkanın kenarına gelince aniden duruyor. Hevesle etrafımda daireler çizen perilerin ayaklarına sisler dolanıyor. Perilerin gerisine baktığımda Kiaran'a dair hiçbir iz göremiyorum.

Lonnrach yaklaşır ışık kalkanına sakince bakıyor. “Bu seni kurtarmayacak.”

Elini uzatıyor ve avucundan altın renkli bir güç ışını çıkıyor. Işın ışık kalkanına çarpıp kalkanın yüzeyinde suya atılmış bir taş gibi dalgalar çıkarıyor. Diğer periler onlara katılıyor; kalkanı saldırmak için güçlerini birleştiriyorlar. Kalkan bu saldırıya dayanamayacak ve kısa bir süre sonra zayıflayıp düşecek.

Ellerimi çamurun içine sokuyor, *iuchair*'i iki yanından kavriyorum. İç halkaların pozisyonları tam da Kiaran'ın dediği gibi değişmiş. Doğru sıralamayı çizimimden anımsıyorum. Pusulanın iç çemberlerini çevirip sembollerini saatle hizalıyorum. Oymalar hizaya girdikçe parlıyor, çıt sesleri çıkarak yerlerine oturuyor.

Şimdi sıra geri kalanlarda. Bulmacanın kayıp parçasında. Gözlerim birbirlerine bağladığım sembollerin üzerinde gezinip bir şablon arıyor. Hâlâ bir şey çıkaramıyorum. Bu lanet şeyler ne anlama geliyor.

Metal tıngırtıları dikkatimi dağıtıyor. Yukarı bakıyorum.

Kiaran! Binicilerden oluşan duvarı aşmış olmalı. Giysileri yırtılmış ve kollarında açık kesikler var.

Kiaran bıçağını bir *daoine sith*'in göğsüne saplayıp bana bakıyor. "Acele et!" diye bağıyor.

Ben dikkatimi yeniden *iuchair'e* çevirirken Lonnrach'ın gücü tekrar kalkanı dövüyor. Fakat sembollerin düzenini hâlâ göremiyorum. Rastgele bir dizilimleri var. Belli bir düzeni olmayan rastgele oymalar tıpkı gökteki yıldızlar gibi...

Bana yıldızların isimlerini sayabilir misin, Aileana? Haydi, söylediklerimi tekrarla...

Sana kızıl çok yakışıyor.

Başımı iki yana sallayarak anıları zihnimden atmaya çalışıyorum. Yerde yatan ölü annemin görüntüsünü. Bir zamanlar tanıdığım güzel insanın cesedini.

İsimlerini sayabilir misin?

Sana kızıl çok yakışıyor.

Dişlerimi sıkıp annemin ölümüne dair anıları yeniden ait oldukları yere gönderiyorum. İçimdeki o derin yarığı aralayıp acımı içine gömüyorum. Annemin ölü bedeninin görüntüsünü yüreğimde mühürleyeceğim bir tabuta kapatıyorum.

Bana isimlerini sayabilir misin, Aileana?

Kutup yıldızı, ortadaki halka. Parmağımı güneyi gösteren oka götürüp bir sonraki halkayı uygun şekilde çeviriyorum. Kapella. Pegasus ve Orion.

Kuzey. Küçük Ayı Takımyıldızı'nın şeklini anımsıyorum. Büyük Ayı'nın da.

Halkaları bir yıldız haritası oluşturacak şekilde çevirip eşleştiriyorum. Bunu nasıl daha önce görememişim? Pek çok anıt yıldızların hizalanmasına göre inşa edilir. Ay gibi, yıldızlar da sabittir.

Son halka. Doğuda kalan yıldızları da hizalamamla periler yeniden hapsolacak...

Onlarla birlikte, Kiaran da.

Gözlerim onu arıyor, bir *daoine sith*'in zırhını hiç zorlanmadan ikiye ayırdığını görüyorum. Katıksız bir zarafetle dövüşüyor. Hareketlerine her savaşçı gıpta eder. Bir daha asla onu dövüşürken görmeyeceğim.

Fakat bunu yapmam gerek. Gözlerim kapalı, son sembolü yerine oturtuyorum. Sonra bekliyorum. Metal tıngırtıları ve güç patlamaları parkta hâlâ yankılanıyor. Gözlerimi açıp gözlerimi mühre çeviriyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tanrım, yoksa bozuldu mu? Yanlış bir şey mi yaptım?

"İki dakika." Kiaran düşmanlarıyla mücadele ederek canla başla onu görebileceğim bir noktaya geliyor ve sadece bıçağını bir başka *daoine sith*' saplamak için duraklıyor. "Sana iki dakika demiştim, unuttun mu?"

Paniğe kapılmaya başlıyorum. "Yanlış giden bir şeyler var," diyorum. "Çalışmıyor."

"O halde düzgün şekilde hizalamamışsındır."

Lonnrach bıçaklarını Kiaran'a doğru sallıyor. Kiaran eğilerek saldırıyı savuşturuyor. Karşımdaki o değil de bir başkası olsaydı, hareketleri bana akıcı ve çevik gelirdi. Fakat Kiaran'ı iyi tanıyorum. Yorulmuş. Yarisını bana verdiği gücünün çoğunu kullandı bile.

Kiaran toparlanıp Lonnrach'a küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Kendini geliştirmişsin."

Lonnrach "Hapiste olmanın faydaları, Kadamach," diyor. "Zamandan bol bir şeyim yoktu."

Silahlarını havaya kaldırıp birbirlerinin üzerine atılıyorlar. Et-raflarında güç parlamaları oluşuyor; ışık öyle parlak ki birbirlerine hamle edip bıçaklarını savuran iki perinin bedenleri sadece birer gölge olarak seçiliyor. Enerji gök gürültüsünü andıran çıtırtılar çıkarırken birbirine çarpan silahlarının sesini güçlkle işitiyorum.

Işık söndüğünde ikisinin bedenindeki sayısız kesikten akan kanı görüyorum. Kiaran'ın bir kolunda ciddi bir yara var; gömleğini kana bulayan derin bir kesik.

Lonnrach "Ona yardım etmek istiyor musun, şahinci?" diye soruyor. Gözlerini nihayet Kiaran'dan ayırıp dosdoğru bana diyor. "Onu bizimle birlikte hapsedersen sonsuz bir işkence çeker."

Duraksıyorum. Tekrar Kiaran'a bakıyorum ve düşünebildiğim tek şey bana birlikte yaşayabileceklerimizi hatırlatan o pişman ve kırılğan bakış.

Kiaran, Lonnrach'ın üzerine atılıyor. "Şu lanet mührü harekete geçir, Kam!"

İkisinin etrafında bir güç parlaması oluyor ve yeniden mührü odaklanıyorum. Kiaran haklı. Kafamı dağıtmamam gerek. Bunu başarmam şart.

Mührü bakıyor, perilerin gönderdikleri enerji toplarının ışın kalkanını bir kez daha dövmesiyle irkiliyorum. Gözlerimi sembollere diyorum. Neyi gözden geçiriyorum?

Bir ses zihnimde "Aileana," diye fısıldıyor. Sesi tanıyorum.

"Anne?" diye fısıldıyorum.

"Aileana." Sesi bir daha işitiyorum. Annemin sesine benziyor. O güzel, sakın ses. Öylesi yumuşak ve tanıdık.

Hayır. Bu o olamaz. Gözlerimi cihazdan ayırıyorum. Sorcha, Kiaran'ın ardında bıraktığı cesetlerin arasında, yüzünde korkunç gülümsemesiyle dikiliyor.

İçim öfkeyle doluyor. Sorcha canlı kalıp, diğerleriyle hapsedilmeyi hak etmiyor. Hak ettiği, anneme yaptığı gibi etini elle-rimle yırtışımı, kemiklerini kırıp hâlâ atan kalbini göğsünden çıkarışımı hissetmek.

Hayır. Cihazı çalıştırmam gerek. Bunu yapmak zorundayım. Sorcha içimdeki mücadeleyi sezmiş gibi sırtıyor. Kiaran'a,

onun hayatta kalması için öfkemi nasıl canlı tutmam gerektiğine odaklanıyorum.

Öpüşmemizi, dudaklarının dudaklarıma değişini düşünüyorum. Fısıldadığı yemini. *Aoram dhuit. Sana tapacağım.*

Dikkatimi yeniden mührü, sembollerin hizalanışına çeviriyorum. Yukarı bakıyorum. Bulutlar geride yıldızlı, berrak bir gece göğü bırakarak dağılmaya başlamış. Takımyıldızları ince-liyorum.

Belki de Kiaran şüphe ettiği gibi gerçekten yanılmıştır. Kız kardeşi mührün üzerinde bir değişiklik yaptıysa sıralamayı da değiştirmiş olabilir. Halkaların doğru yerleşimi sabit bir konumlanmayla ilişkili olmayabilir. Belki de mührün kilidi-ni açacak olan halkaları yıldızların gökteki şu anki konumuna göre sıralamaktır.

Sembolleri yeniden konumlandırıyor, bu kez gökteki takım-yıldızların şimdiki dizilimini esas alıyorum. İlk halka yerine oturduğunda mührü vızıldamaya başlıyor. Neredeyse gülüm-seyeceğim. Yanıtı buldum.

İkinci halkayı yerine oturtmamla vızıltı şiddetleniyor.

Sorcha'nın annemi taklit eden sesini yeniden kafamın içi-nde işitiyorum. *Şahinci...*

Sesini işitmememi sağlayacakmış gibi ellerimi kulaklarıma bastırıyorum. Şimdi Kiaran'ın o gece gölde neden anılarıma odaklanmamı, onlardan destek almamı istediğini şimdi anlı-yorum. Anılarım Kiaran'la geçirdiğimiz anlar kalana dek beni öfkemden arındırıyor. Birlikte avlandığımız, gece şehirde koş-turduğumuz anlar. Sabahın erken saatlerine dek antrenman yaptığımız anlar. Çimlere uzandığımız, Kiaran'ın bana sonuna dek yanımda kalmak istediğini söylediği o anlar.

Hepsi de beni sakinleştirip dengeliyor. Çevremi saran kalka-nın giderek zayıflamasına aldırış etmeden üçüncü ve dördüncü

halkaları çevirip yerlerine oturtuyorum. Ardından beşinciye.

Bir başka anı araya girip, zihnimde durmadan beliriyor. Sorch'a'nın annemin boğazını parçalayışı. Sorch'a'nın annemim göğsünü pençesiyle açışı. Sorch'a'nın annemin kanlar akan kalbini havaya kaldırırken yüzünde beliren yayvan gülümsemesi. *Sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl çok yakışıyor sana kızıl...*

“Kes şunu,” diyorum. “Kes, kes, kes şunu!”

Sorch'a'nın sesi zihnimde fısıldıyor: *Sustur beni.*

Yeniden Kiaran'la anılarımızı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum ama ne zaman bunu başardığımı düşünsem zihnimde yeniden Sorch'a'yı hissediyorum. Beni kendimi atmak istediğim huzurlu alandan çekip alıyor ve bir zamanlar olduğum o zayıf, korkmuş, yerinden kıpırdıyamayan kızın bedene geri sokuyor. Beni yeniden annemin cansız bedeninin yanında oturmaya ve üzerimi kaplayan kaygan kanın ağırlığını hissetmeye zorluyor.

“Kes şunu!” Gözlerimi açınca Sorch'a'yla göz göze geliyorum.

Sorch'a yeniden annemin sesiyle; bir zamanlar beni teskin eden, güldüren ve rahatlatan o sesle konuşmaya başlıyor. “Öyleyse karşılığında benim kalbimi al,” diyerek beni tahrik ediyor. “Elinden geliyorsa.”

Bir anda Kiaran'la anılarımızın hiçbir önemi kalmıyor. Kafamın içinde sadece giderek büyüyen öfke ve bir haritanın üzerindeki iğnelere sarılmış seksen altı kurdele var. Sorch'a'nın öldürdüğü onca insan. Bu, içimdeki mantıklı sesi susturmaya yetiyor.

Elimde bıçaklarımla ayağa kalkıyorum ve Sorch'a'yı öldürmek için ışık kalkanının dışına çıkmaya yelteniyorum.

“Kam, yapma! Kâhin'in kehaneti!”

Sesin geldiği yöne bakıyorum. Lonnrach'ın indirdiği bir darbeyi savuşturan Kiaran'ın gözleri gözlerimle buluşuyor. Işı-

ğın kenarında duruyorum; ayaklarım felaket getirecek o adımı atmaya hazır.

O anda her şeyi açıkça, belki de Gavin'in gördüğü gibi görabiliyorum. Kalkandan dışarı adım attığımı görüyorum. Belki Sorch'a'yı öldüreceğim ve Kiaran ölecek. Belki Sorch'a beni öldürecek. Bu iki farklı olasılığın da sonunda şehir düşüyor. Binalardan geriye moloz ve küller kalıyor. Sevdiğim herkes ölüyor. Kehanet böyle sonlanıyor.

Sorch'a beni intikamın her şeyi ateşe atmaya degeceğine ikna etmeye çalışacaktı. Fakat ölen geri gelmiyor. Bunu herkesten daha iyi biliyorum.

Sorch'a'ya “Hayır,” diyorum. Kehaneti değiştirmesini umduğum bir karar alıyorum. Geri adım atıp yeniden mühre yaklaşıyor ve Derrick'in haritayı yırtıp attığımda söylediklerini aklıma getiriyorum. “İrademi kırmana izin vermeyeceğim.”

Sorch'a'nın zihnime girip anılarımı, kâbuslarımı, öfkeyle dövüştüğüm anları ortaya çıkarma çabasına aldırış etmiyorum. İçimdeki o hınçlı yanı canlandırmaya, beni sırf onu öldürmek için en önemli şeyleri bir kenara atacak o mantıksız yaratığa dönüştürmeye çalışıyor.

O istedi diye o kişiye dönüşmeyeceğim. Altıncı halkayı da yerine oturtuyor ve cihazın yeniden şiddetlenen hoş vızıltısını dinliyorum.

Gözlerimi yukarı çeviriyor ve son halkayı hizaya sokmadan önce Kiaran'a son bir kez bakıyorum. Kanlı ay da böylece dizilimde yerini alıyor. Kiaran ve Lonnrach hâlâ dövüşüyor, güçleri etraflarını çeviren toprağı kavurup siyaha çeviriyor.

Kiaran'a “Elveda,” diye fısıldıyorum.

Son halkayı yerine oturtacağım sırada Lonnrach, Kiaran'ı gömleğinden tutup kalkanın içine atıyor.

Kalkan çatırdayıp şiddetli bir gümbürtüyle dağılıyor ve et-

rafıma altın rengi ışıklar saçılıyor. Kiaran'ın bana çarpmasıyla ağır bedeninin altında yere yığılıyorum.

“Kiaran?”

Güçlkle onu üzerimden atıyorum. Kalkanın yakıcı etkisiyle yüzünün bir kısmı kavrulmuş, kararan teninin altında kemikleri seçiliyor. Gözleri kapalı. Hiç kıpırdamıyor. Delirmiş-çesine nabzını yokluyorum. Parmaklarım boğazının kararmış, kurumuş derisine değdiğinde kederden yıkılacak gibi oluyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor.

“Kiaran.” Onu sarsıyorum. “Kiaran, uyan.” Hâlâ hareket etmiyor, hatta nefes almıyor. Onu daha da sertçe sarsıyorum. Göğsüne vuruyorum. Ona bağıriyorum. “Uyan! Kiaran!”

Önümdeki toprağı ezen çizmelerin çıtırtısını işitiyorum ve başımı kaldırıp Lonnrach'ın sert, ısıltılı gözlerine bakıyorum. “O yaşıyor, şahinci. Bunun kadar güçlü bir kalkan bile onu yok edemez.”

Kısa bir an için hissettiğim ferahlık ne yaptığımı fark ettiğimde duyduğum dehşetin altında eziliyor. Mühür. *Aman Tanrım.*

Hızla ayaklanıyor, son çemberi de yerine oturtup hepimizi kurtarmak için sendeleyerek cihazın başına gidiyorum. Fakat Lonnrach beni yakalıyor. Bıçağının keskin yüzü çenemin altını kesiyor ve bir kan damlasının boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

“Gerçekten benim en büyük düşmanın olduğuma inanıyorsun.” Lonnrach yüzünde çözemediğim bir ifadeyle Kiaran'a bakıyor. Sonra asla unutmayacağım bir şey söylüyor. “Keşke fırsatım varken Kadamach'ı öldürseydim diyeceksin.”